

เมืองหลวง

กรุงเทพฯ

365.1523

๓๕๘๙๒

20

อเมริกา
และรัฐบุรุษ
ของโลก

โดย....

สำนักสารคดี และ มูลนิธิ ตักทายวัฒน์

สัน ทั ค ก

ร.พ. ๘ ก.พ. ๒๕๕๑

เลข

พจนศักร

ศักรานุกรณ

Vertical column of 12 empty rectangular boxes for stamping or marking.

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
กาญจนบุรี

สำนักพิมพ์เทคโนโลยีวิทยา

จัดเสนอ _____

เพื่อเผยแพร่เบื้องหลังฆาตกรรมสะท้อนโลก
ที่ประวัติศาสตร์จารึกไว้ด้วยเลือดและน้ำตา

เลขที่ กจ. ๑๐๑

เลขที่ ๓๕๕.๑๕๒๓
ส ๕๔๙๒

พุทธปี ๒๒๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๕
พิมพ์ครั้งแรก

พ.ศ. ๒๕๐๘

สำนักพิมพ์เทคโนโลยี พิมพ์ที่เจริญวิทย์การพิมพ์
๗๒๔ ถนนพญาไท ๒/๑ ซอยกำปนี พระนคร
ปทุมวัน พระนคร
 นายสุวิทย์ ไชยพงศาวิดี
ผู้จัดพิมพ์จำหน่าย ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๐๘

๕
เบ็ อ ง ห ลั ง

สั ง ห า ร โ ห ต

๒๐ มหาบรุษ และ รัฐบุรุษของโลก

โดย

สั น ทั ต ก ร ณี ย์

พูนศักดิ์ สักดานวัฒน์

๗๕
๖๕
๕
ส่วนตของหนังสือเล่มนี้

ขอ อู หิ ส . . .

มหาบุรุษและรัฐบุรุษ
ของโลกทุกท่านที่บำเพ็ญตน
เพื่อประเทศชาติและมวลชาวโลก
จนต้องถูกสังหารอย่างหฤโหด.

□ ผู้เขียน

ภาพปกออกแบบโดย

สุรินทร์ ปิยานันท์

|| คำนำ ||

“เบื้องหลังสังหารโหด ๒๐ มหาบุรุษ
และรัฐบุรุษของโลก” เล่มนี้ ข้าพเจ้า
ได้รวบรวมเอาเบื้องหลังการสังหารโหด
สยของขบวนการ ที่มีพิฆาตใจโหดได้สังหาร
มหาบุรุษ และรัฐบุรุษ ผู้มีชื่อเสียงของ
โลกถึง ๒๐ คน นับตั้งแต่ยุคแรกจนถึง
ปัจจุบัน เริ่มตั้งแต่การวางแผนสังหาร,
พฤติการณ์สังหาร, สาเหตุที่สังหาร,
ประวัติมือพิฆาต ตลอดจนปัญหา
ลึกลับต่างๆ ในกรณีสังหารนั้นๆ ที่ยังมี
ปริศนา และเป็นที่ถกเถียงกันอยู่จน
ทุกวันนี้ อีกทั้งการตามล่า การสืบสวน
ของเจ้าหน้าที่ วาระสุดท้ายของฆาตกร
และความเป็นมาแห่งประวัติศาสตร์ที่

เกี่ยวข้องกับ กรณีสังหารมหาบุรุษ และ รัฐ-
 บุรุษนั้น ๆ มากล่าวไว้โดยละเอียด โดย
 เขียนเป็นทำนองเบื่องหลังข่าว เพื่อนัก-
 ศึกษาและนักประวัติศาสตร์ จะได้ศึกษาค้น
 คว้า โดยเฉพาะเพื่อเป็นอนุสรณ์เตือนใจให้
 อนุชนได้รำลึกถึงวันคืนอันเลวร้าย ที่แผน
 กินนongคว้ยเลือดและน้ำตาของบรรดามหา-
 บุรุษและรัฐบุรุษ ผู้บำเพ็ญคนเพื่อประเทศ
 ชาติและมวลชาวโลกนั้น ๆ ตลอดไป จนชั่ว
 กัลป์าวสาน

ในการเขียนหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าได้
 อาศัยคำแนะนำจากท่านผู้รู้หลายท่านก่อนที่
 จะเขียน และขณะที่เขียนก็ได้อาศัยหนังสือ
 พิมพ์รายวันบ้าง รายสัปดาห์บ้าง หนังสือ
 เกี่ยวกับทางประวัติศาสตร์อื่นๆ บ้าง ทั้ง
 ภาษาไทย และ ภาษาต่าง ประเทศมาก มาย
 หลายเล่ม ทั้งนี้เพื่อให้ได้มาซึ่งความถูกต้อง

สมบูรณ์แห่งเบื้องหลังฆาตกรรมอันยิ่งใหญ่
 สะเทือนโลก ที่ประวัติศาสตร์ต้องจารึกไว้
 ด้วยเลือดและน้ำตาเหล่านั้นโดยแท้จริง แต่
 อยากรู้ก็ดี ข้าพเจ้าก็ออกที่จะต้องขอประ-
 ทานอภัยท่านไว้ล่วงหน้า สำหรับความผิด
 พลาด อันอาจจะเกิดขึ้นเป็นธรรมดาอัน
 มีได้ ทั้งนี้ หากมีอะไรบกพร่องหรือผิด
 พลาด ก็ขอได้โปรดหักท้วงไปยังข้าพเจ้า
 เพื่อจะไขแก้ ปรับปรุงให้ถูกต้อง สมบูรณ์ใน
 การพิมพ์ครั้งต่อไปด้วย จะเป็นพระคุณแก่
 ข้าพเจ้าอย่างสูง

หนึ่ง สำหรับเบื้องหลังฆาตกรรมมหา-
 บุรุษ และรัฐบุรุษนี้ มิใช่มีเพียง ๒๐ ท่าน
 กิ่งที่นำมารวมไว้ในหนังสือเล่มนี้เท่านั้น ยัง
 มีอีกมากมาย ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังค้นคว้า
 ต่อไปอยู่ ซึ่งในโอกาสอันใดสักที คงจะได้นำ
 มาเสนอรับความกรุณาจากท่านอีก หาก

ท่านยังพร้อมที่จะสนใจ โดยเฉพาะพร้อมที่จะเมตตาเอ็น
ดูข้าพเจ้าอยู่

ขอกราบขอบพระคุณทุกท่าน ที่กรุณาสนับสนุน
งานของข้าพเจ้า และขอขอบพระคุณ "เวทสกรณีย์"
ผู้ทรง ผู้ชงกรรณาให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้า ในการเขียน
หนังสือเล่มนี้ ตั้งแต่ต้นมา หวังว่าเราคงพบกันอีกใน
งานชิ้นใหม่ หากว่าโลกนยังมคาวา "บังเอิญ" อยู่
เช่นกับคราวนี้.

สัน หัต ต ก ร ณี ย์

พนศกต ตักตานวิวัฒน์

๒๔ ก.พ. ๑๘

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ ^๕ เบื้อง

หลัง

สังหารโหด

- ๑ ประชานาธิปไตย สิ้นคอตัน
- ๕๓ มหาตมะคานธี มหาบุรุษอินเดีย
- ๖๕ ประชานาธิปไตย การ์ฟิลด์
- ๘๖ ประชานาธิปไตย แม็คคินลีย์
- ๑๐๔ จอมเผด็จการ มุสโสลินี
- ๑๒๓ ประชานาธิปไตย เคนเนดี
- ๒๒๔ ไทโจ นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่น
- ๓๑๘ ประชานาธิปไตย ังคินห์เดียม
- ๓๔๓ นายกรัฐมนตรีบันดราโนเก
- ๓๕๓ จอมเผด็จการ ดร. คออลฟูสส์

๓๗๓	สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช
๓๘๕	สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
๔๓๑	พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ และพระนางแมรีอองตัวเนต
๔๓๗	บุลียุส ซีซาร์ จักรพรรดิโรมัน
๔๔๓	จอมศาสดาพระเยซูคริสต์
๔๔๗	สือคัตร์ภูมมนตรีไทย
๕๑๓	อัครภูมมนตรีเตยง สิริขันธ์
๕๕๑	เจ้าฟ้าฟรานซิส เฟอ์ดินันด์
๕๕๘	พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ ๒
๖๑๐	นายกรัภูมมนตรี ฮัสซัน อาลี

เบื้องหลังสังหารโหด

อับราฮัม ลินคอล์น

ประธานาธิบดีผู้รักมนุษยธรรมของสหรัฐ ฯ

บทที่ ๑

คนนั้น พระจันทร์สลับออก

ศุกร์ที่ ๑๔ เมษายน ๑๘๖๕

หรือ GOOD FRIDAY ก่อนหน้าจะถึง
วันเทศกาลตรุษ EASTER——

ขณะนั้น เวลาล่วงเข้า ๒๒.๐๐ น.

แล้ว ทองฟ้าเบื้องบนทกำลังสุกสกา
ด้วยแสงสีขาว นวลใย ของ ดวงจันทร์
ซึ่งลอยเลื่อนอยู่กลางนภาในราตรีนั้น ดู
เหมือนจะเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน ราว
กับถูกบ้ายด้วยเลือดในฉับพลัน ขณะ
เดียวกัน ทว่าอาณาบริเวณ ซึ่งกำลัง

สว่างไสวดูจกกลางวัน ก็ดูเหมือนจะมดครมเสราชม
ลงถนัด

ถูกแล้ว ! หากจะพูดว่านั่นคือนิมิตรที่พระเจ้า
บนสวรรค์ได้บันดาลให้อุบัติขึ้น เพื่อเตือนให้มวลชน
ทั้งหลายได้ทราบว่า บัดนี้ เหตุการณ์ร้ายแรงอัน
สามารถสั่นสะเทือนไปทั่วโลก กำลังจะเกิดขึ้นอยู่รวม
ว่อแล้ว—ก็เห็นจะไม่ผิด เพราะตลอดเวลานั้นยาวนาน
ที่ผ่านมาไม่เคยมีที่ไหน ที่พระจันทร์จะเป็นสีเลือดเช่น
คืนนี้—

แต่กระนั้น.....แม้กลางร้าย จะอุบัติขึ้น ก่อนเช่นนี้
ก็หาได้มีใครเจตสียวใจใด ๆ ไม่ แม้แต่ตัวท่านประธานา
ธิบติ อับราฮัม ลินคอล์น เอง ซึ่งก่อนหน้าชั่วโมงนี้
จะมาถึง จะมีผู้เตือนให้ท่านทราบว่า มีผู้ชุกคามจะเอา
ชีวิตท่านมากมาย และให้ท่านระวังตัวให้จงหนัก อีก
ทั้งเตรียมจะจัด กำลังอารักขาคุ่มกันให้ ท่านเป็น พิเศษใน
ทุกขณะที่ท่านจะย่างเข้าไปไหนก็ตามที่ แต่ท่านก็มีได้

สะตุงสะเทือน มีได้หวาดหวั่นพรึ่นพรึง ยิ่งไปกว่านั้น
ยังปฏิเสธกำลังคุ้มกันอารักขาเสียอีก

และ—ในขณะนั้นเอง ท่านประธานาธิบดี
ลินคอล์น กำลังนั่งชมละครอยู่กับศรีภรรยา และนาย
ทหารคนสนิท พันตรี แร็ทโบน บนที่นั่งชั้นบ็อกซ์ใน
โรงละครฟอร์ด เธียเตอร์ แห่งกรุงวอชิงตัน ซึ่งละคร
คืนนั้นดูเหมือนจะเป็นเรื่องประเภทตลก สามารถเรียก
เสียงหัวเราะเกรียวกราวจากผู้ชมได้ตลอดเวลา โดยท่าน
เองหาได้รู้แม้สักนิดว่า มีอมัจจุราชกำลังคืบคลานเข้ามา
ใกล้ตัวท่านแล้ว—!!

กระทั่ง ๒๒.๒๐ น.

ขณะที่ท่านประธานาธิบดี และบรรดาผู้ชมกำลัง
ส่งเสียงหัวเราะขบขันชอบใจใน การแสดง ของ ละคร อยู่
นั้นนั่นเอง—

บึง!

เสียงปืน นัดหนึ่ง ระเบิดขึ้น ทาง เบื้อง หลัง ท่าน
ประธานาธิบดีอย่างกึกก้อง

แต่—แทนที่ มวลชนในโรงละคร ทั้งหมด จะได้
ยินเสียงนั้น นอกจากมาตามลินคอล์น กับ พันตรี
แร็ทโบน กับคนอื่น ๆ อีกสองสามคน ซึ่งนั่งอยู่ในระยะ
ใกล้ ๆ เท่านั้นเอง

ท่านผู้หญิงลินคอล์น หัวใจร้องขึ้นด้วยความ
ตระหนกสุดขีด !

พันตรี แร็ทโบน ทะลึ่งขึ้นสุดตัว แล้วโถมเข้า
ใส่ผู้บุกกิ่งอย่างทันควัน เจ้าวรายร้ายเหวี่ยงปืนพกทั้ง
พร้อมกับชักมีตอกออกมาเชือดแขนแร็ทโบน เป็นแผลลึก
ถึงกระดูก ครั้นแล้ว ด้วยความว่องไว มันผลักแร็ทโบน
ไปทางหนึ่ง พลังแผ่นแผ่นตัวข้ามบ็อกซ์ใต้ออกทางด้าน
ข้างบ็อก และร้องตะโกนลั่นว่า

“ ล้างแค้นแทนชาวใต้ ! ”

เจ้าวรายร้ายโจนลงสู่เวทีเบื้องล่าง ซึ่งมีระยะต่ำ
ลงไปถึง ๑๑ ฟุต แม้เท้าซ้ายจะแผลงเคลื่อนเพราะพลาด
ไปกระทบพื้นเบื้องล่าง แต่มันก็ยังตะเกียกตะกายหนี
ออกไปอย่างหัวปักหัวปำ

“จับชายคนนั้นไว้ที ! มันฆ่าท่านประธานาธิบดี !”

เสียงร้องตะโกนของใคร คนหนึ่ง ดังก้อง ติดตามไปเบื้องหลัง ทำให้คนในโรงละครแตกตื่นกันใหญ่ พวกคนลุกขึ้นฮือกันตามออกไปจับ แต่—

เข้าไปเสียแล้ว เจ้าวายร้ายเผ่นออกไปถึงประตูด้านหลัง และพอดีตรงนั้นมืดเตกชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างม้า โดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว เจ้าวายร้ายเผ่นเข้าถีบยอดอก เต็กน้อยหยางผิงลงวัดฟัน แล้วมันเองโดดขึ้นหลังม้าควบหายออกไปสู่ถนนเบื้องนอก และวิ่งลัดออกนอกนครวอชิงตันไปอย่างรวดเร็ว

ส่วนประชาชนที่อยู่ในโรงละคร เมื่อเห็นไม่ทันการเช่นนั้น ก็พากันหันมาดูท่านประธานาธิบดี ลินคอล์น ซึ่งขณะนั้นปรากฏว่าท่านสิ้นสติไปเสียแล้ว เพราะลูกกระสุนปืนที่เจาะเข้าตรงท้ายทอย ต่างคนต่างโกรธแค้นเป็นอันมาก ถึงกับร้องตะโกนลั่นโรงละครว่า

“บูธเป็นคนฆ่า ! พวกนักเล่นละครทั้งหมดจะ

ต้องสมคบกันวางแผนฆ่า ! เฝ้าโรงละคร เฝ้าให้มัน
ราบลงกับดิน——”

แล้ว——อีกพวกหนึ่งได้ช่วยกันห้ามร่างอันไร้สติ
ของท่านประธานาธิบดี ไปยังบ้านของชายผู้หนึ่ง ซึ่งอยู่
ใกล้โรงละคร และมีสแตนตัน รัฐมนตรีกลาโหมผู้เตือน
ลินคอล์นให้ระวังตัวในตอนเช้าวันนั้น เป็นผู้ติดตามมา
เฝ้าพยาบาลอยู่ตลอดเวลา

และ——^๔ ^๕ ก็นั่น——

ท้องฟ้าที่แดงฉานราวกับฉาบด้วยเลือดนั้น ยัง
คงมี^๕ คกริมเศ^๕ รั้ว^๕ ษิม^๕ อยู่^๕ เช่น^๕ นั้น^๕ ต่อ^๕ ไป จนกระทั่ง ๗.๒๐ น.
ของวันใหม่

อับราฮัม ลินคอล์น ประธานาธิบดีผู้ยิ่งใหญ่
ของสหรัฐฯ ได้อำลาจากโลกไปอย่างไม่มีวันกลับ ด้วย
อำนาจลูกกระสุนปืนของเจ้าชายร้ายหกโหด และ——

ท่ามกลางความเศร้าสลด โกรธแค้นของ
ประชาชนที่กระฟือโหมเป็นระลอก แพร่กระจายไปทั่ว
ประเทศอย่างรวดเร็ว ราวกับไฟไหม้ป่า นับตั้งแต่

วาระแรกที่ได้ทราบว่าคุณประธานาธิบดีถูกยิง และ
 ยิ่งได้ทราบต่อมาว่า ท่านประธานาธิบดีจากไปแล้ว
 ความเศร้าสลด โกรธแค้น ยิ่งกระพือโหมหนักขึ้น ทั้ง
 ชายหญิง นับตั้งแต่รัฐมนตรีลงมาจนกระทั่งคนรับใช้
 ต่างร้องไห้โฮใหญ่ และมีหนุ่มสาวสวีเดนคนหนึ่งถึงกับ
 ฆ่าตัวตาย โดยอ้างว่า

“ผมต้องการไปร่วมสมทบกับลินคอล์น”

ลูกที่เดียว ! ขณะนั้น บรรยากาศทั่วสหรัฐ ฯ
 แม้กระทั่งทั่วโลก ช่างเต็มไปด้วยความเศร้าโศกสลด
 อาลัยท่านประธานาธิบดีลินคอล์นเสียจริง ๆ เพราะ—

ท่านคือ มิตรแท้ของมวลมนุษย — ผู้เกิดมา
 เพื่อบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่มนุษยชาติจริง ๆ !

๘
บทที่ ๒

ตามจับ

จาก เสียง ร้องตะโกน ของ ผู้คน ใน
โรงละคร เมื่อคืนที่แล้ว พอจะรู้ ได้
โดยไม่ต้องเสียเวลาสืบสวนแล้วว่า ผู้ที่
สังหารประธานาธิบดี ลินคอล์น นั้น มี
นามว่า “ บูธ ” หรือ จอห์น วิลเคส
บูธ ทาราละครหนุ่มผู้มชื่อเสียงเป็นที่
จักกันดีในโรงละครฟอรัคนั้นเอง ทว่า
บัดนี้ บูธ ฆาตกรบันลือโลกได้หลบหนี
ออกนอกวงล้อมขังทันไปแล้ว ตั้งแต่เมื่อคืน
โดยไม่มีใครทราบว่าเขาไปทางไหน ?

และ—ดูเหมือนภายหลังจากข่าวประธานาธิบดี ลินคอล์นถูกยิงกระจายไปทั่วเพียงชั่วเวลาไม่ทันไร ก็มี ข่าวรัฐมนตรีต่างประเทศ วิลเลียม ซิวาร์ต ถูกคนร้าย อีกรายหนึ่งบุกเข้าสังหาร ขณะที่กำลังนอนป่วยเนื่อง จากประสบอุบัติเหตุรถคว่ำเมื่อ ๙ วันก่อน อยู่ในบ้าน คนร้ายได้บุกเข้าถึงตัว เขามีคปาคหน้ารัฐมนตรีต่างประเทศยาวเหยียดไปถึงคอหอย เศษบุญเฟือกเหล็กที่ รั้วไว้รอบคอกและชากรวไกรนั้น รับและป้องกันคมมีด ไว้ได้ รัฐมนตรีจึงรอดตาย !!

กคนร้ายรายนั้น จะเป็นรายเดียวกับที่ยัง ประธานาธิบดีลินคอล์นกระหน่นหรือ—หรือว่าเป็นคน ละราย ?

นี่คือปัญหาที่ชวนให้สงสัย ต้องใช้เวลาสืบสวน กันอีกเล็กน้อย——

แต่อย่างไรก็ดี ท่านรัฐมนตรีกลาโหมสหรัฐ มร. เอ็ดวิน แม็กมาสเตอร์ สแตนตัน มิตรคนชื่อ ของประธานาธิบดีลินคอล์น ซึ่งสมัยนั้น ได้ได้ถึงอำนาจ

ทางทหารในสภาพของผู้เผด็จการ มีความรู้สึกเชื่อมั่นว่า การบุกเข้าสังหารประธานาธิบดีกับรัฐมนตรีต่างประเทศ ครองนี้ จะต้องเป็นแผนการอันยิ่งใหญ่ของสหพันธรัฐ ภาควัฒนธรรม เขาจึงสั่งให้จัดตั้งศาลพิเศษขึ้นพิจารณาคดีนี้โดยเฉพาะ อีกทั้งยังจัดวางกำลังพิทักษ์รัฐมนตรีทุกคน รวมทั้งนายทหารชั้นผู้ใหญ่อย่างแข็งแรง พร้อมทั้งได้ส่งยศตวรรษสมบัติของโรงละครฟอรัท ที่เกิดเหตุ หุขันทุกสิ่งกับให้จับกุมบุคคลทุกคน ที่ทำงาน อยู่ในโรงละครแห่งนี้มาควบคุมตัวไว้สอบสวนจนหมดสิ้น

ยิ่งไปกว่านั้น รัฐมนตรีกลาโหมหนวดยาวยังได้ส่งกำลังตำรวจ ๑๕๐ คน กับตำรวจทหารอีก ๕๐๐ คน ออกติดตามจับเหล่าร้าย และรอบเมืองวอชิงตันได้จัดกำลังตำรวจลับจำนวนหนึ่ง และทหารอีก ๘๐๐ คน ตั้งค่ายมั่น คอย ระวัง สถานการณ์ ฉุกเฉินในทันที ทัน ต่อมา ด้วยคิดว่าจะเป็นแผนงานใหญ่ของฝ่ายใต้ เรียกกลไฟหลายลำได้ ถูกส่ง ออกไป ลาดตระเวนแถบอ่าวโบโตแม็ค และ กำลัง ทหาร จำนวนมากได้ ถูกส่งไป ออกช่องทางที่จะ

ออกจากวอชิงตันทุกทาง เว้นแต่ทางสะพานนาวิยาร์ด
ที่ข้ามไปสู่รัฐแมริแลนด์แห่งเดียวเท่านั้น ที่ยังเปิดให้
ผ่านไปมาได้สะดวก ด้วยเห็นว่าไม่สำคัญ เพราะมักจะ
ปิดการจราจรในเวลาสามทุ่มเสมอ และตอนนั้น การ
สังหารประธานาธิบดีก็ยังไม่เกิด ไปเกิดขึ้นที่สี่ทุ่มเศษ
จึงคิดว่า พวกเหล่าร้ายคงจะไม่หนีไปทางนั้นแน่

แต่การณ์กลับตรงกันข้าม—เมื่อเวลาสี่ทุ่มสี่สิบ
ห้านาทีของคืนวันเกิดเหตุนี้ สิบเอก ซิลาสก็อปป์กับ
ตำรวจยามอีก ๒ คน ไปเดินตรวจเหตุการณ์บริเวณ
สะพาน ก็ได้พบบุรุษคนหนึ่งในเสื้อผ้าสีดำทางซัดตรงเข้า
มาหา และบอกชื่อและความประสงค์ของเขาว่า เขา
ชื่อบูธ จะขี่ม้ากลับบ้าน สิบเอกก็อปป์ก็มิได้มีความ
สงสัยว่าเป็นคนร้าย จึงปล่อยให้ผ่านไป และพอปล่อยให้
ให้คนแรกผ่านไปสองสามนาที ก็มีคนที่เข้ามาหาอีกเป็น
คนที่สอง บอกชื่อว่า “สมิธ” และกำลังจะกลับบ้าน
เหมือนกัน สิบเอกก็อปป์ก็คงให้ผ่านไปอีก

ความจริง คนขี่ม้าคนที่สองที่บอกชื่อว่า “สมิธ”

นี่ ก็คือ เควิด เฮอโรลด์ ผู้ร่วมแผนการคนหนึ่งของ
 บริษัทนั้นเอง เขาควมมาตามบริษัทติด ๆ ซึ่งในที่สุดท้ายก็เห็น
 กัน เลยขี่ม้าไปด้วยกัน มุ่งหน้าไปทางเซอร์รัทสวิลล์
 ด้วยตั้งใจจะไปรวบรวมปืนและกล้อยสนาม แล้วจะได้
 มุ่งหน้าต่อไปยังปอร์ต โทบั๊กโก้ และรัฐเวอร์จิเนียใน
 ที่สุด

ทั้งสองได้มา ถึง เซอร์รัทสวิลล์ หลังเที่ยงคืน เด็ก
 น้อย แต่เพราะบริษัทความเจ็บปวดเท่าที่แผลงคอน
 กระจกเงาจากชั้นบ็อกซ์ในโรงละครไม่ไหว จึงเปลี่ยน
 ใจกลับไปหานายแพทย์ ดร. แซมูเอล มัคค ที่เมือง
 ไปรยันสทาวน์ เพื่อรักษาโดยด่วน ครั้นมาถึงบ้านนาย
 แพทย์ ด้วยความไม่ไว้วางใจ บริษัทจึงใช้หนวดปลอมที่
 ติดตัวมา ปลอมตัวเป็นชายแก่ อ้างว่าขาของเขาได้รับความ
 เจ็บช้ำเพราะตกม้า ดร. มัคค ผู้อารีหาได้ระแวง
 สงสัยอะไรไม่ เขาจัดการเข้าเผือกให้ และให้คนแปลก
 หน้าทั้งสองหลับนอนที่บ้านตามสบาย

เพราะความกังเก้นต่อศาล เป็นที่สัดในตัวของ
 ที่บุกลงหารประธานาธิบดี ลินคอล์น ผู้เป็นที่รักของ
 มวลชนนั่นเอง ในระหว่างนี้ นอกจากทหารตำรวจจะ
 ทำหน้าที่ตามจับเขาแล้ว ยังมีประชาชนนับร้อย ๆ
 ออกติดตามพลิกแผ่นดินควานหาตัวเขาค้วย ยิ่งไปกว่า
 นั้น ยังได้รวบรวมเงินกันตั้งเป็นรางวัลนำจับตัววาย
 ร้ายรายนี้ด้วย ซึ่งรวมเงินได้ทั้งหมดถึง ๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์
 (ประมาณ ๑ ล้านบาท) ไม่ว่าจะจับเป็นหรือตาย !!

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตัวบู้ธนี้เป็นคาราละครผู้ม
 ชื่อเสียง หน้าตาเยี่ยมเป็นที่รู้จักมักคุ้นของคนทั่วเมือง
 ดึงนั้น จึงยากจะหนีไปซอกซอนอยู่ที่ไหนพ้นได้ และ
 ภายหลังจากเกิดเหตุเพียง ๑๑ วัน วายร้ายบู้ธก็จมนม
 อยู่ที่ยุงข้าวแห่งหนึ่งใกล้เมืองโบลิ่งกรีน รัฐเวอร์จิเนีย
 ซึ่งเขาคิดว่า จะเป็นแหล่งที่ปลอดภัยและได้ชื่อเสียง
 หน่วยตามจับจากวอชิงตัน ซึ่งมีนายทหาร ๓ กับกำลัง
 อีก ๒๕ คน ใต้รุกไปล้อมไว้ เซอโรลด์ ยอมให้จับโดย
 ทั้ แต่บู้ธ เสือร้ายกลับไม่ยอมให้จับเป็น และขอให้

ทหารถอยออกไป ๒๐ หลา เขาจะออกไปยิงสู้ซึ่งหน้า
ไหน ๆ จะตาย ขอให้ไว้ลายสักหน่อยก็แล้วกัน

แต่—หน่วยตามจับหาได้ปฏิบัติ ตาม คำขอของ
บู้ธไม๋ นายทหารคนหนึ่งจัดแจงเอาไฟจุดเผาขุ่ยขัวที่
เสื่อร้ายซ่อนตัวอยู่ พร้อมกับสั่งให้พวกโอบล้อมเข้ามา
ทันที และได้มีคำสั่งว่าถ้าจับเป็นได้ก็ยิงตี

ขณะที่พระเพลิงกำลังเผาผลาญขุ่ยขัวอยู่นั้น ก็
ปรากฏมีเสียงปืนลั่นขึ้นหนึ่งนัด พร้อมกับแลเห็นร่าง
เสื่อร้ายบู้ธลัมคว่าลง ลูกปืนยิงเข้าทางท้ายทอย ตัด
กระดูกคอ เหล่าทหารเห็นดังนั้นก็รีบพากันเข้าไปลาก
ตัวบู้ธออกมาข้างนอกกองไฟ

วาระสุดท้ายของบู้ธคาราละคร มือสังหารได้
ส่งเสียว่า

“บอกแม่ผมด้วยว่า ผมตายเพื่อประเทศชาติ”

และ—ก่อนสิ้นใจ เขาได้อุทานออกมาว่า

“ไร้ประโยชน์ ! ไร้ประโยชน์ !”

แล้ว—เขาก็ปิดจากการแสดงแห่งชีวิตของเขาในขณะที่ตัวเอง—สิ้นสุดทันที วายร้ายผู้ทรูโทค โจรขี้ !!

จากการตรวจค้นในกระเป๋าของบูธ ภายหลังจากที่เขาตายแล้ว ได้พบภาพเพื่อนสาวห้าคน และสมุดบันทึกกับดินสอด่่างหนึ่ง ในสมุดบันทึกนั้นมีข้อความที่เขียนโดยบูธว่า

“ผมขี้มาตงหลายสิบไมล์ ด้วยความเจ็บปวดเหลือหลาย ถูกล่าเหมือนหมาตัวหนึ่งต้องหนีผ่านหนอง บึง ป่าไม้ และเมื่อคืนก็ถูกล่าโดยเครื่องบินตงหลายลำ เบียดป้อนไปทั้งตัว หนาวเย็นและหิวโหยอดหยาก โอ—ทุกคนเออมีมือมาเป็นปฏิบัตกับผมทงน

สำหรับผู้ยิงบูธครั้งนี้ คือ สิบเอก บอสตัน คอเบต ผู้เคร่งศาสนาเป็นผู้ยิงเข้าไป เขากล่าวว่า

“พระเจ้าทรงบันดาลให้ผมทำอย่างนั้น”

การยิงบู๊ธถึงแก่ความตายครั้งนั้น ทำให้คอเบตกลายเป็นวีรบุรุษแห่งชาติไปทีเดียว ภาพของเขาขายดิบขายดีในหมู่ชาวเหนือ และยิ่งไปกว่านั้นเขายังได้รับเชิญให้ไปแสดงปาฐกถาในฐานะเป็นผู้พิชิตวิลเคสบู๊ธ——

บทที่ ๓

ทำไมบู๊ จึงสังหารประธานาธิบดีลินคอล์น ?

“ล้างแค้นแทนชาวใต้ !”

จอห์น วิลเคส บู๊ธ มือปืน
สะเทือนโลกได้ร้องตะโกนบอกชาวประชา
ขณะที่กระโดดหนีจากการจับกุม ภายหลัง
ที่ยิงประธานาธิบดีลินคอล์นแล้ว ดังนี้

แน่นอนละ ! เหตุผลที่เขาต้องสังหาร
ประธานาธิบดีลินคอล์นครั้งนี้ ก็เพื่อ
ล้างแค้นแทนชาวใต้ ซึ่งบู๊ธเชื่อว่า
ประธานาธิบดีลินคอล์นคนนี้เป็นผู้
ทำลายขนบธรรมเนียมของชาวใต้ให้สลาย

ลงโดยสิ้นเชิง นับเป็นเวลาหลายปีมาแล้ว ที่บูธได้
 สถาปนาแข่งประธานาธิบดี และริเริ่มวางแผนการลักพาตัว
 ลินคอล์นเอาไปกักขังไว้ เพื่อแลกเปลี่ยนกับเชลยศึก
 จำนวนมาก เอาคืนไปเป็นกำลังนำมาทำสงครามให้ชาว
 ใต้ชนะจนได้ ซึ่งแผนการนี้ได้ตั้งมือทำอยู่สองครั้ง แต่
 พลาดไปหมด ! สมุนผู้ร่วมการคบฏักกับบูธ ส่วนมาก
 เลื่อมใสศรัทธาเขา เพราะเขามีบุคคลิกงดงามเป็นเสน่ห์
 อีกทั้งมีเงินโปรยหว่านให้ แต่แล้วในที่สุด ก็พากันสิ้น
 ศรัทธาต่อแผนการเขา ทำให้เขาพลาดหวัง และทำ
 ให้เขาเฝ้า นั่ง คิด นอน คิด กลัด กลุ้ม จน กระทั่ง สงคราม
 ระหว่างชาวเหนือกับชาวใต้ผ่านไป คราวนี้ เขาก็เปลี่ยน
 แผนมาคิดสังหารประธานาธิบดีโดยตรง

ตอนเช้าวันศุกร์ที่ ๑๔ เมษายน ๑๘๖๕ อันเป็น
 วันที่เขาบุกเข้าสังหารประธานาธิบดีลินคอล์นนั่น บูธ
 เพิ่งจะมองเห็นโอกาสที่จะสังหารลินคอล์น เมื่อตอน
 ๑๑.๐๐ น. ผ่านมาถึงเล็กน้อยนี้เอง

และก็—เช้าวันนั้น อากาศตอนรุ่งอรุณ มีหมอกตกและหนาวเยือกเย็นจับชั่วคราวใจ ในวอชิงตันประชาชนพลเมืองออกมาเดินถนนกันออกเคลื่อนไปหมด ซึ่งต่างก็มุ่งหน้าจะพากันไปแสวงบุญในวัน GOOD FRIDAY ตามโบสถ์วิหารต่าง ๆ แต่ขณะเดียวกัน ก็ยังมีชาวประชาอีกเป็นจำนวนไม่น้อย ที่ยังนอนเอาแรงอยู่บนที่นอน เพื่อเตรียมตัวตีมดลองอย่างใหญ่ ด้วยหวังจะเปิดสงครามกลางเมืองขึ้นใหม่

ที่ท่าเนียบไวท์เฮ้าส์ ท่านประธานาธิบดี ลินคอล์น วันนั้นตื่นสายกว่าปกติถึง ๑ ชั่วโมง เมื่อจัดแจงแต่งตัวเสร็จแล้ว ก็ออกมาสมทบกับสมาชิกในครอบครัวเพื่อร่วมรับประทานอาหารเช้ากัน และในขณะที่รับประทานอาหารนั่นเอง ท่านผู้หญิงก็บอกกับท่านประธานาธิบดีว่า ก็วันนี้จะไปชมละครที่โรงละครฟอร์ด ท่านประธานาธิบดีจึงบอกว่าจะไปด้วย ทั้ง ๆ ที่ท่านเองไม่อยากจะชมละครกับเขาหรอก ยิ่งไปกว่านั้น ยังได้รับคำแนะนำอย่างเป็นทางการว่า ท่านไม่ควรจะเสียด

ออกไปปรากฏตัวในที่สาธารณะ เพราะอาจจะเป็น
โอกาสดีแก่ผู้ที่มีฐานะดี แต่เพราะท่านรักและตามใจ
ภรรยามาก จึงตกลงจะไปด้วยโดยง่าย

ส่วนทางอีกด้านหนึ่งของตัวเมืองวอชิงตัน ชาย
หนุ่มรูปงาม นามว่า จอห์น วิลเคส บู้ธ ก็เพิ่งตื่น
นอน ครั้นแต่งตัวเสร็จแล้วก็ออกจากที่พักตรงไปยังห้อง
ตัดผมที่อยู่ใกล้ที่สุด ดูเหมือนตลอดเวลาที่เจ้าหนุ่มบู้ธ
เดินไปตามถนน ไคร ๆ ต่างก็พากันชี้ไม้ชี้มือยิ้มแย้ม
ให้เขาอย่างชื่นชม เพราะเขาเป็นคาราละครมีชื่อเสียง
โด่งดังในขณะนั้น

พอเสร็จการตัดผม ก็รีบตรงไปยังโรงละคร
ฟอร์ด เพื่อจะดูจดหมายที่มีมาถึงเขา ครั้นแล้ว เขา
ก็ได้อ่านจากทางโรงละครว่า ประธานาธิบดีลินคอล์น
จะมาชมละครในคืนวันนี้อย่างบังเอิญ และไม่ได้มีหมาย
กำหนดการมาก่อน บู้ธนำจดหมายไปนั่งอ่านอยู่ตรง
บันไดหินแกรนิตนอกโรงละคร ลักครู่ ริงกลับขึ้นไป

นางชนบอว์กซ์ ลูกสาวชื่อมละครเวียง "OUR AMERICAN COUSIN" อยู่เป็นนาน และเห็นจะเป็นตนเอง ที่แผนสังหารประธานาธิบดี ได้ผู้ช้ขึ้นมาในสมอง ครั้นแล้ว เขารีบออกจากโรงละคร มุ่งตรงไปนัดหมายเพื่อนร่วมงานทันที

แผนของบัวร์ ได้กำหนดหมายให้เพื่อนร่วมมืออื่นสามคน คือ ยอร์ช แอ็คเซอร์รอดท์ ซึ่งเป็นชาวเยอรมัน ชอบดื่มจัด มีอาชีพเป็นนักต่อรถสร้างรถนายคนนี้ บัวร์กำหนดให้เป็นผู้บุกเข้าสังหาร รองประธานาธิบดี แอนดรู จอห์นสัน คนที่สอง ชื่อ ลิวอัล เพน ซึ่งเป็นนักโทษเพิ่งหลบหนีจากเรือนจำสหพันธรัฐออกมา กับคนที่สาม ชื่อ เทวิต เฮอโรลด์ ซึ่งเดิมที่อยู่ร้านเภสัชกรรม แต่มาว่างงาน ทั้งสองนี้ เพนเป็นผู้บุกเข้าสังหาร รัฐมนตรีต่างประเทศวิลเลียม ชิวเวิร์ค โดยการนำทางของเฮอโรลด์ และตัวบัวร์เองจะเป็นผู้ฆ่าประธานาธิบดีลินคอล์น ทั้งมีกำหนดหมายลงมือตามแผนพร้อมกันในเวลา ๒๒.๒๐ น. คืนวันนั้น

หากโอกาสอำนวยให้ บัณฑิตกำหนดหมายจะฆ่านายพล ยูไลเชส แกรนต์ วีระบุรุษผู้พิชิตแห่งกองทัพฝ่ายเหนือ ซึ่งทราบว่าจะร่วมขบวนไปกับประธานาธิบดีในคืนวันนั้นด้วย เขาเชื่อว่า หากเขาทำงานครึ่งนสำเร็จ จะทำให้เขาสามารถทำการล้วงค้ำคนเขาได้ และทำให้เขากลายเป็นวีระบุรุษแห่งสหพันธรัฐทั้งหมด อีกทั้งจะเป็นการสร้างประวัติศาสตร์ที่ยั่งยืนที่สุดทีเดียว

สำหรับเพื่อนร่วมงานของเขา ความจริงแล้ว บัณฑิตได้มีความเชื่อมั่นว่าจะทำงานได้สำเร็จเลยสักคนเดียว เพราะเขาทราบว่า แอ็ด เซอร์รัตต์ ที่แท้เป็นคนขี้ขลาด รูปร่างมอมแมมคูดุไม่ได้ ส่วนเพนเล่าถึงแม้จะเป็นมือพิฆาต รูปร่างใหญ่ล่ำสันแข็งแรง แต่ก็ออกจะโง่เง่าเอาการเหมือนกับสุนัขเซอะ ๆ ตัวหนึ่ง เว้นเสียแต่ว่าจะพบเหยื่อเข้า และเซอร์รัตต์นั้นก็ยังเต็กนัก

แต่สำหรับตัวเขาเอง มีความเชื่อมั่นว่าจะทำงานสำเร็จถึงพันเปอร์เซ็นต์ เพราะประการที่หนึ่งเขารู้เส้นทางในโรงละครดี และประการที่สอง เขาเป็นนัก

แสดงละครตัวยง ที่สามารถเข้าออกนอกในได้ทุกแห่งใน
โรงละครนั้นตามใจชอบ

บ่ายวันนั้น บิวส์กลับมาที่פקจัดแจงเปลี่ยน
เครื่องตัวใหม่ โดยใช้ชุดสีม้าสวมแทนชุดเก่า แล้ว
เขียนจดหมายฉบับหนึ่ง ช้แจงการที่จะสั่งหารประธานา-
ธิบัตินั้นของเขาไปยังบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ The
National intellincer ท้ายจดหมายลงนาม บิวส์—เพน
แอ็ดเซอร์วอตต์และเฮอโรลด์

จนกระทั่ง ๖ โมงเย็นวันนั้น บิวส์ได้ย้อนกลับ
ไปยังโรงละครอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ไปเรียกพวกจัดฉาก
ออกมาดื่มเหล้าข้างนอกตามแผนการ ครั้นดื่มไปได้
สักครู่ เขาก็คว้าขวดเหล้าแยกออกไปจากวง หลบแอบ
เข้าไปในโรงละคร ซึ่งตอนนั้นไม่มีใครอยู่เลยสักคน
เดียว บิวส์รีบลงมือตามแผนงานอย่างเงียบเขียบ โดย
เจาะรูตรง ประตูที่ จะเปิดไปสู่บ็อกซ์ที่นั่งของประธานา-
ธิบัตินั้นลินคอล์น เพื่อเป็นรูสำหรับแอบมอง แล้วตัด
ปูนพลาสติกเจาะเป็น ช่อง ที่ฝาผนัง ห้อง ออกประมาณ

๒ นิ้ว ฝ่าห้องนี้เป็นห้องที่จะเดินไปสู่ที่นั่งประธานาธิบดี พอเจาะเสร็จทั้งสองด้านก็เอาท่อนไม้สนสอดตรูเป็นไม้กันทางขวางห้องไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้ใครวิ่งตามในตอนที่บุกเข้ายิงประธานาธิบดี ครั้นแล้ว ก็จัดแจงซ่อนไม้ที่ขวางไว้ในมุมมืด เก็บเศษปูนเศษไม้้ออกเรียบร้อยแล้วก็ออกมาทะก้านวนระยะจากเวที ไปตั้งบ็อกซ์วางกับดักไว้อย่างรอบคอบ

เมื่อจัดแจงเสร็จสรรพตามแผนก็กลับไปที่พักอีกครึ่งหนึ่ง จึงเอาปืนทองเหลืองซ้อเตอร์ริงเยอร์ ซึ่งยิงได้ทีละนัดออกมาบรรจุกระสุน หยิบมีดพกสวมฝักมาเหน็บไว้ตรงเอว เอาหนวดปลอม เกราะปลอมกับวิกใส่ผม และดินสอแต่งหน้าเอาติดตัวไปพร้อม เพื่อสะดวกในการปลอมตัวเมื่อเข้าที่คับขัน

มันเป็นตัวยชชะตาของประธานาธิบดีลินคอล์นจะถึงฆาตโดยแท้——

ทุกสิ่งทุกอย่าง ดูเหมือน จะ เป็นใจให้ กับ คนร้ายแทบทั้งหมด นับตั้งแต่องค์กรกัษเวรประจำตัวประธานา-

ชิบตี จอห์น ปาร์กเกอร์ ซึ่งจะต้องมาเข้าเวรคุ้มกัน
 ประธานาธิบดีลินคอล์นตั้งแต่ ๑๖ น. จนถึงเที่ยงคืน
 ของค่ำวันนั้น ก็มาเข้าเวรสายไปกว่าเวลาถึงสาม ชั่วโมง
 และเมื่อไปถึงโรงละครก็มีได้เข้าไป ตรวจตราดูรอย พิรุช
 ผิดปกติอะไรเลยสักนิดเดียว เพียงไปถึงโรงละคร
 ประธานาธิบดีเข้าไปนั่งแล้ว เขาก็ยกเก้าอี้มานั่งเสียข้าง
 นอก และต่อจากนั้นจนถึง ๒๑ นาฬิกาเล็กน้อย เขาก็
 จะทิ้งหน้าที่หลบออกไปนั่งกึ่งเหล้าอยู่ในร้านใกล้ ๆ โรง
 ละครนั้นอย่างสบาย

ครั้นเวลา ๒๒ น. บู้ชก็ดื่มเหล้าปลุกใจให้กล้า
 แข็งเข้าไปอีก แล้วออกจากบ้านตรงมายังโรงละคร
 ระหว่างทางได้พบ พ.อ. วิลเลียม แห่งตำรวจม้าประจำ
 กรุงวอชิงตัน นายพันเอกตำรวจม้าได้ชวนบู้ชไปดื่ม
 แต่บู้ชปฏิเสธ และรีบมุ่งหน้าไปจนถึงโรงละคร เพราะ
 จวนถึงเวลาตามหมายกำหนดการของเขาแล้ว

พอเข้ามาภายในโรงละครฟอร์ด เขาก็เดินลอด

เข้าไปทางใต้เวทีกะให้ ตรง กับบริเวณบ็อกซ์ที่ ประธานาธิบดีนั่ง ขึ้นไปจัดแจงเอาไม้สตอร์มหนึ่งที่เขาไว้ให้คนทางขวางห้องที่ติดต่อกับบ็อกซ์หนึ่ง แล้วแอบมองตรงช่องเล็ก ๆ ที่เจาะเตรียมไว้ พอการแสดงถึงตอนตกลงเริ่มขึ้น เขาก็เปิดประตูห้องเข้าไปภายใน คลานเข้าไปจนกระทั่งถึงระยะใกล้ตัวประธานาธิบดี กะพอได้ระยะแม่นยำ ก็ชักปืนออกมายกขึ้นเล็งทางเบื้องหลังตรงท้ายทอยประธานาธิบดี แล้วสั่นไกยิงอย่างไม่ระวัง !!

ขณะเดียวกัน เพื่อนร่วมงานของบูชก็ลงมือก่อกรรมขึ้นตามแผนการ กล่าวคือ เฮอโรลด์ นำเพนยักษ์ใหญ่มือสังหาร บึ่งไปยังบ้าน รัฐมนตรีต่างประเทศ วิลเลียม ซีวาร์ด ซึ่งกำลังนอนป่วยเพราะประสบอุบัติเหตุรถคว่ำจนถึงกับแขนขาหัก รอบ ๆ คอ และตรงขากรรไกร ยังเข้าเผือกเหล็กเอาไว้ถึงสองชั้น เพนบุกเข้าประชิดรัฐมนตรี เขามีตปาดหน้ารัฐมนตรียาวเหยียดไปถึงคอหอย เศษะบุญที่เผือกเหล็กช่วยชีวิตไว้

รัฐมนตรี วิลเลียมจึงรอดตาย เจ้าชายร้ายพอทำงานเสร็จ
รับวิ่งออกจากบ้านรัฐมนตรี ร้องเอ็ดตะโรไปตามทางว่า

“ฉันเป็นบ้า ! ฉันเป็นบ้า !”

คงทั้งเค้า การ ต่อสู้กับ คนใน บ้านรัฐมนตรีที่ได้
รับบาดเจ็บไว้รวม ๕ คน ซึ่งบางคนก็ถูกตีต้อย บางคน
ก็ถูกมีด และเชกตัวย่นสิ้น

อีกรายหนึ่ง—เจ้ายอร์จ แอ็ดเซอร์รัต ที่ได้
รับมอบหมายให้บุกเข้าสังหารรองประธานาธิบดี แต่ทว่า
ด้วยความตกประหม่า ไม่กล้าพอ จึงล้มเหล้าปลุกใจ
เสียก่อน—แต่หนักเข้า ยิ่งดื่มสักเท่าใดก็ไม่เห็นใจกล้า
ขึ้นมาได้สักที กรอกเข้าไปอีก—กรอกเข้าไปแก้วแล้ว
แก้วเล่า จนกระทั่งเมามาย ในที่สุดเลยฟุบไม่ได้สติอยู่
ที่นั่นเอง ไม่ได้ลงมือทำงานเลย

ตกลงว่า มีบุ^๗รคนเดี^๘ยวแทน^๙ตนเอง ที่ทำ
งานสำเร็จในคืน^๕นั้น !!

ต่อไปนี่ จะนำเอาประวัติของบูธมากล่าวสัก
เล็กน้อย——

จอห์น วิลเกส บูธ มีบิดามารดาเป็นชาวอเมริกัน
เป็นบุตรชายของนายยูนิอุส บวร์คคัส บูธ ซึ่งก็เป็น
คาราละคร ผู้มีชื่อเสียงเด่นในวงการละครทั้งอังกฤษ
และอเมริกัน ทั้งพี่ชายของเขา นายเอ็ดวิน ธรอมส์ บูธ
ก็เป็นนักแสดงละครที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งเหมือนกัน

วิลเกส บูธ เป็นลูกคนที่ ๕ ของแม่ และ
เป็นคนโปรดเสียด้วย จึงได้รับการตามใจจนกลายเป็น
เด็กที่เอาแต่ใจตัวเอง มีอารมณ์ร้าย โกรธง่าย เขาเคย
ฆ่าหมาฆ่าแมวหลาย ต่อหลายตัว เป็นการ ประชดประชัน
พ่อ คือเมื่อโกรธขึ้นมา ฆ่าพ่อไม่ได้ ก็ขอให้ฆ่าหมาฆ่า
แมวแทนไปก่อน

เมื่อเล็ก ๆ นักทำนายโชคชตาชาวชิปซีคนหนึ่ง
ได้ทำนายเขาไว้ว่า

“พ่อหนูคนนั้นแหละ จะเป็นผู้ทำลายหัวใจคน
จำนวนมาก พ่อหนูจะมีอายุไม่นานเท่าใด อายุสั้น ทว่า

ยิ่งใหญ่ ผ่าทะลุ : ฉันไม่เคยเห็นลายมือใครบ้าง
 อย่างนี้เลย”

วิลเคส บัวร์ เป็นชาวเหนือ โดยเกิดในภาค
 เหนือ แต่ในตอนหลังมาอยู่ทางภาคใต้ และกลายเป็น
 ชาวใต้อย่างฝังจิตฝังใจ ต่อมาเขาได้ฝึกแสดงละครเจริญ
 รอยตามพ่อ อาศัยว่าเขาเป็นคนมีสุขภาพดี มีรูปร่าง
 งดงามต้องตาเพศตรงกันข้าม ทั้งยังมีฐานะการเงินดี
 พร้อม การแสดงละครบนเวทีของเขาปีหนึ่งๆ ได้ค่าจ้าง
 แสดงเหยียบ ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์ (ประมาณ ๔ แสนบาท)
 นอกจากนั้น เขายังเป็นนักกีฬา นักขี่ม้าตัวง และนัก
 จาบมือหนึ่งอีกด้วย

ความรู้สึกที่ร้ายแรงและเลวระยำในจิตใจของเขา
 ก็คือ ความรู้สึกเกลียดชังอย่างเข้ากระดูกดำที่มีต่อ
 ประธานาธิบดีอเมริกา โดยเชื่อว่าประธานาธิบดี
 ลินคอล์น ทำลายขนบธรรมเนียมของชาวใต้ให้สลายลง
 โดยสิ้นเชิง เขาคอยเฝ้าคิดที่จะเล่นงานประธานาธิบดี

ลินคอล์นอยู่เสมอ จนกระทั่งสำเร็จ เมื่อวันที่ ๑๔
เมษายน ๑๘๖๕ ถึงกล่าวแล้ว

วิลเคส บู้ธ เคยคุยกับเพื่อนเสมอว่า เขา
ปรารถนาที่จะทำอะไรร้ายสักอย่างให้สิ้น สะเทือนไป ทั่วโลก
และทำให้ชื่อของเขาจารึกอยู่ในประวัติศาสตร์ จนชั่ว
กาลปาวสาน ซึ่งบัดนี้ เขาก็ได้ทำการสำเร็จสมความมุ่ง
หมายของเขาแล้ว เพียงกระสุนปืนเคอร์ริงเยอร์ระเบิด
ปั้งนัดเดียวเท่านั้นเอง !!

ถูกแล้ว ! เขาทำการกรรมนี้ ด้วยหวังจะให้เป็นการ
การแก้แค้นแทนชาวใต้ แต่แล้วกลับพลาดหวังสิ้น เขา
กลายเป็นคนที่ชาวโลกทั้งมวล รวมทั้งชาวภาคใต้ จง
เกลียดชังยิ่งที่สุด พยายามออกไล่ตัวเขายังกับสุนัขล่า
เนื้อ เพื่อสังหารเขาแก้แค้นแทนลินคอล์นให้จงได้

และ—ยิ่งไปกว่านั้น พี่น้องชาวใต้ของเขายัง
ได้รับความบีบคั้นเพิ่มขึ้น ทำให้ชาวเหนือเกลียดชัง
ชาวใต้มากขึ้น ถึงกับประกาศตัดญาติกันทันที เมื่อวันที่
ประธานาธิบดีสิ้นใจนั้น ที่ถนนวอลด์ สตรีท นครนิวยอร์ก

ขอรค์ แอ้อต้ด้วยประชาชนมากมาย ประมาณ๕๐,๐๐๐คน
 บ้างก็พกปืน บ้างก็ถือมีดไม้ตรียมล้างแค้นแทน
 ประธานาธิบดี ชาวใต้คนหนึ่งถูกประชาชนรุมกระที่บ
 เสียเหล็กเหล็ก สำนักงานของผู้ฝักใฝ่ชาวใต้ถูกทำลาย
 พินาศหมด ทางด้านนักการเมืองเล่า ต่างเร่งเร้าให้มี
 มาตราการลงโทษพวกกบฏทางภาคใต้รุนแรงยิ่งขึ้น——

ตกลงว่า ความประสงค์ของบุ๊ธคือพลาคหมด
 อนิจจา !

๘
บทที่ ๔

กรรมสนองกรรม

ภายหลังที่จบชีวิตบุญ ๘ มอหิน
ผู้สังหาร ประธานาธิบดีลินคอล์นไป
แล้ว——

เจ้าหน้าที่ที่ยัง ๕ ตงหน้าตงตากวาด
ล้างตามจับบุคคลอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยว
ข้องกับบุญต่อไปอีกอย่างไม่หยุดยั้ง จน
กระทั่งจับลูกสมุนบุญได้อีก ๒ นาย คือ
แอ็ดเซอร์วอดท์ กับ เพน รวมทั้ง
เฮอโรลด์ ที่จับได้ตอนสังหารบุญ ๘ ด้วย
เป็น ๓ นาย ๕ ทั้งสามคนถูกสอบสวน

ปรากฏว่าได้ความพาดพิงไปถึง นางเมอร์ เซอร์คั ว่า บู้ธกับ สมุนได้ ร่วมกัน วางแผนฆ่า ประธานาธิบดีที่บ้าน นาง แม้จะไม่มีหลักฐานวัตถุพยาน หรือบุคคลพอที่จะแสดงให้ประจักษ์ว่า นางเมอร์ร่วมรู้เห็นด้วย ศาลทหารก็สั่งให้นำไปแขวนคอหมด นางเมอร์ เซอร์คั นับเป็นผู้หญิงคนแรกที่ถูกรัฐบาลอเมริกันสั่งแขวนคอ ! และมีผู้ต้องหาอีก ๘ คน ที่ถูกจับในข้อหาเป็นกบฏสมคบกันฆ่าประธานาธิบดี และถูกนำตัวขึ้นศาลทหาร นายทหารแต่ละคนมีอารมณ์เดือดแค้นแทน ลินคอล์นอยู่แล้ว จึงได้สั่งให้จับจำเลยทั้งหมดล่ามโซ่ สวมศีรษะมิดหมด และตั้งข้อหาแรงใส่ อีกทั้งไม่ยอมให้มีทนายว่าต่างแก้คดี

นอกจากนี้ยังมีชายอีก ๔ คนที่เกี่ยวข้อง กับบู้ธ ถูกลงโทษจำคุกตลอดชีวิตทุกคน และในจำนวนนี้ คนหนึ่ง คือ ดร. มัคคี่ นายแพทย์ผู้รักษาให้กับบู้ธ เพราะเข้าใจผิดคิดสงสาร เตะชะบunyi สองปีต่อมา นายแพทย์

ผู้^๕นี้ได้กลายเป็นวีรบุรุษกำจัดโรคไข้เหลือง ซึ่งเกิด
ระบาดขึ้นในเรือนจำได้สำเร็จ จึงได้รับอภัยโทษมาใน
ปี ค.ศ. ๑๘๖๙

สำหรับโรงละคร “ฟอร์ด” ซึ่งเป็นที่ซึ่ง
ประธานาธิบดีลินคอล์นถูกยิงนั้น ภายหลังจากที่ถูกเพิกถอน
การยัดทรัพย์แล้ว ยังคงเปิดดำเนินกิจการต่อไปอีกนาน
ถึง ๒๘ ปีเศษ ก็เกิดพังครืน พินยุบตัวลง ทับชีวิต
กรรมกรของรัฐบาลที่กำลังทำงานอยู่ตายไป ๒๐ กว่าคน
ทุกวันนี้ เป็นพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติไปแล้ว

เรื่องที่น่าเศร้าสลดที่สุด ภายหลังจากที่ท่าน
ประธานาธิบดีลินคอล์นถูกสังหารแล้ว เพียงสิบปี ท่าน
ผู้หญิงลินคอล์น ก็กลายเป็นคนวิกลจริตไป อีกคนคือ
คลารา ฮาร์วิส ซึ่งร่วมไปกับประธานาธิบดี ในวันเกิด
เหตุต่อมฤภายหลัง ถูกฆ่าตายโดยนำมือสามี ของเธอเอง
ส่วนนายพันตรี แร็ทโบน ซึ่งโศกจับบู้ธในโรงละคร
ได้จับชีวิตบั้นปลายในโรงพยาบาลโรคจิต

ส่วนผู้พิชิตวิลเกส บัวร์—สืบเอก คอบเขต เมื่อปี ๑๘๘๖ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นคนรักษาประตูด่านที่บัญญัติแห่งรัฐเท็กซัส ในปีต่อมา พี่แกเกิดอารมณ์คุ้มคลั่งอะไรขึ้นมาก็ไม่ทราบ ขณะที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรมีการอภิปรายกันอย่างหน้าดำหน้าแดง สืบเอก คอบเขตสงสัยจะอารมณ์เตลิดจัด เลยปิดประตูทางเข้าห้องประชุมสภาเสียทุกด้าน จากนั้น ก็ชักปืนพกออกมาจากเอวทั้งสองกระบอก เหนียวไถยิงสมาชิกสภาไม่เลือกหน้า ตั๊บไปหลายราย ที่สุดเลยต้องไปโรงพยาบาลโรคจิตคงเดียวกับพันตรี แร้ทโบน

ช่างน่าอนาถเหลือเกิน—— !!

แต่อย่างไรก็ดี ยังมีอีกคนหนึ่ง ซึ่งจะเว้นกล่าวถึงเสียมิได้ ผู้นั้นก็คือ จอห์น ปาร์กเกอร์ องค์กรักษ์เวรประจำตัวท่านประธานาธิบดี ซึ่งทั้งหน้าทีไปตี้มเหล่าในคืนวันนั้น จนกระทั่งย่ำรุ่ง จึงกลับมา โดยนำผู้ต้องหาคนหนึ่งมารายงานตัวที่กองบัญชาการด้วย แต่ผู้ต้อง

หากคนที่เขาจับมานั้น หาได้เกี่ยวข้องกับกรณีสังหาร
ประธานาธิบดีไม่ เป็นโสเภณีที่ชชลาด และต้มเหล้าจัด
คนหนึ่งเท่านั้นเอง จับมาตาย !

นายสิบเวรได้ส่งตัวโสเภณีคนนั้นกลับบ้าน และ
ให้ปาร์กเกอร์ไปพักผ่อนได้

ตกลง เขารอดตัวไม่ถูกสอบสวนลงโทษ
ประการใด คงทำงานในหน้าที่ตำรวจต่อมาอีกมาก
กว่า ๓ ปี จนในที่สุด ก็ถูกไล่ออกด้วยข้อหาหลับยาม

บทที่ ๕

ลินคอล์น—มหาบุรุษ

ประธานาธิบดี อับราฮัม ลินคอล์น
เกิดเมื่อ วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๑๘๐๘
ในกระท่อมชาวไร่ มิกเซิร์ทฟอร์ด แห่ง
โนลินกริต เมืองฮาร์ดิน มลรัฐเคนตักกี
เป็นลูกชายของช่างไม้ นามว่า ทอมมัส
ลินคอล์น มารดาชื่อ แนนซี

ลินคอล์นเกิด มาท่ามกลาง ความ ขาก
จนแร้นแค้น เมื่อเด็กเขาได้เข้าเล่าเรียน
ในโรงเรียนใกล้ ๆ บ้าน แต่ได้เรียนอยู่
เพียง ๑๑ เดือนเท่านั้น ต้องออกมาช่วย

เหลือกรอบคว่ำ เช่น ช่วยทำไร่ ตักพื้นเป็นต้น

อาชีพที่เขามีนิสัยผิดจากชาวไร่ทั้งหลาย คือชอบอ่านหนังสือมากที่สุด แม้หนังสือจะไม่มียกไปเที่ยวหยิบยืมคนอื่นมาอ่านเสมอ ต่อมาเมื่อลินคอล์นอายุได้ ๙ ขวบ มารดาของเขาได้ตายจากไป

ได้เคยมีคนถามลินคอล์นเสมอว่า โตขึ้นจะทำอะไร และอยากเป็นอะไร ลินคอล์นมักตอบอย่างภาคภูมิใจว่า “ต้องการเป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา” ซึ่งทำให้คนอื่นซึ่งได้ฟังหัวเราะเยาะ เด็กน้อยผู้ไร้การศึกษา และยากจนเช่นนี้ จะเป็นประธานาธิบดีผู้ส่งสง่าได้อย่างไร?

ต่อมา ค.ศ. ๑๘๓๑ ลินคอล์นได้รับจ้างเขานำเรือบรรทุกของไปขายที่เมืองนิวออร์ลีนส์ ณ ที่นั้น เขาได้เห็นคนค้าทาส ทำทารุณโหดร้ายต่อทาส ให้รู้สึกสลดใจเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับกล่าวออกมาว่า

“เมื่อนั้นเป็นประธานาธิบดี ฉันจะเลิกทาสให้หมด”

และในปี ๑๘๓๑ นี้เอง โชคได้ช่วยให้เขาเข้ามาทำงานในร้านค้าเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในเมืองนิวฮาเล็ม และระหว่างที่ทำงานนั้น เขาพยายามฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ โดยขอยืมหนังสือต่าง ๆ มาศึกษา เช่น วิชากฎหมาย ประวัติศาสตร์ เขาไม่ยอมปล่อยให้เวลาร่วงหมดไปโดยเปล่าประโยชน์ พอถึงต่อมา สงครามแยกสอยได้อุบัติขึ้น เขาจึงอาสาสมัครเป็นทหารจนได้ และต่อมาได้รับยศเป็นร้อยเอก

เมื่อสงครามสงบ เขาได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติเป็นครั้งแรก แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ จึงหันมาตั้งหน้าตั้งตาวิชากฎหมาย ถึงคราวสอบไล่วิชากฎหมายเป็นทนายความของเมืองนิวฮาเล็ม ลินคอล์นได้สมัครเข้าสอบ ผลปรากฏว่า เขาสอบไล่ได้และได้รับอนุญาตให้เป็นทนายความได้ เขาได้พยายามสร้างฐานะของตัวเองขึ้นโดยเปิดสำนักงานทนายความร่วมกับ ยอน ที. สจ๊วต

ต่อมาปี ๑๙๕๑ ลินคอล์นได้พบความรักและ
ได้แต่งงานกับสุภาพสตรีผู้สูงศักดิ์และการศึกษาคิดคนหนึ่ง
ชื่อ แมวทอดด์

ในวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๑๙๖๐ ลินคอล์นได้
สมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี สหรัฐฯ ปราบกฏ
ว่า เขาได้รับเลือกตั้งเป็นอันว่าความปรารถนาที่เขามุ่ง
มันไว้ ได้ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว เขาก้าวขึ้นนั่ง
ทำงานในฐานะประธานาธิบดีคนที่ ๑๖ ของสหรัฐฯ ซึ่ง
ในตอนนั้น เขาต้องทำงานอย่างหนัก เพราะสมัยนั้น
สงครามกลางเมืองกำลังระเบิดขึ้น โดยฝ่ายหนึ่งนิยมให้
มีทาส อีกฝ่ายไม่นิยม และลินคอล์นเป็นฝ่ายไม่นิยม
ทาส บ้านเมืองถูกแบ่งออกเป็นก๊กเป็นเหล่า ภาคใต้
กำลังจะแยกตัวออกทันที เพื่อใช้เป็นนครหลวงของ
สหพันธรัฐ แต่ถึงอย่างไร ลินคอล์นก็พยายามต่อสู้จน
ในที่สุด บรรลุผลสำเร็จ คือ ในวันขึ้นปีใหม่ ค.ศ. ๑๘๖๓
นั่นเอง ลินคอล์นได้ลงนามประกาศเลิกทาส โดยให้
ปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระทั่วประเทศ

การเลิกทาส^๕เอง ทำให้มหาชนนิยมลินคอล์น
ที่สุด และอนุสาวรีย์ของลินคอล์นซึ่งสร้างขึ้นด้วย^{๕๗}มือ
กรรมกรชาวอังกฤษก็ถูกสร้างขึ้น เพื่อเทอดเกียรติ และ
เป็นเครื่องรำลึกถึงลินคอล์นตลอดไป

เมื่อประกาศเลิกทาสแล้ว สงครามจากฝ่ายใต้
ซึ่งประชิดติดพันเรื่อยมานั้น ก็พบกับกาลอวสาน โดย
ฝ่ายใต้เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ปราชัย ฝ่ายรัฐบาล อันมี
ลินคอล์นเป็นผู้นำได้ชัยชนะอย่างเด็ดขาด และในการ
ทำสงครามครั้ง^{๕๘}นี้ นายพลตรี แกรนต์ แม่ทัพของฝ่าย
รัฐบาล ได้รับเกียรติสูงสุด โดยได้เลื่อนยศเป็นพลโท

และด้วยความสามารถ และความดีของลินคอล์น
ทำให้เขาได้รับเลือก^{๕๙}เป็นประธานาธิบดีอีกครั้งหนึ่งใน
สมัยต่อมา

ลินคอล์นได้ก้าวขึ้นนั่งเก้าอี้ ประธานาธิบดีผู้ทรง
เกียรติอีกครั้งหนึ่ง ท่ามกลางความนิยมชมชอบของ
ปวงชนชาวอเมริกัน แต่ทว่า คราว^{๖๐}นี้อยู่ได้เพียง ๔๑ วัน

เท่านั้น ก็ต้องพบกับกาลอวสาน โดยถูกจอห์น วิลเคส บิวท์ ลอบสังหาร เมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ค.ศ. ๑๘๖๕ ดังกล่าวมาแล้ว และนับเป็นประธานาธิบดีคนแรกในประวัติศาสตร์อเมริกาที่ถูกลอบสังหาร

ศพของลินคอล์น ถูกคลุมด้วยธงชาติ แล้วด้วยขบวนเกียรติยศ นำไปประดิษฐาน ณ สภาคอนเกรส เมื่อทำรัฐพิธีตามทางการแล้ว ก็นำขึ้นรถไฟไปยังสปริงฟิลด์ ด้วยขบวนเกียรติยศที่ยิ่งใหญ่ มิโหฬารยิ่ง ตลอดทางที่ศพผ่านไป แม้จะมีดัก้า ฝนจะตกพรำอย่างหนัก ลมจะพัดจัด หิมะจะหล่นมาก สักปานใด ชาวประชาเหลือคนนับ ก็ยังออกส่าห้มา ห้อมล้อมรอค่านับศพเขาอยู่เต็มสองข้างทาง ด้วยความอาลัยรัก และดวงหน้าซดสลดรั้นทศใจอย่างที่สุด

แน่นอน ! เพราะเขาเป็นมหาบุรุษ ผู้เป็นมิตรแท้ของประชาชนนั่นเอง !

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

มหาตมะ คานธี

มหาบุรุษผู้เป็นดวงประทีปของอินเดีย

๘
บทที่ ๑

ธรณีวีปโยค

ชั่วเวลาไม่ทันนาน—ที่ออก
จากบ้านพักพิรดา เศรษฐินักอุตสาหกรรม
มาตามทางในสวน—

ท่านมหาตมะ คานธี โดยการ
ประคองของหลานสาว ๒ คน ก็มาถึง
กลุ่มประชาชนประมาณ ๕๐๐ คน ซึ่ง
พากัน มา คอยร่วม ประชุม สวดมนต์กับ
ท่านตามปกติที่เคยมาทุกเย็น และทันที
ที่เห็นท่านมหาตมะคานธีมา ประชาชน
เหล่านั้น ก็รีบ แยก ทาง กัน ให้ ท่าน ผ่าน
ออกหน้าไปก่อน

บัดนี้นั่นเอง อย่างไม่มีใครคาดฝัน มีชาย
หนุ่มคนหนึ่งฉลวยพรวดออกจากกลุ่มคน พร้อมด้วยปืน
พกถือจังก้อยู่ในมือ และก่อนที่ใครจะห้ามปรามทัน
ปืนในมือของพ่อคนนั้นก็ถูกเหนี่ยวไกระเบิดกระสุน ออก
ใส่ร่างท่านกานธีสามนัดซ้อน ๆ กัน

บึง ! บึง !! บึง !!!

นัดแรกถูกตะโพกขวา อีกสองนัดถูกที่อกและ
ท้อง ท่านกานธีล้มพับลง พร้อมทั้งเลือดสีแดงสาด
กระจายอาบผ้าห่มสีขาว และไหลนองเต็มภาคพื้นทันที
และ—ในเสี้ยววินาทีที่ฝูงคน กำลัง ตก อยู่ ท่ามกลาง
ความตระหนกอกสั่นขวัญแขวน ต่อเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝันนั่นเอง หนุ่มชาวอเมริกันคนหนึ่ง
ซึ่งอยู่ในที่นั้นด้วย วิ่งปรวดออกมาตะครุบตัวคนร้าย
ไว้ได้ทันควัน ขณะเดียวกัน ฝูงคนทั้งหลายได้สติหาย
ตะลึง เฮโลกันเข้ามาล้อมรุมคนร้าย และจับเอาตัว
หนุ่มอเมริกันคนนั้นออกไป อีกทั้งสองมือเล่นงานเจ้าคน
ร้ายเป็นการใหญ่ เพราะเหตุที่ยังเป็น ของเจ้าวายร้ายอยู่

เจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงในช่วงเวลานั้นพอดี เลยแย่งเอา
ตัวมันออกไปเสียก่อน มิฉะนั้น มีหวังແหลกละเอียดยก
จมพสุธา ด้วยแรงปาทานับร้อยอยู่ ณ ที่ตรงนั้น

ท่านมหาตมะ กานธีนั้น สมนักับได้นามว่าบุรุษ
ใจพระจริง ๆ แม้จะถูกยิงจนกระทั่งล้มลง แสนเจ็บ
ปวดทรมานถึงปานนั้น ก็ไม่มีเสียงครวญครางอันใด
หลุดออกมาจากริมฝีปากของท่านเลย ท่านยกมือขึ้น
พนม และหลับตาอย่างสงบ คล้ายกับท่านจะสวดวิงวอน
ให้เทพเจ้าบนสวรรค์ไต่โอโหสิให้แก่ผู้ทำร้าย ท่าน กระนั้น
แหละ

และ—ในเสี้ยววินาทีต่อมา ร่างของท่านก็ถูก
นำไปยังเฉลียงบ้านพิร์ลาโดยด่วน บรรดานายแพทย์
ผู้เชี่ยวชาญหลายต่อหลายคน ได้ถูกเรียกตัวมาทำการ
รักษาพยาบาลท่านโดยเร็วที่สุด แต่ก็ไม่สามารถจะช่วย
ชีวิตท่านไว้ได้

ท่านมหาตมะ กานธี นอนหายใจรวยวินอยู่ต่อ

มาได้ ๒๕ นาที ก็สิ้นลมปราณบนตักของหลานสาว ซึ่ง
สวดคัมภีร์ภาวดีที่ตาของอินต้อยู่ตลอดเวลา—

อนิจจา! สิ้นแล้ว ท่านคานธี มหาบุรุษ
และรัฐบุรุษผู้ยิ่งใหญ่—ดับแล้ว ดวงประทีปชัชวาลย์
ของอินเดีย

วันวิปโยคครั้งยิ่งใหญ่^{ครั้ง ๕} คือ วันที่ ๓๐ มกราคม

พ.ศ. ๒๔๙๑ เวลา ๑๗.น. เศษ !!

ทันทีที่ทันใดที่ข่าวร้ายอันแสนวิปโยคนี้^{ครั้ง} ถูก
กระจายออกโดยสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติในเวลา
ต่อมา ภายหลังจากที่ท่านคานธีสิ้นลมปราณไปเพียงเล็กน้อย
นั่นเอง อินเดียทั้งชาติตัวแข็งชาไปหมด รถราหยุดเดิน
ห้างร้านกักตักคาร และโรงงานต่าง ๆ พวกนั้นปิดหมด
ประชาชนพากันมาออกอยู่เต็มท้องถนน โดยไม่รู้จะทำ
ประการใด ต่างเงี่ยหูฟังข่าวจากวิทยุ ซึ่งประกาศซ้ำ ๆ
ซ้ำ ๆ ด้วยความสลัดรันทดใจสุดประมาณ ความเศร้า
โศกกาปกคลุมไปทั่วทุกหนทุกแห่งตลอดฟ้าอินเดีย ดวง

หน้าของชายหญิงทุก ๆ คน ไม่ว่าเด็กและผู้ใหญ่ ต่าง
ซัดสลด นอนไปด้วยหน้าตา และเสียงสะอึกสะอื้นระงม
ไปหมด

และ—ชั่วครู่ต่อมา แม้ว่าความมืดจะย่างเข้า
มาแล้ว แต่ฝูงชนเหลือคณานับได้พากันหลังไหลไปยัง
บ้านพีร์ลา และพอได้พบร่างผู้ใจบุญ ถูกห่อหุ้มด้วย
ผ้าขาว นอนอยู่ท่ามกลางกองบุบผาชาติ เช่นนั้น ก็ยิ่ง
พากันร้องไห้ระงมขึ้นเป็นการใหญ่ ดูเหมือนนฤทธานันต์
พีร์ลา จะอิงอบลไปด้วยเสียงร้องไห้คร่ำครวญอย่างไม่
ขาดสาย

ในเมืองบอมเบย์ ขณะที่ข่าวมรณะกรรมของ
ท่านกานธีถูกประกาศออกมา พวกมุสลิมกับฮินดูใน
บอมเบย์ก็ เกิดฆ่าฟันกันขึ้น อย่าง ปัจจุบันนี้ ทิ้ง
มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บหลายร้อยคน จนรัฐบาลต้อง
ใช้รถเกราะออกกระงับเหตุ และสั่งให้กองทหารรักษา
ความสงบทั่วประเทศอินเดียเป็นการด่วน

รัฐบาลอินเดียได้สั่งไว้ทุกข์ ทั่วประเทศมีกำหนด ๑๓ วัน ให้ลดธงลงครึ่งเสา และให้งดการรื่นเริงต่าง ๆ ทั้งสิ้น รัฐบาลแห่งปากีสถานได้ออกคำสั่งให้หยุดราชการเป็นเวลา ๒๔ ชั่วโมง ตลอดวันเสาร์ชาวอินเดียทั่วประเทศพร้อมใจกันอดอาหาร และสวดมนต์ภาวนาส่งดวงวิญญาณของท่านมหาตมะ คานธี ยิ่งกว่านั้น องค์การสหประชาชาติได้ลดธงครึ่งเสาให้เป็นเกียรติยศ สภาผู้แทนอเมริกันและฝรั่งเศส หยุดไว้อาลัยให้แก่ท่าน คานธีเป็นเวลา ๒ นาที บรรดาประมุขของประเทศทั่วโลก รวมทั้งไทยเราด้วย ได้ส่งสาส์นไปแสดงความเสียใจต่อ มรณะกรรม ของ ท่าน คานธี ต่อ รัฐบาลอินเดีย เป็นจำนวนมาก

จาก ข้อความ ตอน หนึ่ง ของ แฮร์รี ทรูแมน ประธานาธิบดีอเมริกาเมื่อไปถึงรัฐบาลอินเดียมีว่า

“อัจฉริยะบุรุษผู้ยิ่งใหญ่อีกท่านหนึ่ง ได้สิ้นบุญไปแล้ว หลังจาก ได้บำเพ็ญกรณียกิจอันงดงาม เพื่อมนุษยธรรมชาติ และเพื่อ

มหาดมะ คานธี

สันติภาพของโลก—ท่าน คานธี เป็น นักชาติ
นิยมผู้ยิ่งใหญ่ แต่ในขณะที่เดียวกัน ท่านก็
เป็นผู้ที่นำที่บรรลือนามไปทั่วโลก คำสอนและ
การกระทำของท่านได้ฝากไว้ ซึ่งเครื่องประทับ
ใจอย่างลึกซึ้ง สำหรับประชากรนับล้าน ท่าน
ได้รับการบูชา จากชาวอินเดียทั่วหน้า และ
อิทธิพลของท่าน ไม่ปรากฏเฉพาะแต่ในกิจ
การของรัฐบาลแต่สถานเดียว หากยังปรากฏ
ประจักษ์ ในอาณาของจิตใจ อีก สถาน หนึ่ง
ด้วย——

“——การกระทำของท่านจะเป็น แบบ
อย่างอันยั่งยืนตลอดกาล สำหรับบรรดาผู้นำ
ของอินเดีย ซึ่งผู้นำหลายคนก็เป็นศิษย์ของ
ท่าน

ข้าพเจ้ารู้ว่า ไม่แต่ชาวอินเดียเท่านั้น
หากประชากรทั่วโลกอีกด้วย ที่จะยึดถือการ

รุ่งขึ้น-----

วันเสาร์ที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๕๑ เวลา ๑๖.๐๐ น. การพิธีฌาปนกิจศพท่านมหาตมะ คานธีได้เริ่มกระทำขึ้น ขบวนรถบรรทุกศพออกจากบ้านพัวร์ลา จูงด้วย ทหาร ตำรวจ และพลเรือน ประดับประดาด้วยบุปผานานาชนิด และธงชาติ บรรดาญาตินำหน้าศพ เนห์รูนำหน้าคณะรัฐบาลตามหลัง ต่อมาไวส์เคานท์ เมาเบตเตน ผู้สำเร็จราชการและเลดี

ขบวนแห่มุ่งไปยังแม่น้ำยมนา สองข้างทางเนืองแน่นไปด้วยผู้คน ไปรดดอกไม้ข้าวตอกเต็มไปหมด เมื่อถึงเชิงตะกอนที่ตำบลราชพัตร ก็ยกศพขึ้นสู่เชิงตะกอนไม้จันทน์ ซึ่งรอกด้วยน้ำมันและเนย เชิงตะกอนนี้ ชาวมุสลิม ๒ คน ได้ร่วมมือกันสร้าง ขณะนั้น เครื่องบินของกองทัพอากาศอินเดีย ได้โฉบลงต่ำไปรดดอกไม้ลงคลุมร่างอันหนึ่งสงบของท่านคานธีตลอดเวลา

เมื่อถึงเวลาจุดไฟ เนห์รูนายกรัฐมนตรีอินเดีย ได้เข้าไปจูบเท้าทั้งสองของท่านคานธี แล้วร้องให้บีบว่า

จะขาดใจ และขณะเดียวกัน มีประชาชนเป็นจำนวน
มากฟังแนวทหารและตำรวจเข้าไปจุดไฟ มีหญิงแม่ลูก
คู่หนึ่งพยายามจะโจนเข้าสู่กองไฟด้วย แต่เลดีเมอแบต-
แทนได้ชักขวางไว้ทัน—

ตลอดเวลาที่พระเพลิง กำลังลุกโชติช่วง เผาไหม้
ร่างมหาบุรุษผู้เป็นที่รักอยู่นั้น ประชาชนทั้งหลายต่าง
ยืนนิ่งมองด้วยดวงหน้าที่นองด้วยน้ำตา และดวงใจที่
เศร้าโศกรันทกอาลัยสุดประมาณ เสียงสะอึกสะอื้นระงม
ขึ้นไม่ขาดระยะ

โอ้ ! ชีวิตของคุณเบนทรกน ข้างสนเหลือ
เกิน !!

บทที่ ๒

หนุ่มฮินดูผู้สังหาร

เจ้าชาย ราม สังกาธาที่ จับได้
หนึ่ ปรากฏว่าชื่อ นาทูรานวินัย
คานโกโต——

เป็นหนุ่มน้อยชาวฮินดู เผ่า
มาราติ ซึ่งมีหัวนิยมคอมมิวนิสต์ ชอบ
วิธีการรุนแรง การเป็นสมาชิกแห่งพรรค
ฮินดูมหาสภา โดยมีตำแหน่งเป็นเลขา-
นาการของพรรค และเป็นบรรณาธิการ
หนังสือพิมพ์ ภาษา มาราติ ฉบับหนึ่ง ชื่อ
“โลกฮินดู” ออกที่เมืองปูนา

“ผมทำถูกแล้ว ที่ฆ่าคานธี!” เจ้าหนูนุ่มน้อย
 ฮินดูผู้สังหารให้เหตุผล “เพราะนโยบายของคานธีขัด
 ต่อประโยชน์ของฮินดู และคานธีเป็นตัวการในการ
 แบ่งอินเดีย เป็นอินเดียและปากีสถาน”

แน่นอน! การที่พี่แกบังอาจบุกเข้าสังหารท่าน
 มหาตมะ คานธี ครั้งนี้ ก็เพราะนโยบายของคานธีขัด
 ต่อประโยชน์ของฮินดู ซึ่งเป็นลัทธิศาสนาของเขานั่นเอง
 มิใช่อื่นไกลหรอก

ขอแนะนำนโยบายของคานธีที่เจ้าหนูนุ่มน้อยฮินดู
 ผู้นี้มองว่าขัดต่อประโยชน์ของพวกเขา มากล่าวดังต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าจะทำงานเพื่ออินเดีย ซึ่ง
 ผู้ที่ยากจนที่สุดก็คงจะรู้สึกว่าเป็นประเทศ
 ของเขา เหมือนกับอินเดีย จะต้องไม่มีการ
 แบ่งชนวรรณะ ไม่มีการสูงชันตา อินเดีย
 จะต้องมีชีวิตประสานสัมพันธ์กัน อินเดีย
 จะต้องไม่มีคำสาปแช่งของการแตะต้องไม่

ได้ ผู้หญิงจะต้องมีสิทธิเท่าเทียมกับผู้ชาย
นี่คืออินเดียในความฝันของข้าพเจ้า”

คานธี ผู้ต่อสู้เพื่อเสียดลสะทรรพยัตินส่วนตัว และ
ทุกสิ่งทุกอย่าง ทำการต่อสู้จนได้มาซึ่งเอกราชของ
อินเดียได้กล่าวไว้ดังนี้ ซึ่งก็ในขณะนั้น ภายหลังจากที่ได้
เอกราชแล้วไม่นาน ก็ได้เกิดปัญหาการแตกแยกเรื่อง
ศาสนา ระหว่าง ฮินดู กับ มุสลิมขึ้น มันเป็นปัญหา
ที่ทำความยุ่งยาก บั่นบ่วนให้แก่ชาวอินเดีย โดยเฉพาะ
คานธีมาก ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมปรองดองกันได้

อันที่จริง ไม่ว่าจะศาสนาใด ฮินดู หรือมุสลิม
ต่างก็เป็นชาวอินเดีย เหมือนกัน จะแบ่งแยกกันไป
ทำไม ? จะรวมกันเพื่อสร้างอินเดียใหม่ให้เข้มแข็งไม่ด
กว่าหรือ ?

เพื่อประสานความสัมพันธ์ของฮินดู กับ มุสลิม
ซึ่งกำลังแตกแยกกันอยู่ คานธี ผู้ดีต่อหลักอหิงสา จึงได้ทำ
การบำเพ็ญกบะ อดอาหาร ในวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๔๙๑
แต่ก็อดไปได้เพียง ๖ วัน ร่างกายซูบผอมมาก แพทย์

ได้ตรวจว่า ถ้าขึ้นออกไปอีก คานธีจะต้องถึงแก่
 มรณะกรรมอย่างไม่มีปัญหา ท่านผู้สำเร็จราชการอินเดีย
 ตลอดจนนายกรัฐมนตรี และบุคคลสำคัญของอินเดีย
 อีกหลายคน จึงอ้อนวอนขอร้องให้คานธีเลิกอดอาหาร
 เสีย ซึ่งในที่สุดคานธีก็ยอมปฏิบัติตาม

ภายหลังที่ ได้ยุติการ อดอาหาร ลงเพียง ๒ วัน
 คานธีก็ได้ประสบกับเหตุร้ายแรงเป็นครั้งแรก ซึ่งมี
 เป็นการเตือนให้คานธีได้ทราบว่า การกระทำของท่าน
 มีคนไม่เห็นด้วยชัดเจนอยู่ และมุ่งหมายจะสังหารท่าน
 ให้พ้นไป จากทางเดินของเขา นั่นก็คือ—

วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๔๘๑ ที่สวนแห่งคฤหาสน์
 ฟิร์ลา อันเป็นที่พักของท่านนั่นเอง ขณะนั้น ได้มี
 ประชาชนเป็น จำนวนมากมาร่วมสวดมนต์กับคานธีตาม
 ปกติพอดี มีชายคนหนึ่งขวางลูกระเบิดเข้ามา ปรากฏ
 ว่ามีผู้ได้รับบาดเจ็บจากรเบิดรวม ๘ คน ส่วนคานธี
 รอดตายไปอย่างหวุดหวิด

ผู้ซึ่งวางระเบิดรายนี้ ชื่อ มาตามลาด อายุ ๒๓ ปี เป็นพวกฮินดู เช่นเดียวกับมือปืนผู้สังหาร ซึ่งไม่พอใจในการกระทำของกานธี ในเรื่องที่จะระงับข้อพิพาทระหว่างฮินดูกับมุสลิมนั่นเอง

อย่างไรก็ดี เหตุร้ายแรงที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ทำให้กานธีหยุดชะงักการดำเนินงานต่อไป ตามนโยบายของท่านไม่ ทรงข้าม กลับทำให้กานธีมีความปรารถนาแรงกล้าขึ้นในอันที่จะให้ฮินดูกับมุสลิมรวมสามัคคีกันให้จงได้

ยิ่งนานวัน ปัญหาข้อพิพาทระหว่างศาสนาทั้งสอง ก็ยิ่งรุนแรงขึ้น จนเกิดฆ่าฟันวันแตรงกัน เพื่อเอาชัยชนะจากกันให้จงได้ กานธีจึงตัดสินใจที่จะไปปากีสถานด้วยตนเอง เพื่อระงับข้อพิพาทนี้ให้สำเร็จ และ—

การตัดสินใจที่จะไปปากีสถาน ของ กานธีนี้เอง ทำให้ชาวฮินดูผู้ไม่พอใจอยู่แล้ว เป็นเดือดเป็นแค้นยิ่งขึ้น ดังนั้นในวันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๑ นาตุราน-

วินัย กานโกโต เลขาธิการพรรคอินทุมหาสภา ผู้มีหัว
 รุนแรง จึงตัดสินใจเด็ดเดี่ยวที่จะสังหารคานธีให้ได้
 จะได้สิ้นผู้เป็นชวากหนาม ในกรณีสงครามระหว่างอินดู
 กับมุสลิมเสีย เพราะเขามุ่งมั่นอย่างเหลือเกินว่า อินดู
 กับมุสลิมจะต้องพิพาทกันต่อไป จนกว่าจะแตกหักโดย
 มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้รับชัยชนะในที่สุด โดยเฉพาะอินดู
 กับมุสลิมจะประสานสามัคคีกันไม่ได้ เพราะมุสลิมทำ
 ความจนเกินไปที่จะคบค้ากับอินดูผู้สูงศักดิ์

และก็—เย็นวันนั้นเอง นาทูรานวินัย ทราบ
 ทราบว่า คานธีจะต้องเดินออกจากบ้านพักที่รูล่าไปสวนมนต์
 ที่ในสวน เขาจึงจัดแจงพบบินซึ่งบรรจุกระสุนพร้อม
 สรรพ ออกไปดักรอคอยอยู่ในกลุ่มประชาชนที่ไปร่วม
 สวนมนต์กับท่านคานธี ซึ่งในที่สุด โอกาสทองก็เป็น
 ของเขาสมความปรารถนา——

เราสามารถปลิดชีวิตคานธี ด้วยลูกกระสุน
 เพียง ๓ นัดเท่านั้นเอง !!

บทที่ ๓

คานธี ผู้ถือหลักอหิงสา

มหาตมะ คานธี นามเดิมว่า
โมหันท์ลักะ รามจันทร์ คานธี——

เกิดเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๑๘๖๙
ที่สุททาลี ในแคว้นกะเตียวอร์ เมืองท่า
ของแคว้นกาลิยาวัต แห่งรัฐประพันธ์
ซึ่งตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของประเทศ
อินเดีย ตระกูลของคานธีเป็นวรรณะ
แพศย์ ทั้งปู่และพ่อเคยเป็นอัครมหา
เสนาบดีแห่งรัฐประพันธ์มาแล้ว ดังนั้น
ความเป็นอยู่ของคานธี จึงอยู่ในชน
กษัตริย์ผู้มั่งคั่งที่เดียว

ต่อมาเมื่อเขาอายุได้ ๑๓ ปี เขาได้แต่งงานกับ
 เจ้าสาว ซึ่งมีอายุ ๑๐ ขวบ และขณะที่คานธีแต่งงานมี
 บุตรแล้วคนหนึ่ง คานธีก็ยังศึกษาอยู่ จนจบหลักสูตร
 การศึกษาในมหาวิทยาลัยยอร์ค เมตามัต เมื่ออายุ ๑๕ ปี
 ครั้นแล้ว จึงไปศึกษาวิชากฎหมายต่อที่กรุงลอนดอน
 เป็นเวลา ๓ ปี ก็สำเร็จเนติบัณฑิต และได้รับปริญญา
 B.A. แล้วเดินทางกลับมายังอินเดีย

ครั้งแรก เขาทดลองตั้งสำนักงานทนายความ
 ชั้นที่เมืองบอมเบย์ เป็นเวลา ๒ ปีเศษ แต่รู้สึกว่าจะไม่
 ด้รับผลดี จึงตัดสินใจเดินทางอยู่ในแอฟริกาใต้ เพราะ
 ที่นั่นมีชาวอินเดียมาก และอาชีพทางทนายความรุ่งเรือง
 กว่าในอินเดียมาก ทว่าในดินแดนแห่งนี้ คานธีต้อง
 ประสบกับใ้กนาฏกรรมหลายอย่างหลายประการ เช่น
 ถูกคูหิมินเหยียดหยาม ถูกเตะ ต่อยทุบตี เป็นต้น แต่
 คานธีก็เป็นนักสู้อุปสรรคคนหนึ่ง ในที่สุด เขาสามารถ
 เอาชนะอุปสรรคทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างงดงาม และ

สามารถตั้งตัวในอาชีพทนายความได้ มีประชาชนคน
นิยมเป็นจำนวนมาก

ต่อมา ภายหลังจากที่สะสมเงินได้มากพอสมควร
แล้ว กานธีก็เลิกอาชีพทนายความ หันมาลงทุนตั้งนิคม
เกษตรให้แก่ชาวอินเดียที่ยากจน และตั้งหนังสือพิมพ์
ฉบับหนึ่งชื่อว่า "INDIA OPINION" อีกทั้งแต่ง
หนังสือเรื่อง "อิสรภาพของอินเดีย" เผยแพร่ลัทธิ
ชาตินิยม พร้อมกับเริ่มใช้วิธี "อหิงสา" ตั้งแต่นั้นมา

กานธีอยู่แอฟริกาได้ ๒๑ ปี ถูกจับ ๓ ครั้ง !!

และด้วยการต่อสู้โดยใช้ลัทธิอหิงสา เพื่อให้

อังกฤษยินยอมให้ชาวอินเดีย มีสิทธิ และ เสรีภาพ เสมอ
ด้วยฐานะพลเมืองชาติผิวขาว เป็นผลสำเร็จในปี

ค.ศ. ๑๙๑๗ นั้นเอง ทำให้ชาวอินเดียเริ่มสนใจเขา และ
เคารพบูชาเขาเพิ่มขึ้นทุกวัน สมญานามว่า "มหาตมะ"
ได้ถูกเรียกขึ้นโดยเพื่อนร่วมผิวของเขานับตั้งแต่นั้น เป็น
ต้นมา

คานธี ใช้ชีวิตคลุกเคล้ากับการต่อสู้อยู่ในแอฟริกาใต้ อยู่ถึง ๒๑ ปีเต็ม แล้วจึงเดินทางกลับอินเดียด้วยปณิธานที่จะต่อสู้กับอังกฤษ เพื่ออิสรภาพและเสรีภาพของอินเดีย โดยใช้สงคราม "อหิงสา" ของเขาต่อไป และในสงครามโลกครั้งที่ ๑ อังกฤษได้หลอกอินเดียว่า เมื่ออังกฤษชนะจะให้รัฐธรรมนูญแก่อินเดีย จะให้ลัทธิเสมอภาคกับชาวอังกฤษ และจะมอบการปกครองตามระบอบ Dominion States ให้แก่อินเดียแต่ครั้นแล้ว พออังกฤษเป็นฝ่ายชนะ อังกฤษกลับล้มคำมั่นสัญญา มีหน้าซำยังบีบบังคับอินเดียต่อไปอีก โดยประการต่าง ๆ

มหาตมะคานธี และประชาชนชาวอินเดียได้พากันคัดค้าน และอ้อนวอนอังกฤษ แต่ไม่ได้ผล จำต้องประกาศสงครามอหิงสาอีกครั้งหนึ่ง แต่วาระสุดท้ายก็ไม่เป็นผล จนกระทั่งสงครามโลกครั้งที่สองอุบัติขึ้นอีกซึ่งในระยะแรก อังกฤษเป็นรองแก่ญี่ปุ่น และเยอรมัน อังกฤษจึงส่งทูตมาเจรจากับคานธี โดยขอร้องให้อินเดีย

ช่วยทำการรบ เมื่อเสร็จสงครามจะยกฐานะให้อินเดีย
เป็น Dominion States

ครั้งแรก อินเดียไม่ยอม เพราะเห็นชยชาติ กลัว
ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยอย่างคราวแรก แต่เอาไปเอามา
ก็จำต้องจับอาวุธขึ้นต่อสู้อีกครั้งหนึ่ง เพื่ออิสระและ
เสรีภาพอันมีคณนธ์

เวลาแห่งการต่อสู้อย่างโชกโชน ผ่านไปหลายปี
จนในที่สุด เมื่อสงครามผ่านพ้นไปแล้ว อินเดียก็แผ่รอก
คอยแต่อิสระภาพที่จะได้รับจากอังกฤษอยู่ทุกวี่วัน และ
ดูเหมือนคราวนี้อังกฤษเริ่ม รักษา วาจาสัตย์ ของ ตน บ้าง
ได้ประกาศให้อิสระภาพแก่อินเดีย เมื่อวันที่
๑๕ สิงหาคม ๑๙๔๗

ประชาชน ชาว อินเดีย ต่างโผเข้าหากัน ด้วยใบ
หน้าที่เอื่อนองขวัญนำตาแห่งความปิติเป็นที่สุด อิสระ-
ภาพที่รอกคอยมาเป็นเวลาถึง ๘๘ ปี ๕ เดือน ๑๔ วัน
ได้มาถึงแล้วในวันนี้ และ——

มหาตมะ กานธี ผู้ต่อสู้เพื่อเสียสละทรัพย์สิน

เงินทอง ชีวิต เลือดเนื้อ ตลอดจนความสุขส่วนตัว
 นานาประการ เพื่อให้ได้มาซึ่งอิสรภาพแก่มาตุภูมิ ได้
 ประสบความหวังอย่างน่าชื่นใจแล้วในวันนี้ รวมเวลา
 ที่เราอดอาหาร ถึง ๑๕ ครั้ง ครั้งสุดท้าย เมื่อ วันที่
 ๑๓ มกราคม ๑๙๔๘

คานธีได้มีชีวิตอยู่ต่อมา ท่ามกลางความ
 เคารพบูชาของชาวอินเดียทั้งชาติ จนกระทั่งถูก
 นานูรานวินัย หนูน้อยชาวอินเดียบุกเข้าสังหาร ด้วย
 ทรัพย์ของ เมื่อนวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๔๙๑ ดังกล่าวแล้ว

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

เจมส์ แอ็บแวม การ์ฟิลด์

ประธานาธิบดีคนที่ ๒๐ ของสหรัฐ ฯ

๕
บทที่ ๑

วันถูกสังหาร

๕
วันที่ ๒ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๘๘๑—

๕
เซาวันนิน—ดูเหมื่อน เวลาเพง

จะข้างเข้า ๕ นาฬิกาเศษเท่านั้นเอง และ
๕
ขณะนั้น ประธานาธิบดีคนที่ ๒๐ ของ
๕
สหรัฐ ฯ เจมส์ เอ การ์ฟิลด์ ซึ่งเพง
๕
เข้ารับตำแหน่ง ประธานาธิบดีได้เพียง
๕
๔ เดือน แต่เพราะว่าอากาศทางกรุง
๕
วอชิงตันร้อนอบอ้าวเหลือทน ต้องหลบ
๕
ออกไปพักผ่อนหย่อน ความร้อนทาง
๕
ชนบทสัก ๑๕ วัน และโอกาสเดียว

กันนี้ ตั้งใจจะไปเยี่ยม “วิทยาลัยวิลเลียม” ที่เมืองวิลเลียมทาวน์ ซึ่งเป็นโรงเรียนเก่าของท่านด้วย จึงนั่งรถยนต์จากท่าเนียบไว้ที่เข้าสี่ออกมาตามถนนรอยกรวด มุ่งสู่สถานีไปโตแม็ค เพื่อขึ้นรถไฟที่นั่น และ——

กำหนดเวลาที่รถไฟจะออก จาก สถานีไปโตแม็ค เป็นเวลา ๙.๓๐ น. รถของประธานาธิบดีมาถึงบริเวณสถานี เมื่อเวลา ๙.๒๐ น. ขณะนั้น ที่สถานีรถไฟกับข้างไปด้วยข้าราชการ รัฐมนตรี ตลอดจนจันมิตรสหายมารอส่งประธานาธิบดีอยู่ก่อนแล้ว พอประธานาธิบดีก้าวลงจากรถยนต์ รัฐมนตรีต่างประเทศเบลน ก็ออกมาพบท่านเป็นคนแรก และเดินเคียงข้างท่านเข้ามายังชานชลาสถานี

ประธานาธิบดีก้าวขึ้นบันได ห้องพักของผู้โดยสารสตรี แล้วเดินเข้าไปตามตำรวจว่า ยังเหลือเวลาอีกเท่าใดรถไฟจะออก ครั้นแล้ว ก็ก้าวเข้าไปในห้องเพื่อจะผ่านออกสู่ชานชลาสถานีอย่างแน่นหนา และสบาย

อารมณ์ ๆ เหมือนท่านจะมี ไต้เจตวิญญูใจแม่แต่เหนื่อยเลยว่
ขณะนั้น ยมทูตกำลังเข้ามารอคอยเอาชีวิตของท่านอยู่
ที่นั่นแล้ว ท่านยังคงเดินต่อไปอีก ๕ ก้าว และ—

ทันใดนั้นเอง เสียงปืนก็แตกก้องขึ้นทางเบื้อง
หลังสองนัดซ้อน

บ่ง ! บ่ง !!

มันเป็นการยิงในระยะเผาขนแท้ ๆ— กระสุน
นัดแรกถูกเบื้องหลังประธานาธิบดี แต่นัดที่สอง
เพียงแต่เฉียดแขนไป ร่างสูงของประธานาธิบดี
การ์ฟิลด์ชว่นเซไปทันใด แขนทั้งสองถูกชูขึ้นสูงไขว่
คว่าอากาศ แล้วก็ตกลงฟาดพ่นในบัดดล !!

ชั่วขณะ ที่เต็มไปด้วย ความ ตะลึง จังจ้ง ต่อเหตุ-
การณ์อันแสนสยของ ที่อุบัติขึ้นอย่างไม่มีใครคาดฝันนั้น
เจ้ามือปืนผู้เลวร้ายในท่าทางคนโซ่ ร่างผ่ายผอมแบบ
บาง ไว้หนวดเครารุงรัง ซึ่งยืนอยู่ห่างตัวประธานาธิบดี
เพียง ๒ ฟุต ขยับจะรุดออกไป พอดีกับที่นายปรีทส์

คนจำหน่ายตัวรถไฟ ผู้ยื่นอยู่ใกล้ ๆ ไต่สติก่อนเพื่อน
ปราศเข้ามาล้อมกรอบไว้ก่อน และขณะเดียวกัน แพตริก
เคย์เนย์ ตำรวจประจำสถานีก็มาถึง ภูมูแจ่มมือถูกลั่น
ลับเข้าที่ข้อมือทั้งสองของมือปืนในทันที

เจ้ามือปืนหยุดตัวทันที และชูจดหมายฉบับหนึ่ง
ให้ดู พร้อมกับกล่าวว่า

“ผมเองแหละ เป็นคนยิง และผมต้องการให้
ถูกจับ ผมเป็นสตอลวาร์ต แอนด์ อาเธอร์ บัตัน ผม
จะได้เป็นประธานาธิบดีเองแล้ว”

ครั้นแล้ว เขาก็หันมาทางตำรวจเคย์เนย์ พูต
ตอไปด้วยเสียงเฉียบขาดว่า

“นำผมไป ซังก์ หอง ซังชัน ๓ ทางด้านหน้า
เรือนจำได้แล้ว นายพลเซอร์แมน กำลังจะมารับตัวผม
อยู่แล้ว โปรดจัดการตามผมสั่ง แล้วผมจะตั้งให้คุณเป็น
อธิบดีตำรวจ”

อย่างไรก็ดี—

หาได้มีใครเอาใจใส่กับคำพูดอวดอ้างวางโตของ
เจ้ามือบั้นนี้ไม่ นอกจากรีบนำตัวไปยังกองบัญชาการ
ตำรวจ เพื่อสอบสวนต่าเนินคดี และอีกส่วนหนึ่ง ได้
นำร่างที่ถูกยิงของท่าน ประธานาธิบดีขึ้น รถไปรักษา
โดยด่วน

ประธานาธิบดี การ์ฟิลด์ ถูก กระสุนปืน เข้า ตรง
หลังใกล้กับกระดูกสันหลัง ต้องทนทรมานต่อความ
เจ็บปวดอย่างสุดจะทน ท่ามกลางการรักษาพยาบาลของ
นายแพทย์ประจำตัว และอันที่จริง ท่านประธานาธิบดี
ไม่น่าจะมีชีวิตรอดได้แม้เพียงชั่วคืนแรกที่ถูกยิงเลย แต่
ท่านก็ยังอยู่ตลอดหน้าร้อน เรื่อย มาได้อีก ๑๑ สัปดาห์
นายแพทย์ประจำตัวไม่สามารถจะค้นหาตำแหน่งที่ถูกลูก
ปืนยังอยู่อย่างแน่นอนได้ จึงไม่ได้ทำการผ่าตัด และใน
ที่สุด—

วันที่ ๑๙ กันยายน ค.ศ. ๑๘๘๑ เวลา ๒๒.๓๕ น.
ท่านประธานาธิบดีการ์ฟิลด์ ก็ถึงแก่อสัญกรรม ท่าม
กลางความวิปโยคโศกเศร้าของชาวอเมริกันทั้งชาติ

ที่บนเตียงนอนตายของท่านประธานาธิบดี มีจดหมายแสดงความเสียใจทั้งของพรรคเดโมแครต และชาวเหนือชาวใต้ส่งมาถึงอย่างพร้อมเพรียง ยิ่งไปกว่านั้น ชาวอเมริกันทั้งหลายยังได้รวบรวมเงินกันมอบให้เป็นทุนแก่ท่านผู้หญิงการ์ฟิลด์ ได้เงินถึง ๗๐,๐๐๐ ปอนด์ (ประมาณ ๔ ล้าน ๒ แสนบาท)

“ท่านนอนเจ็บอยู่บนเตียงแท้ ๆ ยังชนะใจโลกทั้งปวง”

นักเขียนชั้นนำผู้หนึ่ง ได้เขียนถึงท่านประธานาธิบดีการ์ฟิลด์ไว้ดังนี้

๗
บทที่ ๒

มือบนทสังหารท่านประธานาธิบดีนั้นเป็นใคร
และสังหารทำไม ?

จากการสอบสวนของเจ้าหน้าที่

ตำรวจปรากฏว่า

มือปืน รูปร่างผอมโซ พุดจา
วางโตโอหังนั้น มีนามกรว่า ชาร์ล
ยูเลียส กุยติว ซึ่งในอดีต เป็นคนพุด
เก่ง เป็นนักเขียน, นักเดินขายประกัน-
ชีวิต และเจ้าของโรงพิมพ์ แต่ต่อมา
กลายเป็นนักคัมภีร์มนุษย์ และท้ายที่สุดเป็น
พนักงานบริษัทเตอะฝุ่น ไม่มีงานทำ ย้ำ
ไปย้ามา หางานที่ไหนก็พลาดที่นั่น ไม่

เคยสมหวังสักที เมื่อเป็นฉะนี้ ก็ทำให้เขาต้องมานั่ง
จินตนาการว่า

“อันตัวกู้นี้ เสียแรงที่มีความสามารถ
สามารถ ขนาดบ่วัยสนับสนุนลงคะแนนเสียงเลือก
ตั้งให้การพลัดจนได้เป็นประธานาธิบดี แต่ก็มีอะไร
ที่กจะโต้ตอบแทนบ้าง นอกจากจะเป็นนายกุศดิ
ว”

เมื่อคิดถึงมาถึงตอนนั้น พอยอดชายนายกุศดิว ซึ่ง
ตามปกติมีนิสัยไม่ค่อยจะเต็มเต็งอยู่แล้ว ก็ตัดสินใจว่า
จะต้องวิ่งเต้นขอตำแหน่งจากประธานาธิบดีการพลัด ผู้
ซึ่งเขาอุปสาห์สนับสนุนมาเป็นของตัวให้ได้ และต่อจาก
นั้นมาเป็นเวลาหลายเดือน จนกระทั่งถึง ๑๘ พฤษภาคม
๑๘๘๑ ภายหลังจากที่เขาวิ่งเข้าหาประธานาธิบดี รัฐมนตรี
ต่างประเทศ และบรรดาสมาชิกวุฒิสภาคนอื่น ๆ อีกทั้ง
เขียน จดหมาย แนะนำตัวไป ยังนักการเมืองทั้งหลายว่า
เขานี้แหละ เหมาะสมที่จะไป เป็นเอกอัครราชทูตสหรัฐ
ประจำออสเตรเลียบ้าง เหมาะสมที่จะเป็นกงสุลประจำ

ฝรั่งเศสบ้าง แต่ข้อเสนอของเขาถูกเพิกเฉยไปหมด ไม่มีใครสนใจใยดี และซำร้ายยิ่งไปกว่านั้น ความวุ่นวายจวนจวนของเขาตัวเอง ทำให้เจ้าหน้าที่ประจำทำเนียบขาวต้องปิดประตูไม่ยอมให้การต้อนรับเขาก่อต่อไป นายกฤษฎีวให้เป็นตอกเป็นแก่นตักขึ้นมา ชะชะ ! บังอาจไม่ให้คนสำคัญอย่างข้าเข้าทำเนียบขาวได้ เอาเถอะแล้วจะได้เห็นกัน ! !

นายกฤษฎีวตัดสินใจ เด็ดขาดที่ จะต้องสั่งทหารประธานาธิบดีการ์ฟิลด์ให้ได้ ! !

แผนสังหารของพีแกเร่เริ่มขึ้น โดยไปขอยืมเงินจากญาติคนหนึ่งมา ๑๕ ดอลลาร์ นำไปซื้อรีวอลเวอร์ “บูดดีอก ” ขนาด ๔๔ มม. จุกกระสุน ๕ นัดมากระบอกหนึ่ง เข้าซ้อมยิงจนคล่องมือแล้ว กอຍิตตามดูความเคลื่อนไหว ของ ประธานาธิบดีการ์ฟิลด์ เป็น เวลา หลาย สัปดาห์ โดยพบบันทึกไปเรื่อย ๆ ซึ่งดูเหมือนโอกาสดีจะเป็นของเขาถึงสักครั้งมาแล้ว ทว่ายังไม่ถนัดนัก จึงพลาดเรื่อยมา

กระทั่งวันที่ ๒ กรกฎาคม ๑๙๙๑

วันนั้น พ่อเจ้าประคุณกฤษฎิ์วลูกจากที่นอนตั้ง
แต่ตี ๕ เข้ากว่าปกติมาก เพราะทราบตีว่า วันนั้
ตอน ๙ นาฬิกาเศษ ๆ ประธานาธิบดีการ์ฟีลด์จะไปขึ้น
รถไฟที่สถานีไปโตแม็ค เพื่อไปพักร้อนที่วิลเลียมทาวน์
เขาจัดแจงออกไปเดินเล่น ก่อนอาหารมือเข้า หนึ่งหนึ่ง
แล้วกลับเข้ามาเขียนจดหมาย ๒ ฉบับ ครั้นแล้ว ก็ดำ
กู่กระเป่าหลังทางขวามือ เห็นว่า บินคู่มือยังอยู่ ก็เบา
ใจ จึงผละออกจากบ้านไปยังสถานีรถไฟโดยด่วน

กว่าจะถึงสถานีรถไฟก็เป็นเวลา ๙.๐๐ น. พ่อจิด
และกรันไปถึงก็ ว่าจ้างชาย คนหนึ่งให้คอยวิ่งไล่หลัง เขา
ตรงไปยังวอชิงตันเต็มส์เท่า ๕๕ เพื่อป้องกันมิให้
ประชาชนรุมกระที่บเขา ภายหลังที่ยังประธานาธิบดี
แล้วนั่นเอง

และ——ณ สถานีรถไฟใน ระหว่างที่ รอกการ มา
ของประธานาธิบดีนั้น กฤษฎิ์วลูกได้ขั้ตรงเท้าของเขาเสีย
จนเป็นมันวับ แล้วเอาหีบห่อที่นำติดมือมาด้วยไปฝาก

ไว้กับคนขายหนังสือพิมพ์ที่สถานี ซึ่งในเวลานั้น มี
ประวัติสั้น ๆ ของเขาบันทึกไว้ในสมุดบันทึก กับมี
จดหมายฉบับหนึ่งถึงบรรณาธิการ น.ส.พ. นิวยอร์ก
เซอร์ลิต เป็นคำอนุญาตให้นำเรื่องราวของเขาไปลงได้
เต็มที่ ทั้งยังเขียนเป็นพินัยกรรมยกข้อเขียนทางการ
เมืองของเขาที่เขียนไว้ทั้งหมดกับบีนพกริวอลเวอร์ให้กับ
ห้องสมุดแห่งกระทรวงต่างประเทศด้วย

ครั้นได้จัดแจงทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว พี่แก
ก็เข้าไปนั่งคอยประธานาธิบดีอยู่ในห้องพักผู้โดยสารสตรี
ซึ่งจากห้องนี้ ผู้โดยสารรถไฟทั้งหมดจะต้องผ่านออกไป
ไปสู่ชานชลา และ—

ขณะที่เขาเข้าไปนั่งนั้น ดูเหมือนเจ้าหน้าที่
สถานีสามคน คนหนึ่งเป็นตำรวจชื่อ แพตริก เดียนเนย์
คนหนึ่งเป็นคนขายตั๋วชื่อ บาร์คส์ อีกคนหนึ่งเป็นคนดู
แลห้องพักผู้โดยสารสตรี ชื่อนางไวต์ ต่างเห็นชาย
ร่างมอซอเนี้ยวด้วยกันทุกคน และเห็นท่าที่พิรุธด้วย แต่
ทว่าไม่ได้ปริปากหรือดำเนินการใด ๆ ลงไป

จนในที่สุด—เวลา ๕.๒๐ น.

ประธานาธิบดีการฟลด ก้าวเข้ามาในห้อง
พักผู้โดยสาร กุยตัวกริบผลุดลูกบนชั้นด้วยความดีใจ
ชกบนอกถึงประธานาธิบดีคลมควาลง และถึงแก่
กาลอวสาน สัมประสงค์ของเขาในเวลาต่อมาตั้ง
กล่าวแล้ว

การสังหารประธานาธิบดีการฟลดของกุยตัวกริบ
นี้ เมื่อจะพิจารณาสาเหตุจากจดหมายของเขาเอง ซึ่ง
มีไปถึงทำเนียบขาวนั้นว่า

“การสิ้นชีพของประธานาธิบดีนั้น เป็นความ
วิบัติก็จริงอยู่ แต่จะเป็นเหตุให้พรรครีพับลิกันยึด
เหนี่ยวสามัคคีกันได้ ช่วยให้พรรครีพับลิกันยังคงมีอยู่
ต่อไป—ความจริงแล้ว ผมไม่มีเจตนาร้ายต่อท่าน
ประธานาธิบดีมากไปกว่านี้”

จดหมายของเขาฉบับนี้ เขียนขึ้นก่อนจะออก
จากบ้านพัก และพอจะเป็นเครื่องยืนยันให้เห็นเจตนา

ของเขาว่า สาเหตุที่เขาชิงประธานาธิบดีครั้งนี้ นอกจาก
 เพื่อล้างแค้นที่สมอยู่ในอกของเขาแล้ว ยังมีการเมืองเข้า
 มาเกี่ยวข้องกับภัย โดยเขาเชื่อว่า การกระทำของเขาจะ
 ช่วยให้พรรครีพับลิกันยืนยงคงอยู่ต่อไป เพราะในระยะ
 นั้น วงการภายในของพรรคนั้น กำลังมีเรื่องบาดหมาง
 ยิ่งหยิ่งกันมาก และในสมัยเลือกตั้งครั้งนั้นมีสมาชิก
 พรรครีพับลิกันที่มีคะแนนนิยมสูง ควรจะได้เป็น
 ประธานาธิบดี แต่เพราะความไม่สามัคคีกัน อีกทั้งมี
 พรรคการเมืองคู่แข่งสองกลุ่ม คือ เจมส์ เบลน กับ
 เซอร์มานไคท์หันไปสนับสนุนการพลัด จนเป็นเหตุให้
 นายพลแกรนต์ผู้นำพรรครีพับลิกัน กลุ่มสตอลวาร์ต
 ต้องพลาดตำแหน่งประธานาธิบดีไปในครั้งที่ ๓

ชาร์ล ยูเลียส กุยกิว มือปืนสะเทือนโลก ถูก
 นำตัวไปเรือนจำกรุงวอชิงตัน มิกองทหารได้รับคำสั่ง
 ให้ออกไปยังเรือนจำทันที ตามคำขอร้องของกุยกิว ซึ่ง

มี ไปถึงนายพล เซอร์แมน ผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่ง
กองทัพบกอเมริกาว่า

“ผมเพิ่งยิงประธานาธิบดีมาเมื่อคืนนี้เอง ผม
พยายามยิงเสียหลายนัด ด้วยความประสงค์จะให้ไป
อย่างสะดวก และง่ายตายเท่าที่จะทำได้—ผมกำลังจะ
ไปสู่เรือนจำ ขอได้โปรดออกคำสั่งให้กองทหารในบังคับ
บัญชาของท่านไปยึดเรือนจำเอาไว้ที่”

แต่ทว่า กองทหารมิได้ไปยึดเรือนจำ หรือ
ช่วยให้นายกุติวเป็นอิสระ เพียงแต่ออกไปรักษาการณ์
เพื่อไม่ให้เกิดเหตุร้ายขึ้นอีกเท่านั้น

ณ เรือนจำวอชิงตัน———

พ่อยอดชายนายกุติว ได้เปิดการให้สัมภาษณ์
หนังสือพิมพ์เป็นประจำวัน ด้วยเขาถือว่า ขณะนั้น เขา
ได้เป็นประธานาธิบดีแล้ว ทำให้ผู้คุมเรือนจำทั้งหลาย
พากันเกลียดชังหน้าพี่แกแทบทั้งนั้น ถึงกับออกปากว่า

“อยากจะให้ใครสักคนเอาปืนมาส่องชมองเจ้าหน้าที่
ทางหน้าเรือนจำเสียที”

ซึ่งต่อมา——ก็เป็นความจริงขึ้นมาจนได้——

วันหนึ่ง ทหารชื่อเมสันได้ลองเอาปืนส่องชมอง
ของเจ้ากุกตัว ขณะที่กำลังให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ แต่
ทว่า ลูก กระสุน เพียงเฉียดศีรษะเจ้ามือปืนไป นิดเดียว
กุกตัวรีบทิ้งตัวราบลงกับพื้นหลบลูกกระสุน พร้อมกับ
ร้องลั่นว่า

“เอ๊ะ! นั่นแกทำอะไร แกจะฆ่าฉันยังหรือ?”

กลัวเหมือนกัน——กุกตัวกลัวลูกปืนเหมือน
กัน!!

การพิจารณาคดีมือปืนกุกตัว ดำเนินไปเป็น
เวลานานถึง ๑๑ สัปดาห์ พอ ๆ กับการมีชีวิตอยู่ต่อไป
ของท่านประธานาธิบดีการ์ฟิลด์ และตลอดเวลาที่ผ่าน
มา ศาลใต้เบื้องแน่นไปด้วยผู้เข้าฟังการพิจารณาคดี
และมีบ่อยครั้งที่นายกุกตัวก่อความปั่นป่วนวุ่นวายในศาล

ด้วยการกระทำอย่างบ้าบิ่น เช่นอยู่ดีๆ ก็กล่าวขัตจังหวัด
ทำให้การของพยาน บางครั้งก็ถูกขืนวิจารณ์การพิจารณา
ของศาล บางทีก็แนะนำให้คณะลูกขุน ผู้พิพากษาออก
ไปเดินเล่นนอกศาลเสียบ้าง เพื่อเป็นการย่อยอาหาร

กระทั่งวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน กุยทิวจึงถูกเบิก
ตัวไปศาลครั้งสุดท้าย เพื่อฟังคำพิพากษา ซึ่งวันนั้น
ก็มีคนเมาคนหนึ่งลอบยิงเขาในระหว่างทาง บังเอิญ ลูก
กระสุนพลาดเป้าหมายไป กุยทิวจึงรอดชีวิต พาตัวไป
ถึงศาลในวันสุดท้ายนั้น

สำหรับคดีนี้ ทัศนคติที่ต่างของกุยทิวได้
ต่อสู้ว่า กุยทิวทำไปในสภาพของคนวิกลจริต กระทำ
การไปโดยอำนาจร้ายที่ครอบงำจิตอยู่

แต่คณะลูกขุนเห็นว่า นายกุยทิวเจตนาจะฆ่า
ประธานาธิบดี เพื่อล้างแค้นที่เขาเข้าไปของงานทำไม
เป็นผลสำเร็จสมหวังมากกว่า กรณีมาตอนหลังนี้ จึง
สร้างทำเป็นคนวิกลจริต

ขณะเดียวกัน นายกุยทิวเองก็ยอมรับว่า เขา

มิได้เป็นคนวิกลจริตแต่อย่างใด แล้วกลับแถลงต่อไปว่า

“การที่จะแขวนคอ คน อย่างผมที่มี สภาพจิตไม่ปกติ เมื่อ ๒ กรกฎาคม อันเป็นเหตุให้ผมยิงประธานาธิบดีออกไปนั้น ต้องถือว่าเป็นเรื่องที่เศร้าสลดใจที่สุดในประวัติศาสตร์ชาวอเมริกัน”

พุดจบก็ร้องเพลง JOHN BROWN'S BODY ในบรรทัดแรกออกมากลางศาล ส่วนเนื้อร้องที่เหลือนั้น เขาต้องให้ฟังจนจบ

คณะลูกขุนได้ฟังแถลงการของเขาแล้ว เข้าไปปรึกษาหารือกันอยู่ประมาณ ๑ ชั่วโมง แล้วกลับออกมาอ่านคำพิพากษาคัดสินให้—

ประหารชีวิตนายกุยติว ด้วยการแขวนคอ !!

“พระเจ้าเป็นเจ้า จะทรงล้างแค้น ต่อ การ กระทำอันโหดเหี้ยมนี้” นายกุยติว ร้องเย็ดตะโรลั่นขึ้นอย่างผิดหวัง

และแล้ว—ในที่สุด วันประหารก็มาถึง—

วันนั้น กุยตีวหิวผมตัวเองเรียบร้อย ขั้ตรองเท้า
เป็นมันแฉาวาม ^๕ขึ้นไปบนตะแลงแกงแล้ว สวดมนต์
และแต่งโคลงบทหนึ่งที่เขาแต่งมันขึ้นเอง ท่ามกลาง
ประชาชนที่แออัด ยัดเยียดเข้าไปดูการ ประหาร ทั้ง ข้าง
นอก และข้างใน ซึ่งมีที่นั่งขายให้ในราคาสูงที่สุดกว่าการ
ชมมหรสพหรือกีฬาใด ๆ ในประวัติศาสตร์

ซาร์ดี ยูเลียส กุยตีว ผู้ลอบสังหารประธานา-
ธิบตี เจมส์ เอ. การ์ฟิลด์ ถูกแขวนคอในคุกอชิงตัน
เมื่อ ๓๐ มิถุนายน ค.ศ. ๑๘๘๒

๒
บทที่ ๓

เจมส์ เอ. การ์ฟิลด์

ประธานาธิบดี ๖ เดือน

เจมส์ เอ. การ์ฟิลด์ นามเต็ม
ว่า เจมส์ แอ็บราม การ์ฟิลด์ เกิด
เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๘๓๑
บ้านเก่าของเขาอยู่ที่อลลินจ์ รัฐโอ-
ไฮโอ

การ์ฟิลด์ เป็นประธานาธิบดีคน
สุดท้ายที่เกิดในบ้านไม้ คราวหนึ่งเกิด
ไฟไหม้ป่า บิดาของเขาเข้าช่วยดับเพลิง
จนตัวต้องตาย ซึ่งขณะนั้น การ์ฟิลด์
อายุยังน้อย และที่ร้ายกว่านั้น บิดา

ของเขา ยิ่งทั้งที่คืนให้ไว้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทว่า
อาศัยที่มารดาเขา เป็น คนขยัน หมั่นเพียร ลงมือ หักล้าง
ถางพง เพื่อใช้เป็นที่ทำนออย่างไม้อยมหนักเหนื่อย จน
ในที่สุด ก็สามารถพุงฐานะครอบครัวต่อไปได้

เมื่อการ์ฟิลด์อายุ ๑๖ ขวบ ก็หางานทำได้ โดย
ทำหน้าที่คอยคุมลาบหนึ่ง ทำหน้าที่ลากเรือโยงที่เล่น
อยู่ในคลองชุตแคบๆ และพร้อมกัน เขาก็เรียนหนังสือ
ไปด้วยความมานะพยายาม เพื่ออนาคตของตนเอง จน
ถึงชั้นมหาวิทยาลัย

ต่อมา จึงเข้ารับราชการทหาร ปฏิบัติหน้าที่
ด้วยดีสืบมา จนกระทั่งถึงยุคสงครามกลางเมือง เขาได้
เลื่อนยศเป็นนายพล

นายพลการ์ฟิลด์ ทำหน้าที่ชายชาติทหารเรื่อย
มา จนสงครามยุติแล้ว จึงลาออกจากทหาร ทำหน้าที่
สมาชิกในรัฐสภาอยู่ ๑๖ ปีเต็ม ต่อมาได้ถูกเลือกเป็น
สมาชิกสภาสูง แห่งรัฐโอไฮโอ และขณะเดียวกัน พรรค
รีพับลิกันได้เสนอ ชื่อเขาเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็น

ประธานาธิบดีในปีนั้นด้วย ซึ่งผลปรากฏว่า เขาได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแห่งสหรัฐด้วย จึงเป็นอันว่าต้องสละเก้าอี้สมาชิกสภาสูง ซึ่งยังไม่ทันได้นั่ง มารับตำแหน่งประธานาธิบดี

เจมส์ เอ. การ์ฟิลด์ เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี ทำงานให้แก่ชาติ ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตได้เพียง ๔ เดือน และในวันที่ ๒ กรกฎาคม ๑๘๘๑ ก็เดินทางไปพักผ่อน โดยขึ้นรถไฟที่สถานีโบโตแม็ก

แต่แล้ว—

เจ้าคนร้าย ชาร์ล กุยติว ที่พ่นกระสุนใส่เขา ๑ นัด ที่สถานีรถไฟแห่งนั้น การ์ฟิลด์ได้รับบาดเจ็บนอนรักษาอยู่บนเตียงได้ ๒ เดือน ก็ถึงแก่กรรม

รวมเวลาแห่งการเป็นประธานาธิบดี ของการ์ฟิลด์ทั้งหมด เพียง ๖ เดือนเท่านั้นเอง นับเป็นประธานาธิบดีที่อยู่ในตำแหน่งน้อยที่สุดของสหรัฐ ฯ

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

วิลเลียม แม็คคินลีย์

ประธานาธิบดีผู้ขอลี้ภัยคนหนึ่งของสหรัฐ ฯ

บทที่ ๑

สัมผัสมือกับมัจจุราช

เมื่อศุกร์ที่ ๖ กันยายน ค.ศ. ๑๙๐๑—

ที่รัฐบัฟฟาโล มีงานออกงานแสดง
สินค้ากรรมโหดร้าย ซึ่งแพน—อเมริกันจัด
ขึ้น จัดว่าเป็นงานที่เอิกเกริกยิ่งใหญ่ที่สุด
บริเวณเคอร์ต ลิสส์ ประดับประดาด้วย
แสงสีตระการตา มีน้ำพุพวยพุ่งขึ้นตักกับ
แสงอาทิตย์ ตอนใกล้ค่ำ กลายเป็นสีรุ้ง
งดงาม หอแห่งแสงไฟซึ่งสูงถึง ๔๐๘ ฟุต
ประดับด้วยไฟระยิบระยับเป็นจำนวน
ถึง ๓๕,๐๐๐ ดวง โดยใช้กำลังนำตกจาก

ในแองการา ยิ่งกว่านั้น ยังใช้ไม้ดอกทลากสี กลิ่นหอม
 กรุ๊ปประดับประดาไปทั่วบริเวณงาน วาวกับเป็นอุทยาน
 สวรรค์กระหน^๕แหละ และในงานนี้มีประชาชนหลังไหล
 เข้าไปชมเป็นจำนวนนับหมื่นนับแสน เนื่องแน่นไป
 หมก แต่——

ก็ยังน้อยไปกว่าประชาชนที่หลังไหลไปทาง
 วิหาร TEMPLE OF MUSIC เพราะณ^๕ที่นั้น ต่างคน
 ต่างก็ทราบดีว่า ตอน ๑๖ นาฬิกาวัน^๕นี้ ท่านประธานา-
 ธิบตี วิลเลียม แม็คคินเลย์ จะไปที่นั่น และให้สัมผัส
 มือกับประชาชนเป็นเวลาถึง ๑๐ นาที โอกาส^๕นี้ประชาชน
 ชาวอเมริกันถือว่า เป็นโอกาสสำคัญที่สุดของเขาที่จะได้
 สัมผัสมือกับประมุขของประเทศ ผู้เป็นที่รักของเขา
 ที่เดียว

และ——เมื่อเวลา ๑๖ นาฬิกาอย่างเขามาถึง——

ประตูวิหาร TEMPLE OF MUSIC ทุกประตู
 ก็เปิดรับให้ประชาชนเข้าไปตามแถวเรียงสอง จนใกล้
 จะถึงตัวประธานาธิบดีจึงเปลี่ยนเป็นแถวเรียงหนึ่ง เพื่อ

เข้าสัมผัสมือทีละคน ท่ามกลางเสียงคนตรี ซึ่งบรรเลงเพลงเอื่อย ๆ เรื่อยไป ขณะนั้น ประธานาธิบดีแม็คकिनเลยี่ ในชุดกางเกงสีเทา สวมทับด้วยเสื้อคลุมยาวสีดำ และผูกโบไทสีดำ กำลังยืนคอยต้อนรับประชาชนอยู่ภายใต้โคมสูง ๑๘๐ ฟุต โบหน้าทำนัยมแย้มแจ่มใสตลอดเวลา ทำนัยนมือมาให้ประชาชนสัมผัสทีละคน พร้อมกับออกปากสั่งเจ้าหน้าที่ให้จัดแถวประชาชนวิ่งเข้ามาโดยเร็ว เพื่อจะได้สัมผัสมือกับท่านให้มากที่สุด

การสัมผัสมือได้ผ่านไปเกือบ ๗ นาที ก็มีคนหนึ่ง มือขวาพันผ้าเอาไว้อบ เข้ามาหาท่านประธานาธิบดี พร้อมกับกล่าวขึ้นอย่างนอบน้อมว่า

“ขอประทานโทษเถอะครับ ที่ผมต้องใช้มือซ้าย ”

ประธานาธิบดีพยักหน้ายื่นมือให้เขาสัมผัส แล้วเขาก็เดินเลยไป

และต่อมาอีกสองสามวินาที ก็มีชายหนุ่มอีกคน

หนึ่งได้มายืนตรงหน้าประธานาธิบดี ชายคนนั้นมือขวา
พันผ้าไว้เช่นกัน โดยพันด้วยผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนใหญ่
ยื่นมือซ้ายออกมากล่าวขอโทษกับประธานาธิบดี แล้ว
ขอสัมผัสมือ ท่านประธานาธิบดียิ้มให้ พร้อมกับยื่นมือ
ให้สัมผัส

ทันใดนั้นเอง กระสุนปืนสองนัดก็ระเบิดขึ้น
ซัด จากมือขวาซึ่งพันไว้ด้วยผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืน
ใหญ่ของชายคนนั้น

บิ่ง ! บิ่ง !!

มันแม่นยำยิ่งกว่าแม่น—เพราะ เป็นการยิงใน
ระยะเผาขนเช่นนั้น—

กระสุนนัดหนึ่งถูกตรงอก อีกนัดหนึ่ง เข้าช่อง
ท้อง ร่างของประธานาธิบดีซวนเซไปในทันใด !!

กระนั้น เจ้ามือปืนยังไม่สะใจ เตรียมเหนี่ยวไก
จะระเบิดกระสุนออกไปอีก แต่—ช้าเกินไป ทหาร
และตำรวจลับ ซึ่งรักษาการณ์อยู่ในบริเวณนั้นรุกเข้าถึง
ตัวมือปืน กระแทกหน้ามือปืนลงกลิ้งไปกับพื้น พลาง

กำบังบ้าง สันนิษฐานบ้าง ทั้งต้อยทั้งดีเจ้าคนร้ายอย่างไม่
ปราณีปราศัย ด้วยความเป็นเตี๊อดเป็นแค้นสุดประมาณ
จนเจ้าคนร้ายร้องออกมาว่า

“ผมทำตามหน้าที่ของผม !”

ขณะเดียวกัน ทหารคนหนึ่งเงือกาบจะฟาด
เจ้ามือปืนให้ตกดินไปคามือ แต่พอดีมีตำรวจจับคนหนึ่ง
เข้าขวางไว้ และ—ท่านประธานาธิบดีเหลือบเห็นเข้า
ร้องห้ามขึ้นด้วยเสียงที่อ่อนแรงเต็มทีว่า

“อย่าไปโมโหหุ่นหันกับเขานักเลย”

ตอนนั้น ประชาชนข้างนอกช็อกกันเข้ามาอีก
พลางร้องเอ็ดอึงว่า

“ฆ่ามันให้ตาย พวกเรา !”

“อย่า ปลอຍให้ประชาชน ทำ อันตราย เขา เลย”
ท่านประธานาธิบดีกล่าววิงวอนขึ้นกับเจ้าหน้าที่อีก
จนในที่สุด เจ้าหน้าที่ต้องรีบกุมตัวมือปืนออก
ไปขึ้นรถ โดยทางประตูอีกด้านหนึ่ง บึ่งไปยังกอง

บัญชาการตำรวจ พร้อมทั้งให้การคุ้มกันอย่างเข้มแข็ง
ตลอดทาง

ประธานาธิบดี แม็คคินเลย์ ได้ถูกนำตัวมายัง
โรงพยาบาล เพื่อทำการรักษาในเสี้ยววินาทีต่อมา
ศัลยแพทย์ทั้งหลายต่าง ช่วยกันผ่าตัดประธานาธิบดีทันที
แต่ไม่สามารถค้นหาลูกปืนในช่องท้องพบได้ และขณะ
เดียวกัน อาการของท่านประธานาธิบดีก็ค่อยกระเตื้อง
ขึ้น จนวันที่ ๑๐ กันยายน ๑๘๙๑ มีการประกาศออกมา
ให้ชาวโลกได้ทราบว่า อาการของประธานาธิบดีจะคืน
สู่สภาพปกติแล้ว

แต่—

มัน ช่าง กลับตาลตะบัด รวดเร็ว อะไรวะ อย่างนั้น
พอวันรุ่งขึ้น ๑๑ กันยายน ประธานาธิบดี แม็คคินเลย์
กลับอาการทรุดหนักลงอีก ถึงขนาดไม่ได้สติ และ
ถึงแก่อสัญกรรมในวันนั้นเอง ด้วยโลหิตเป็นพิษ !!

ขณะที่ข่าวการ ถึง แก่ อสังขาร ของ ประธานา-

ชิบตีแม็คคินเลย์ถูกประกาศออกมา ความวิบวาทโศกา
 เศร้าก็แพร่สะพัดไปทั่ว ประชาชนชาวอเมริกันทุกคน
 พากันร้องไห้ฟูมฟายน้ำตา อีกทั้งเคียดแค้นชิงชังมือปืน
 ผู้สังหารท่านประธานาธิบดีอย่างรุนแรง พยายามเร่งรัด
 ให้ศาลตัดสินประหารชีวิตมือปืนโดยเร็วที่สุด—

ภายหลังที่ประธานาธิบดีแม็คคินเลย์ ได้ถึง
 แก่อสัญกรรมแล้ว ซี ไอคอร์ โรสเวลต์ รองประธานา-
 ธิบตีได้เข้าปฏิบัติญาณตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี
 ในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง

๗
บทที่ ๑๓

มือสังหาร

ลืออน เอฟ. โคลก๊อช——

คือ นามกร ของ มือ ปืน สะเทือน

โลกรายนี้ ตามประวัติความเป็นมา
ปรากฏว่า พี่แกสับเลือดเนื้อเชื้อสายมา
จากชาวโปแลนด์ เป็นบุตรของเจ้าหน้าที่
โรงงานเย็บจักร เกิดที่เมืองดีทรอย เมื่อ
ค.ศ. ๑๘๗๓ เวลาที่ตกเป็นมือพิฆาต
ประธานาธิบดีแม็คคินลีย์ นั้น อายุ
ได้ ๒๘ ปี เคยเป็นกรรมกรโรงงานมา
ก่อน ซึ่งโรงงานที่เขาทำนั้น ก็คือ โรงงาน

เขียนจักรที่พอกับพี่น้องของเขาอีก ๕ คน ทำอยู่เนือง

ต่อมา พ่อและพี่น้องของเขา รวมทั้งตัวเขาด้วย ได้รวบรวมทุกคนไปซื้อที่นาผืนเล็ก ๆ แล้วจัดตั้งร้านค้า และสุราชั้นในชนบท กิจการพอเป็นพอไปได้

เมื่อว่ากันตามอุปนิสัยใจคอ นายโคลก็อชผู้ชอบการแต่งตัวสวยงามเป็นชีวิตจิตใจ และเป็นคนไม่ชอบทำการรุนแรงใด ๆ เลย แม้หนอนหรือแมลงวันสักตัวก็ไม่เคยฆ่า อีกทั้งยังเป็นคนขยันขันแข็งและมีความทะเยอทะยานอยากได้ดีด้วย

แต่อยู่ที่ต่อมา ปี ค.ศ. ๑๘๘๘ เขามีอันต้องล้มป่วยลงอย่างหนัก และป่วยอยู่นาน พอหายแล้ว นิสัยใจคอกลับเปลี่ยนแปลงไป เขาได้แต่กินแล้วก็นอน และชอบนั่งซึมเซาเหงาง่วง พุติพิมพ์่าอยู่คนเดียวเสมอ จนกระทั่ง ปี ค.ศ. ๑๘๐๐ เขาได้อ่านเรื่องการลอบปลงพระชนม์ พระเจ้าฮัมเบิร์ตที่ ๑ ซึ่งชาวอนาคิสต์ในมอนซ่า ประเทศอิตาลีเป็นผู้กระทำเข้า ให้ติดอกติดใจอย่างยิ่ง ถึงกับเก็บหนังสือพิมพ์ที่ลงข่าวนั้นไว้อ่านครั้ง

แล้วครึ่งเล่า อย่างไม่รู้เบื่อหน่าย บางครั้งก็นำไปนอน
อ่านบนเตียงนอน

และ—คงจะเป็นด้วยความติดอกติดใจ ชาวอัน
สยตสยของนี่เอง โกลท็อกจึงตัดสินใจออกจากบ้าน โดย
ขอให้ ทาง พ่อแม่ จ่ายเงิน สะสม จากการ ทำไร่ให้ เขา
๕๐๐ ดอลลาร์ แต่ พ่อแม่ ของ เขามีจ่ายให้เพียง
๕๐ ดอลลาร์ โกลท็อกออกเดินทางไปยังนครชิคาโก
ด้วยเงินจำนวนนี้ แล้วเข้าไปฟังปาฐกถาที่เอมมา
โกลด์แมน แสดง ต่อจากนั้นก็เที่ยวเตร็ดเตร่ ไปยังรัฐ
บัพพะโล้ และได้เข้าบ้านราคาตุกอยู่ที่นั่น โดยใช้ชื่อว่า
“จอห์นโค” แล้วเจียดเงินซื้อปืนรีวอลเวอร์ขนาด
๓๒ มม. ได้กระบอกหนึ่ง ต่อมาหลังจากนั้นเดือนหนึ่ง
เขาได้กลับมาเยี่ยมไร่บ้านเดิมของเขาที่รัฐโอไฮโอ

ขณะที่เขาไปยังรัฐโอไฮโอนั้นเอง เป็นวัน
กำหนดการที่ประธานาธิบดี แม็คคินเลย์ จะไปชมงาน
แสดงครั้งใหญ่ที่บัพพะโล้ แต่บังเอิญไปไม่ได้ เพราะ
ท่านผู้หญิงแม็คคินเลย์ล้มป่วยอย่างกระชั้นหัน จำต้อง

เลื่อนกำหนดการไปเป็นวันที่ ๕ กันยายน ซึ่งในวัน
วันที่ ๕ นี้ โคลก๊อชก็รีบไปคอยประธานาธิบดีที่นั่น แต่
ไม่พบ จึงบ่นขึ้นว่า

“ผมเห็นว่ามันไม่ถูกต้องเลย ที่คน ๆ เดียวจะ
มาประกอบพิธีตั้งหลายอย่างเช่นนี้”

ครั้นแล้ว เขาก็ย้ายมาที่วิหาร TEMPLE OF
MUSIC ในตอนบ่าย และได้พบประธานาธิบดี ทั้งได้
สังหารประธานาธิบดีสำเร็จตั้งความคาดหมายของเขา ตั้ง
กล่าวแล้ว

สำหรับสาเหตุที่ทำให้โคลก๊อช อาจหาญยิง
ประธานาธิบดีแม็คคินเลย์ครั้ง^{๕๕}นี้ ทางการสงสัยว่าจะ
เป็นแผนการของพวกอานาคิสต์ ซึ่งได้ข่าวแล้วว่า
พวกอานาคิสต์^{๕๖}นี้มีแผนการจะโค่นรัฐบาล ได้วางแผน
สังหารหัวหน้ารัฐบาลไว้รวม ๖ ประเทศ ในจำนวนนี้
มีประธานาธิบดีแม็คคินเลย์รวมอยู่ด้วย แต่ก็ยังไม่มีใคร
ทราบแน่ชัดว่า ผู้ใดเป็นตัวการใหญ่ของพวกอานาคิสต์^{๕๗}

และด้วยความสงสัยนี้เอง ในการสอบสวนปาก
คำของทางการตำรวจ จึงชักขึ้นว่า

“คุณเป็นสมาชิกชาวอานาคิสต์ใช่ไหม ?”

“ใช่” พ่อโคลก็อชตอบ และบอกต่อไปว่า
“ผมเองไม่ศรัทธานักปกครองคนใดทั้งสิ้น สำหรับท่าน
ประธานาธิบดีเป็น ศัตรู กับ บุคคล ชั้น กรรมกร ที่ดี ทั้ง
หลาย”

พอได้ทราบว่า โคลก็อชเป็นสมาชิกชาวอานาคิสต์เท่านั้น ด้วยความเคียดแค้นชิงชัง ทางกรจึงเปิด
ฉากการกวาดล้างพวกอานาคิสต์ครั้งใหญ่ทั่วสหรัฐ ฯ ใน
นครชิคาโก จับได้ ๙ คน แต่ไม่มีหลักฐานแวดล้อม
ยืนยัน จึงต้องปล่อยไป และได้มีการจับกุมกันเรื่อยมา
รวมทั้ง เอ็มม่า โกลด์แมน นักต่อต้านรัฐบาลชื่อดัง ซึ่ง
โคลก็อชนับถือยกย่องมาก ก็ถูกล่าตัวด้วย แต่ เอ็มม่า
โกลด์แมนรู้ตัวก่อนจึงรีบเข้ามาอบตัว เจ้าหน้าที่ได้ตั้งข้อ
หาหนัก และมีตำรวจคนหนึ่งถึงกับชกหน้าเอาด้วยความ

เคียดแค้นชิงชัง คว้าเข้าใจว่าเป็นผู้วางแผนสังหาร
 ประธานาธิบดี ทว่าครั้นสอบสวนไปแล้วก็ไม่ได้หลัก
 ฐานอะไร ตกลงว่า ไม่มีผู้ใดอยู่เบื้องหลังโคลก็อช
 เพราะโคลก็อชไม่เคยเกี่ยวข้องกับองค์การเมือง หรือมี
 แผนร่วมกับใครทั้งสิ้น ดูเหมือนมีอยู่ครั้งหนึ่งที่โคลก็อช
 เคยสมัครเข้าร่วมกลุ่มอานาคิสต์ ที่ตนติดอกติดใจใน
 พฤติการณ์ ซึ่งทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์ตอนลอบ
 ปลงพระชนม์พระเจ้าซิมเบอร์กที่ ๑ นั้นเอง แต่ไม่สำเร็จ
 จึงพากันสงสัยต่อไปว่า โคลก็อชผู้นี้เป็นพวกจารกรรม
 มากกว่าอย่างอื่น

อย่างไรก็ดี—

ภายหลังที่งานฝังศพท่านประธานาธิบดีแม็คคิน-
 เลย์ ใต้ผ่านไปเพียง ๔ วัน เป็นวันที่ ๒๒ กันยายน ศาส
 ก็เปิดพิจารณาคดีนี้โดยรีบด่วน ตามความเรียกร้องของ
 ประชาชน และนับเป็นประวัติศาสตร์ทางศาลที่จำเลย
 ไม่มีทางจะสู้คดีได้ แม้จะพยายามสู้ตามแนวทางกฎหมาย

ศาลก็ไม่ยอมให้ข้อผ่อนผันโทษ หรือขอความปรานีใดๆ ทั้งสิ้น ยิ่งไปกว่านั้น ดูเหมือนว่าคำพิพากษาจะได้เตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วตั้งสองวัน

พอเปิดการพิจารณาคดีเพียง ๘ ชั่วโมง ก็ตัดสินให้ประหารชีวิตโคลก้อชทันที !!

ส่วนนายโคลก้อชเองก็เด็ดเหมือนกัน พอได้ฟังคำพิพากษาแล้ว หาได้แสดงความโกรธแค้นหรืออารมณ์ใดๆ ออกมาไม่ จนกระทั่งถูกนำตัวเข้าไปนั่งเก้าอี้ไฟฟ้าแล้วนั้นแหละ จึงตะโกนสั้นออกมาเป็นครั้งสุดท้ายว่า

“ผมฆ่าท่านประธานาธิบดี ก็เพราะท่านเป็นศัตรูของพลเมืองดี เป็นศัตรูของพลเมืองดีซึ่งกรรมกรรมผมไม่เสียใจในการกระทำของผมหรอก”

จากนั้น—เป็นอันว่า—

จบสนทนากับ มอบนสะเทอนโลก ผู้สังหารประธานาธิบดีแม็คคินเลย์รายนี้ และภายหลังที่เขาสนใจบนเก้าอี้ไฟฟ้าแล้ว เจ้าหน้าที่กักนาศพลองอ่ากรุดกำมะถันละลายไปหมดทั้งร่าง สาสมกับความเกลียดชังของประชาชนชาวอเมริกันทั้งปวง.

บทที่ ๓

วิลเลียม แม็คคินเลย์

ประธานาธิบดีคนที่ ๒๕ ของสหรัฐ ฯ

“กินให้อิ่ม อยู่อย่างสบาย”

นี่คือ อุดมคติ ประจำตัว ของ แม็คคินเลย์
ประธานาธิบดีคนที่ ๒๕ ของสหรัฐ ฯ ผู้
มีอกผายไหล่ผึ่ง ท่าทางสุภาพเรียบร้อย
น่านิยม นับถือ ของผู้ได้ พบ เห็น เป็น อัน
มาก

แม็คคินเลย์ มีนามเต็มว่า วิลเลียม
แม็คคินเลย์ เกิดเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม
ค.ศ. ๑๘๔๓ เป็นบุตรคนหนึ่งในเจ็ดของ
กรรมกรโรงหล่อ ที่เมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง

ในรัฐโอไฮโอ

ต่อมาเมื่ออายุ ๑๘ ปี เขาได้ทำงานเป็นครู และ
 กองไปรษณีย์ตามลำดับ จนกระทั่งหลังสงครามกลาง
 เมือง เขาได้สมัครเข้าเป็นทหาร เป็นพลทหาร จนได้
 เลื่อนยศเป็นพันตรี จึงลาออกจากประจำการมาทำเนิ
 อาชีพทนายความที่เมืองแคนท์

ก่อนเข้าทำเนียบขาว เขาเคยเป็นสมาชิกรัฐสภา
 กับผู้ว่าการรัฐโอไฮโอ และเนื่องด้วยเขามีความใกล้ชิด
 กับวงการอุตสาหกรรมพานิชย์มาก จึงมีนโยบายในหลัก
 กุ่มครองผลประโยชน์สหรัฐฯ ด้วยการเก็บภาษีศุลกากร
 ในอัตราสูง

และในการรณรงค์เลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ
 คนที่ ๒๕ เขาได้รับเลือกจากที่ประชุมพรรครีพับลิกัน
 ให้สมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ผลปรากฏว่า
 เขาได้ชัยชนะในการเลือกตั้งครั้งนี้ และได้เข้านั่งเก้าอี้
 ประธานาธิบดีต่อมา

ขณะที่แม็คกินเลย์ เข้าดำรง ตำแหน่ง ประธานา-

ชิบคินั้น ปัญหาอาศัยหลักทองคำเป็นที่ตั้งได้ขึ้นไป
และปรากฏบ่อทองคำโบลาสก้า วิธีการหาเนื้อทองคำ
ไว้เป็นทุนสำรองอย่างมหาศาล จนถึงกับใช้ทองคำนั้น
เป็นทุนสำรอง ขออนุมัติจากรัฐสภาพิมพ์ธนบัตรขึ้นเอง
ยิ่งกว่านั้น นโยบายต่างประเทศของอเมริกายัง
ถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างจริงจัง โดยเข้าพัวพันกับกรณี
วีพาทเพื่อผลประโยชน์ของอเมริกาเอง และยังช่วยคิวบา
ต่อสู้เพื่อเอกราช จนกระทั่งเกิดสงครามอเมริกากับสเปน
ขึ้น ในที่สุด เมื่อสเปนแพ้สงคราม ปอโรริโก เกาะกวม
กับฟิลิปปินส์ก็ตกอยู่ใต้อเมริกา ทั้งคิวบาก็กลายเป็น
ประเทศเอกราชอยู่ในความอารักขาของอเมริกา และหมู่
เกาะฮาวายก็มาเข้าร่วมกับอเมริกา

จึงเป็นอันว่า เมื่ออเมริกามีอาณาเขตแดน
ดังนี้ ก็ได้ตั้งตนเป็นหนึ่งใหม่หาอำนาจที่มีภาระหน้าที่อยู่
ในสากลโลก

แม้คินเลย์ ได้ฟื้นฟูประเทศชาติให้พบกับความ
ก้าวหน้าไปสู่ความเป็นมหาอำนาจอยู่จนหมดสมัย และใน

สมัยต่อมาได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีอีกครั้งหนึ่ง

แต่—การเป็นประธานาธิบดีครั้งที่สองของเขา
อยู่ได้เพียง ๖ เดือน ก็ถูกโคโลทซ์ ยิงถึงแก่อสัญกรรม
เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ค.ศ. ๑๙๐๑ หลังจากถูกยิงเพียง
๖ วัน

แมคคนเลย์ นับเป็นประธานาธิบดีสหรัฐฯ
คนที่สามที่ถูกลอบสังหาร.

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

มุตโซลินี

รัฐบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งอิตาลี

๔ บทที่ ๑

วาระสุดท้ายอันแสนทุเรศ ๒๘ เมษายน ๑๙๕๕

ขณะนั้น ๑๖ นาฬิกาเศษ โกลด์คัม
อยู่รำไรแล้ว แต่แสงแดดยังแผดกล้า
ความร้อนระอุ ยังปกคลุมอยู่ทั่วทุกแห่ง
หน รกยนต์คั่นนั้นวิ่งปราดมาจอดกัก
ลงตรงหัวเลี้ยวแห่งหนึ่ง ใกล้กับวิลลา-
เบอมองต์ พร้อมกับบุรุษร่างเล็กกับหญิง
สาวสวยพราวด้วยเส้นหูกุหน่ง ถูกกระ-
ชากลงจากที่นั่งตอนหลัง โดยบุรุษร่าง
ทامةดตะแมงอกสามสคน และถูกฟ้า
เดินออกไปเบื้องหน้าประมาณ ๔-๕ ก้าว

ขณะนั้นเอง ดูเหมือนหญิงสาวสวยผู้เดินเคียงมากับ
บุรุษร่างนั้นจะเอ่ยถามทำลายความเงยบจนว่า

“ที่รัก เธอดีใจไหม ที่คลาเรตต่ายังติดตามเธอ
มาจนถึงวินาทีสุดท้าย ?”

บุรุษร่างเล็กพยักหน้า พลาซยิมเจอน ๆ และแล้ว
ก็ก้มหน้าเดินต่อไป ด้วยลักษณะการของคนที่ไม่ได้ด้วยความ
ความท้อแท้สิ้นหวัง ในใจของเขาขณะนั้นแต่พระเจ้า
องค์เดียวเท่านั้นที่จะทราบได้ว่า มันอิงฮอลไปด้วยความ
ปวตร้าวขมขื่นเพียงใด และ——

ฉับพลันเอง—— ก่อนที่เขาและหญิงสาวผู้นั้น
จะทันรู้เนื้อรู้ตัว เสี่ยงบนกลมมือหาคงแตกแผดคำรามชน
ทางเบื้องหลังอย่างโหยหวน

บั้ง ! บั้ง ! บั้ง ! บั้ง ! บั้ง !!

แม่นรวกบัจบัววาง บุรุษร่างเล็กล้มคว่ำลงสิ้นใจ
จมกองเลือดอยู่ตรงนั้น แล้วต่อมาในสี่ขวินาทีต่อมา
นั้น หญิงสาวสวยผู้พราวด้วยเสน่ห์กลมกล่อมต่างคนต่าง
ใกล้ ๆ กับเขานั่นเอง !!

อันบุรุษร่างเล็กผู้ตกเป็นเหยื่อมัจจุราชอย่างหฤ-
โหดร้ายนี้ คือ—

มุสโสลินี รัฐบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งอิตาลี
ส่วนหญิงสาวสวยผู้นั้น ได้แก่ คลาเวตต้า เมีย
ลับของมุสโสลินี นั่นแหละ—มิใช่ใคร!!

ภายหลังที่มุสโสลินีและซุรักสิ้นใจไปไม่กี่นาที ก็
พอมีมรณชนตอกกันหนึ่งวงมาจอตกลงตรงนั้น และขณะ
เดียวกัน บุรุษอีก ๑๐ คนก็ถูกนำตัวลงจากรถให้เดินห่าง
ออกไป ประมาณ ๔—๕ ก้าว ครั้นแล้วเสียงปืนกลมือ
อีกสองชุดก็รวลั่นขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหว

บุรุษทั้งสองถูกระสุนเข้าตัดขั้วหัวใจ ล้ม
ล้มฟาดลงคืบค่น อยู่กับพื้น อย่างไม่ได้ร้องออกมาแม้แต่
คำเดียว

และบุรุษทั้งสองคน คือ คนสำคัญชนหัวหน้าแห่ง
คณะฟาสซิสต์ ของมุสโสลินี—

“อะ อะ ทายเรียบหมด ฟาสซิสต์ผู้ชั่วช้า!” บุรุษ

ร่างกายซึ่งนั่งอยู่ในรถหัวเราะก้องขึ้นอย่างชอบอกชอบใจ “เออ! พวกเรา เอาพิสซีสัมผัสผู้ชั่วช้าเหล่านี้โยนขึ้นรถให้หมด เร็วเข้า!”

เท่านั้นเอง ร่างอันปราศจากวิญญาณของมุสโสลินีและคลาเวตต้าซุรัก รวมทงลูกน้องอีก ๑๐ คน ก็ถูกโยนขึ้นรถอย่างไม่ปราณีปราศย์ และแล้ว—รถทั้งสองคันก็วิ่งตรงไปยังเมืองมิลาน และไปจอดที่กลางตรอกจตุรัสเบียงซา ลอเวตตา

ทันทีที่รถจอดเรียบร้อย ศพของมุสโสลินีและลูกสมุนรวม ๑๒ ศพ ถูกโยนลงจากรถ นำมาผูกข้อเท้าขึ้นแขวนห้อยหัวลงเรียงกันไว้ เหมือนเบ็ดไก่ที่ห้อยต่องแต่งอยู่ในร้านอาหารกระหนนแหลະ

อนิจจา! มันช่างเป็นภาพที่น่าท้อเศเสียนกระไร

แต่—เพียงเท่านั้นยังไม่พอ ประชากรชาวอิตาลี ขณะนั้นกำลังบ้าดีเดือด ได้พยายามเบียดเสียดกันเข้าไปใกล้ศพของมุสโสลินี แล้วถ่มน้ำลายรดศพ พร้อมทั้งคำ

ทอค้วยคำอันหยาบช้าต่างๆ นานา ขนาดนั้นยังไม่หน้า
ใจ ยังได้ปลดร่างมุสโสลินีกับคณะพรรคลงมากองไว้กับ
พันถนน ลากร่างมุสโสลินีมาพาดไว้บนทรวงออกกลางแตร
ท่า แล้วพากันกระหึบเตะถีบ เขี่ยขยำ และตีด้วยไม้
พลอง พร้อมกับไซโยให้ร้องขอบอกขอบใจกันใหญ่ รว
กันว่า เป็นแกมกีฬามันแสนสนุกที่สุด ในรอบศตวรรษ
สำหรับพวกเขา

ภายหลังที่แกมกีฬามันสนุกของประชากร ผู้บ่า
เตี้ยต้งหลายผ่านไป ศพของมุสโสลินีและลูกสมุนทั้ง
๑๒ ศพ ก็ถูกเผาไหม้เป็นเก้าถ่านไปจนหมด แล้วนำเอา
เก้าถ่านนั้นขึ้นไปรยบน เครื่องบินให้ กระจายสลายไปใน
อากาศ มิให้เหลือไว้แม้แต่เศษเสี้ยวที่ใครจะเก็บไปไว้
เคารพบูชาต่อไปได้

มุสโสลินี ผู้สร้างอิตาลี ยามที่เรืองอำนาจ ทั่ว
โลกต่างทราบดีว่า เขามีความยิ่งใหญ่กว่าจักรพรรดิองค์
ใดๆ ในอดีต แต่ทว่า ยามตกอับ ต้องมาพบกับวาระ

สุดท้ายอันแสนทุเรศ ศพของเขายังมีค่าน้อยกว่าทรากร
 สิ้นชีพเร็วณกลางถนนเสียอีก

ทำไม เขาทำความผิด ทำความเลวร้ายประการ
 ใดหรือ เขาจึงถูกฆ่าอย่างน่าทุเรศเช่นนั้น? และ—
 ใครเป็นต้นการสังหารเขา?

นี่คือ— ปัญหาที่เราจะได้ทราบกันต่อไป—

๘
บทที่ ๒

ที่มาแห่งจุดจบของมุสโสลินี

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองระเบิด
ขึ้น— — —

โดยฮิตเลอร์แห่งเยอรมัน เป็นฝ่าย
จุดชนวนขึ้นก่อน เพื่อที่จะเรียกร่องสิ่ง
ที่สูญหายไป เมื่อ สงครามโลก ครั้งที่แล้ว
กลับคืนมาให้ได้ กองทัพอันเกรียงไกร
ของเยอรมัน เริ่มเข้ารุกรานเลียยโป-
แลนด์

ฝ่ายอิตาลีซึ่งมีมุสโสลินีเป็นประมุข
ได้ทำสัญญาไม่ รุกราน และ ร่วมรบไว้กับ

เยอรมัน ฉะนั้นในปี ค.ศ. ๑๙๓๙ เมื่อเยอรมันบุกฝรั่งเศส และต่อมาประกาศสงครามกับอังกฤษ มุสโสลินีก็ จำต้องบุกฝรั่งเศส และประกาศสงครามกับอังกฤษร่วมกับฮิตเลอร์สหราชอาณาจักร

การประกาศสงครามของมุสโสลินีครั้ง^{๕๕} ในชั้นแรกประชากรชาวอิตาลีให้การ สนับสนุนเขาเป็น อย่างดี มีการเดินขบวนสนับสนุนและต้องการสงครามในปี ค.ศ. ๑๙๔๐ เพราะขณะนั้น เห็นว่าฝ่ายอักษะ อันมีเยอรมัน, อิตาลี, บุลกาเรีย, รูเมเนีย ฯลฯ ได้ทำการร่วมมือชัยชนะตลอดมา นับแต่บุกฝรั่งเศสจนราบเรียบลงเป็นหน้ากลอง ส่วนในเอเชียก็มีญี่ปุ่นเข้าโจมตีอังกฤษ อเมริกา และฝรั่งเศสในอินโดจีนด้วย

ในขั้นต้น ตุเหมือนรัสเซียยังไม่ได้ประกาศสงครามกับใคร และเพราะรัสเซียแสดงท่าทีคอยจะชูปเหยื่อชายเขตแดน อันเป็นปฏิปักษ์ต่อฮิตเลอร์ ทำให้ฮิตเลอร์ เหลือออก จึงตัดสินใจเข้าบุกรัสเซีย ซึ่งในระยะแรกได้ผลดี แต่ในตอนที่ท้าย ถูกตีได้กลับมา เพราะรัสเซียได้

รับความช่วยเหลือจากอังกฤษและอเมริกา รัสเซียบุกเยอรมัน อังกฤษและอเมริกาโจมตีอิตาลีอย่างหนัก จนในที่สุด มุสโสลินีทำท่าว่าจะรักษาเมืองไว้ไม่ได้—
นี่คือ— ที่มาแห่งความระส่ำระสายในอิตาลี และที่มาแห่งจุดจบของมุสโสลินี ผู้ยิ่งใหญ่—

ในวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๑๙๔๓ กองทัพอันเกรียงไกรของอังกฤษ—อเมริกา ได้เข้าทำการโจมตีซีซิลีอย่างหนัก การต่อต้านของนาซีได้เป็นไปอย่างทรหด แต่ถึงกระนั้น ก็ต้องเสียซีซิลีให้แก่กองทัพพันธมิตรไปในที่สุด และในวันที่ ๑๙ กรกฎาคมปีเดียวกัน ผุ่จนกเหล็กนับร้อยของฝ่ายพันธมิตร ก็ไปรยะเบ็คลงในกรุงโรมอย่างชานานใหญ่ กรุงโรมพังกั้นไปอย่างน่าอนาถ แล้วในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ผุ่จนกเหล็กฝ่ายพันธมิตรก็เข้าโจมตีโรมอีกอย่างหนักหน่วง ตอนนั้นเอง ทำให้ชาวอิตาลีเริ่มระส่ำระสายขึ้นทันที ประชาชนประสบความยากแค้นแสนสาหัส อดอาหารเพราะไม่มีเวลาจะประกอบอาชีพ

แม้แต่หลบภัยจากฝนเหล็กอยู่ ทุกคนเปื้อนสงครามเต็มที และขณะเดียวกัน คณะกษัตริย์ ได้เริ่มปฏิสนธิขึ้น โดย นายพลบาโคกลิโอ เป็นหัวหน้า และมีพ่อลูกเขยสุด สวาท สามีเื่อกาลูกสาวคนโปรดของมุสโสลินีร่วมมือด้วย เขาคือ เคนต์เจียโน รัฐมนตรีต่างประเทศอิตาลี คณะกษัตริย์เริ่มงานของตน โดยการปลุกปั่นให้ ประชาชนเกลียดชังมุสโสลินี และส่งทูตไปติดต่อกับ พันธมิตรว่า พวกเขาจะจับตัวมุสโสลินีส่งให้แก่ฝ่ายพันธ- มิตรเพื่อขึ้นศาลอาชญากรสงครามจนได้ ซึ่งฝ่ายพันธ- มิตรเห็นชอบด้วย และให้การสนับสนุนช่วยเหลือเป็น อย่างดี

ต่อมาไม่กี่วัน คณะกษัตริย์ได้จับตัวมุสโสลินีไปกัก ขังไว้บนยอดเขา แต่ทว่าไม่ทันที่จะส่งให้แก่ฝ่ายพันธมิตร เยอรมันทราบเรื่องเข้าก่อน จึงไปช่วยมุสโสลินีไต่รอด ชีวิตมาได้ และเมื่อมุสโสลินีเป็นอิสระออกมา ก็จัดการ ล้างพ่อลูกเขยคนโปรดลงนรกไป

แม้ว่า เคาหนต์เจียโน คนสำคัญของคณะกู้ชาติจะ
ต้องสิ้นไปแล้วเช่นนี้ก็ตาม หากได้ทำให้คณะกู้ชาติอ่อน
กำลังลงหรือหมดสิ้นกำลังใจที่จะกำจัด มุสโสลินีต่อไป
ไม่ เพราะขณะนั้น สงครามยิ่งรุนแรงหนักขึ้น กอง
ทัพพันธมิตรได้โจมตีฝ่ายอักษะเป็นการใหญ่ ขณะเดียวกัน
คณะกู้ชาติก็ปลุกปั่นให้ประชาชนเกลียดชัง มุสโสลี-
นีนั่นหนักขึ้น ทุกคนพยายามตั้งตนเป็นศัตรูกับมุสโสลินี
องงง

กระทั่งวันที่ ๒๖ เมษายน ๑๙๔๕ มุสโสลินีและ
คณะฟาสซิสต์ เห็นว่า จะต่อสู้กับ คณะกู้ชาติไม่ได้ เสียแล้ว
จึงตัดสินใจต่างคนต่างจะหนีเอาตัวรอดกันต่อไป และใน
ตอนบ่ายวันนั้นเอง ครอบครัวของมุสโสลินีอันมีมาคา
ราแซล และบุตรอีก ๒ คน กับผู้ติดตามอีก ๘ คน ได้
เดินทางโดยรถยนต์มุ่งตรงไปยังชายแดนสวิทเซอร์แลนด์
ด้วยตั้งใจว่าจะเข้าไปขออาศัยลี้ภัยอยู่ในดินแดนประเทศ
สวิท แต่เจ้าหน้าที่รักษาพรมแดนไม่ยอมให้เข้าไป จึง
ต้องเดินทางกลับ

ต่อจากนั้นอีก ๒-๓ ชั่วโมง มุสโสลินี, ปาโบลินี และฟารินัชชี ก็เดินทางมาถึงพรมแดนประเทศสวิต แต่ ก็ได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกัน มุสโสลินีจึงเดินทางกลับ มายังโกโม และแวะรับประทานอาหารในโฮเต็ลฟอเรนส์

ขณะเดียวกันนี้ คณะกู่ชาติกำลังออกกล่าวตัวมุสโสลินี และคณะฟัสซิสซ์ของเขาอยู่อย่างกวัดข้น มุสโสลินี ครั้นออกจากโกโมก็ปลอมตัวมาในรถบัสทุก เพื่อหนีต่อไป ทว่าชะตาของเขาจะต้องถึงฆาต บังเอิญมาพบกับรถ กองตรวจของคณะกู่ชาติ และในที่สุดก็ถูกจับตัวได้ คณะ กู่ชาติได้นำมุสโสลินี ไปขังไว้บนที่ว่าการอำเภอคองโก ไกล ๆ โกอโมนั้นเอง

ต่อมาอีกไม่นาน คณะกู่ชาติได้จับตัวสาวสวยผู้ หนึ่ง ซึ่งนั่งรถยนต์ผ่านมาทางนั้น ด้วยเห็นว่าเป็นคน แปลกหน้า จึงกักไว้ก่อน ซึ่งในที่สุด หญิงสาวผู้พราว เสน่ห์คนนั้นก็คือ คลาเรตต้า เปตซ์ซี ชูรักของมุสโสลินี นั้นแหละ และสายตรวจของคณะกู่ชาติอีกสายหนึ่งได้ จับตัวคณะฟัสซิสซ์ได้อีก ๑๐ คน จึงรวมเป็น ๑๒ คน

ทั้งมุสโสลินีและคลาเรตต้า และได้ถูกนำมาฝังเข้า ณ หัว
เลี้ยวใกล้กับวิลลาเบอมองต์ ทั้ง ๑๒ คน ในวันที่ ๒๘
เมษายน ๑๙๔๕ หลังจากที่ถูกจับได้เพียงสองวัน ทั้ง
กล่าวแล้ว.

บทที่ ๓

จอมบงการ—มุสโสลินี

จอมบงการ มุสโสลินี นับว่าเป็น
รัฐบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของอิตาลี เขาได้
สร้างชาติทั้งชาติให้เปลี่ยนจากอิตาลีเก่า
มาสู่อิตาลีใหม่ ซึ่งเพียบพร้อมด้วย
อารยะธรรม การเปลี่ยนแปลงนิสัยใจคอ
ชาวอิตาลีทั้งหมด ให้เป็นคนมีบุคลิก
ภาพเข้มแข็ง ปานประหนึ่งได้เกิดจาก
แม่พิมพ์อันเดียวกัน ในไม่ช้าแสงประกาย
โรจน์แจ่มจรัสจากอิตาลี ได้ส่อง
สว่างไสวไปทั่วทุกมุมโลก ชาวโลกได้

มองเห็นแสงเรืองรองแห่งอาณาจักรชัวร์ ในอดีตกาล
 กลับพบคนชพชนมากอกรงหนึ่ง—ด้วยความสามารถ
 ของเขานั่นเอง—

มุสโสลินี มีนามเต็มว่า “เบนิโต มุสโสลินี”
 ซึ่งคำว่า “เบนิโต” นี้ กล่าวกันว่าเป็นนามที่บ่งให้เห็น
 ชัดว่า เขาได้เกิดมาในตระกูลโซซเชลิสต์ และบิดาเขาคง
 ให้ โดยเอาจากนามของนักปฏิวัติชาวเมกสิกันคนหนึ่ง
 เบนีโต ชัวเรส

มุสโสลินี เกิดวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๘๘๓
 ที่ตำบลอาราโนคิโคสตา ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่ตั้งอยู่บนเนิน
 เขา บิดาของเขานามว่า ออเรสซานโคโร มีอาชีพเป็น
 ช่างเหล็ก มารดาชื่อ โรซา มีอาชีพเป็นครู และด้วยเหตุ
 ที่มีมารดาเป็นครูนี้เอง ทำให้มุสโสลินีชอบไปโรงเรียน
 มาก เขาเข้าเรียนหนังสือตั้งแต่เล็ก ๆ

เมื่อจบการศึกษาจาก ร.ร. ประถมแล้ว เขาก็ได้
 ย้ายไปอยู่ที่โรงเรียนกินนอน ณ เมืองฟาเอลซา ต่อมา
 ได้ถูกส่งเข้าศึกษาในโรงเรียนฝึกหัดครู ฟอรัลิมโปโปลิ

ศึกษาอยู่ ๖ ปี จึงสำเร็จ แล้วเขาเป็นครูที่เมืองกุอาติเอรี
อยู่ ๑ ปี ให้เลิกเมื่อหน้าย ตัดสินใจจะเป็นนักการเมือง
จึงเดินทางเข้าไปในประเทศสวิทเซอร์แลนด์ ในปี ค.ศ.
๑๙๐๒ ครั้งแรกได้เข้าทำงานกับหนังสือพิมพ์ แปลหนังสือ
สือชาย แต่รายได้ไม่ดี ในที่สุดต้องเป็นกรรมกรก่อสร้าง
ตึก ได้แสดงสุนทรพจน์ยุ้งให้เกิดการปฏิวัติ เลยถูกขับ
ไล่ออกไปจากมณฑลต่าง ๆ หลายมณฑล

กระทั่ง ค.ศ. ๑๙๐๕ เขาจึงเดินทางกลับอิตาลี
ได้จัดตั้งหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ในเมืองฟอร์ลิโน ชื่อว่า
ลา ลอตา ตี กลาซีซี เพราะบทความของเขารุนแรงมาก
ในที่สุดจึงถูกจับจำคุก

ปี ๑๙๑๐ ได้รับเลือกให้เป็นเลขานุการของสภา
สังคมนิยม แห่งเมืองเทรนต์ ซึ่งขณะนั้นอยู่ในความปก
ครองของออสเตรีย ระยะเวลาเขาได้เขียนบทความลงหนังสือ
พิมพ์ต่างๆ เป็นจำนวนมาก ได้รับความนิยมจากประ
ชาชน แต่ทางรัฐบาลเห็นว่าจะเป็นที่ภัยแก่บ้านเมือง จึง
ขับไล่มุสโสลินีออกจากประเทศออสเตรีย

มุสโสลินีจำต้องกลับมายังอิตาลีอีกในปี ๑๙๑๑ ได้
รับตำแหน่งบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ มิลาโน อวันตี อัน
เป็นหนังสือพิมพ์สี่สีเสียงแห่งพรรคสังคมนิยม แต่
เพราะในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑ เขาเขียนบทความเข้า
ข้างพันธมิตรมาก จึงต้องถูกขับไล่ออกจากสภาพรรค
สังคมนิยม แห่งเมืองมิลาโน

ต่อมาเดือนพฤษภาคม ๑๙๑๕ มุสโสลินีได้สมัคร
เข้าเป็นทหาร ได้รับบาดเจ็บสาหัส ต้องรักษาตัวอยู่ใน
โรงพยาบาลถึง ๗ เดือน พอหายแล้วไม่สามารถทำการ
รบต่อไปได้ จึงลาออกมาเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์
อิลโปโปโลติกาเลีย เขาได้เขียนบทความเพื่อต่อสู้ในอัน
ที่จะให้เกิดสันติภาพของโลก ในระยะนี้ชื่อเสียงของมุส-
โสลินีได้เป็นที่รู้จักของชาวอิตาลียิ่งขึ้น มีพรรคพวก
มากขึ้น

เป็นอันว่า แสงสว่างในการที่จะเป็นผู้นำอิตาลี
ของเขาได้ฉายแสงออกมาแล้วอย่างสลัว ๆ

เมื่อสงครามโลกครั้งที่หนึ่งยุติลง อิตาลีซึ่งร่วมกับฝ่ายพันธมิตรพลอยได้รับชัยชนะไปด้วย แต่ทว่าเหตุการณ์ในประเทศกลับยุ่งยากเดือดร้อน มีกบฏจลาจลเกิดขึ้นตลอดเวลา มุสโสลินี ซึ่งคอยจ้องหาโอกาสอยู่ตลอดเวลา ครั้นเห็นโอกาสที่ดีดังนั้น ก็รีบฉวยทันที โดยตั้งคณะฟาสซิสต์ขึ้น นามว่า ฟาสซิโอ ดิ คอมมัตติเมนโต ในวันที่ ๒๓ มีนาคม ๑๙๑๙ และได้รวบรวมสมาชิกขึ้นมากหลาย เพราะมีผู้นิยมมาก

ในที่สุด ก็ต่อมาเดือนพฤษภาคม ๑๙๒๑ มุสโสลินีและคณะพรรคฟาสซิสต์อีก ๓๒ คน ได้รับเลือกเข้านั่งในสภา แต่รัฐบาลและรัฐสภาในยุคนั้น อยู่ในฐานะเหลวแหลกเต็มที เศรษฐกิจตกต่ำ การจลาจล ก่อความสงบสุขประชาชนมีมากขึ้น คณะรัฐบาลซึ่งมีแฟคตาเป็นนายกรัฐมนตรี ไม่มีสมรรถภาพเข้มแข็ง อ่อนแอมาก และโอกาสนั่นเอง ทำให้มุสโสลินีตัดสินใจทำการปฏิวัติยึดอำนาจจากรัฐบาลแฟคตาในวันที่ ๒๙ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๒๒ ผลปรากฏว่า สำเร็จลงอย่างง่ายดาย มุสโสลินีได้รับแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีอิตาลี ในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๑๙๒๒

ภายหลังที่ได้เป็นนายกรัฐมนตรีเข้าบริหารประเทศแล้ว มุสโสลินีได้จัดการเปลี่ยนแปลงอิตาลีเก่า ซึ่งอ่อนแอ ให้เป็นอิตาลีใหม่ที่แข็งแกร่งขึ้นอย่างรวดเร็ว และมีมุสโสลินีครองอำนาจ เป็นผู้บงการแต่ผู้เดียวตลอดมา จนอิตาลีได้เจริญขึ้นสู่ความเป็นชาติมหาอำนาจอย่างทันตาเห็น มันเป็นการพลิกหน้ามือเป็นหลังมืออย่างปาฏิหาริย์ ประชาชนนิยมนับถือมุสโสลินีมากขึ้น จนกลายเป็นการเคารพบูชาประดุจพระเจ้าตลอดมา

แต่แล้ว—ในวาระสุดท้าย มุสโสลินีกลายเป็นผู้พ่ายแพ้และตายอย่างน่าทุเรศอย่างที่สุด

อนิจจา ! มุสโสลินีผู้นำสังหาร— — คงสักวันหนึ่งดอก ชาวอิตาลีอาจตาสว่างมองเห็นคุณงามความดีของเขา และกลับมาขก้องเขาเดจเดิม เช่นเดียวกับนโปเลียนบ้าง แม้ว่าความหวังนี้ มันจะยังเป็นความฝันที่เลื่อนกลางเต็มที่— —

เบื้องหลังสังหารโหด

จอห์น เอฟ. เคนเนดี

ประธานาธิบดีผู้เกรียงไกรของสหรัฐ ฯ

บทที่ ๑

วันอุบาทว์

วันนั้นเป็นวันศุกร์——

๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๖

ถูกแล้ว เป็นวันสุดสัปดาห์ที่ในอดีต ถึง คิด มนุษย์ผู้ปกครองระชากร บิน ๒ กระบอกออกมาถึงประธานาธิบดี แจ็คสัน—— เป็นวันที่ประธานาธิบดี ลินคอล์นถูกยิง—เป็นวันที่ประธานาธิบดี แม็คคินเลย์ ถูกสังหาร !!

และ—ในวันนั้น——

ประธานาธิบดี เคนเนดี ได้ตื่นแต่

เข้ารัฐ เพื่อเริ่มโปรแกรมต้อนรับประชาชน ด้วยการ
 กล่าวสุนทรพจน์กับผู้ร่วมรับประทานอาหารเข้าที่ พอร์ท
 เวียร์ เซาเวินน์ ประธานาธิบดีมีอาการแฉงมใสมาก ทั้ง
 อาจเป็นเพราะผลสะท้อนของการที่ได้มาเที่ยวในดินแดน
 ของชาวเท็กซัส ซึ่งไม่ค่อยจะชอบหน้าเคนเนดีเท่าไรนัก
 แต่ครั้งนั้นได้รับผลสำเร็จเกินกว่าที่ได้คาดหมายไว้ ก็เป็น
 ได้ กล่าวคือ ที่เมืองซาน แอนโตนิโอ ประธานาธิบดี
 เคนเนดี ได้รับไมตรีจิตเป็นอย่างดี มีประชาชนแสดง
 ความนิยมชมชอบเขาอย่างล้นหลาม แม้ส่วนมากจะเป็น
 ชาวเม็กซิกัน และนิโกรก็ตาม ที่เมืองเฮาสตันก็เช่นเดียว
 กัน ตลอดทางที่ผ่าน มีประชาชนมาคอยต้อนรับอย่าง
 เหนือแน่น และเปล่งเสียงแสดงความยินดีตลอดเวลา
 แน่นอันทันสุด! การต้อนรับด้วยความอบอุ่นและเป็นไป
 โดยธรรมชาติแบบนี้ ได้สร้างความปลาบปลื้มเห็นแก่หน้าแจ่ม
 เกอไลน์เป็นอย่างมาก เพราะนางเพิ่งได้เคยออกตรวจหา
 เสียงร่วมกับสามีในครั้งนี้เป็นครั้งแรก นับแต่ปี ๑๙๖๐
 เป็นต้นมา มันเป็นการเริ่มต้นที่ให้การสนใจเป็นพิเศษ

เวลา ๘.๕๕ น. ของเช้าวันนั้น——

ประธานาธิบดีเคนเนต^๕ ได้ออกจากโฮเต็ลฟอร์ท
เวิช ด้วยความว่องไวแจ่มใส แม้อากาศออกจะชื้นและ
มีหมอกบางเล็กน้อยก็ตาม แต่ก็ยังมีประชาชนชาว
แท็กซัสเป็นจำนวนหลายพันคนมาให้การต้อนรับอยู่ และ
ต่างคนได้ปรบมือ ชูมือ ให้ร้องแสดงความยินดีให้แก่
ประธานาธิบดีของเขาอย่างอื้ออึงไปหมด

ประชาชนพากันหัวเราะ เมื่อประธานาธิบดี
เคนเนต^๕ ได้พูดแก่ตัวที่นางแจ็กเกอลีน ยังไม่ออกมาว่า

“มีสซิส เคนเนต^๕ ยังแต่งตัวไม่เสร็จ และต้อง
ใช้เวลาานหน่อย อย่างที่รู้ๆ กันแล้ว เพราะจะทำให้
เธอดูสวยขึ้นกว่าเก่า”

ความจริง นางแจ็กเกอลีนก็ดูสวยมากอยู่แล้ว
เมื่อตอนที่เธอออกมาปรากฏตัวที่หอการค้า เวลารับประทานอาหารเช้า โดยสวมเสื้อขนสัตว์สีชมพูหลวมๆ และ
สวมหมวกกลมใบเก๋ ซึ่งได้สัดส่วนกับรูปร่างเป็นอย่างดี
ทุกคนมองไปยังร่างของแจ็กเกอลีน เมื่อออกมาประ-

ธานาธิบดีเคนเนดี ก็ได้กล่าวขึ้นอีกครั้งโดยทันทีว่า

“เมื่อสองปีมาแล้ว ข้าพเจ้าได้แนะนำตัวเองในกรุงปารีสว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ติดตามมิสซิสเคนเนดีมายังกรุงปารีส และในคราวนั้นก็เช่นเดียวกัน คือในการเดินทางไปทั่วรัฐเท็กซัสนี้ ข้าพเจ้าคงเป็นผู้ติดตามอีก เพราะไม่มีใครสนใจเลยว่า ข้าพเจ้าและลินตัน สวมเสื้อผ่าอะไร”

ในแบบฉบับของนักการเมืองที่ยิ่งใหญ่ฉลาดหลักแหลม ประธานาธิบดีเคนเนดี ได้จับสุนทรพจน์ต่อหน้าผู้ฟัง ๒,๒๐๐ คน และเสียงปรบมือแสดงความพึงพอใจอย่างกึกก้อง ทางหอการค้าได้มอบหมวกปีกใหญ่ให้แก่ประธานาธิบดี ซึ่งประธานาธิบดีได้กล่าวขอใจ และว่าจะลองสวมดูเมื่อเดินทางกลับทำเนียบรัฐบาล จากนั้นได้ช่วยพรให้แก่ อดีตครองประธานาธิบดี จอห์น ฟันซ์ กานเนอร์ ทางโทรศัพท์ ในขณะที่ในวาระที่อดีตครองประธานาธิบดีกานเนอร์ ทำการฉลองอายุครบ ๘๕ ปี เสียงตอบของกานเนอร์ผู้เฒ่าตอบมาว่า

“ท่านเป็นประธานาธิบดีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
รักท่าน และอยากให้คุณได้อยู่ในตำแหน่งนี้จนตลอด
ชีวิต”

มีประชาชนตามไปส่งประธานาธิบดี เคนเนดี
และภริยาเป็นจำนวนมากที่สนามบิน เพราะวันนี้ประ-
ธานาธิบดีเคนเนดี จะต้องไปเมืองคัลลิสต์ เพื่อรับประทาน
อาหารกลางวันที่นี่ และกล่าวคำปราศรัยที่คัลลิสต์ เทรต
มาร์ท ซึ่งคำปราศรัยที่จะนำไปกล่าวนี้ ประธานาธิบดี
ได้ร่างเค้าโครงเรื่องที่จะพูดไว้ว่า “อเมริกาเท่านั้นที่ได้
รับการฝึกหัดมาให้ขยายเรื่องสิทธิเสมอภาค และความ
ยุติธรรมของสังคม และเรื่องนี้เป็นผลสะท้อนให้ได้รับ
ความนิยมนับถือในความมานะพยายามของเรา ใน
อนาคต” และยังได้กระว่า จะพูดเรื่องการติดตามแสวง
หาสันติภาพ โดยจะจับตัววิธีอ้างเอาเพลงสวดบทที่ ๑๒๗
ที่ว่า “นอกจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเมืองเท่านั้น คน
ยามจะทำให้ท่านค้นหาได้ไม่”

เวลา ๑๑.๓๗ น. เครื่องบินได้นำประธานาธิบดี

เคนเนตกับคณะมาตั้งสนามบินเมืองคลลัส ซึ่งมีชื่อว่า เล็ฟว แอร์ฟิลด์ และพอลอ์เครื่องบินแต่ละลำบินแทนนั้นก็เหือบมองไปเห็นแผ่นโปสเตอร์ ที่เขียนเชียร์ แบร์รี โกลด์วอเตอร์ ผู้จะสมัครรับเลือกตั้งแข่งกับประธานาธิบดีเคนเนต ในคราวหน้า แต่อย่างไรก็ดี การต้อนรับนับว่าอบอุ่นพอใช้ ละอองหมอกจางลงไปบ้าง แสงสีทองของดวงอาทิตย์ พอจะให้ความอบอุ่นแก่ผู้มาต้อนรับได้บ้าง

ประชาชนที่มาต้อนรับประธานาธิบดี เคนเนต ที่มีจำนวนเกือบ ๕๐๐๐ คน เสียงโห่ร้องแสดงความยินดีดังเช่นอย่างกึกก้อง เมื่อแจ๊คกอลัน, ไคกาวออกจากเครื่องบินมายังราวซึ่งใช้โซ่ขึงกัน ต่อจากนั้นประธานาธิบดีเคนเนต ก็ก้าวตามมาตักๆ ทั้งคู่ได้เที่ยวจับมือแสดงความชอบใจกับประชาชน ที่พากันยื่นข้อมือร่วกันนอกไป หลังจากนั้น ๒-๓ นาที แจ๊คกอลัน ซึ่งจับมือกับประชาชนชั่วเวลาเล็กน้อย ก็ถอยห่างออกมาโบกมือพลอยให้ประธานาธิบดีเคนเนต ยังคงจับมือแสดงความ

ยินดีกับประชาชนต่อไป

ทั้งคณะได้ใช้เวลาอยู่กับการต้อนรับของ ประชาชนอยู่ประมาณ ๑๐ นาที แล้วก็ถอยห่างออกมาขึ้นรถประจำตัว เพื่อเดินทางเข้าไปสู่ตัวเมืองคัลลิส วันนั้น ประธานาธิบดีเคนเนดี แต่งตัวด้วยชุดสีน้ำเงินแก่เรียบๆ ส่วนแจ็กเกอลีน ยังคงชอบช้อกุหลาบสีแดงที่ได้รับจากผู้ที่มาขอให้ไว้ในแขนข้างซ้าย

บรรดาตำรวจลับและตำรวจรักษาการณ์ทั่วๆ ไปพากันหายใจอย่างโล่งอก เพราะไม่มีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้นตั้งแต่ประธานาธิบดีเคนเนดี ก้าวจากเครื่องบินมาจนกระทั่งขึ้นนั่งรถยนต์ประจำตัว ซึ่งประธานาธิบดีเคนเนดี กับแจ็กเกอลีนนั่ง มีจอห์น คอนแนลลี ข้าหลวงมลรัฐเท็กซัส ผู้เป็นสมาชิกสังกัดพรรคดีโมแครท และแบลลีย์ ภริยานั่งร่วมไปด้วย โดยนั่งคู่กับสามีตอนหน้า เนื่องจากได้เคยมีเหตุร้ายเกิดขึ้นแก่ แอ็ดโล สตีเวนสัน เอกอัครราชทูตสหรัฐฯ ประจำสหประชาชาติ รถประธานาธิบดี

เคนเนดี จึงมีรถตำรวจลี้ภัยติดตามไปด้วย มีภรรยา
ประธานาธิบดี ลินคอล์น บี. จอห์นสัน และเลดี้เบิร์ก ภริยา
พร้อมนักบุญมิสซิกพรอคตีโมแคเรต ชื่อ ราล์ฟ ยาโบโร
นั่งร่วมไปด้วย

ไม่มีร่องรอยว่า จะเกิดเหตุร้ายแก่ ประธานาธิบดี
เคนเนดีเลย และตัวเคนเนดีเองก็ไม่มีรอยกังวลใจว่าจะ
เกิดเหตุร้ายอะไรขึ้นแก่ตัวเขาด้วย รถคงเล่นผ่านประ-
ชาชนที่มาคอยต้อนรับเป็นจำนวนประมาณ ๒๕๐,๐๐๐ คน
ซึ่งมากมายเกินกว่าที่คาดคิดไว้เสียอีก รถของเคนเนดี
เปิดประทุน และเห็นมือโบกกับประชาชนอย่างชัดเจน

ขบวนรถได้เล่นผ่านถนนเอลม์ เมิน และ คอม-
เมิช ซึ่งเป็นย่านธุรกิจของซานเมืองคัลลิส และเหลือ
ระยะทางอีกราว ๑ ไมล์ ก็จะถึงเทรค มาร์ท อันเป็น
สถานที่ซึ่งประธานาธิบดีเคนเนดี จะกล่าวคำปราศรัยใน
การรับประทานอาหารกลางวัน

นางคอนเนลลี่— ภริยาข้าหลวงเทศาภิบาลได้พูดคุยกับ
ประธานาธิบดีขึ้นว่า

“ต่อไปนี่ ท่านจะว่าชาวเมืองตัลลัสไม่รักท่าน
ต่อไปอีกไม่ได้หรอก”

“นั่นสิ เห็นจะว่าไม่ได้” ประธานาธิบดีเคน-
เนตตอบขมๆ แล้วโบกมือให้ประชาชน และ——ใน
เสี้ยววินาทีที่ขึ้นมาพิพากษาบอกเวลา ๑๒.๓๐ น. นั่นเอง—

บง ! บง !! บง !!

เสียงปืนสามนัด ระเบิดก้องกังวานชน ท่วม
กลางเสียงโห่ร้องต้อนรับของประชาชนอย่างไม่คาดฝัน
ร่างของ ประธานาธิบดีผู้เกรียงไกร ล้มฟาดไป ทางซ้าย
ก็ล้มฟาดไปทางแจ็กเกอลีน แท้ข้างขวาฟาดอยู่บน
ขอบประตูรถ ศรษะที่ถูกกระสุนฟาดอยู่บนตักแจ็ก
เกอลีน ซอกุลหลาบกระจายเกลื่อนกลาดพ่นรถ

เสียงแจ็กเกอลีนหวีดร้อง

“พระเจ้าเป็นเจ้าช่วยด้วย เขามาสามี่ของดิฉัน!”

ทันทีนั้น ข้าหลวงคอนแนลลี หันขวับมาทางขวา
และพยายามรักษาชีวิตให้ปลอดภัยเท่าที่จะทำได้ แม้
กระนั้น กระสุนนัดหนึ่งก็ยังเจาะเข้าไปตรงแผ่นไหล่ลง

ไป ซีโครง ๓ ซี เจาะลงไปใต้ออก โคนข้อมือซ้ายไป
หยุดตรงหัวเท้าข้างซ้าย เขาร้องสั้น

“มันจะมาพวกเราทั้งหมด !”

และในวินาทีแห่งความโหดร้าย ทารุณ นั้นเอง
ประชาชนเข้าใจผิดคิดว่าใครจุดประทัด คนอื่นๆ ก็พากัน
เข้าใจอย่างนั้น

แต่แล้ว เจมส์ แซลลี่ นายตำรวจผู้ทำหน้าที่
ตรวจ ซึ่งนั่งรถมอเตอร์ไซด์ อยู่ใกล้กับรถประธนาธิบัติ
ได้มองเห็นเลือดสด ๆ ทะลักก็ออกมาจาก คีรณะ ของ ประ-
ธนาธิบัติ

ส่วนตำรวจลับที่อยู่ ในรถของ รองประธนาธิบัติ
จอห์นสัน ได้รับผลึกให้รองประธนาธิบัติหมอบราบไป
กับพื้นรถ แล้วเอาร่างเข้ากำบังรองประธนาธิบัติไว้
เสียงประชาชนเอะอะกันใหญ่ เมื่อตำรวจคนหนึ่งกระซอก
บีนออกมา เสียงผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่แถวหน้าร้องขึ้นว่า
“เขาตกยิง!” นิโกรผู้เมียคนหนึ่งคว่ำลูกใต้ก็ออกวิ่ง เสียง
ตำรวจร้องให้ทุกคนหมอบ และขณะเดียวกันนั้น นัก

หนังสือพิมพ์คนหนึ่งแห่งนมองไปยังตึกเจ็ดชั้น เบื้องหน้า
มองเห็นคนผิวขาวสองคนอยู่ตรงหน้าต่าง และได้เห็น
กระบอกปืนไรเฟิลถูกตั้งกลบท้ายเข้าไปในหน้าต่างที่เปิด
รถของประธานาธิบดี เคนเนต ได้รับคำสั่ง
ให้พุ่งไปยังโรงพยาบาลที่ไกลที่สุดทันที ! ?

๕
ต่อจากนั้น———

ตำรวจลับได้แบ่งออกเป็น ๒ พวก พวกหนึ่งติดตามคนร้าย อีกพวกหนึ่งขับรถตามรถประธานาธิบดีไปยังโรงพยาบาล ปาร์คแลนด์ เมมโมเชียม ซึ่งอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุ ๓ ไมล์ โดยเปิดไซเรนทไปตลอดทาง เพื่อไม่ให้ประชาชนเข้ามาขวางทาง ขณะที่ย่างของประธานาธิบดีถูกนำขึ้นไปบนชั้น ๓ ของโรงพยาบาลนั้น ไม่มีสติแล้ว ศีรษะคงพาดอยู่บนตักของแจ็กเกอลีน เลือดที่ทะลักออกมาท่วมเสื้อที่เธอสวม จนเปียกโชกไปหมด ทั้งตัว ไม่ช้าแพทย์ก็ได้ยกวางคนเจ็บขึ้นรถเข็นอย่างค่อย ๆ ในเวลาเดียวกัน ร่างของข้าหลวงคอนแนลลีย์ถูกนำเข้า

ห้องผ่าตัดอย่างรีบด่วนโดยทันที ข้าหลวงคอนเนลลิ่ง
ไม่ได้สติเช่นเดียวกัน

แจ๊คเกิดตื่น ตามเข้าไปในห้อง ที่สาม ถูกนำตัวไป
ไม่ยอมห่าง โดยมีรองประธานาธิบดี จอห์นสัน ตามไป
เบื้องหลัง มีอชวาของรองประธานาธิบดีวางไว้ตรงแผ่น
อกด้านซ้าย เพราะเป็นโรคเกี่ยวกับหัวใจอยู่แล้ว

ตำรวจต้องกันไม่ให้ประชาชนเข้าไปในโรงยา-
บาลอยู่ตรงทางเข้า บรรยากาศไม่ผิดอะไรกับเมื่อประ-
ธานาธิบดีลินคอล์น ถูกยิง แล้วประชาชนแห่กันมาอย่าง
มืดฟ้ามัวดินไปหมด และตรงทางเข้านั้นเอง วุฒิสมาชิก
บาโบโรยีนน้ำตานองหน้า เขาบรรยายภาพของเหตุการณ์
อันแสนโศรกสลดนั้นให้แก่ผู้แทนหนังสือพิมพ์ว่า “มัน
ไม่ใช่เสียงเหมือนประทัดแน่นอน—ฉันรู้ทันทีว่า เกิด
เหตุร้ายขึ้นแล้ว มันเป็นความผิดพลาด”

หลังจากถูกยิง ๙ นาที ในห้องฉุกเฉิน บรรดา
พวคนายแพทย์ได้พยายามอย่างสุดความสามารถ เพื่อ
ช่วยชีวิตประธานาธิบดีเคนเนดี ทั้ง ๆ ที่ทราบว่ามี

หวังมาตั้งแต่ต้นแล้ว แต่ก็หาละความพยายามไม่ มีบาท
 แผลจรรยาแผลหนึ่งได้ลูกกระเดือก และอีกแผลหนึ่ง
 เจาะทะลุโลกศีรษะตอนบนข้างขวา ตัดส่วนสำคัญของ
 สมองที่ช่วยในการหายใจ และรับถ่ายเทเลือดหมด

จำนวนนายแพทย์ที่เข้าช่วยมีจำนวน ๑๐ คน คน
 หนึ่งเอาท่อออกซิเจนใส่เข้าไปในปาก แต่บาดแผลตอน
 ล่าง คือ ตรงลูกกระเดือกนั้น ทำให้ออกซิเจนออกหมด
 ไม่สามารถผ่าน เข้าไปในร่างกาย ของ ประธานาธิบดีได้
 นายแพทย์อื่น ๆ ก็พยายาม หาทางช่วยให้ ประธานาธิบดี
 หายใจบ้าง ให้เลือดบ้าง แต่ในที่สุด——

ดร. เคมคร่าก เงยหน้าขึ้นมองดู ดร. แมลคอม
 เปอรี แล้วพูดว่า

“สายเกินไปเสียแล้ว !”

แฉะแฉะก็ค่อย ๆ ดึงผ้าสีขาวขึ้นคลุมศพ ประ
 ธานาธิบดี !!

ก่อนถึงบ่ายโมงเล็กน้อย พระในนิกายโรมันคา
 ธอลิก ๒ รูป ได้เดินทางมาถึง คือบาทหลวง ออสคาร์

แอล, ฮูเบอร์ และบาทหลวง เจมส์ ทอมสัน ทั้งสองรูป
ได้เข้าไปยืนใกล้ๆ ร่างของประธานาธิบดี และค่อยๆ
เปิดผ้าที่คลุมใบหน้าของประธานาธิบดีออก จับมือข้าง
ขวาของศพ กล่าวเป็นภาษาละตินว่า

“ถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่ ฉันขอทำให้พ้นไปจากการ
ผูกทำหนี้ และบาปทั้งหมด ในนามของพระบิดา พระ-
บุตร และพระจิตผู้ศักดิ์สิทธิ์ ขอให้เป็นเช่นนั้น”

แล้วก็เอานามนต์อันศักดิ์สิทธิ์แตะที่หน้าผาก
พร้อมกันบอวยพรให้เกรียงที่ไว้วิญญาณนั้นอีกครั้งหนึ่ง

จากนั้นก็มีการประกาศเป็นทางการว่า

“ท่านประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เคนเนดี
ได้ถึงแก่อสัญกรรม เมื่อเวลาบ่ายโมงตรง ตามเวลา
มาตรฐานกลาง ที่เมืองคัลลิส ด้วยบาดแผลจากกระ-
สุนปืนที่ถูกถอบยิงทะลุสมอง———!!!”

๑๑
บทที่ ๑๒

โลกร้องไห้

พอประธานาธิบดีเคนเนดีถูกยิง
ก็เข้าไปถึงตึกเห็นตะกอน ^{ฝุ่น} กลาง
แห่งการทหารในกรุงวอชิงตัน ทันที
ทหารทุกกองทัพของสหรัฐอเมริกาทั่วโลก ได้
รับคำสั่งให้เตรียมพร้อม เป็นพิเศษใน
ทันใดทั่วกรุงวอชิงตัน ขณะนั้นแต่
ข่าว "ประธานาธิบดีเคนเนดีถูกยิงได้
รับบาดเจ็บสาหัสที่เมืองคลลัส บางที
จะหมดหวัง !"

จากนั้น ^๕ ทุกคนก็เผ่าวิหุญ และโทร-

ทัศน์ เพื่อฟังกระแสข่าวต่อไป ชาวอเมริกัน ๑๕๐ ล้าน
คน ขึ้นตระหนกด้วยข่าวร้าย อย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ทุก ๆ เมือง และทั่วทุก ๆ รัฐ คนจับกลุ่มรอฟัง
ข่าว ขาวนวยอว์ค ซึ่งกำลังอบอ้อนด้วยแสงแดด เกิดใช้
โทรศัพท์กันไม่ได้ตลอดทั้งวัน ทั้ง ๆ ที่เมืองนี้มีโทรศัพท์
มากกว่าเมืองอื่นใด

งานต่าง ๆ ในโรงงานอุตสาหกรรม สำนักงาน
และห้างร้านต่าง ๆ หยุดชงัก ทั่วทุกหนทุกแห่งมีแต่ผู้ท
ว่า "จรีจรี" แม้คนที่ไม่เคยรู้จักกัน พบหน้ากันกลาง
ถนนหนทางก็หยุดตามกัน พวกที่ขับรถและต้องหยุด
กลางถนนเพราะไฟแดง ก็ร้องตะโกนถามคนออกมาข้าง
นอก คนมิใช่ร้อยละสิบร้อยให้กลางถนนโดยไม่มีควม
ละเอียดใจ บางคนก็ลืมความตั้งใจเดิมว่าจะไปสถานที่แห่ง
ใดแห่งหนึ่ง แต่แล้วก็ลืม กลับมานึกถึงแต่เรื่องประ
ธานาธิบดีของตน ด้วยหัวใจโศรกสลด เหมือนกับว่า
สมาชิกครอบครัว คนหนึ่ง ของตนได้จากไป อย่างไม่มีวัน
กลับ— — —

ทั้งวิทยุและโทรทัศน์มีแต่เพลงโครก และไม่ช้า
 ระวังตามโบสถ์ก็วงเวียนสั่นสะท้านไปทั่วประเทศ ตั้งแต่
 หมู่บ้านเล็ก ๆ เรื่อยมาจนกระทั่งถึงเมืองใหญ่ ๆ มันเป็น
 สัญลักษณ์ของความโครกสลต ของชาติ อย่างใหญ่หลวง
 ในกรุงวอชิงตัน สถานที่ราชการหยุดหมดทุกแห่ง ธง
 ของชาติคืออเมริกันที่อยู่ในสหรัฐ ฯ และตามที่ต่างๆ ทั่วโลก
 ลดลงครึ่งเสา และในตอนเช้าวันที่ ๒๒ พฤศจิกายนนั้น
 เองฝูงชนได้มาชุมนุมกันแออัดยู่รอบทำเนียบไวท์เฮ้าส์
 และเป็นอันว่า ทุกคนที่ยังไม่เคยเชื่อก็ได้เชื่อ เมื่อธงชาติ
 ได้ลดลงครึ่งเสาทั่วประเทศในเวลาบ่าย ๒ โมง ๔๕ นาที

ศาลประจำเมืองรัฐ และศาลสูงสุดของสหรัฐ ฯ
 ปิดหมด เหตุการณ์อื่น ๆ ทั้งที่เป็นส่วนสาธารณะ และ
 ส่วนเอกชนที่ออกอากาศกันยุติหมด รายการบันเทิง
 ต่าง ๆ ของวิทยุโทรทัศน์ถูกระงับไป

ในกรุงนิวยอร์ก โดยเฉพาะที่ตลาดการเงินวอล-
 สตรีท ในตลาดมีตตกชวบลลง ประมาณสิบพันล้านดอลลาร์
 ล้ำๆ ทิลหประชาชาติ บรรดาสมาชิกสมัชชาใหญ่ยืนขึ้น

ไว้อาลัยกว่า ๑ นาที และเลื่อนการประชุม ธงของชาติต่าง ๆ ที่ขึ้นอยู่หน้าสำนักงานใหญ่ของสหประชาชาติ ๑๑๑ ประเทศ และธงสหประชาชาติถูกลดลงครึ่งเสา ข้าหลวงแห่งมลรัฐนิวยอร์ก ร็อบบี้ เฟลเลอร์ เป็นผู้ประกาศไว้ทุกข์ ๓๐ วัน โรงหนังโรงละครเงียบ เมืองอื่น ๆ ได้กลายสภาพเป็นเมืองผี มีแต่ความเงียบสงัดวังเวง และบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความเศร้าสลด

วุฒิสมาชิก จอห์น เฟาเวอร์ ซึ่งเป็นฝ่ายรับบลิกันแห่งเท็กซัส และเป็นพวกคอนเซอเวทีฟจัด เป็นนักบู้กซ์ทางการเมืองกับประธานาธิบดีเคนเนดี ถึงกับประกาศก้องออกมาด้วยความโกรธแค้นว่า

“ท่านประธานาธิบดีของเราไปไหน ต่อไหนในโลกได้โดยปลอดภัย แต่ในประเทศเรา ท่านประธานาธิบดีกลับถูกลอบสังหารได้ อับยสอดสูอะไรเช่นนั้น!”

เจมส์ เรสตัน แห่ง น.ส.พ. นิวยอร์กไทมส์ ได้เขียนข้อความไว้ตอนหนึ่งว่า

“อเมริกาต้องให้ในคืนนี้ ไม่ใช่เพราะสัญญาเสีย
 ประชาชาติบัดนี้หนุ่มของเราเท่านั้น แต่เป็นเพราะ
 อเมริกาของเราเอง ความโศรกสลดต่าง ๆ เป็นของ
 ชรรมาสามัญ แต่จะอย่างไรก็ตาม ความเลวร้ายของ
 ชาติได้ชัยชนะเหนือความดีที่สุด ความผิดที่เกิดจาก
 การให้ใหม่การลอบสังหารนั้น บางสิ่งบางอย่างก็เกิดขึ้น
 ในชาติเอง ความบ้าคลั่งและความโหดร้ายทารุณบาง
 อย่าง ควรจะต้องทำลายไปด้วยกฎหมาย และความ
 เป็นระเบียบเรียบร้อยอันดีของเรานั้น”

สำหรับ จอห์น แม็คคอร์ดแม็ค ประธานสภาผู้
 แทนราษฎร พอได้รับข่าวร้าย หัวใจของนักการเมืองวัย
 ๗๒ ถึงกับสิ้นพระริก และพูดออกมาว่า

“พระเจ้า! โอพระเจ้า! เราอยู่ในยุคอะไร
 กันนี่?”

ในนิวยอร์กลีเนส วุฒิสมาชิกรัสเซิล บี. ลอน แห่ง
 พรรคดีโมแครตกล่าวว่า

“ไม่มีใครในพวกเราที่จะได้รับพรคือสติปัญญา

ที่จะทำให้เข้าใจได้ว่า ทำไมพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอำนาจอันยิ่งใหญ่จึงมีพระประสงค์แบบนั้น แต่เราก็คงมีความสัจย์สุจริตว่า จอห์น เอฟ. เคนเนดี จะยังไม่ตายแน่นอน ชาวอเมริกันควรตระหนักให้ได้ว่า พระผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่ ทรงมีพระสติปัญญาอันไม่มีขอบเขตจำกัด และได้ ทรง ตัดสิน พระทัยให้ เกิด เหตุการณ์ อย่าง นั้น มากกว่าที่จะให้เกิดชนแค้นที่ไม่ควรค่าแต่อย่างใดในเหตุที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนแบบนี้”

เหตุการณ์ดังกล่าวนั้น เป็นผลทำให้เกิดความเศร้าโศกสลดใจสำหรับชาวอเมริกันและชาวโลกพอกัน ไม่มีใครที่ค้นออกอากาศให้คนชม เมื่อประธานาธิบดีคนสุดท้ายของสหรัฐฯ ได้ถูกลอบสังหาร เพราะสมัยนั้นมาร์คินี่เพิ่งจะเตรียมการ เพื่อส่งสัญญาณข้ามแอตแลนติกเป็นครั้งแรกเท่านั้น แต่เดี๋ยวนั้น การสื่อสารเจริญก้าวหน้าเป็นพิเศษ ชาวคราวต่างๆ กระจายไปทั่วโลกได้ในชั่วเวลาไม่กี่นาที และในวันเกิดเหตุร้ายในเมืองคัลลิส

ครั้ง^{๕๕} นี้ ได้ถูกส่งไปยังยุโรปทันที เหมือนเรื่องการส่งดาวเทียม

เนื่องจากในสหรัฐ^{๕๖} อยู่นั้น เกิดปฏิกิริยาขึ้นมากก็ เพราะว่าประธานาธิบดี เคนเนดี^{๕๕} นั้น เป็นผู้^{๕๖} ที่ใครๆ ยังคิดว่าเขายังหนุ่มแน่น ไม่ใช่จะมายุ่งง่าย ๆ แบบนี้ ประธานาธิบดี เคนเนดี^{๕๖} เป็นคนที่ช่วยสร้างพลังให้แก่โลกทวีขึ้นเรื่อย ๆ และเป็น^{๕๗} ที่ให้^{๕๘} ทิศทางความหวังอย่างใหม่ ซึ่งไม่มีใครคาดคิดมาก่อน

แต่แล้ว การตายของประธานาธิบดี เคนเนดี^{๕๙} เกิดขึ้นอย่างจริงจังนั่นเอง ความทุกข์โศกเศร้าแผ่คลุมไปอย่างไม่มีขอบเขต อย่างที่ไม่เคยมีมาในประวัติศาสตร์แห่งมนุษยชาติ เขาเป็นคนที่ทำคุณประโยชน์ให้แก่โลกมาก ดังนั้นโลกจึงต้องการที่จะให้เขามีอยู่ เพื่อจะได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่โลกต่อไป ไม่เคยมีมาเลยที่การสูญเสียชีวิตเพียงชีวิตเดียว ได้แพร่ไปทั่วโลกอย่างรวดเร็วเช่นนั้น และทำให้ชาวโลกต้องได้รับความโศกสลดมากมายเช่นนั้น

เซอร์ วินสตัน เชอร์ชิลล์ ซึ่งพึงพอใจในสติ

ปัญญาของประธานาธิบดี เคนเนดี ได้แสดงความผิดหวัง
ออกมาว่า “การกระทำที่ชั่วร้ายแบบนั้น เป็นเหตุให้
ความตายมาฉุดกระชากชีวิต รั้วบุรุษที่ยิ่งใหญ่ของโลก
ไปจากเรา และฉุดกระชากชีวิตของคนที่ยิ่งใหญ่ซึ่ง
ความเฉลียวฉลาด และ เก่งกล้า สามารถไปเสีย จากเรา
การสูญเสียของสหรัฐ ฯ เป็นการสูญเสียของโลกทั้ง
โลกเช่นเดียวกัน ”

ตลอดเวลายันยาวนานของความผิดหวังโศรกสลด
หลายชั่วโมงนั่นเอง ได้มีทั้งโทรเลข โทรศัพท์ และโทร-
ทัศน์ จากผู้นำของโลกมาแสดงความเสียใจอย่างมากมาย
เป็นประวัติการณ์

จากบรรดาข่าวสารต่าง ๆ พอจะแบ่งแยกข้อความ
ออกไปได้เป็น ๒ เสียง อย่างที่สติเวณสันได้กล่าวในองค์
การสหประชาชาติว่า

“ โศกนาฏกรรมในวันนี้ เป็นเรื่องที่จะหยั่ง
ให้ซึ่งถึงความรู้สึกของดวงใจได้ พวกเราที่รู้สึก

ประธานาธิบดีเคนเนต ย่อมจะต้องมีความทุกข์ทรมาน
 ทั้หัวใจ เพราะความตายของเขาในสมัยของเรา และ
 ทุกคนทุกหนทุกแห่ง ผู้รักความสงบ ความยุติธรรม
 จะต้องถึงกับตอกย้ำว่า

วิทย์ บี.บี.ซี. เซอร์ อาเล็ก ดูกราส—ฮุม ได้ให้
 สัมภาษณ์แก่ผู้เข้าไปสัมภาษณ์ว่า

“มีหลายครั้งที่หัวใจ และความวิตก หยุตหนึ่งไป
 แต่สิ่งที่เกิดขึ้นเดยวัน ความรู้สึกทั้งหมดของข้าพเจ้า
 ก็คือ มีสิ่งหนึ่งในหลายสิ่งได้รองประท้วงข้าพเจ้าว่า
 ประธานาธิบดี เคนเนต ตายเพราะนํ้ามือของคนร้าย
 ลอบสังหารเอง”

ในกรุงบรัซเซลส์ รัฐมนตรีต่างประเทศเบล-
 เยียม—เอ็ม. พอล—เฮนรี สฟาร์ค ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้า
 ไม่เคยคิดเลยว่า คนอย่างประธานาธิบดีเคนเนตจะถูก
 ฆ่า เพราะประธานาธิบดี เคนเนต เป็นผู้แสวงหาแต่
 สันติภาพและความเข้าใจดีในโลกเสรี ข้าพเจ้าพูด

อะไรไม่ออกเลย มันตื้นตันไปหมด”

คนที่พากันเศร้าโศกเหล่านี้ ยังแบ่งออกไปได้อีก ๒ ระดับคือ ส่วนบุคคลธรรมดา และนักการเมือง ในส่วนบุคคลธรรมดานั้น ประธานาธิบดี เคนเนดี เคยเป็นวีรบุรุษในสงคราม และในยามสงบเป็นพ่อบ้านของครอบครัวที่มีภรรยาและสวย มีลูกสองคน เขามีโรคประจำตัว และเคยผ่าตัดเกี่ยวกับกระดูกสันหลังมาแล้ว นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก สร้างความดีมาโดยตลอด เมื่อเป็นทหารก็เป็นที่รักของผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชา และเป็นที่ไว้วางใจของผู้บังคับบัญชา ได้รับเหรียญกล้าหาญ ชีวิตของคน ๆ นั้นมีแต่ลมหายใจเข้าออกที่เต็มไปด้วยความกล้าหาญ ซื่อสัตย์สุจริต เมื่อมาถูกคนร้ายลอบสังหารแบบนี้ จึงทำให้หัวใจของทุกคนร้องไห้ ประท้วงความอยุติธรรม และความเสียหายที่เกิดขึ้น

ในทางการเมือง โลกได้รับรู้ว่า ได้สูญเสียบุคคลเป็นทั้งนักบริหาร และนักการทูต สูญเสียนักแสวงหาผู้มนุษยธรรม แชมป์บนแห่งการได้สิทธิเสมอภาค และ

พลเมือง และผู้นำที่มุ่งมั่นตามสัญญาที่จะให้ความสุขแก่ชนทุกหมู่ ตามหลักที่ว่า "สหประชาชาติจะต้องช่วยเหลือคนที่อยู่ในกระท่อม หมู่บ้าน ซึ่งมีอยู่ถึงครึ่งก่อนโลก ที่ต่อสู้ดิ้นรนให้พ้นไปจากความผูกมัดของความทุกข์ยาก ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นเพียงพวกคอมมิวนิสต์ได้ทำได้เท่านั้น และไม่ใช่เพราะเพื่อจะหาคะแนนเสียง ด้วยเป็นสิทธิของคนทุกคนที่จะให้คะแนนเสียงเท่าใครก็ได้ แต่เพราะเหตุผลที่ว่า ถ้าสังคมที่เป็นอิสระเสรีไม่สามารถช่วยคนที่ยากจนข้นแค้นได้แล้ว มันก็ไม่มีทางใดที่จะทำให้คนรวยซึ่งมีอยู่น้อยคนอยู่ในฐานะที่ปลอดภัยได้"

ความรู้สึกของโลกมีอยู่ว่า รัฐบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของโลกคนหนึ่งให้สิ้นไป พร้อมกับสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่งปานเหล็ก เมื่อ ๑๒ เดือนก่อน รัสเซียกับสหรัฐอเมริกามีกรณีพิพาทที่รุนแรงจนเกือบจะปะทะกัน ในกรณีคิวบา ประธานาธิบดีเคนเนดี ส่งปีตล่อมคิวบา เมื่อรัสเซียจะตั้งฐานทัพนิวเคลียร์ขึ้นในประเทศนั้น กำลังของสหรัฐอเมริกาย่อมพร้อมเต็มตามอัตราศึก ซึ่งในที่สุดครุสชอฟต้อง

ยอมถอนจรวดออกจากคิวบา ทำที่ตังก่อว่านี่ ดูเหมือนว่า
ประธานาธิบดี เคนเนดีจะเป็นฝ่ายชนะ แต่เขาก็ปฏิเสธ
ไม่ยอมคิดว่า มันเป็นเรื่องแพ้หรือชนะ จากนั้นมา ความ
สัมพันธ์อันดีระหว่างอเมริกากับรัสเซีย ก็ค่อย ๆ ตึงเครียด
ลำดับ เมื่อมาสูญเสียประธานาธิบดีเคนเนดีไปเช่นนี้ ก็
เป็นเรื่องที่ชาวรัสเซียจะต้องมีความเสียใจอยู่ไม่น้อย

วิทยุกระจายเสียงของโซเวียต รัสเซีย ในกรุง
มอสโก ได้เปิดเพลงสวดอุทิศให้แก่วิญญาณของประ-
ธานาธิบดีเคนเนดี ภายหลังจากที่ได้ประกาศข่าวแล้ว
เป็นครั้งแรกของประวัติศาสตร์โทรทัศน์มอสโก ที่มีเด็ก
น้อยคนหนึ่งวิ่งกลั้นเข้าไปในห้องส่งแล้วประกาศว่าประ-
ธานาธิบดีเคนเนดีตายเสียแล้ว ด้วยการถูกลอบสังหาร
หลังจากที่เขาไม่รู้เรื่องแล้ว องค์การข่าวต่างประเทศด้าน
ตะวันตก ผู้อ่านข่าววิทยุต้องหยุดข่าวตามรายการ แล้ว
เอาข่าวประธานาธิบดีเคนเนดีสอดแทรกเข้าไป ทางสถานี
วิทยุโทรทัศน์ ของ ทางการ รัสเซีย กำลังเล่น ซิมโฟนี ของ
ไชคอฟสกี และเพลงเศร้า ๆ หลายเพลง หนังสือพิมพ์

ปราฟตา อันทรงอิทธิพลของโซเวียต ได้พิมพ์ข่าวประ-
ธานาธิปไตยเคนเนดี^๕ ในหน้าแรก และต่อมาอีก ๓ ชั่วโมง
ก็ได้ลงเกียรติประวัติเรื่องความเป็นนักแสวงหาสันติภาพ
และสามารถยับยั้งสถานการณ์อันรุนแรงของโลกไว้ได้

ครุสซอฟ ได้รับข่าวในขณะที่ยังอยู่ในเมืองเคียฟ
นครหลวงรัฐยูเครน ในการเดินทางไปปฏิบัติงานที่นั่น
เป็นเวลา ๑ สัปดาห์ เขาสั่งให้รถไฟพิเศษรีบพากลับกรุง
มอสโคว์ทันที แล้วรีบไปแสดงความเสียใจที่สถานทูต
สหรัฐฯ ประจำกรุงมอสโคว์ มิสซิสครุสซอฟได้ส่งสาส์น
แสดงความเสียใจมาถึงแจ็กเกอิลิน เคนเนดี^๕ เป็นส่วนตัว
ให้แก่ภริยาเอกอัครราชทูตสหรัฐฯ ในบ้านของเธอเอง
ไปด้วยน้ำตา

ในการส่งสาส์นโทรเลขมาถึง ประธานาธิบดี ลี-
กัน บี. จอห์นสัน ในเวลาต่อมา ก็ได้แสดงความเสียใจ
มาอย่างยืดยาว มีใจความว่า

“มันเป็นที่น่าโศรกสลด อย่างสุดซึ้งที่ ประธานา-
ธิปไตยเคนเนดี^๕ มาถูกคนสังหารชีวิต และการกระทำของ

คนร้ายครึ่งนี้ เท่ากับว่าเป็นการทุบตีประชาชนทุกคนที่
ไต่ในสันติภาพ และก้าวร่วมมือกันระหว่างสหรัฐ ฯ และ
สหภาพโซเวียตอย่างหนัก”

ท่ามกลางความสับสนว่า ใครเป็นคนยิงนั้นเอง
สายลับแห่งองค์การสืบราชการลับ ซึ่งล้วนแต่เป็นนัก
ศึกษาในมหาวิทยาลัยทั้งนั้น และเป็นนักกีฬาที่พวกที่
เรียนเก่งด้วย ได้ร่วมมือกับตำรวจแห่งเมืองทัลลัสเป็น
จำนวนหลายร้อยคน ได้ออกตามหากคนร้ายลอบสังหาร
ประธานาธิบดีเคนเนดีเป็นการใหญ่ และภายหลังจาก
เวลาสังหารประธานาธิบดีเพียง ๔๐ นาที มีกฎหมายที่
จับบุคคลผู้ต้องสงสัยได้คนหนึ่ง

ครั้งแรก สายลับเหล่านี้ ยังไม่ทราบและจำไม่ได้
เสียด้วยว่า คนที่ตั้งบนกลีบเข้าไปทางหน้าต่างตึกนั้น
เป็นใครกัน ดังนั้น การค้นหาคนร้ายจึงออกจะไม่มีจุด
หมายในการสืบค้นเท่าไรนัก แต่แล้วในช่วงระยะเวลาไม่
กี่นาที เจ้าหน้าที่บางคนที่อยู่ด้านขวาของถนนที่มองตรง

จุดที่คนร้ายยิงลงมา ก็ได้ให้คำแนะนำแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ และนักสืบว่า จุดที่ยิงลงมา นั้น คือตึกที่ใช้เป็นคลังเก็บหนังสือตำราของโรงเรียนไนแทกซ์ส ซึ่งอยู่เบื้องหลังราว ๑๐๐ หลา

เมื่อได้รับคำบอกเล่าดังนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจคนหนึ่งใช้มอเตอร์ไซค์ เป็น พาหนะ แล่นรถ ปรดไปยังตึกเก็บสินค้าแห่งนั้นทันที โดยบอกให้คนทั้งสองข้างตอยห่างออกไปจากถนน และตรงทางเข้าตึกนั่นเอง ตำรวจผู้นั้นก็ได้พบกับ มร. รอย ทรูตี ผู้ดูแลตึกแห่งนั้น และได้ร่วมกันขันตีฟตเพื่อจะขึ้นไปตรวจค้น แต่ตีฟตไม่ทำงาน ประตูชั้นบนยังคงเปิดกว้าง ทำอย่างไรตีฟตก็ยังไม่ทำงาน อยู่คนเดียว จึงต้องขึ้นบันไดไป และก็ได้พบกับชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ เครื่องจักรถ่านหิน

“เขาทำงานอยู่ที่นั่น ?” เจ้าหน้าที่ตำรวจถามผู้

อำนวยการ

ทรูตีก้มศีรษะรับ เจ้าหน้าที่ตำรวจก็เลยปล่อยให้เขาไปได้

ต่อมาอีกกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจตามชั้นมาสมทบอีก เป็นจำนวนมาก แล้วก็แยกย้ายกันทำการตรวจค้นทุกตรอกทุกซอกทุกมุม และก็พบที่แอบซ่อนของคนร้าย ตรงมุมของห้องที่หก และที่ตรงนั้นเอง มองออกไปทางหน้าต่างก็จะแลเห็นถนนเอลม์ มองเห็นยอดต้นไม้ ทางรถและทางที่อยู่ข้างใต้^๕ และตรงที่ตรงนั้นเอง เจ้าหน้าที่ตำรวจได้พบ ห่อ กระดาษ แข็งใส่ หนังสือ ๓ เล่ม ข้าง ๆ หน้าต่าง ซึ่งเป็นทางทำให้เกิดความคิดว่า คนร้ายได้ใช้ห่อกระดาษนั้นเองซ่อนปืนขึ้นมา และกล่องอีกชั้นหนึ่ง มีรอยเหมือนเขียนเป็นนากอะไรสักอย่างหนึ่ง และตรงที่ใกล้ ๆ นั้นเอง ก็พบเศษไม้ท่อนที่เขียนชัดแล้ว มีขูดเหล้าเปล่า ๆ อยู่ ๑ ขวด และปลอกกระสุนปืนที่ใช้แล้ว ๓ นัด

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งถึงกับตกใจ เพราะใกล้ ๆ กับทางชั้นนั้นเอง เขาได้พบอาวุธของคนร้าย ซึ่งอยู่ในกล่องหนังสือตำราครึ่งหนึ่ง มันเป็นปืนไรเฟิลทำที่อิตาลี ซึ่งคิดกล่องที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นถึง ๔ เท่า

แต่คนร้ายอยู่ที่ไหน ? ใครเป็นคนร้าย ?

เมื่อเช็กชื่อพนักงานที่ทำงานอยู่ที่นั่นแล้วปรากฏว่ามีคนหนึ่งเป็นที่น่าสังเกต เขาชื่อ ลี. เอช. ออสวอลด์ คน ๆ นั้นมาทำงานที่นั่นได้ ๑ เดือนแล้ว และเป็นคนที่เพิ่งได้รับอนุญาตให้ออกไปจากที่ทำงานนั้นได้

ผู้สอบสวนได้หลบออกไปเสียแล้วเช่นนั้น เจ้าหน้าที่จึงรีบออกติดตาม และภายใน ๑๐ นาทีนั่นเอง เจ้าหน้าที่ก็ได้เฝ้าคนร้าย จึงได้ส่งวิทยุไปยังตำรวจที่ติดตามทุกคนให้ติดตามหา

“ชายผิวขาว สูงประมาณ ๕ ฟุต ๑๐ นิ้ว น้ำหนัก ๑๖๐—๑๖๕ ปอนด์ อายุประมาณ ๓๐ ปี”

เวลาบ่ายโมง ๔๕ นาที คือหลังจากเกิดการยิงขึ้นเป็นเวลา ๔๕ นาที เจ.ดี. ทิฟฟิท เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ติดตาม ก็ขับรถไปตามถนนที่ ๑๐ ด้านตะวันออก ตอนที่เขาคือของ โอค คลีฟ ชานเมือง ห่างจากที่เกิดเหตุหลายไมล์ทีเดียว เขาได้พบชายคนหนึ่งจึงตามหาชื่อ ออสวอลด์ ชายคนนั้นก็รีบเดินไปตามทางเดินข้างถนน

โดยเร็ว ทิปพิทจึงชะงักหน้าออกไปเรียกให้หยุด คน ๆ
นั้นก็หยุด ทิปพิทจึงลงจากรถแล้วเดินอ้อมตามไป
โดยเร็ว

ชายคนนั้นวิ่งเข้าไปหยิบปืนใน เสื้อเชิ้ต ออกมา
ยิง ๓ นัด ตำรวจผู้ติดตามอายุ ๓๘ ปี เป็นพ่อของ
ลูก ๓ คน ถูกกระสุนเข้าตรงศีรษะ ออก และท้องน้อย
ถึงแก่ความตายทันที แล้วเพศฉมาได้รับถอดเสื้อแจ็คเก็ต
ทิ้ง แล้วเอาปลอกกระสุนปืน ๓ นัดนั้นทิ้งเสียด้วย และ...

ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายโมง ๔๘ นาที !!

คนที่เดินถนนประสบเหตุการณ์เข้า จึงรีบโทร-
ศัพท์ไปบอกตำรวจ ที่กองบัญชาการตำรวจในรตวิทยุ ไม่
ช้าตำรวจก็มายังที่เกิดเหตุ สอบถามเจ้าของร้านค้ารอง
เท้าได้ความว่า คนฆ่าตำรวจหลบเข้าไปในร้านทางประตู
และมีตำรวจตามเข้ามา จึงชี้ทางให้ตำรวจ

ส่วนคนร้ายคงหนีต่อไปอย่างรีบเร่ง ไปได้ประ-
มาณ ๗ บล็อก ก็รีบหลบเข้าไปในโรงภาพยนตร์เท็กซัส
ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนเวสต์ แจ็ฟเฟอส์ แล้วทำการเปลี่ยนที่

หนึ่ง แต่พนักงานสาวของโรงภาพยนตร์ชื่อ จูลี โปสตัน
เห็นจึงบอกตำรวจ ตำรวจก็พากันเข้าไปในโรงภาพยนตร์
ซึ่งขณะนั้นกำลังเริ่มฉายเรื่อง war is Hell จึงสั่งให้เจ้า
หน้าที่ในโรงหนังเปิดไฟให้สว่างปรับขึ้นห้องโรง คนที่
ตำรวจติดตามมานั่งอยู่แถวที่สามจากแถวข้างหน้า เจ้า
หน้าที่ตำรวจ ๔ คนจึงเข้าประชิดตัว

“อะไรกันนี่ ?”

คนร้ายร้องขึ้น แล้วกระโดดโถมเข้าเล่นงาน
ตำรวจด้วยมือซ้าย มือขวากระชากปืน พอได้ระยะตรง
ก้นกระสุน แต่ปืนตัน มีแต่เสียงตังกริก จึงเกิดต่อสู้
กันขึ้น กว่าจะเอาอาวุธแฉมือใส่ได้ เล่นเอาตำรวจปากแตก
ตาบิต หน้าแตกไปตามๆ กัน ฉับพลันนั้นเอง ก็มีเสียง
ร้องมาจากหมู่คนในโรงหนังนั้นว่า

“ฆ่ามัน ! ฆ่ามันเสียเลย ! !”

และ—ในที่สุด ก็ได้ทราบกันว่า คนร้ายคนนั้น

คือ— — —

ลี เอช. ออสวอลด์ นั่นเอง

ดี เอช. ออสวอลด์ ถูกนำตัวมายังกองบัญชาการ
ตำรวจเพื่อสอบสวนที่ห้อง ๓๑๗ ซึ่งเป็นที่สอบสวนคน
ร้ายประเภทฆ่าคน ขณะนั้นเป็นเวลาบ่าย ๒ โมง ๑๕ นาที
การติดตามจับคนร้ายลอบสังหาร ประธานาธิบดีเคนเนดี
ก็สิ้นสุดลง

และที่กองบัญชาการตำรวจนั้นเอง เจ้าหน้าที่ได้
พิสูจน์เข้ามาเป็นที่ใบหน้า และที่มีชื่อว่าโตเป็นผู้ยิงใครเพื่อ
กระบอกนั้นหรือเปล่า เจ้าหน้าที่พิสูจน์ได้ใช้เวลาหลาย
ชั่วโมง ถึงเวลา ๖.๓๐ น. ออสวอลด์ก็ถูกนำไปยังอีก
ห้องหนึ่ง เพื่อทำการสอบสวนต่อหน้าผู้พิพากษาในข้อ
หาว่า ฆ่าตำรวจชื่อว่า ทิปพิท และห้ามเยี่ยมห้ามประกัน

ขณะที่ออสวอลด์ ถูกนำตัวไปเจเลียของที่ทำกา
รนั้นเอง บรรดาช่างภาพก็ถ่ายภาพ เขาถูกจับให้ช่างภาพ
ลักษณะการแต่งตัวของออสวอลด์ ในขณะนั้นก็คือ สวม
กางเกงดำ รองเท้าดำ เสื้อเชิ้ตสีโอลด์ฟ ไม่ได้กอดลูก
กระดุม ทาขางซ้ายหรือเล็กน้อย และมีรอยแตกตรงแก้ม
นิดหน่อย

“ฉันไม่ได้ฆ่าใคร !”

ออสวอลด์ร้องตะโกน

ไม่ช้า ภรรยารัสเซียของออสวอลด์ ชื่อมารีน่า พูดภาษาอังกฤษได้เล็กน้อย ก็ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจนำตัว มาพบกับออสวอลด์ พร้อมกับลูกน้อย ๒ คน คนเล็ก ยังอุ้มอยู่ในอ้อมแขน

ร้อยตำรวจเอก วิล ฟรีชท์ ร่วมด้วยเจ้าหน้าที่ แห่งองค์การสืบราชการลับของเมืองดัลลัสคนหนึ่ง ได้ ร่วมกันสอบออสวอลด์ เป็นเวลาประมาณ ๔ ชั่วโมง ซึ่ง ออสวอลด์ยืนกรานอยู่ตลอดเวลาว่า ไม่ได้ฆ่าใคร แต่เจสซี เคอร์ หัวหน้าตำรวจยืนยันอย่างหนักแน่นว่า ออสวอลด์ เป็นคนร้ายรายนั้นแน่นอน ซึ่งร้อยตำรวจเอกฟรีชท์ เจ้า หน้าที่สืบสวนก็ลงความเห็นด้วยว่า ออสวอลด์เป็นคน ร้ายแน่ แม้เขาจะยังไม่ยอมให้การอะไรมาก

หลังจาก สอบ สวน ใน เรื่อง ฆ่า ตำรวจ ตาย แล้ว ออสวอลด์ก็ถูกนำตัวลงลิฟต์มาชั้นล่าง เพื่อสอบสวนใน คดีลอบสังหารประธานาธิบดีเคนเนดี ต้องผ่านผู้สื่อข่าว

หนังสือพิมพ์ และช่างภาพทีวี ซึ่งมาทำการถ่ายทอดส่งไปยังห้องส่ง ดังนั้น คนทั้งโลกจึงได้เห็นรูปร่างหน้าตาของเขาว่าเป็นอย่างไร

ใครคนหนึ่งได้ร้องตะโกนขึ้นว่า

“แกฆ่าท่านประธานาธิบดีเคนเนดีใช่ไหม ? แกจะต้องถูกสอบสวนเรื่องนี้ รู้ไหม ?”

“ฉันไม่ได้ฆ่า ใครจะมากล่าวหาฉันในเรื่องนี้ไม่ได้”

ออสวอลด์ตะโกนตอบออกไปด้วยเสียงเครียกๆ เมื่อเจ้าหน้าที่เอาตัวออสวอลด์ จากที่แห่งนั้นไปแล้ว อัยการประจำท้องถิ่น มร. เฮนรี เวค พร้อมกับเจ้าหน้าที่ เอฟ.บี.ไอ. ก็ออกมาจากลานเวที บอกแก่ประชาชนว่า ออสวอลด์จะต้องถูกฟ้องในข้อหาฆ่าตัวจริงชื่อทิพพิท โดยได้เตรียมการมาก่อนแล้ว และในคืนวันนั้นเอง ออสวอลด์ก็ถูกระบุว่าเป็นคนลอบสังหารประธานาธิบดี เคนเนดี !!

รุ่งเช้าวันต่อมา อัยการเวคก็แถลงแก่ผู้สื่อข่าว

หนังสือพิมพ์ว่า

“ฉันไม่คิดว่าจะเป็นคนที่ต้องการความโก้เก๋หรือ
หราชอาณาจักร และก็คิดว่า เขาจะเป็นนักปรัชญาที่ได้รับ
ปริญญามาแล้วด้วย เพราะเขาตอบคำซักถามของเจ้า
หน้าที่สอบสวนเก่งเหลือเกิน”

ส่วนเจ้าหน้าที่ตำรวจได้แถลงว่า เขาเป็นกรรม
การคนหนึ่งของคณะกรรมการที่โปรคัสโตร ที่ใช้ชื่อว่า
จงเล่นให้ยุติธรรมในกรณีคิวบา แต่ได้เน้นว่ายังไม่ได้
หลักฐานอะไรว่า มีคนหนุนออกสวอลต์ให้ทำการสอบ
สังหาร การสอบสวนคงเป็นไปอย่างรีบด่วนและเคร่ง
เครียด มีการซักถามปัญหาหนักมาก แต่ความรู้สึกท้อๆ ไป
ยังคงเป็นไปในทำนองว่า ตำรวจยังทำการแต่ฝ่ายเดียว
และในคืนวันนั้น ชายแดนคานเม็กซิโก—สหรัฐฯ ก็ได้
เปิด เพื่อให้ติดต่อกันได้ หลังจากที่ได้ปิดมาเป็นเวลา
หลายชั่วโมงแล้ว

ระหว่างนี้ เมืองคัลลัสมีแต่ความเศร้า ความ
หวาดกลัว และถูกโกรธแค้นซึ่งซึ่งจากโลกภายนอกในคืน

นั้น โรงมหรสพบางแห่งในเมืองคัลลัสยังคงมีอยู่ต่อไป
แต่ที่ คาโรเซล คลับ ที่ถนนคอมเมิซของ แจ็ครูบี ได้
ประกาศหยุด ๑ วัน

๑๐๐ นาที ภายหลังจากที่ประธานาธิบดีหนุ่มที่
สุดของสหรัฐฯ ได้ถึงแก่อสัญกรรม และหลังจากที่จับผู้
ต้องหาได้ประมาณ ๔๕ นาที ลินคอล์น เบนส จอห์นสัน
อายุ ๕๕ ปี สูง ๖ ฟุต ๓ นิ้ว รองประธานาธิบดีสหรัฐฯ
ก็ได้ปฏิญาณตนเข้ารับตำแหน่ง ประธานาธิบดีแทนสืบไป
และเขาได้กล่าวคำปฏิญาณสั้นๆ ว่า

“ข้าพเจ้าขอปฏิญาณตนว่า ข้าพเจ้าจะทำ
หน้าที่ในทางบริหารอย่างซื่อสัตย์สุจริต และทำจน
เต็มตามความสามารถที่ข้าพเจ้ามีอยู่ เพื่อปกป้อง
และบอingkันรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐฯ”

และหลังจากได้หยุดเว้นระยะเล็กน้อย ได้กล่าว
ต่อไป

“บอกให้พระผู้เป็นเจ้า จงช่วยให้ข้าพเจ้า
ปฏิบัติงานนั้นด้วย”

ใน ๑ ชั่วโมง หลังจากที่ประธานาธิบดีเคนเนตต์
ถึงแก่อสัญกรรมแล้ว ศพก็ถูกบรรจุลงในโลงสีทองเข้ม
และถูกนำมายังสนามบิน และก่อนจากกันอย่างไม่มีวัน
ได้เห็นหน้ากันอีก แจ็คเกอลีน เคนเนตต์ ได้ก้มลงจูบศพ
นั้นหลายครั้ง แล้วถอดแหวนที่ประธานาธิบดีเคนเนตต์
สวมให้ตั้งแต่วันหมั้นออก แล้วสวมใส่ไว้ในมือของประ-
ธานาธิบดี ผู้หาชีวิตไม่แล้ว จากนั้นก็เดินตามหีบศพมา
สนามบินโดยไม่สวมหมวก และขอขึ้นเครื่องบินที่บรรจุทุก
หีบศพนั้นมาด้วย เพื่อเดินทางกลับวอชิงตัน

ขณะที่เดินทางกลับมานั้นเอง ประธานาธิบดี
จอห์นสัน ได้พุดูวิทยุโทรทัศน์ที่ยังมารดาของอดีตประ-
ธานาธิบดีเคนเนตต์ คือนางโรส เคนเนตต์ แจ็งข่าวร้ายที่
เกิดแก่บุตรชายให้ทราบ

เป็นอันว่า บัดนี้ประธานาธิบดี จอห์นสัน ได้

ได้เข้ารับภาระที่สูงสุด และเจียบเหงาที่สุดของโลกฝ่ายเสรีตะวันออกแล้ว และจะเห็นความเศร้าน่าสงสารจับใจที่มีอยู่ต่อ แจ็คเกอลีน เคนเนดี ซึ่งนั่งอยู่ข้างหีบศพสามีโดยไม่ยอมไปนั่งที่อื่นตลอดเวลา นอกจากขอนั่งอยู่ข้างๆ หีบศพสามีอย่างเจียบๆ

จากนั้น ประธานาธิบดี จอห์นสัน ก็ส่งข่าวมายังกรุงวอชิงตัน ให้เตรียมการประชุมสภาผู้แทนราษฎร และคณะรัฐมนตรีต่อไป โดยไม่ยอมเสียเวลา แม้ว่าจะเป็นเวลาทีแสนจะเศร้าโศกอย่างนั้น

ขณะนั้น คินรัสต์ รัฐมนตรีต่างประเทศกับคณะอีก ๕ คน ได้เดินทางไปราชการที่ญี่ปุ่น พอได้ทราบข่าวก็รีบกลับทันที เอ็ดวาร์ด น้องชายอีกคนหนึ่งของประธานาธิบดีเคนเนดี ซึ่งเป็นวุฒิสมาชิกแห่งมลรัฐเมซซาชูเซตส์ และกำลังทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมและไม้คี่ แมนสฟีลด์ หัวหน้าผู้คุมคณะนเสียงข้างมากของพรรคเดโมแครทในวุฒิสภา ได้ก้าวขึ้นไปบนเวทีและบอกว่า อะไรได้เกิดขึ้นแก่ประธานาธิบดี เคนเนดี

เท่านั้น ฆ้อนในมือของเอ็ดวาร์ด ก็หลุดตกลง เขาเดิน
ออกจากที่ประชุมนั้นไปเลย ๆ

เวลาบ่าย ๓ โมงเย็น สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้มีประชุมตามกำหนด และเมื่อได้รับทราบข่าวการตายอันน่าสยงของประธานาธิบดีเคนเนดีเช่นนั้น ก็ได้ยื่นไว้คล้ายเป็นเวลาเกินกว่า ๑ นาที จากนั้นบรรดาผู้แทนของประเทศต่าง ๆ ที่ประจำอยู่ในสหประชาชาติ ก็ได้ทยอยกันเข้าไปแสดงความเสียใจกับ แอ็คไล สตีเวนสัน ผู้แทนประจำสหประชาชาติของสหรัฐฯ มีแต่ผู้แทนคิวบาเท่านั้น ที่บอกว่าไม่รู้เรื่องอะไร แล้วปลีกตัวออกไปจากที่ประชุมนั้นเลย ๆ

เวลา ๑๘.๐๐ น. เครื่องบินบรรทุกศพของประธานาธิบดีเคนเนดี ถึงสนามบินแอนดรูส์ เบส ซึ่งอยู่นอกกรุงวอชิงตัน ไบหน้าของแจ็กเกตลิน เคนเนดี แผงไว้ซึ่งแววแห่งความเศร้าโศกรอย่างสุดซึ้ง ขณะที่ก้าวลงจากเครื่องบินในตอนเย็นของฤดูหนาว ที่อากาศค่อนข้างจะอบอุ่นทีนั้น เธอยังคงไม่สวมหมวก และสวมเสื้อชุด

ที่อาบไปด้วยเลือดของสามี่ โรเบิร์ต เคนเนดี รัฐมนตรี
ยุติธรรม ซึ่งเป็นน้องของประธานาธิบดี เคนเนดี อีก
คนหนึ่งได้ไปรับรองที่ประตูเครื่องบิน และจับมือพี่สะใภ้
ไว้แน่น

ขณะนั้น ประธานาธิบดี จอห์นสัน ยังอยู่ภายใน
เครื่องบิน และแต่งตัวอยู่ในยูนิฟอร์มสีเขียว เพื่อให้
เกียรติเดินตามศพออกมาจากเครื่องบิน แจ็ก กอดลิน และ
น้องสามี่ยังจับมือกันแน่นอยู่ เพื่อดูศพที่เคลื่อนขึ้น
พาหนะที่ใช้เคลื่อนศพแห่งราชนาวี ซึ่งจะนำศพไปสู่
โรงพยาบาล เบ ธesda แห่งราชนาวี

จากนั้น ประธานาธิบดี จอห์นสัน และเลดี เบิร์ด
ภริยาก็ก้าวออกมา เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลคนหนึ่งส่งเสียง
ร้องให้ออกมาอย่างคังๆ และเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเหล่า
นั้นได้จับมือกับประธานาธิบดี จอห์นสัน ซึ่งเม้มริมฝีปาก
ไว้แน่น ในที่สุดก็หันไปอ่านคำแถลงของเขา คนเป็น
จำนวนหลายพันคนที่มาชุมนุมกันที่นั่น และฟังคำแถลง

ของประธานาธิบดีคนใหม่อย่างตั้งอกตั้งใจ ในคำแถลง
 นนมีข้อความว่า

“เวลานี้เป็นเวลาทุกข์โศรกของคนทุกคน พวก
 เราได้รับความทุกข์ทรมาน ปวดร้าวในหัวใจอย่างไม่
 สามารถที่จะเอาอะไรมาเปรียบเทียบได้ สำหรับข้าพเจ้า
 แล้ว มีความทุกข์ทรมานอย่างสุดประมาณ และทราบ
 ดั้ว โลกทั้งโลกจะต้องร่วมในความโศรกสลดของ
 นางเคนเนต และครอบครัวครบถ้วนเป็นอย่างยิ่ง
 ข้าพเจ้าจะทำงานให้ดีที่สุด และสุดความสามารถของ
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอรองไว้ท่านทั้งหลายและขอวิงวอน
 ให้พระผู้เป็นเจ้าให้ช่วยข้าพเจ้าด้วย”

เป็นเวลา ๗ นาที ที่เครื่องบินเฮลิคอปเตอร์
 สีเทา ก็นำศพประธานาธิบดีเคนเนต ไปสู่กรุงวอชิงตัน
 แล้วลงที่สนามหญ้าที่เนียบไวท์เฮาส์ ซึ่งขณะนั้นเป็น
 เวลา ๑๘.๒๕ น. แล้วในทันทีที่ตนเอง ประธานาธิบดี
 จอห์นสัน ก็เริ่มเข้าทำงานของตนทันที ครั้งแรก เขา

ตรงไปยังที่ทำงานของสำหรับประธานาธิบดี ซึ่ง ณ ที่นั้น
เป็นสถานที่แห่งความทรงจำ และคำขวัญต่างๆ ของ
ประธานาธิบดีคนเก่าเช่นรูปจำลองเรือ พี.ที. ๑๐๙ เปลือก
มะพร้าว ซึ่งประธานาธิบดีเคนเนดี เคยซ่อนข้าวสำคัญ
ที่เกาะไซโลมอน เมื่อ ค.ศ. ๑๙๔๓ รูปของแจ็กกีและลูกๆ
ปฏิทินแผ่นหินที่ลงบันทึกเหตุการณ์ที่เขาได้เผชิญกับครุส
ซอฟ ในกรณีระเบิดนิวเคลียร์ที่คิวบา ประธานาธิบดี
จอห์นสัน เลยกตักสินใจทำงานที่ห้องทำงานเก่าของตัว
ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีอยู่ ครั้นแล้ว
จอห์นสัน ได้พบกับหัวหน้าพรรคการเมืองทั้งสองพรรค
และได้เชิญ เจ. เอ็ดการ์ คอชเชอร์ หัวหน้า เอฟ บี ไอ.
(หน่วยสืบราชการลับ) มาพบ และมอบงานเกี่ยวกับการ
สืบหาข้อเท็จจริงในเรื่องลอบสังหารอันยิ่งใหญ่คราวนี้ได้
งานชิ้นสุดท้ายก็คือ ประธานาธิบดี จอห์นสัน ก็นั่งรถไป
ยังบ้านพักที่ สปริงวอลลีย์ ในเวลาเกือบ ๓.๓๐ น. ก่อน
เข้าวันรุ่งขึ้น

และ—ท่ามกลางความเงิบว้างเวง ก่อนรุ่ง
อรุณของคณนันทนเอง เจ้าหน้าททหารเรือแห่งราช
นาวีสหรัฐฯ แยกทัพประธนาธิปไตย เคนเนต มา
สู่ห้องทางคานตะวันออกของทำเนียบ ทัพศพลุมด้วย
ผ้าสีดำ รอกการทำพิธีฝังต่อไป.

๘
บทที่ ๓

การสอบสวน ลี เอช. ออสวอลด์

พอลับ ลี เอช. ออสวอลด์ได้ ชาว
ก็กระจ่ายไปทั่วโลก และกลายเป็นอาหาร
อันโอชะของสำนักงานแถลงข่าวทั่วทุกหน
ทุกแห่ง นักข่าวทั้งชายและหญิงบางคน
ได้ ตงตัว เป็น นักสืบ สมัยครเล่น ขึ้นมาโดย
การ สอด แสก คำวิจารณ์ เกี่ยวกับ ทฤษฎี
และความสามารถ ตั้งแต่เริ่มต้นของเหตุ
ที่เกิดขึ้นกับหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ ที่ยังไม่
รู้จักเมืองดัลลัสดี ก็เริ่มทำความสนิทสนม
เสาะแสวงหา ชาวจากกองบัญชาการ ของ

ตำรวจ

สิ่งที่ได้ทราบกันมา ก็คือพวกภาคใต้^๕นั้นออกจะมี
หัวรุนแรงทางการเมืองอยู่มาก แต่ไม่ปรากฏว่า ลี เอช.
ออสวอลด์ ได้ชื่อว่าเป็นพวกหัวรุนแรงกับเขาด้วย พวก
หัวรุนแรงและบ้าคลั่งพวกนี้ เป็นพวกผิว ซึ่งชอบขัด
ขวางการกระทำของรัฐบาลกลางและสหประชาชาติเสมอ
มีนายตำรวจคนหนึ่งได้ให้ข่าวว่า “ขอบคุณพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า
ที่เหตุการณ์ครั้งนี้ ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเรื่องผิว ถ้าเกิด
จากเรื่องผิวแล้ว โลกทั้งโลกก็จะลงโทษเอาว่า เมือง
ดัลลัสเป็นเมืองที่มีความผิดกันทั้งเมือง”

ต่อมานายกเทศมนตรีแห่งเมืองดัลลัส ก็ได้แถลง
แก่นักข่าวหนังสือพิมพ์ ตามความคิดเห็นส่วนตัว ซึ่ง
ไม่เกี่ยวกับทางราชการ เพื่อให้โลกได้รับทราบว่า ออส-
วอลด์ ได้ถูกบีบบังคับให้ทำงานอย่างแน่นอน ซึ่งถ้าไม่
ทำแล้ว ก็เป็นที่แน่นอนว่า จะต้องได้รับโทษอย่างหนัก
หรือไม่ก็จะไม่ได้รับสิ่งที่คนมีสิทธิที่จะได้หลายอย่างหลาย
ประการ เมื่อมาพิจารณาในเรื่องที่เกี่ยวกับพวกที่มีหัว

รุนแรง และเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับรัฐบาลแล้ว บรรยากาศอันร้ายแรง และยังเป็นปัญหาชวนให้สงสัยอยู่นั้น ก็เป็นเรื่องที่จะต้องปิดบังไว้ก่อน ซึ่งวิธีการนี้เป็นเรื่องของวิธีสอบสวนในสังคมของโลกเสรี และเป็นประชาธิปไตย ซึ่งต้องยอมให้คนวิพากษ์วิจารณ์ไปตามใจชอบ แม้จะไม่เห็นด้วยเลยก็ตาม

เมื่อปัญหายังไม่หาคำตอบที่แจ่มชัดได้ ก็ย่อมจะต้องเกิดเป็นปัญหาอยู่ต่อไป และได้เริ่มชักไซริโลเรื่องกันอีกในวันเสาร์ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองทัลลัสได้ไข้มออกมาคิดหน่อยว่า เอฟ.บี.ไอ. ได้เคยสัมภาษณ์ออสวอลด์มาก่อนจะเกิดเหตุขึ้นแล้ว เมื่อสัปดาห์หรือ ๒ สัปดาห์ที่ผ่านมาเอง แต่ เอฟ.บี.ไอ. ไม่ได้แจ้งให้ทางตำรวจของเมืองทัลลัส ได้ทราบว่าออสวอลด์ อยู่ที่เมืองนี้

เจสซี เคอร์รี่ หัวหน้านายตำรวจใหญ่แห่งเมืองทัลลัส ได้แถลงเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “ทำไม พวกนี้จึงเต็มใจให้เราได้ทราบเรื่องของคนๆ นี้ ก็ไม่ทราบได้?” และต่อมา เขาได้เน้นอีกว่า เขาไม่ทราบเรื่อง

ที่ เอฟ.บี.ไอ. ได้เคยซักถามออสวอลด์มาก่อนแล้ว “เมื่อคืนวันศุกร์ มีคนๆหนึ่งได้มาบอกข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะให้ใครเข้าใจว่า ข้าพเจ้าไม่ชอบพวก เอฟ.บี.ไอ. ที่ทำให้เรื่องยุ่ง โดยไม่แจ้งเรื่องกับข้าพเจ้า หรือไม่ได้ความร่วมมือด้วย”

แต่ความเสียหายก็ได้เกิดขึ้นแล้ว และปัญหาที่เกิดขึ้นมาใหม่อีกว่า เกี่ยวกับความปลอดภัยนั้น ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบกันแน่? ทำไม เจ้าหน้าที่ตำรวจลับมีจำนวนถึง ๓๕๐ คน จึงไม่สามารถรักษาชีวิตของประธานาธิบดีไว้ได้? ปัญหานี้ออกจะมีเสียงดังกว่าวันที่แอ็ดไล สตีเวนสัน ได้เปิดเผยหลังจากที่ตนได้ถูกทำร้ายที่เมืองคัลลิสแล้วว่า เมืองนั้นไม่สู้จะพอใจให้การต้อนรับประธานาธิบดี ซึ่งจะเดินทางไปในไม่ช้านัก

และในระยะเดียวกันนี้ ทางกรุงวอชิงตันเกิดการตกเตียงเป็นปัญหาคับขันมาอีกว่า คนร้ายนั้นต้องการสังหารใครกันแน่? ประธานาธิบดีเคนเนดี หรือข้าหลวงคอนแนลลี ซึ่งนั่งไปในรถคันเดียวกัน เพราะทางกระ-

ทรวงกลาโหมได้เปิดเผยว่า ออสวอลด์ และคอนแนลลี
 เคยมีเรื่องผิดพ้องหมองใจกัน เพราะครั้งหนึ่ง ข้าหลวง
 คอนแนลลีได้เคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 ทหารเรือ และมีเรื่องกับออสวอลด์ ซึ่งเป็นทหารเรือ
 สังกัดพรรคนาวิกโยธิน จนถึงกับไล่ออก โดยไม่ฟังเสียง
 ของออสวอลด์แต่อย่างใดทั้งนั้น

การเล่าเรื่องว่า เกิดขึ้นเพราะอะไรนี้ ยังคงมีอยู่
 ต่อไปอีก กล่าวคือ ในเมืองดัลลัสนั่นเอง ในคืนวันเสาร์
 ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจได้กล่าวว่า มีคนอีกคนหนึ่ง ซึ่งมีรูป
 ร่างคล้ายกับออสวอลด์ ได้รับจ้างให้เข้ามาอยู่ที่ตึกก่อน
 เป็นคลังเก็บหนังสือตำราของโรงเรียน ดังเช่นที่กล่าวมา
 แล้วนั้น เพื่อเป็นการลวงเจ้าหน้าที่ แล้วก็หายไป

ที่กองบัญชาการใหญ่ของตำรวจ ได้แสดงภาพ
 ต่าง ๆ ตลอดจนกลางวันและกลางคืนในวันเสาร์ ตามที่เจ้า
 หน้าที่ตำรวจได้มาจากแหล่งต่าง ๆ เช่น บินพก กุญแจ
 มือ เป็นต้น

หลังอาหารเข้าวันนั้น ออสวอลด์ซึ่งซบชุดลง

ไปบ้าง ได้ถูกนำออกมาจากที่คุมขัง เมื่อเวลาประมาณ ๑๐.๓๐ น. แล้วนำมายังห้องสอบสวนชั้น ๓ เพื่อสอบ กั้นต่อ ออสวอลด์ก็ยังถูกใส่กุญแจมืออยู่ เขาคงยื่นกราน ปฏิเสธตลอดเวลา นักสืบคนหนึ่งกล่าวว่า

“ออสวอลด์เป็นคนใจแข็งมาก ต้องอาศัยเครื่องมือทางจิตวิทยาเข้าช่วย”

เจสซี เคอร์รี่บอกว่า

“ท่าทางของ ออสวอลด์ ออกจะหยิ่งยะโส อย่งไร ก็อยู่อย่างนั้น ไม่ยอมตอบปัญหาที่เจ้าหน้าที่สอบโดยตรง คอยแต่พูดว่า มันเป็นเรื่องน่าหัวเราะเขาะ และนั่นเป็นเรื่องโง่ๆ”

ตลอดทั้งวันมีแต่ข่าวที่แสนจะสับสน ที่เกิดขึ้นใหม่ ๆ มีการยืนยันว่าประธานาธิบดีเคนเนดีถูกยิง ๒ นัด และมีการปฏิเสธข่าวว่า ออสวอลด์ได้จ้างตัวแทนเพื่อพรางตาคำรวจ เพราะพาราฟินที่ไตสอบแล้ว ปรากฏว่ามีเขม่าปืนอยู่ที่มือออสวอลด์ทั้งสองข้าง ซึ่งแสดงว่า เขาได้ใช้ปืนไรเฟิลมาไม่นานนั่นเอง และมีพยานหลักฐานว่า

ขณะที่เกิดเหตุ^๕นั้น ออสวอลด์^๕ยังอยู่ที่ตึก^๕นั้น ทางตำรวจ
ก็เชื่อว่า ^๗จะต้องเป็นผู้^๕ที่ทำงานอยู่บนตึก^๕นั้นคนใดคน
หนึ่งแน่

ตอนกลางวัน ภรรยาของออสวอลด์มาเยี่ยมและ
มร. เฮนรี เวต อัยการประจำท้องถิ่นได้กล่าวว่า มาริ^๕น่า
ภรรยาของออสวอลด์ได้แจ้งกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า สาม^๕
ของเธอเคยมีปืนไรเฟิล^๕อย่างเดียวกับที่ใช้ยิง ประธานา-
ธิบตีเคนเนดี^๕ และเอาซ่อนไว้ในโรงรถที่บ้านในคืนวัน
พฤษหส์บตี^๕ และปืนกระบอกนั้นได้หายไป เมื่อออสวอลด์
กลับมาทำงานในวันศุกร์ มร. เวต ได้แสดงความเห็นเพิ่ม
เติมว่า ตามกฎหมายของเท็กซัส^๕นั้น^๕มี^๕ว่า ผู้หญิงไม่อาจ
ให้การเป็นพยานปรักปรำสามีในชั้นศาลได้ แต่อย่างไร
ก็ตาม ออสวอลด์หาได้ยอมรับว่า ^๗ปืนกระบอกนั้น^๕เป็น
ของตัว^๕ไม่ รวมทั้งกล่องที่ติด^๗ปืน^๕ กับปืนพกที่ถูกยึดใน
ขณะจับได้ ^๗ปืนทั้งสองกระบอกนั้น^๕ได้ถูกส่งไปยังสำนัก
งานใหญ่ของ เอฟ.บี.ไอ. ในกรุงวอชิงตัน โดยเครื่องบิน
เจ็ทของกองทัพอากาศ เพื่อตรวจสอบเพิ่มเติม ยิ่งกว่า

นั้นยังกล่าวกันว่า ไม่ปรากฏว่ามีรอยนิ้วมือของออสวอลด์
 ที่ปืนกระบอกนั้น แต่มีรอยฝ่ามือที่กระตาดห่อของอยู่
 ใกล้เคียงๆ หน้าต๋องตึกที่คนร้ายใช้เป็นที่ยิงประธานาธิบดี
 ตกลงว่า เรื่องหนึ่งเรื่องก็ยังคงคลุมเครืออยู่!

หลังจากได้สอบสวนเพิ่มเติมแล้ว ตำรวจ
 เอควิลล์ ฟริทซ์ ก็ประกาศว่า

“แม้จะปราศจากพยาน ข้าพเจ้าก็สามารถบอก
 กับท่านได้ว่า คดีนี้ถึงที่สุด คนๆ นึ่งสังหารประธานาธิบดี
 เคนเนดี แน่แน่นอน เรามีความมั่นใจอย่างปราศจาก
 ความสงสัยแม้แต่น้อยว่า คนๆ นึ่งสังหารประธานาธิบดี
 เคนเนดี”

และในตอนตึกของคืนวันเสาร์นั้นเอง ตำรวจก็
 ได้เปิดเผยว่าได้พบภาพถ่ายต่างๆ ที่ออสวอลด์ ใช้ปืนไร
 เฟล และปืนพกกระบอกหนึ่งอยู่ที่บ้านหลายภาพ มัน
 เป็นปืนไรเฟลกระบอกเดียวกับที่ยิงประธานาธิบดี และ
 รัวอลเวอร์รี่ที่ใช้อยู่ ตำรวจ บินเหล่านี้อาจมาจากบริษัท

แห่งหนึ่งในเมืองชิคาโก โดยทางพัสดุไปรษณีย์

ออกสวอลต์ จะ ต้องถูก ส่งตัวไป พิจารณา ต่อหน้า
คณะลูกขุนในวันพรหน้าอีก (ต่อจากวันเสาร์อีก ๕ วัน)
หรือไม่ก็วันจันทร์ ส่วนอองการ เวคกล่าวว่ จำเลยควร
จะได้เริ่มถูกพิจารณาในชั้นศาลอีก ๒ สัปดาห์หน้า โดย
แถลงว่ แม้เราจะได้พยานหลักฐานไว้เพียงพอแล้ว แต่
เราก็คงจะได้เพิ่มเติมอีก เพื่อจะทำให้มันสะดวกยิ่งขึ้น
ในการที่จะให้คนร้ายคนนั้นนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า

ตอนเข้าวันอาทิตย์—

ซึ่งเป็นวันทำพิธีตั้งศพประธานาธิบดีเคนเนดีใน
รัฐสภา และเป็นวันเดียวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจได้กำหนด
จะส่งตัว ลี เอช. ออสวอลต์ ผู้ต้องหาคนสำคัญไปยังคุก
ของเมืองทัลลัส เพื่อรอคอยการปรากฏตัวต่อคณะลูกขุน
ผู้พิพากษาคดีต่อไป และ—

ระหว่างเวลา ก่อนที่จะส่งตัว ออสวอลต์ ไป นี้เอง
ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับโทรศัพท์ที่ขุ่หลายครั้งบอกว่า ให้

รมัตร์หวังออสวอลต์ให้ตี พวกเราไม่ต้องการให้ตำรวจ
ได้รับอันตราย แต่เราต้องการจะเอาชีวิตเจ้าลูกหมา
ออสวอลต์นั้นให้จนได้ แทนการที่จะส่งมันเข้าคุก

ฝ่ายตำรวจก็ได้เตรียมพร้อม โดยวางกำลังตำรวจ
เป็นระยะทางถึง ๒ ไมล์ จากสถานีตำรวจซีตัสฮอลล์ ไป
จนถึงทุกของเมือง ตำรวจทุกคนที่มีหน้าที่ระวังเหตุการณ์
พวกปืนร็อลเวอร์บ้าง ไรเฟิลบ้าง ปืนกลเบาบ้าง นอก
จากนั้นยังมีตำรวจอยู่ตามหลังคาตึก ยิ่งไปกว่านั้น ยัง
กำหนดให้ รถเกราะที่ใช้ สำหรับ ทางการ ตำรวจ มารับตัว
ออสวอลต์ที่ทำการตำรวจอีกด้วย ๕๕๕๕ ๕๕๕๕
จะเป็นการวางกำลังเพื่อพิทักษ์รักษาชีวิตของ ออสวอลต์
มากกว่ารักษาชีวิตประธานาธิบดีเคนเนตอีก

แต่อย่างไรก็ตาม ทางโรงพยาบาลปาร์กแลนด์
ก็คงได้รับคำเตือนอีกเหมือนกันว่า ให้คอยรับคนไข้ใน
กรณีฉุกเฉินไว้ให้พร้อมด้วย เพราะอาจมีกรณีอย่างเดียวกับ
กับที่เกิดแก่ประธานาธิบดีเคนเนตก็ได้

เรื่องต่อมาก็คือรถเกราะ ที่จะนำมาจับตัวออสวอลด์นั้น ยังไม่มีใครทราบว่าจะเอามาจากที่ไหน ส่วนเวลาที่จะนำเอาตัวออสวอลด์ไปนั้น นายตำรวจใหญ่ เจสซี เคอร์รี่ บอกแก่ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ว่า

“ถ้ามาถึงที่นี้ราวๆ ๔ โมงเช้า ก็ดูเหมือนจะทัน”

และในเวลาที่ยุยกั้นกับผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เป็นส่วนตัวในตอนเช้าวันเสาร์ นายตำรวจใหญ่ เจสซี เคอร์รี่ ก็คงอธิบายให้แก่เพียงว่า

“ถ้าจะตามไปด้วยก็มาในราวๆ ๔ โมงเช้าก็ทัน มันคงจะไม่ทำให้ผิดหวัง”

แต่ความจริงนั้น รถเกราะที่จะมาจับตัวออสวอลด์นั้นล่าไปมากที่สุดทีเดียว คือมาในราว ๕ โมงเช้าเศษ และก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะพร้อม เพื่อการย้ายผู้ต้องหา นั้นเอง นักหนังสือพิมพ์ ช่างภาพ ทั้งหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ วิทยุจำนวนน้อยๆ ก็มาพร้อมกันแล้ว รวมทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องกับงานด้วย

เวลาประมาณ ๕ โมง ๒๐ นาทีเช้า—

ออสวอลด์ ซึ่งยังคงถูกใส่กุญแจมืออยู่ ก็ถูกนำตัวออกมาจากห้องชั้นที่ ๕ เพื่อมาขึ้นลิฟต์ ได้มีการเตือนให้ระวังกันอย่างเต็มที่ นักสืบคนหนึ่งพูดเป็นทำนองเย้าผู้ต้องหาว่า

“ถ้าใครเขาเกิดยิงมาที่คุณเข้า ฉันก็หวังว่าเขาคงจะยิงได้เก่งเหมือนคุณ ”

ออสวอลด์ หัวเราะออกมาอย่างแค้นๆ แล้วตอบว่า

“ไม่มีใครเขาคิดจะมายิงผมหรอกครับ ”

ทันใดนั้นเอง ตรงพื้นที่รถจะเข้ามาจอด ผู้คนก็เนืองแน่นไปหมด เจ้าหน้าที่ตำรวจขอลาง เพื่อให้ทอดทางเอาออสวอลด์มาขึ้นรถให้สะดวกหน่อย รถเพราะคันนั้นเป็นรถสีเทาสลับขาวใหญ่มาก หันตอนท้ายรถมาอยู่ตรงทางเข้า และขณะเดียวกัน ช่างภาพโทรทัศน์หันหน้ากล้องไปยังร่างออสวอลด์ เพื่อแพร่ภาพต่อไปให้ได้เห็นกันทั่วประเทศทันที แล้วออสวอลด์ก็ถูกนำตัวมาขึ้น

รถ พอดีมีชายคนหนึ่ง สวมเสื้อโอเวอโค้ตสีน้ำตาลไหม้
สวมหมวกสีเทาปีกใหญ่ แหวกตำรวจและผู้สื่อข่าวเข้ามา
และ— — —

อย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้าแลบ และโดยไม่มี
ใครคาดฝัน ชายคนนั้นกระชากปืนรีโวลเวอร์ออกมาจาก
กระเป๋าทางซ้ายมือ แล้วจ่อเข้าไปเกือบติดท้องออสวอลด์
ตำรวจลับคนหนึ่งเหลือบไปเห็นเข้าก็จำได้ จึง
ร้องห้ามขึ้นเสียงลั่นว่า

“แจ็ก— — แก่เจ้าลูกหมา !”

แต่มันสายเกินไปเสียแล้ว— — —

↓
บง !

ปืนในมือชายคนนั้นระเบิดขึ้นใน ขณะที่ ตำรวจผู้
นั้นพูด กระสุนได้เจาะตัดทับ ม้าม และเส้นโลหิตแดง
ใหญ่ เลือดทะลักออกมาท่วมเสื้อสเวตเตอร์ที่สวมอยู่ขึ้น
นอกซุ่มโฉบไปหมด ออสวอลด์เอามือทั้งสองข้างที่ติด
กุญแจ กุญแจทองร้องครวญคราง แล้วล้มพับลงกับพื้น
ตำรวจโคตเข้ารวบตัวมือสังหารไว้ได้โดยละม่อม ปรากฏ

ว่าชายผู้นั้นมีนามเป็นที่รู้จักดีในกลุ่มตำรวจว่า แจ็ค รูบ
 เจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนหนึ่งได้ รับประทานอาหาร ของ
 ออสวอลด์ ในสภาพครึ่งลากลางครึ่งพุงไปชั้นรถ แล้วรีบ
 นำส่งโรงพยาบาลปาร์กแลนด์ ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่
 ประธานาธิบดีเคนเนดี ได้ถูกพามารักษาเมื่อ ๔๘ ชั่วโมง
 ก่อน ส่วนตำรวจอีกส่วนหนึ่งกุมตัวแจ็ค รูบไว้ และอีก
 ส่วนหนึ่ง แยกย้าย กันเข้าคน ตามตึก แห่งนั้น อย่าง ท่วมถึง
 โดยร้องประกาศไม่ให้ใครเข้าออกก่อนตรวจค้นเสร็จเป็น
 อี้นชาติ

ร่างอัน ชุ่มชื้นไป ด้วยเลือด ของ ผู้ ต่องหา หมายเลข
 เลข ๑ ดี เอช. ออสวอลด์ถูกนำขึ้นไปยังห้องหมายเลข ๒
 ห่างจากห้องที่ประธานาธิบดีเคนเนดี เข้าไปรับการรักษา
 เพียง ๑๐ หลา นายแพทย์ชุดเดียวกันกับที่รักษาประ
 ธานาธิบดี ได้ทำหน้าที่รักษาชีวิตของออสวอลด์ ด้วย
 ความพยายามอย่างเต็มที่ โดยการให้เลือดและผ่าตัดทรง
 บริเวณหน้าอกเข้าช่วยให้หัวใจ ซึ่งกำลังอ่อนกำลังลง
 โดยลำดับแล้ว ได้สูบฉีดสะดวกขึ้น แต่แล้ว นายแพทย์

ทั้งหลายก็กล่าวแบบเดียวกันว่า “หมดหวัง”

และ—ต่อมาอีกประมาณ ๑๐ นาที ก็มีประกาศ
ว่า ออสวอลด์ ได้ตายเสียแล้ว เสียงประชาชนตามถนน
ส่งเสียงให้ร้องแสดงการสมน้ำหน้ากันใหญ่ แต่—

ปัญหาเกี่ยวกับคดีสังหาร ประธานาธิบดี เคนเนดี
ยิ่งเพิ่มเข้ามาอีกนั่นก็คือ

แจ๊ค ร็อบบี้ มาออสวอลด์ทำไม ? เพื่อเป็นการ
ปิดปากไม่ให้ ออสวอลด์ ชัดทอดต่อไป ถึงผู้บัญชาการ
เหนือตนกระนั้นหรือ ?

ก่อนที่จะแจกแจงถึง รายละเอียดแห่ง ปัญหา
ใคร่ขอแนะนำท่านให้รู้จัก ดี เอช. ออสวอลด์ เด็กवान
สักเล็กน้อย—

ดี เอช. ออสวอลด์ เกิดที่นิวออร์ลีนส์ เมื่อวันที่
๑๘ ตุลาคม ๑๙๓๘ เคยเป็นทหารเรือและได้ยิงปืนเป็น
ครั้งแรกในสงครามโลกครั้งที่ ๒ หลังจากสงครามคร้งนั้น
ได้เกิดขึ้นแล้วเป็นเวลา ๖ สัปดาห์ และอีก ๒-๓ เดือน

ต่อมา โรเบิร์ต บิดาของเขา ซึ่งเป็นคนงานบริษัทประกันภัยแห่งหนึ่ง ก็ถึงแก่กรรมด้วยโรคหัวใจ มาเกอร์ทมารดาของเขา ซึ่งมีลูก ๓ คน (ออสวอลด์เป็นคนสุดท้าย) ได้รับเงินค่าประกันชีวิตของสามี และจากนั้น นางก็ต้องหางานทำเพื่อพุงฐานะของครอบครัว แม้จะเป็นงานที่มีรายได้น้อยก็จำเป็นต้องทำ เคยโยกย้ายไปอยู่ที่ต่างๆ หลายแห่ง คือเคยย้ายมาอยู่ที่ฟอร์ธเวียร์ แล้วกลับไปที่นิวออร์ลีอันส์ แล้วไปนิวยอร์ก ในที่สุดกลับมายู่ที่กซัส

ออสวอลด์ เมื่อยังเป็นเด็กอยู่ เป็นคนที่มีสมองปรวดเปรื่องมาก เรียนหนังสือก็เก่ง อ่านออกเขียนได้ก่อนไปเข้าโรงเรียนเสียด้วยซ้ำไป แต่มารดาก็ออกจะหนักใจเรื่องอารมณ์ของลูกมาก ถึงกับปรารถนาออกมาว่า ถ้าบิดาของเขายังอยู่ก็คงไม่เป็นไร แต่ลำพังครูผู้สอนหนังสือแล้ว เกรงเหลือเกินว่า จะไม่เข้าใจออสวอลด์ก็พอ

เมื่อ ค.ศ. ๑๘๕๒—๑๘๕๓ ออสวอลด์มาอยู่ที่ตำบลบรอนซ์ของนิวยอร์ก ซึ่งขณะนั้นมารดาของเขาทำ

งานเป็นคนขายของในห้างแห่งหนึ่ง และปรารถนาอย่าง
ยิ่งที่จะพาลูกๆ กลับนิวยอร์กคืน เคยมีความปรารถนาดี
ที่จะให้ชีวิตของลูก ซึ่งไม่ค่อยจะมีความสุขอยู่ที่นิวยอร์ก
แล้วอยู่โรงเรียนชั้นสูง ๑๑๗ และต่อมาย้ายไปอยู่ที่โรง-
เรียนชั้นสูง ๕๔ เด็กๆ เพื่อนนักเรียนมักจะพากันหัวเราะ
เยาะออสวอลด์ ในเรื่องเครื่องแต่งตัวและสำเนียงพูดเป็น
ชาวใต้ และยิ่งกว่านั้น ตามบันทึกของอาจารย์โรงเรียน
กล่าวไว้ว่า ออสวอลด์เกิดความยุ่งยากตกใจในการฟังคำ
อธิบายของครูอาจารย์มาก เคยผ่าตัดเนื้อร้ายที่คล้ายหัว
นม แต่เขาก็ยังคงทนอยู่ได้ถึงปีที่สอง หูของเขาก็ค่อย
ชินกับเสียงที่อาจารย์สอนมากขึ้น และเรียนดีขึ้นไม่มีทาง
ที่จะกล่าวว่าฐานะแห่งชีวิตของเขา ทำให้เขามีความ ประ-
พฤกษิตตไป มันทันทีที่น่าประหลาดใจอยู่หน่อยก็คือ
เด็กเล็ก ๆ ที่มีจิตใจ ประสบ กับความ คับแค้น อย่างหนัก
สามารถควบคุมอารมณ์ของตนได้อย่างประหลาด แต่ที่
บรรดาครูบาอาจารย์ และเพื่อน ๆ ยังจดจำ ดี เอช. ออส-
วอลด์ได้ก็คือ เป็นเด็กที่มีเสียงแว้ง ๆ ชอบเล่นปืน

เป็นอย่างดี ชอบเก็บตัว แต่ก็มีเฉลียวฉลาดมาก
นิโคลาส ซิคเคททิ อาจารย์โรงเรียนยูเจียร์ไฮสกูล ๔๔
ปัจจุบันกล่าวว่า ครูของออสวอลด์คนหนึ่ง ได้กล่าวถึง
ลักษณะและอุปนิสัยใจคอของเขาไว้ว่า เป็นเด็กหนุ่มที่
ชอบทะเลาะวิวาท ชอบกั๊กงานจนไม่มีใครอยากจะทำ
สมาคมด้วย

หนังสือพิมพ์นิวยอร์ก โพสต์ ได้เปิดเผยเป็นครั้งแรก
แรกว่า เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๓ ออสวอลด์ยังเป็นเด็กหนุ่มที่
อยู่ในวัยรุ่น ได้ถูกนำตัวมายังศาลเด็ก บร็อนซ์ โคเมสติก
วิลเลจส์ ซึ่งบัดนี้เปลี่ยนชื่อเป็นศาลแพมิลี แต่ไม่ได้
เปิดเผยว่าเป็นเรื่องอะไร เพราะทางศาลไม่ยอมให้เปิดเผย
ในขณะนั้น แต่แล้วต่อมา จึงได้มีการเปิดเผยให้ทราบ
กันตามรายงานต่อไปนี้

“เมื่อมีการตรวจสอบทางจิตใจแล้ว ปรากฏว่า
ออสวอลด์เป็นเด็กหนุ่มที่เงยบเกรงขม เป็นอันตราย
ทางจิตใจ มักจะทุเคือก เกลียดชังเจ้าหน้าที่ ครุ่นคิดถึง
แต่เรื่องบิดา เพราะตัวเป็นเด็กกำพร้าพ่อ เกลียดชัง

คนที่มิบิดาทุกคน แต่เก็บความโกรธความเกลียดไว้ข้างในได้ ออสวอลด์ได้ถูกตรวจสอบทางจิตใจอยู่เป็นเวลา ๔-๕ สัปดาห์”

เมื่ออยู่ในโรงเรียนคณะกรรมการเรียนยังต่ำ แต่ก็ยังอ่านหนังสือได้เก่งมาก เพียงอายุ ๑๕ ปี ก็อ่านหนังสือ “ลัทธินายทุน” ซึ่งกาลมาร์ชแต่งได้ ออสวอลด์เองก็อธิบายว่า ที่อ่านได้ ก็โดยอาศัยพิจารณาสิ่งแวดล้อมที่ช่วยมารดาของออสวอลด์ได้เปิดเผยว่า ลูกชายของนางไม่ค่อยจะสนใจวิชาที่เรียนกันในห้องเรียน แต่ชอบไปอ่านหนังสือที่ห้องสมุด

ตอนออสวอลด์อายุได้ ๑๗ อยู่ไฮสกูลใกล้ๆเมืองกัลลัสได้เพียง ๒๓ วันก็ต้องออก มารดาของเขาได้อ้างว่า เพราะความยากจนจึงไม่สามารถเรียนต่อได้ ความจริงแล้ว ออสวอลด์ชอบอ่านหนังสือและชอบเข้ามหาวิทยาลัย เมื่อเรียนต่อไม่ได้ ก็เลยไปสมัครเป็นทหารเรือ ออสวอลด์ได้เป็นทหารเรือ และอยู่ที่เอลโตไว แอร์ สเตชัน ในแคลิฟอร์เนีย และเคยเดินทางไปญี่ปุ่น

ในการฝึกทางเรือ มีคน ๆ หนึ่งที่อยู่ใกล้ซีกกับออสวอลด์ ได้ให้ความเห็นว่า ออสวอลด์ยังเป็นคนเก็บตัวเงียบขรึม กลียัตเครื่องแบบ และเคยมีจดหมายมาถึงมารดาของเขา ในขณะที่เป็นทหารเรือในทำนองโอคครวญหลายอย่าง เคยต้องโทษ ๒ ครั้ง และในการเป็นทหารเรือเอง ออสวอลด์ได้ฝึกหัดยิงปืนพร้อมกับศึกษาภาษารัสเซียจากหนังสือด้วยตนเองไปด้วย

ส่วนทางมารดาของเขา ขณะที่เขาไปฝึกภาคที่ญี่ปุ่นนั่นเอง เธอประสบอุบัติเหตุโดยกลองไฟของในห้างที่ทำงานอยู่ได้หล่นลงมาโดนเข้า ทำให้เธอต้องนอนป่วยอยู่เป็นเวลาถึง ๖ เดือน ท้องขายเครื่องแต่งบ้านเลี้ยงชีพ เพราะในขณะที่นอนป่วยอยู่นั้นมีเงินเลี้ยงชีพเพียงสัปดาห์ละ ๓ ดอลลาร์เท่านั้น ครั้งแรกเธอไม่คิดที่จะบอกเรื่องนี้แก่ลูกชาย แต่ในที่สุดก็จำใจต้องบอก ออสวอลด์ ครั้นได้ทราบเช่นนั้น ก็รีบเดินทางกลับจากญี่ปุ่นมาหามารดา จัดการส่งมารดาเข้าโรงพยาบาลแล้ว ก็หายหน้าไป จนในที่สุดก็ได้ทราบกันว่า ออสวอลด์มีความ

ก็มีค่าในลัทธิของกาลมากซ์มาก ได้เดินทางไปรัสเซียใน
ฐานะนักท่องเที่ยวนชาวอเมริกัน เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม
๑๙๕๕

ครั้นเดินทางไปถึงมอสโกแล้ว ออสวอลด์ให้
สัมภาษณ์แก่ผู้สื่อข่าวรัสเซียว่า เหมือนกับได้พ้นมาจาก
คุก ผู้แทนหนังสือพิมพ์ที่อยู่ในกรุงมอสโกจำได้ว่า ออส-
วอลด์ชอบพูดคุยแต่เรื่องลัทธินายทุนและผู้แสวงหาประ-
โยชน์ส่วนตัวของอเมริกา และพูดถึงเรื่องที่เขาไม่หางาน
ทำที่สหรัฐอเมริกา เพราะเกรงจะกลายเป็นคนเห็นแก่ตัวตั้ง
เสมอ

ต่อมาวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๑๙๕๕ ออสวอลด์ได้
ไปที่สถานทูตสหรัฐฯ ประจำรัสเซีย และได้แจ้งเรื่องขอ
โอนสัญชาติเป็นรัสเซีย ซึ่งทางสถานทูตเป็นเพียงแต่รับ
ทราบไว้เท่านั้น ยังไม่ได้จัดการอะไรให้ เพราะยังไม่มี
คนรัสเซียให้การรับรองตามระเบียบ และข่าวนี้ได้
ถึงแม่ที่อยู่ 텍ซัส จึงได้มีโทรเลขไปตักเตือนเขาว่าอย่า
ทำตัวอย่างนั้น แต่ออสวอลด์หายอมเชื่อไม่ ยังคงจัด

การโอนสัญชาติเป็นรัสเซียได้ในวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๑๙๕๙ และได้ส่งพาสปอร์ตที่แสดงสัญชาติอเมริกันกลับมารุงวอชิงตัน

ภายหลังที่ได้โอนสัญชาติเป็นรัสเซียแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่า ทางรัสเซียได้ใช้ออสวอลด์เป็นเครื่องมือทางการเมืองแต่อย่างใด แม้เขาจะได้แจ้งแก่ทางรัสเซียว่าเขาเป็นทหารเรือ และเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการเกี่ยวกับเรดาร์ในกองทัพเรือก็ตาม ออสวอลด์ถูกส่งตัวไปอยู่ไกลจากเมืองหลวงมาก กล่าวคือ ถูกส่งไปอยู่ที่เมืองมินส์ และให้ทำงานในโรงงานแห่งหนึ่ง อยู่ต่อมาเป็นเวลา ๑ ปีเศษ เขาก็ได้แต่งงานกับพนักงานขายยาชาวรัสเซีย ชื่อมารินา

เรื่องการโอนสัญชาติไปเป็นรัสเซียของออสวอลด์นั้น จอห์น คอนแนลลี ข้าหลวงรัฐเท็กซัส ซึ่งยังเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทหารเรืออยู่ ได้ทราบเข้าก็ประกาศไล่ออก และได้ประกาศความผิดของออสวอลด์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ออสวอลด์เจ็บใจมาก ถึงกับว่าจะต้องแก้แค้นให้ได้

ออสวอลด์อยู่รัสเซียได้ไม่นานเท่าไร ก็เกิดชิงชังรัสเซียขึ้นมาอีก ทั้งนั้นคงจะเป็นเพราะความน้อยใจที่รัสเซียไม่ยกย่องตนดังที่ปรารถนาไว้นั้นเอง ในที่สุด เขาได้ขอกลับมาเป็นพลเมืองสหรัฐฯ ตามเดิม ซึ่งทางกระทรวงต่างประเทศสหรัฐฯ ก็ยอมอนุญาตให้กลับได้ โดยให้ยืมเงินเป็นค่าเดินทาง ๔๓๕ ดอลลาร์ ๗๑ เซ็นต์ ออสวอลด์ได้พาเมียและลูกคนโต ซึ่งเป็นผู้หญิงกลับมาด้วย เมื่อเดือนพฤษภาคม ๑๙๖๒ รวมเวลาอยู่ในรัสเซีย ๒ ปี ๖ เดือน เขาได้เดินทางมาถึงกรุงนิวยอร์ก เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๑๙๖๒ และขณะที่เดินทางกลับมาถึงอเมริกานั้นเอง เงินที่มีมาก็เหลือเพียงเล็กน้อย ต้องอาศัยสมาคมต่างๆ ช่วยออกเงินจนกระทั่งกลับไปหามารดาของเขาที่ ฟอรัส เวสต์ มลรัฐเท็กซัสได้ แล้วก็หางานทำต่อไป

แต่การหางานทำของออสวอลด์ ดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความยากลำบากมาก เพราะเขามีเมียเป็นรัสเซีย นั่นเอง ในที่สุดกว่าจะได้งานก็เมื่อจวนจะสิ้นปีแล้ว โดยเป็นผู้ฝึกหัดงานอยู่ในโรงงานทำภาพสอตสีแห่งหนึ่ง ส่วน

มาริน่าก็แท้จริงมักคุ้นกับผู้ปรารถนาจะเรียนภาษา รัสเซีย
คือ มิสซิส รูธเพน

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๑๙๖๓ ออสวอลด์
ได้ซื้อปืนไรเฟิลมากระบอกหนึ่ง จากห้างที่จัดส่งให้ทาง
พัสดุไปรษณีย์ในชิคาโก พร้อมกับมีกล่อง ซึ่งมีกำลังถึง
๕ เท่า โดยใช้ชื่ออื่น แต่ใบสั่งเป็นลายมือของเขาเอง
จนกระทั่งวันที่ ๑๐ เมษายน ๑๙๖๓ พลตรี วอลท์เกอร์
ซึ่งเป็นผู้แฉคดีคอมมิวนิสต์อย่างเข้ากระดูกดำ และเป็น
ผู้มีอุดมคติทางการเมือง ตรงกันข้ามกับ ประธานาธิบดี
เคนเนดี ได้ถูกลอบยิง แต่บังเอิญไม่เป็นอันตราย และ
ในกรณีนี้ มาริน่า ภรรยาออสวอลด์บอกว่าสามีของเธอ
ได้กลับมาบอกเธอว่า เขามีส่วนในการลอบยิง พลตรี
วอลท์เกอร์ด้วย และในเดือนเดียวกันนั้นเอง เกิดกรณี
กิวบากับสหรัฐฯ ซึ่งเป็นเหตุให้ ประธานาธิบดีเคนเนดี
สั่งปิดล้อมกิวบา ออสวอลด์ก็เขียนประกาศให้คณะกรรมการ
การเล่นให้ยุติธรรมเพื่อกิวบา และต่อจากนั้นไม่นาน
ออสวอลด์ก็ลาออกจากงานโดยอ้างว่า รายได้ไม่พอใช้

แล้วไปหางานทำใหม่ในนิวออร์ลีอันส์ และตอนนี้ มาร์วิน
แยกอยู่กับสามีชั่วคราว เพราะเธอตั้งครรภ์อีก จนกระทั่ง
สามีของเธอไปทำงานใหม่ในโรงเก็บกาแฟที่ นิวออร์ลีอันส์
จึงเดินทางไปหาออสวอลด์ แต่ได้รับคำแนะนำจากมิสซิส
รุธ เพนว่า ให้เธอพักอยู่กับนางก่อน จนกว่าจะคลอด
ลูกแล้ว ส่วนออสวอลด์ให้อยู่ที่นั่นก่อน เพราะบ้านของ
เธอยังไม่มีห้องว่างพอ

ระยะ^๕เอง ออสวอลด์เริ่มสนใจทางการเมือง
เขาได้ขโมยหนังสือจากห้องสมุดประชาชน ซึ่งหนังสือที่ขโมย
ไปนั้น ส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิจารณ์ลัทธิคอมมิวนิ-
ซิสต์ ระหว่างโซเวียตกับจีนแดง, เรื่องกำแพงเบอร์ลิน-
ประวัติเม็กซิโก, ประวัติเคนเนดี และหนังสือภาพถ่าย
ของประธานาธิบดีเคนเนดี^๕ ต่อมาเมื่อผู้พบคนเขียนข้อ
ความว่า "จงเล่นให้ยุติธรรมสำหรับกรรมกรคิวบา นิว-
ออร์ลีอันส์ แอล. เอ." ขึ้นอีก ซึ่งคำย่อว่า "แอล. เอ." นั้น
คงจะย่อมาจาก ลี เอช. ออสวอลด์ นั้นเอง

วันที่ ๒๔ มิถุนายน ออสวอลด์ ได้ยื่นคำขอพาส-
ปอร์ต ที่นิวยอร์กซิตี โดยอ้างว่าเป็นนักถ่ายรูปรูป จะไป
ท่องเที่ยวในยุโรป ซึ่งบางทีอาจเลยไปรัสเซียด้วย เป็น
เวลา ๓ เดือน และหลังจากนั้นมาอีกไม่กี่วัน ออสวอลด์
ก็ต้องออกจากงานอีกครั้งหนึ่ง เพราะนายจ้างเห็นว่า
ออสวอลด์ไม่สนใจที่จะมาทำงานที่มอบหมายให้ทำ ออส-
วอลด์ได้ขอรับเงินในฐานะ เป็นคนว่างงานอีกครั้งหนึ่ง
แล้วหันเข้าหาการเมืองยิ่งขึ้น โดยเสนอตัวช่วยคิวบา
อย่างออกหน้าออกตา แต่อ้างว่าจะช่วยชาวคิวบาต่อต้าน
คอมมิวนิสต์ แล้วจัดการทำธงมีข้อความปรากฏในธง
เหล่านั้นว่า “จงวางมือจากคิวบา” “คัสโตรจงเจริญ” “จง
ส่งอาหารไปให้คิวบา แทนการส่งผู้รุกรานคิวบา” ยิ่ง
กว่านั้น ยังพิมพ์ใบปลิวเล็กๆ ไปรณรงค์เป็นการใหญ่
จนถูกเจ้าหน้าที่ เอฟ.บี.ไอ. เรียกตัวมาสอบสวนครั้งหนึ่ง
ต่อมา ออสวอลด์ได้ตั้งตัวเป็นประธานกรรมการ
จูงใจให้ยุติธรรมในกรณีคิวบา คณะกรรมการชุดนั้นได้

เป็นที่สงสัยของบรรดาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาก จนวุฒิสมาชิกท่านหนึ่งถึงกับออกปากว่า “คณะกรรมการชุดนี้ เป็นเครื่องมือของคัสโตรอย่างสำคัญที่ซักไซอยู่ในสหรัฐอเมริกา แต่ยังไม่ทำอะไรไม่ได้”

วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๑๙๖๓ เขาได้รับเชิญไปอภิปรายในรายการของสถานีวิทยุแห่งหนึ่ง เขาได้ถูกจับความรู้สึกของเขาเกี่ยวกับการสนับสนุนคัสโตร พูดถึงหลักโซเชี่ยลิสต์ รัฐบาลแบบมากซิสต์อย่างคิวบา รัสเซีย และกานา อีกทั้งยังได้แสดงตนว่า เขาคือसानุติษย์คนหนึ่งของมากซิสต์ แต่มิได้เป็นคอมมิวนิสต์ เพราะมากซิสต์กับคอมมิวนิสต์นั้นแตกต่างกันมาก ในที่สุดเขาได้กล่าวว่า ชีวิตในรัสเซียมีความเลวร้ายพอๆ กับในสหรัฐฯ และเขามีความประสงค์ให้สหรัฐฯ ปฏิบัติการด้วยดี กับคิวบา เช่น การติดต่อการค้า การทูต สร้างความสัมพันธ์ การท่องเที่ยวไปมาถึงกันได้ และขอให้สหรัฐฯ เป็นมิตรกับคิวบา และเห็นว่าความคิดและอุดมคติของเขาเป็นสิ่งแจ่มชัด ตรงตามหลักประชาธิปไตยแบบอเมริกันที่สุด

เมื่อถูกถามว่า “ท่านเห็นด้วยหรือไม่ที่กษัตริย์ประณาม
เคนเนดีว่ามีลักษณะเป็นคนพาลและโจร” เขาตอบว่า
“ผมไม่เห็นด้วยกับคำกล่าวเช่นนั้น”

วันที่ ๒๓ กันยายน ๑๙๖๓ มิสซิสซูรเพน ได้พา
มาริน่ากับลูกน้อยของเธอคนใหม่ชื่อจูน ไปอยู่ที่เออริง
ชอเธิน^๕ ออสวอลด์ยังคงทำงานทำอยู่ในเช้าสตัน และ
พอถึงวันที่ ๒๖ กันยายน ๑๙ๆ๓ ทางการวอชิงตันได้
ประกาศว่า ประธานาธิบดี เคนเนดี^๕ จะเดินทางมาเมือง
ดัลลาส แต่ยังไม่มีการกำหนดการแน่นอน

ออสวอลด์ได้เดินทางจาก นิวออร์ลีอันส์ ในคืนวัน
หนึ่ง ตอนกลางดึก เพราะหมดสัญญาเช่าที่พักในตอนนั้น^๕
และได้เดินทางกลับมาพบกับครอบครัว^๕ ซึ่งยังคงอยู่กับ
มิสซิสซูรเพน และการกลับมาพบมาริน่า และ รุช เพน
นี่เอง มิสซิสซูรเพน ได้ช่วยฝากฝังออสวอลด์กับเพื่อน
คนหนึ่ง ซึ่งมาคิม^๕ น้าชาที่บ้าน ให้ไปติดต่อกำงานที่ตึก
เก็บตำราของโรงเรียนต่างๆ ซึ่ง มร. ลอย ทรูตี เป็นผู้
จัดการ ออสวอลด์ได้ไปติดต่อกับสมัครเข้าทำงานในวันต่อ

มา ปรากฏว่าได้รับผลสำเร็จ เขาได้ทำงานในฐานะเสมียนพิเศษของตึกเก็บของ และได้รับเงินคิดเป็นรายชั่วโมง คือ ๔ ชั่วโมงต่อ ๕๐ ดอลลาร์

ภายหลังจากที่ได้ทำงานแล้ว ถึงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ออสวอลด์โทรศัพท์มาถึงมิสซิส รุสเพนว่า มีข่าวดี แต่ไม่ยอมบอกว่า ข่าวดีนั้นคืออะไร นอกจากจะพูดว่า สองทนายชื่อว่า จะมีอะไรเกิดขึ้น เท่านั้นเอง

ต่อมาเขาได้ไปเช่าห้องพิเศษอยู่ที่หอพักแห่งหนึ่งที่ถนนนอร์ เบกลี สตรีท ในเมืองคัลลิส โดยจ่ายค่าเช่า สัปดาห์ละ ๙ ดอลลาร์ และได้จ่ายเงินล่วงหน้า โดยใช้ชื่อว่า โอ.เอช.ดี ออสวอลด์เช่าอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเดือนครึ่ง เจ้าของหอพักบอกว่า ออสวอลด์เป็นคนดีมาก ไม่เคยก่อความยุ่งยากอะไรให้เลย ชอบอ่านชอบเขียน ในตอนเย็นๆ ส่วนตอนกลางวันก็ดูโทรทัศน์ที่ห้องรับแขก นานๆ จะใช้โทรศัพท์สักครั้ง และไม่เคยพูดถึงสถานที่ทำงานเลย ตอนสุดสัปดาห์จึงจะมาหาครอบครัวที่บ้านมิสซิส รุสเพน สิ่งหนึ่งซึ่งออสวอลด์ไม่ยอมทำ ก็คือบ่นไรเฟิล

ติดกลอง ซึ่งเอากระดาษห่อซ่อนไว้ในโรงรถ ทั้ ๆ ที่
มาริน่าได้ขอร้องให้เกิดสนใจกับปืนกระบอกนั้น แต่
ออสวอลด์ไม่ยอม เขารักปืนกระบอกนั้นมาก

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๑๙๖๓ ทางการประกาศว่า
ประธานาธิบดีเคนเนตจะเดินทางมาถึงเมืองทัลลัส และ
ก่อนจะถึงวันนั้น ๔ วัน คือวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน นาง
เพนได้โทรศัพท์มาหาออสวอลด์ที่หอพัก เพราะลูกคน
โตของเขาต้องการจะพูดกับพ่อ แต่ออสวอลด์ใช้นามอื่น
ตั้งกล่าวแล้ว จึงไม่มีใครรู้จัก และในวันต่อมาออสวอลด์
ทราบเรื่องเข้า ให้ไมโหจิงโทรศัพท์มาต่อว่ามาริน่าเป็น
การใหญ่ ที่ปล่อยให้นางเพนรู้เลขหมายโทรศัพท์ของเขา
ทั้งบอกให้ทำลายกระดาษที่แจ้งเลขโทรศัพท์เสีย และมี
สิ่งที่เขาไม่เคยทำมาก่อนเกิดขึ้น กล่าวคือ:—

ในคืนวันพฤหัสที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๑๙๖๓
นั่นเอง ออสวอลด์ได้กลับมาพักผ่อนหลับนอนกับ
ครอบครัวอย่างปัจจุบันทันด่วน ทั้ ๆ ที่แต่ไหนแต่ไร
มา เขาไม่เคยกลับมาในวันนี้ นอกจากวันสุดสัปดาห์

เท่านั้นเอง มันคล้ายกับว่า เขาจะได้เตรียมการอะไรไว้ล่วงหน้าสักอย่างหนึ่ง ซึ่งการณอนนั้นอาจจะทำให้เขาต้องจาก ครอบครัว ภรรยา และลูกรักไปจนชั่วชีวิต กระนั้นแหละ

และ—รุ่งขึ้นวันศุกร์ที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๑๙๖๓

ลี เอช. ออสวอลด์ ที่นอนก่อน ๗ นาฬิกา ได้ขึ้นรถของเพื่อนร่วมงาน ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ มาที่ทำงาน พร้อมกับตัววัตถุต่างๆ ซึ่งซ่อนอยู่ในกระต่ายหูสั้นน้ำตาล และหนังสือพิมพ์คลิตส์สมอร์หนึ่ง นิวส์ฉบับหนึ่ง ซึ่งได้พิมพ์เส้นทางที่รถของประธานาธิบดีเคนเนดีจะผ่าน !!

เวสเลย์ เฟรเซย์ เพื่อนร่วมงานเจ้าของรถ ซึ่งให้ออสวอลด์โดยสารมา เมื่อเหลือบเห็นหอกกระต่ายหูสั้นน้ำตาลในมือของออสวอลด์ ก็เอียงปากถามขึ้นว่า

“นั่น ! แก่ชอบเอาอะไรไปด้วยนะ ?”

“มานหน้าต่าง” ออสวอลด์ตอบ “กันจะเอาไปติดหน้าต่างที่บ้านโน้น”

และต่อมาตอนเที่ยงวันนั้น มีนิโกรคนหนึ่งได้
 ขอลงมาจากตัวตึก และมาชวนออสวอลด์ไปดูประธานา-
 ริบตีเคนเนต แต่ออสวอลด์ปฏิเสธ ภายหลังที่ได้ดักยิง
 ประธานาธิบดีเคนเนต^{๕๕}สิ้นแล้ว ๒—๓ นาที และสำรวจ
 ซิ่นไปบนตึก ออสวอลด์ซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ เครื่องเผาถ่าน
 ได้หลบออกมา แล้วยังเดินไปตามถนนอีกตงหลายช่วง
 ตึก แล้วเดินย้อนกลับมาที่ถนนเอล์ม สตรีท โตะขึ้นรถ
 บัสที่กำลังแล่นไป ทำให้เต็กกระเป๋ายกเขี้ยวเขี้ยวฟัน
 เพราะที่นั่นมันมีไซ้ป้ายหยุดรถประจำทาง ครั้นขึ้นไปอยู่
 บนรถบัสแล้ว ออสวอลด์ยังบอกข่าวกับผู้โดยสารบาง
 คนว่า ท่านประธานาธิบดีถูกยิง แล้วหัวเราะชอบใจเป็น
 การใหญ่

ชั่วครู่ต่อมา รถบัสที่เขาโดยสารมานั้น เกิดไป
 ตึกการจราจร ณ ที่แห่งหนึ่ง เนื่องจากเกิดความวุ่นวาย
 สับสนในท้องถนน ภายหลังที่ประธานาธิบดีถูกยิง ออส-
 วอลด์รีบผลุนผลันลงจากรถ แล้วจำเดินไปอีกเล็กน้อย
 จึงเรียกรถแท็กซี่ให้ไปส่งที่ห้องพักของเขา จนกระทั่ง

เวลา ๑๒.๔๕ น. จึงเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่ โดยสวม
 แจ็คเก็ตสีดำ เอาปืนพกรีโวลเวอร์ ขนาด .๓๘ ซ่อนไว้ใน
 เสื้อ แล้วเดินออกไปทางประตูหน้า เติลิตไปตามถนน
 ต่าง ๆ แล้วไปยังตำรวจชื่อ ทิพพิท ถึงแก่ความตาย และ
 ไปถูกจับตัวได้ในโรงพยาบาลนอร์เท็กซ์ ตั้งกล่าวนั้นเอง
 และ—

เพียง ๒๔ ชั่วโมง หลังจากนั้น ดี ฮาร์วีย์
 ออสวอลด์ ก็พบกับกาลอวสานด้วยนามของ แจ็ค
 รูบ !!

บทที่ ๔

ทำไมแจ๊ค ฐป จึงสังหารออสวอลด์ ?

“ข้าพเจ้าทำเพื่อแจ๊ค ข้าพเจ้า
ไม่อาจบังคับจิตใจ ไม่ให้นึกถึงความ
ทุกข์ทรมานของแจ๊คที่ได้รับและคาโรไลน์
กับจอห์น ก็ได้กลายเป็นเด็กกำพร้าพอ
ไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะเป็น
ฮีโร่ ข้าพเจ้าต้องการเป็นผู้ช่วยคลาย
ความทุกข์โศกของแจ๊ค และต้อง
การล้างบาปให้คนเมืองตลอด ข้าพเจ้า
มีความเห็นใจในแจ๊ค อย่างสุดซึ้ง
ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอย่างนั้นในขณะที่ทำ”

นี่คือค่าแกลงของแจ็ก รูบ์ ที่ต้องบุกกระหน่ำยิง
 ออสวอลด์อย่างอกอ้างในวันอาทิตย์ ซึ่งจากความเห็น
 ของคนสำคัญคนหนึ่ง ก็น้องสาวของเขาเอง ซึ่งอยู่
 ใกล้ชิดกับเขามากที่สุดในตอนสุดสัปดาห์ก็เคยยืนยันว่า

“พี่แจ็กนับถือท่านประธานาธิบดี และภริยามาก
 เมื่อได้ทราบว่าประธานาธิบดีเคนเนดีถูกยิงตาย ก็เจ็บใจ
 มาก และให้เกิดอารมณ์พลุ่งพล่านขึ้นมาอีก และพอรุ่ง
 ชื่นเช้าวันอาทิตย์ ก็ออกจากที่ทำงานไปโดยไม่บอกกล่าว
 ว่าจะไปที่ไหน”

อีกทั้ง—โทนี่ ซอพัฟ นักเขียนคอลัมน์ประจำ
 หนังสือพิมพ์ในเมืองดัลลัสฉบับหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรู้จัก
 แจ็ก รูบ์ ก็ได้กล่าวว่า

“แจ็ก รูบ์ เป็นคนรักนับถือใคร มักจะรักอย่าง
 สุดหัวใจ ประธานาธิบดีเคนเนดี เป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่
 แจ็ก รูบ์ เป็นไม่ได้และอยากจะเป็น เช่นประธานาธิบดี
 เป็นคนหรูหรา พุดจาชัดเจน ได้รับการศึกษาอย่างดีและ
 มีภริยามารยาทดี แต่แจ็ก รูบ์ ไม่มีคุณสมบัติเหล่านั้นเลย”

แต่ก็มีคนที่รู้จักมักคุ้นกับแจ็ก รูบี้ อีกพวกหนึ่ง
ได้กล่าวตรงกันข้ามว่า

“แจ็ก รูบี้ ไม่ค่อยจะสนใจอะไร นอกจากใบ
ใบเลรีจรับเงิน”

มิสเตอร์ เซอเบิร์ต เคลลี ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็น
หุ้นส่วนในกาโรเซส กับแจ็ก รูบี้ ได้กล่าวว่า

“ที่แจ็ก รูบี้ ยิงออสวอลด์ ก็เพราะเกิดความเจ็บ
ใจจะแก้แค้นแทนตำรวจ ซึ่งถูกออสวอลด์ยิงตายก่อนถูก
จับมากกว่าเรื่องที่ออสวอลด์ฆ่าประธานาธิบดี แจ็ก รูบี้
ไม่ใช่คนรักชาติขนาดนั้น เขาทำตัวว่าเป็นตำรวจคนหนึ่ง
และไม่เคยสนใจในเรื่องการเมืองเลย และสงสัยว่าจะไม่
เคยลงคะแนนเสียงให้ใครเสียด้วยซ้ำ”

อนึ่ง สำหรับความเห็นของประชาชนในชนบท
นั้นเข้าใจว่า การลอบสังหารประธานาธิบดีครั้งนี้ เป็น
แผนการของคอมมิวนิสต์ แต่บัดนี้ การกำจัดออสวอลด์
โดยนำมือของ แจ็ก รูบี้ นั้น เป็นการปิดปากไม่ให้อส-
วอลด์เปิดเผยอะไรออกมามิใช่หรือ ?

แต่อย่างไรก็ตาม การกระทำของแจ๊ค รูบี้ ครึ่งนี้ นอกจากจะไม่เป็นประโยชน์แก่นางประธานาธิบดี และ ชาวเมืองคัลลิส ดังมโนปณิธานของเขาแล้ว ยังเท่ากับ เป็นการชะโหมยเอาคน ๆ หนึ่ง ซึ่งสามารถให้เหตุผลแก่ ชาวโลกได้ว่า ทำไมเขาจึงฆ่าประธานาธิบดีเคนเนดี ? แจ๊ครูบี้ ได้สร้างสิ่งซึ่งจะเป็นเพียงแต่ข่าวลือให้คงอยู่บน โลกต่อไปเท่านั้นเอง ถ้าออสวอลด์ยังมีชีวิตอยู่ เขาอาจ จะให้ความจริงในเรื่องนี้ได้ แต่แล้วกลับไม่มีทางจะทำ เช่นนั้น

ถูกแล้ว! มันเป็นการปิดปากออสวอลด์ มิให้ ได้มีโอกาสเปิดเผยความจริงอะไรออกมา ตามความเห็นของคนทั่วไปโดยแท้ !!

เพื่อเป็นการคลี่คลายปมปัญหาตอนนั้นให้กระจ่าง ใคร่ขอนำประวัติ แจ๊ค รูบี้ มือปืนบันลือโลกมากล่าว ต่อไป— — —

พอยกคชายนายแจ๊ค รูบี้ คนนี้เป็นชายโสดที่ระหองระแหงวัย ๕๒ ปี มีชื่อเต็มว่า แจ๊ค ลีออน รูเบนส์ไคน์

เพื่อนๆ เรียกชื่อสั้นๆ ว่า "สปาร์ก" ชีวิตของเขาเกิดมาท่ามกลางความยากจนและเดือดร้อน ณ บริเวณที่พวกยิวอาศัยอยู่ทางทิศตะวันตกของชิคาโก พ่อเป็นรัสเซียแม่เป็นชาวโปแลนด์ แจ็ค ได้รับการประคบประหงมเลี้ยงดูอยู่เพียง ๘ ปีเท่านั้น จากนั้นเขาก็ต้องตกอยู่ท่ามกลางความเดือดร้อนลำบากมาโดยตลอด เขาไม่ได้เรียนจบจากโรงเรียนชั้นสูง และดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยลำแข้งของตัวเอง โดยการลักลอบขายบุหรี่ ปฏิทินลามก และตัวขึ้นราคาเมื่อมีการแข่งกีฬา หรือชกมวยนัดสำคัญๆ เป็นต้น แต่มีผู้กล่าวว่า แจ็ค รูบี้ เคยชะโมยสินค้า และชอบแต่งตัวแปลกๆ เหมือนหนุ่มเบ่งๆ ทั่วไป เช่น สวมเสื้อทาหมากruk รองเท้าสีดำหัวแหลม และชอบติดต่อกับแก๊งค์ริคโถเงินคนสำคัญๆ แต่ก็ไม่มีใครสนใจอะไรเขามากนัก

การต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของชีวิต ทำให้ แจ็ค รูบี้ ต้องจากชิคาโกมาสู่ซานฟรานซิสโก แล้วก็กลับไปอยู่ที่ชิคาโกอีกครั้ง ครึ่งสุดท้าย ได้ย้ายมาอยู่ที่เมือง

คัลลัส เมื่อราว ค.ศ. ๑๙๔๐ ซึ่งโชคชะตาดีบ้าง เลวบ้าง
 ระคนปนคละเคล้ากันไป ในวันที่เกิดดีเปรสชัน เขาได้
 หลบเข้ามาอยู่ที่ซานฟรานซิสโกอีก และอยู่ตามบาร์ที่
 หลบอยู่ใกล้ ๆ ถนนในบริเวณที่ติดต่อกับพวกผู้หญิงนาง
 ระเบียบเปลือย และผู้หญิงหากิน และแล้วในที่สุดได้เป็น
 เพื่อนกับคน ๆ หนึ่ง เป็นผู้เริ่มกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ
 เรื่องนี้ โดยที่แม่พวกเหล่านี้ให้ความเห็นว่าเป็นอาชีพ
 สัจจริต และต้องมีความสำคัญมาก ถ้ามันเกิดหิวขึ้นมา
 แจ็ค รูบ ก็ได้รับความเห็นนั้นมาเริ่มกิจการของตัวเอง ซึ่ง
 ก็พอจะเลี้ยงท้องได้

ตอนที่แจ็ค รูบ ย้ายมาอยู่ที่เมืองคัลลัส เขาได้
 ช่วยน้องสาวคุมงานในทีคลับย่อย ๆ ได้เปลี่ยนชื่อจาก
 แจ็ค ลีออน รูเบนสไตน์ มาเป็น แจ็ค รูบ

ครั้นได้มาช่วยงานน้องสาวอยู่พักหนึ่ง ก็กลับไป
 ยังนครซีกาโกอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ เขาได้พยายามปลุก
 บันนักร้องและนักเต้นรำคนหนึ่ง เพื่อจะให้มิชชั่นเสียง
 เคนขึ้นมา แต่ก็ไม่สำเร็จ เลยต้องย้อนกลับมาหากินใน

เมืองดัลลัสต่อไป และดูเหมือนคราวนี้ เขาจะแต่งตัวใหม่ตามแบบจอมโจรอัลคาโปน ผสมเท็กทิล สวมเสื้อเชิ้ตลายๆ แจ็กเก็ต และหมวกโคบาล กับรองเท้าบู๊ตใครๆ เห็นก็เรียกว่า “โคบาลจากซิกาโก”

ต่อมา พ่อยอดชายโคบาลจากซิกาโก ได้เปิดคลับขึ้นแห่งหนึ่งชื่อ “ซอเฟรน” ซึ่งเป็นสถานระโหฐานที่พวกคอกองแดงจะชอบแอบเข้าไปดื่มเหล้าในนั้นได้ ทั้งนี้ก็เพราะตามกฎหมายเมืองเท็กซัส ห้ามดื่มเหล้าเด็ดขาดพวกนักดื่ม มักแอบพกวิสกี้ติดตัวไปดื่มในคลับของรูปอย่างสบายใจ กิจการคลับ “ซอเฟรน” ของนายรูปแจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว มีผู้คนเข้ามาอุดหนุนอย่างอุ้นหนาฝาคั่งจนไซเติ้ล หูหრა ซึ่งตั้งอยู่ปากถนน ตรงข้าม ไม่วายริชยา และจนกระทั่ง นายรูปมีทุนเปิดคลับระบำเปลื้องผ้าขึ้นได้อีกแห่ง

อันคลับแห่งนี้ นายรูปได้จัดหญิงสาววัยรุ่นเจ็ดโคม แต่งตัวด้วยชุดบิกินี่ออกมาเต้นระบำต้อนรับแขกอย่างเข้ายวน ยิ่งไปกว่านั้นยังมีเพลง “วิธีเปลื้องผ้าให้

สามีกุณชม” (How to strip for your Husband) เปิดให้
ฟังประกอบเป็นการเพิ่มความครึกครื้นด้วย

จากการสอบสวนทวนประวัติโดยละเอียด ปรากฏ
ว่า นายรูบมีไต่เป็นหัวหน้าแก๊งค์อะไรที่ไหน นอกจากนี้
รายละเอียดเพิ่มเติมอยู่ที่ตอนหนึ่งว่า นายรูบเคยเป็นมิตร
กับปอล ลาบริโอลา ซึ่งถูกฆ่าตายเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๔ และ
อีกคนหนึ่งชื่อปอล อาร์.โยนส์ ซึ่งถูกศาลตัดสินจำคุกฐาน
ค้ายาเสพติด ทั้งลาบริโอล่าและโยนส์ ทั้งสองคน
เมื่อปี ๑๙๔๖ เคยไปติดต่อกับไนท์คลับของรูบในเมือง
เมืองคัลลัส แล้วพยายามตัดสินบนนายอำเภอ แต่
ไม่สำเร็จ นอกจากนรูบยังเคยรู้จักกับนาธาน กัมบีน
นักธุรกิจผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง ซึ่งถูกสังหารในระหว่างต่อสู้กับ
พวกอันธพาล เมื่อปี ๑๙๔๘ และ— —

ในที่สุด....

แจ๊ค รูบ ก็มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกในฐานะ
เป็น “มือปืนพิชิตออสวอลด์” เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน
ปี ๑๙๖๓ !!

เจ้าหน้าที่ตำรวจของทางเมืองกลลัส ได้เก็บหลักฐานที่ระบุว่า ดี เอช. ออสวอลด์ เป็นผู้ลอบสังหารสังหารประธานาธิบดีเคนเนดีไว้ทั้งหมด ตั้งแต่เขาได้เป็นผู้ต้องหา ส่วนงานของ เอฟ.บี.ไอ. นั้นมีตั้งแต่ทางสำนักงานใหญ่ได้เช็คปืนไรเฟิลของออสวอลด์และนัมเบอร์ปืนซึ่งตรงกับที่ทางห้างในเมืองชิคาโกส่งมา ตลอดจนกล่องพัสดุไปรษณีย์ที่ใส่ปืนส่งมา นัมเบอร์กล่องก็ตรงกันกับที่พบบนตึกเก็บตำราที่เขาทำงาน อีกทั้งกระสุนปืนก็อย่างเดียวกัน นอกจากนี้ยังพบรอยฝ่ามือที่ติดกระดาษสำหรับห่อปืนที่เจ้าหน้าที่ได้ยึดไปจากตึกชั้นนั้นด้วย พาราฟินที่พบที่มือของออสวอลด์ก็เป็น พาราฟินที่เกิดจากการยิงปืนก่อนจับลูกได้ไม่นาน หลักฐานเหล่านี้ แอนโทนี เวค อัยการประจำท้องถิ่นได้กล่าวว่า

“เขาเคยส่งคนไปนั่งเก้าอี้ไฟฟ้ามาแล้ว ด้วยหลักฐานที่น้อยกว่านเสยอีก”

อย่างไรก็ตาม

คนบางกลุ่มก็ยังไม่สนใจในในคำของอัยการเวต
นัก เพราะตลอดเวลาที่ออสวอลด์ถูกสอบสวนนั้น เขา
ไม่เคยรับสารภาพเลย มีแต่ยื่นกรานเพียงว่า

“ฉันไม่ได้ฆ่าใคร!”

อีกทั้งยังได้ประกาศอยู่หลายครั้งหลายหนว่า

“ฉันมีสิทธิที่จะต่อสู้คดี”

นี่นับเป็นสิ่งใหม่สำหรับเรื่องผู้ร้ายฆ่าบุคคลสำ
คัญ แต่ก่อนผู้ที่ทำการแบบนี้มักจะสารภาพอย่างภาคภูมิ
ใจในการกระทำของตัว ยกตัวอย่างเช่น บูธ ผู้สังหาร
ประธานาธิบดีลินคอล์น เป็นต้น

ความตายของออสวอลด์ โดยการกระทำอันบ้า
บิ่นของแจ็ก รูบ์ ไคท์ทั้งปัญหาที่ควรจะมีคำตอบแล้วก็ตอบ
ไม่ได้ไว้หลายข้อ เช่น :-

ออสวอลด์ตั้งใจจะยิงประธานาธิบดีเคนเนดีจริง
หรือ ?

หรือ—ตั้งใจจะสังหารนายคอลแนลลี ผู้ว่าการ
มลรัฐเท็กซัส ซึ่งเคยมีเรื่องผิดพ้องหมองใจกับเขาแน่ ?

มีใครอยู่เบื้องหลังการกระทำของเขาบ้างหรือไม่ ?

ความจริงของเรื่องนี้เป็นอย่างไร ?

และ—ยิ่งไปกว่านั้น ยังเกิดมีปัญหาเพิ่มขึ้นมาอีกว่า...

ทำไมแจ๊ค รูบี้ จึงสังหารออสวอลด์ เพื่อเป็นฮีโร่ หรือเพื่อปิดปากกันแน่ ?

ปัญหาเหล่านี้ได้มีผู้แสดงความเห็นกันหลายอย่างไม่เป็นที่ยุติลงได้ เพราะต่างคนต่างก็เพียงแต่คาดคะเนเอาตามทางสันนิษฐานของตนเท่านั้นเอง

อันที่จริง เมื่อพิจารณาไปกันด้านหนึ่ง ก็จะทำให้เห็นว่า มือปืนที่มีความชำนาญนั้น ต้องถือว่าลูกปืนนัดแรกมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด เพราะโอกาสที่จะมีในลูกปืนนัดที่สองนั้นย่อมสู้ลูกปืนนัดแรกไม่ได้ การที่ลูกปืนนัดแรกถูกประธานาธิบดีเคนเนตตรงเผงนั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่า ออสวอลด์เจตนาจะสังหารประธานาธิบดีอย่างแท้จริง ทว่าคอลเลกต์ผู้ว่าการมลรัฐเท็กซัสบอกในขณะ

ที่ยังนอนอยู่บนเตียงคนไข้ที่โรงพยาบาลว่า

“ผมคิดว่า คนที่มันยิงนี้ได้ทำตามความตั้งใจของมันคือ — ต้องการจะยิงเราทั้งสองคนนั่นแหละ”

คราวนี้ มาพิจารณาถึงสาเหตุที่คนร้ายสังหาร ก็พอจะหยิบยกเอาสายสัมพันธ์ที่ออสวอลด์มีต่อโซเวียตกับคิวบา โดยเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมที่ประธานาธิบดีเคนเนดีเกี่ยวกับกรณีคิวบา และการเอาจริงเอาจังกับรัสเซียในกรณีตั้งฐานทัพจรวดในคิวบา กับหลักฐานที่แสดง อยู่ในจดหมาย ซึ่งมีมาถึง ข้าหลวง คอนแนลลี เป็นทำนองชุกหลาย ๆ นัน มันช่างตรงกับคำพูดของข้าหลวงคอนแนลลีดังกล่าวแท้ ๆ

แต่สำหรับกรณีที่ แจ็ค รูบี สังหารออสวอลด์นั้น จากทางสอบสวนไม่ปรากฏว่ารูบีมีความเกี่ยวพัน หรือมีแผนร่วมกับออสวอลด์ อันจะ ทำให้ รูบี ต้องฆ่าออสวอลด์ เพื่อปิดปากมิให้เปิดเผยความเกี่ยวพันของตัวนั้นแต่อย่างใด นอกจากจะเป็นการทำเพื่อเป็นฮีโร่ มีคนรู้จักสนั่นโลกเท่านั้นเอง ซึ่งในที่สุดก็ได้ถูกแอนโทนี่ เวค อัยการประ-

จำต้องถินคำเนนการที่อ่องร้องในข้อหาว่า "เป็นมนุษย์ที่
ฆ่าคนอย่างเลือดเย็น ทำการทารุณยิ่งไปกว่าความพยา-
บาทฆาตกรร้าย"

"ข้าพเจ้า ขอให้ศาลได้แสดง ความ เมตตา ปราณิ
ความสมเพทเวทนาและความ เห็นอกเห็นใจในตัวเจ๊ก รูบี
เช่นเดียวกันกับที่เขาได้แสดงกับ ลี เอช. ออสวอลด์ ในที่
ทำการตำรวจ" อัยการกล่าวในที่สุต

คดีนี้ได้ดำเนินมาเป็นเวลา ๔ เดือน โดยเจ๊ก
รูบี ได้แต่งตั้งนายต่อสู้เพื่อลดหล่นโทษ โดยอ้างว่า กระ
ทำไปโดยมีจิตใจไม่ปกติ และในที่สุต

วันเสาร์ที่ ๑๔ มีนาคม ๑๙๖๔

การพิพากษาคดีมาถึง...

วันนั้น ประชาชนหลายล้านคนที่ได้เคยดูโทร-
ทัศน์และเห็นเจ๊ก รูบี เจ้าของเรือนร่างเล็กๆ ที่บุกเข้า
ยิงห้องของ ลี เอช. ออสวอลด์ ต่อหน้าต่อตาตำรวจแห่ง
เมืองดัลลัสมาแล้วเมื่อสี่เดือนก่อน ได้มีโอกาสชมการ
ถ่ายทอดการพิพากษาคดีซึ่งมีเจ๊ก รูบี เป็นจำเลย และ

ไต่ยุติฉากของความตู่เคียด แบบป่าเถื่อน ลงอีกครึ่งหนึ่ง
ซึ่งทำให้ทุกคนเกือบจะถึงแก่อาการช็อค

คณะผู้พิพากษาทั้งหมดมีด้วยกัน ๑๒ ท่าน ผู้
ชาย ๘ และผู้หญิง ๔ พร้อมด้วยเพิ่มเอกสารได้ค้อยๆ
ก้าวเข้าไปในห้องพิจารณาหลังเวลาเที่ยงวันเล็กน้อยแล้ว
ท่านประธานผู้พิพากษา โจ บี. เบราร์น ก็ได้อ่านคำพิ-
พากษาสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดว่า

“เรา คณะลูกขุนผู้พิจารณาคดี ได้พิจารณา
เห็นว่า จำเลยเป็นผู้ร้ายมากคนด้วยเจตนามุ่งร้าย และ
สมควรได้รับโทษถึงประหารชีวิต”

พอดีนเสียงผู้พิพากษา แจ็ค รูบ จึงมองดูคณะ
ผู้พิพากษาเขม็ง กัดริมฝีปากแน่น แล้วลุกพรวดพราด
ออกจากห้องโดยระงับใจไว้ไม่อยู่ โดยมีเจ้าหน้าที่ฝ่าย
อำเภอติดตามออกไปอย่างใกล้ชิด แต่ทนายร่างใหญ่
ของแจ็ค รูบ — เมลวิน เบลลี ทะโกนออกมาด้วยเสียงลั่น
และลุกพรวดขึ้น

“ไม่ต้องกลัว แจ็ก เราจะต้องฎีกาเรื่องนี้ และ
จะไม่ทำในเมื่องคัลลัส”

ส่วนอัยการเวตได้เข้าไปหาผู้พิพากษา กล่าว
ขอบคุณด้วยเสียงเรียบๆ ว่า

“ขอขอบคุณในความยุติธรรมของศาล และคำ
พิพากษาซึ่งปราศจากอคติใดๆ ทั้งสิ้น”

เป็นอันว่าความผิดทั้งหลายที่เกิดขึ้นในกรณีลอบ
สังหารประธานาธิบดีเคนเนตได้ยุติลง แต่ทั้งนี้มิได้ตัด
สิทธิ์แจ็ก รูปที่จะทำฎีกายื่นต่อประธานาธิบดีแห่งสหรัฐ
เพื่อประโยชน์แก่รูปคดีได้

วันเวลาแห่งสายนาตาของชาวโลกได้ผ่านไป
ในวันตรุษขอบคุณพระเจ้า ประธานาธิบดีจอห์นสัน
ได้กล่าวว่า

“บัดนี้ประมุขผู้ยิ่งใหญ่ของเรากันหนึ่งได้จาก
เราไปอย่างไม่มัวนกลับ ยังอยู่แต่ชาติอันยิ่งใหญ่ของ
เรา ซึ่งจำต้องก้าวหน้าต่อไป เมื่อวานนี้ไม่ใช่เรื่องของ
เราเสียแล้ว แต่วันพรุ่งนี้ต่างหากที่เราจะต้องช่วยกัน
เอาชนะชนะให้กันได้”

บทที่ ๕

เคนเนตทรัก

เคนเนต เป็นประธานาธิบดีที่หนุ่ม
ที่สุดของสหรัฐฯ ซึ่งเขาได้รับเลือกตั้ง
เป็นประธานาธิบดีเมื่ออายุ ๔๓ ปี และ
เป็นประธานาธิบดีของสหรัฐฯ เพียงคน
เดียวที่นับถือศาสนาิกายโรมันคาทอลิก
ยิ่งไปกว่านั้น เขายังเป็นผู้มีบุคลิกดี
มีปฏิภาณไหวพริบเยี่ยมยอด ทั้งในการ
พูด การเขียน มีความกล้าหาญ ซึ่งประ-
จักษ์พยาน คือ การสู้รบใน สงครามโลก
ครั้งที่สอง ทั้งยังมีภรรยาสาวสวยน่ารัก

ด้วย โดยเฉพาะเหนือสิ่งอื่นใด การเกิดมาในตระกูลมหา
เศรษฐีผู้มั่งคั่ง และมีอิทธิพลใหญ่ยิ่งในวงการเมืองคน
หนึ่ง รวมความแล้ว เคนเนตนับเป็นบุคคลที่ "ถึงพร้อม"
ยากที่จะหาบุรุษคนใดเสมอเหมือน

เคนเนตมีนามเต็มว่า "จอห์น ฟิตเจอร์อัล เคน
เนต" เกิดเมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๐ ใน
บรู๊กลิน ซานเมืองบอสตัน มลรัฐแมสซาชูเซตส์

จอห์น เอฟ. เคนเนต สำเร็จการศึกษาจากมหา-
วิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้รับเกียรติสูงสำหรับวิทยานิพนธ์
เรื่อง Why England Slept ซึ่งหนังสือเขาเขียนขึ้นระ-
หว่างบิดาไปรับตำแหน่งเอกอัครราชทูตสหรัฐฯ ประจำ
อังกฤษ และเขาได้ไปช่วยกิจการงานให้บิดาเป็นเวลา
หกเดือน

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เคนเนตได้
สมัครเข้ารับราชการทหารเรือ รับราชการอยู่ระหว่างปี
๒๔๘๓—๒๔๘๔ ตอนแรกเป็นนายทหารอยู่แผนกข่าว
แต่ต่อมา เคนเนตได้พยายามวิ่งเต้นจนได้ออกไปปฏิบัติ

การรบโดยดำรงตำแหน่งผู้บังคับการเรือคอร์บีโต PT-109 เขาได้ ปฏิบัติการรบ อย่าง กล้าหาญ ในบริเวณเกาะโซโลมอนและได้รับบาดเจ็บ เนื่องจากเรือ ของเขาถูกเรือญี่ปุ่นชนกลางลำ อาการบาดเจ็บที่กระดูกสันหลังซึ่งเคยได้รับ มาจากการแข่งขัน ฟุตบอลใน มหาวิทยาลัย จึงกำเริบขึ้น และยังไม่หายขาดตลอดมา จากการปฏิบัติภารกิจนี้^{๕๖} ทำให้เขาได้รับเหรียญกล้าหาญในฐานะวีรบุรุษคนหนึ่ง

เมื่อปี ๒๔๘๘ เกนเนตตีได้เริ่มชีวิตการเมืองโดยการสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรในเขตเมืองบอสตัน ซึ่งปรากฏว่ามีชัยอย่างงดงาม และได้เป็นผู้แทนราษฎรอยู่ถึงสามสมัยติดต่อกัน

ต่อมาปี ๒๔๙๕ เขาได้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาสูง (Senate) ประจำมลรัฐแมสซาชูเซตส์ ซึ่งการเลือกตั้งครั้งนี้^{๕๗} เป็นครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตการเมืองของ เกนเนตตี เพราะคู่แข่งของเขาคือเฮนรี แคบอตลอดด์ ผู้สืบทอดสกุลนักการเมืองพรรครีพับลิกัน ซึ่งทรงอิทธิพลสูงสุดของรัฐนั้นมาก่อน ขนาดว่าไม่มีสมาชิกพรรคดีโม-

แกรทคนโคหาญเข้าแข่งขันด้วย

ลงท้าย เมื่อการเลือกตั้งผ่านไป ผลก็ปรากฏว่า
เคนเนดีได้รับชัยชนะตามเคย

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ เคนเนดีหนุ่มได้พบกับสาว
สวยวัย ๒๒ ชื่อฝรั่งเศส นามว่าแจ็กเกอลีน นูวียเย ได้
ทำการสมรสกันเมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๖ ที่
โบสถ์เซนต์แมรี ในนิวยอร์ก

และระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๙๗—๒๔๙๘ อาการ
บาดเจ็บที่กระดูกสันหลังของเขากำเริ่มขึ้นจนแทบทำงาน
ไม่ได้เลย ในระหว่างที่ป่วยนี้เองเขาได้เขียนเรื่อง
Profiles in Corage แสดงความกล้าหาญของซีเนเตอร์คน
สำคัญๆ หนังสือเรื่องนี้ได้รับรางวัลพลูทิตเซอร์ประเภท
Biography ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐

ต่อมาในปี ๒๕๐๑ เคนเนดีสมัครรับเลือกตั้งเป็น
สมาชิกสภาสูงครั้งที่สอง ปรากฏว่าได้รับชัยชนะด้วย
คะแนนเสียงท่วมท้น

ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ปี พ.ศ.

๒๕๐๓ เคนเนดีได้รับคะแนนเสียงมากมายจากที่ประชุมพรรคดีโมแครตให้เข้ารับเลือกตั้งประธานาธิบดีแข่งกับ ริชาร์ด นิกสัน และเฮนรี แคมบอตลอคจ์ ผลการเลือกตั้งทั่วทั้ง ๕๐ รัฐ ปรากฏว่าเคนเนดีมีชัย โดยได้รับคะแนนเสียงทั้งหมด ๓๔,๒๒๑,๔๖๓ คะแนน

เคนเนดีจึงได้เป็นประธานาธิบดีคนที่ ๓๕ แห่งสหรัฐฯ และได้เริ่มเข้าไปรับตำแหน่งเป็นทางการในวันที่ ๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๔

ในสมัยที่เคนเนดีเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีนี้ ต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ มากมายทั้งภายในและภายนอกประเทศ ภายในประเทศที่สำคัญและใหญ่หลวงที่สุดได้แก่การออกกฎหมายกำหนดให้นิโกรมีสิทธิตามความเป็นจริงทัดเทียมกับคนผิวขาว เกี่ยวกับปัญหานี้ เคนเนดีถือว่าทุกคนเสมอภาคกันตามรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ซึ่งทำให้การต่อสู้เรื่องผิวของคนนิโกร ได้ก้าวรุดหน้าไปอย่างใหญ่หลวง ถือกันว่าเป็นหลักสำคัญหลักหนึ่งบนเส้นทางอัน

จะก้าวไปสู่ประชาธิปไตยอันแท้จริงของอเมริกา

ส่วนปัญหาภายนอกประเทศ ได้แก่การตกลงจัดทำสนธิสัญญา งดทศลง อาวุธนิวเคลียร์ กับโซเวียตและอังกฤษได้สำเร็จ และต่อมาคือการใช้อำนาจอย่างเข้มแข็งและเด็ดขาดในการตีโซเวียต ตั้งฐานทัพจรวดในคิวบา จนโซเวียตต้องถอนฐานทัพออกไป ซึ่งงานครั้งนี้ยังผลให้เกียรติคุณของเขาสูงส่งยิ่งขึ้น

เคนเนดีเป็นประชาธิปไตยผู้เกรียงไกร เป็นที่รักของประชากรทั่วโลก ในฐานะผู้นำสันติภาพมาสู่โลกคนหนึ่ง ดำรงตำแหน่งมาได้เพียง ๒ ปี ๑๐ เดือนเศษเท่านั้น ก็ต้องมาถูกมือสังหารพรากชีวิตเขาไปจากโลกอย่างปัจจุบันทันด่วน

เพื่อให้ประชากรอเมริกันทุกคนได้รำลึก อาลัยถึงประธานาธิบดีผู้เป็นที่รักนี้ไปช้านานแสนนาน ในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ประธานาธิบดีลินคอล์น บี. จอห์นสัน ได้ลงนามในประกาศฉบับหนึ่งให้ถือวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน

เป็นวันไว้อาลัยแต่ จอห์น ฟิตเชอร์ลด์ เคนเนดี ยังมี
ข้อความต่อไปนี้:—

“ณ บัดนี้ ข้าพเจ้า ลินดอน บี. จอห์นสัน
ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ขอให้วันจันทร์ที่ ๒๕
พฤศจิกายน อันเป็นวันฝังศพประธานาธิบดีเคนเนดี
เป็นวันไว้อาลัยของชาติ แสดงการไว้อาลัยแต่อดีต
ประธานาธิบดีทั่วสหรัฐ ข้าพเจ้าขอให้ประชาชนได้
ร่วมชุมนุมกันในวันนั้น ตามสถานที่อันเป็นที่สักการะ
ต่าง ๆ เพื่อมอบจิตใจแด่พระมหากษัตริย์ของพระเจ้าผู้เป็น
เจ้า และแสดงการวะและรำลึกถึงเกียรติคุณความดี
ของมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าขอเชิญชวนให้ประชา
กรของโลกซึ่งมีความเศร้าสลดพร้อมกันเรา ได้ร่วมไว้อาลัย
ในวันด้วย

เพื่อเป็นสักขีพยานในการนี้ ข้าพเจ้าได้ลงนาม
ประทับตราแห่งสหรัฐอเมริกาไว้เป็นสำคัญ ประกาศ

ได้ลงนาม ณ กรุงวอชิงตัน วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ปี
คริสต์ศักราช ๑๙๖๓ และเป็นปีที่ ๑๘๘ ของการประ-
กาศเอกราชของสหรัฐอเมริกา.

(ลงนาม) ลินคอล์น บี. จอห์นสัน

๕
เบื้องหลังสังหารโหด

โตโจ นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่น

๕
บทที่ ๑

วาระสุดท้ายของผู้แพะ

เมื่อระเบิดปรมาณู แห่งสันติภาพ
ลูกที่ ๒ ตกลงมายังเมืองนากาซากิและ
เมือง นางาซากิ กลายเป็น ทะเลสาบ
ชีวิตนับแสนตายอย่างน่าอึ้งคือนักคน
พิการนับหมื่น ตกบนบานต้องถูกกลืน
หายลงใต้ พระธรณี อย่างน่าสยดสยอง
นับเป็นโศกนาฏกรรมอันยิ่งใหญ่ที่
ญี่ปุ่นได้รับจากสงครามครั้งนี้ แล้วต่อ
จากนั้น — — —

ญี่ปุ่นผู้ทรงองอาจ ผู้ประกาศใช้วงไพบุลย์ร่วมกันในมหาเอเซียบูรพา ก็จำเป็นต้องประกาศภาวะความสิ้นสุดแห่งสถานการณ์สงครามขึ้น เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๘

ภายหลังที่ได้ลงนามสนธิสัญญาสันติภาพกันแล้ว นายพลคักกลาส แม็คอาเธอร์ ผู้บัญชาการทหารสูงสุดของประเทศพันธมิตรผู้ยึดครองญี่ปุ่นได้เริ่มดำเนินงานในฐานะผู้ยึดครองทันที โดยในวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๔๘๘ เขาได้ออกคำสั่งให้ทำการจับกุมอาชญากรสงครามทั้งที่เป็นชาวญี่ปุ่นและชาวต่างประเทศ ในจำนวนอาชญากรสงครามที่มีคำสั่งให้จับกุมทั้งหลาย มีพลเอกโตโจ อดีตนายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นร่วมอยู่ด้วยคนหนึ่ง และอยู่ในฐานะอาชญากรคนสำคัญเสียด้วย

บ่าย ๔ โมงเป็นวันนั้น --

สารวัตรทหารอเมริกันซึ่งได้รับคำสั่ง จากพลเอก

แม็คอาเธอร์ ได้ไปล้อมบ้านพลเอกโตโจไว้ และขอเข้า
พบทันที

ฝ่ายโตโจเมื่อได้ทราบเช่นนั้น ก็ไม่แน่ใจได้ไพล่
หน้าต่างออกมาดู ครั้นเห็นจริงเพราะไม่ต้องการให้ถูก
จับจึงชักปืนพกออกมายิงตัวเอง ๑ นัดในทันที

บึง!

เสียงระเบิดกึกก้องของกระสุนปืนนัดนั้น ทำให้
สรวัวทรทหาร อเมริกัน ซึ่งรออยู่ข้างนอก รีบพุ่งประตูเข้าไป
ไปในห้อง ก็พบโตโจนอนพับอยู่บนเก้าอี้นอน โดยสวม
เสื้อเชิ้ตขาว และถอดเครื่องแบบทหารออก ที่หน้าอก
เบื้องซ้ายตรงใต้หัวใจแดงฉานด้วยเลือด อาการร่อแร่
เต็มที

“ข้าพเจ้าขอแบกความรับผิดชอบทั้งหมดไว้เอง”

โตโจพิมพ์ปากออกมาอย่างอานระโหย “ข้าพเจ้าไม่ต้องการ
จะยืนอยู่เบื้องหน้าผู้ชนะในฐานะผู้แพ้ นี่เป็นความรู้สึก
ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องการฆ่าตัวตายด้วยการยิงตัวเอง
เพียงนัดเดียว ในตอนแรกข้าพเจ้าต้องการใช้ดาบฆ่าตัว

ตาย แต่แล้วข้าพเจ้านี้ ใช้ปืนพกยิงแทนโดยเกรงว่า
ข้าพเจ้าอาจพลาดพลั้ง^๕ และยังมีชีวิตรอดพ้นอยู่สืบไป”

เหล่าสารวัตรทหารอเมริกันไม่ฟังเสียง รีบปรวต
เข้าไปแบกร่างโตโจขึ้นรถ นำไปรักษาที่โรงพยาบาล
สนามอเมริกัน ณ โยโกฮาม่าอย่างทันควัน

๕ ๖ ๗ ๘
ครนวนรุ่งบนที่ ๒๔ กันยายน ๒๔๘๘ —

ภายหลังที่ได้รับการถ่ายโลหิตเข้าสู่ร่างกาย เป็น
ครั้งที่สี่ โตโจมีอาการดีขึ้นและมีโอกาสรอดตายยิ่งขึ้น
โดยลำดับ เมื่อมีอาการค่อยยังชั่วขึ้น โตโจกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะตากหน้าไป ยืนเป็นจำเลย
ถูกไต่สวนอย่างผู้แพ้ต่อหน้าผู้ชนะเลย”

ต่อมา วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๔๘๘ โตโจมีอาการ
ดีขึ้นมาก และนับเป็นครั้งแรกที่เขายอมกินอาหาร

เมื่อโตโจมีอาการดีขึ้นจนเป็นปกติแล้ว ก็ถูกส่ง
ตัวขึ้นศาลอาชญากรรมสงคราม ณ กรุงโตเกียว ร่วมกับอาช-

ญากรสงครามอื่น ๆ ที่เขาไม่ต้องการจะตากหน้าไปยื่นเป็น
จำเลยจนได้

ศาลตามโตโจว่า

“สำนึกผิดหรือไม่ ?”

โตโจตอบอย่างไม่หวั่นไหวว่า

“ความผิดประการเดียว ที่ข้าพเจ้า ขออมรับ ก็คือ
ญี่ปุ่นแพ้สงคราม”

ครั้นแล้ว ศาลอาชญากรสงครามในกรุงโตเกียว
ได้มีคำพิพากษาคัดสินให้ประหารชีวิตโตโจ โดยการแขวน
คอ!!

นายพลโตโจ นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นได้ถูกนำตัวไป
แขวนคอและสิ้นชีวิตอย่างสงบของตามคำพิพากษาที่ไม่
มีอุทธรณ์ฎีกาของศาลในวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๔๘๘

นี่คือ — — วาระสุดท้ายของผู้แพ้ — —

๔
บทที่ ๒

พฤติกรรมอันนำไปสู่ความหายนะของโตโจ

ภายหลังที่เจ้าชายโคโนเอะ ไม่
สามารถนำรัฐบาลของตน ผ่านพ้น มรสุม
ไปได้ จึงต้องถวายนบังคมลาออกเมื่อ
วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๔๘๔ แล้ว พระเจ้า
จักรพรรดิก็มะทรงเห็นมีใครจะได้รับการ
สนับสนุนจากปวงชนเท่ากับโตโจ ดัง
นั้น พระเจ้าจักรพรรดิก็มะทรงแต่งตั้งนาย
พลฮิโตะกิ โตโจ เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี
เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๔๘๔

โตโจนอกจากจะเป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว ยังเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทหารบกด้วย

การครั้งนี้ แปลว่าโตโจได้เข้าควบคุมทั้งการรัฐประศาสน์ในภายในและภายนอก นับเป็นสัญญาณลึกลับ บอกให้ตระหนักว่า สงครามในตะวันออกไกลนั้นไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงได้เสียแล้ว

การเข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีโตโจ ทำให้โลกตระหนักพวกกันหวาดหวั่นมาก การเปลี่ยนแปลงรัฐบาลจากพลเรือนมาเป็นทหารนั้น เป็นสิ่งแน่นอนเหลือเกินว่า ญี่ปุ่นเตรียมดำเนินการในทางทหารอย่างไม่มีปัญหา เยอรมันและอิตาลี ได้กล่าวให้ ประชากรญี่ปุ่นและรัฐบาลญี่ปุ่นตระหนักถึงความจำเป็นในการสถาปนาระบบของไฟบูลย์แห่งเอเชียบูรพา และกล่าวว่า ไม่มีทางใดอีกแล้วที่จะทำลายแนว A.B.C.D. ได้ นอกจากสงคราม การที่เยอรมันและอิตาลีตัดสินใจเข้าเผชิญกับสงครามนั้น

ก็เพราะว่า “เราไม่ได้รับความเป็นธรรม และเราถูกมหาอำนาจ ตะวันตก บีบคั้นทำนองเดียวกัน กับญี่ปุ่น ถูกแนว A B C D Sanction”

ถ้าท่านจะได้ดูลัทธิจักรวรรฐาธิปไตยของญี่ปุ่น นับตั้งแต่ญี่ปุ่นได้ชัยชนะรัสเซียใน พ.ศ. ๒๔๔๗—๒๔๔๘ (ค.ศ. ๑๙๐๔—๑๙๐๕) แล้วต่อจากนั้นญี่ปุ่นก็ยึดเอาเกาหลีไว้ในความคุ้มครอง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๓ (ค.ศ. ๑๙๑๐) แล้วต่อมา พ.ศ. ๒๔๕๔ (ค.ศ. ๑๙๑๑) ญี่ปุ่นก็แก้อัญญาภิขันธ์สหรัฐอเมริกา, อังกฤษ และประเทศตะวันตกอื่นๆ โด่ยกยึดหลักแห่งความเสมอภาคกัน แล้วต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๖๒ (ค.ศ. ๑๙๑๙) ญี่ปุ่นก็เข้าเป็นสมาชิกสันนิบาตชาติ แล้วเหตุการณ์ต่อมาก็คือเมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑) ญี่ปุ่นก็บุกรุกเข้าไปในแมนจูเรีย แล้วตะครุบเอาแมนจูเรียเข้าไว้ในความปกครองโดยสถาปนาพระเจ้าปูยีเป็นกษัตริย์ จีนเรียกร้องให้สันนิบาตชาติ Sanction ทางเศรษฐกิจ และการทหารการเมืองของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นไม่พอใจสันนิบาตชาติจึงลาออกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖

(ค.ศ. ๑๙๓๓) แล้วต่อมาเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ.

๒๔๗๗ (ค.ศ. ๑๙๓๔) รัฐบาลบาลญี่ปุ่นแจ้งความประ
สงค์ต่อรัฐบาลอเมริกาในอันจะระงับสัญญา ทางทหารเรือ
แห่งวอชิงตัน ครั้นใน พ.ศ. ๒๔๗๘ (ค.ศ. ๑๙๓๖)

ญี่ปุ่น ก็ลาออกจากสมาชิกภาพ แห่งข้อตกลงทางการทหาร
เรือแห่งลอนดอนใน พ.ศ. ๒๔๗๓ (ค.ศ. ๑๙๓๐) แล้ว

ต่อมาในวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ (ค.ศ. ๑๙๓๗)

จีนกับญี่ปุ่นก็เกิดการเลี้ยว—พะ กันขึ้นอีก ในวันที่ ๑๐
พฤศจิกายน ปีเดียวกันญี่ปุ่นก็เข้ายึดเซี่ยงไฮ้ไว้ได้ ใน

วันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ นานกิงก็แตก ในวันที่
๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ นครกวางตุ้งแตก ในวันที่ ๑๗

เดือนเดียวกันญี่ปุ่นก็ยাত্রากำลังทหารเข้าทำการยึดครอง
ฮันไค้, ลูซวง และอันยาง แล้วในวันที่ ๑๔ มิถุนายน

พ.ศ. ๒๔๘๒ (ค.ศ. ๑๙๓๒) ญี่ปุ่นก็แสดงบทบาทครั้ง
ใหญ่ยิ่งโดยมียาเกรงมหาอำนาจตะวันตก คราวนี้ญี่ปุ่น

บีตล้อมเขตเข้าของนานาชาติในเทียนสิน แล้วต่อจากนั้น
กองทัพแห่งพระเจ้าจักรพรรดิก่ทำการขับไล่ทหารจีนออก

ไปจากชั่วเถา เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๒ ระหว่างที่เยอรมัน กับโปแลนด์ เกิดการปะทะกัน ที่ชายแดน เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๒ ญี่ปุ่นก็เริ่มทำความสัมพันธ์กับเยอรมันด้วยสัญญาการค้ากับเยอรมัน แล้วต่อมาในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ สหรัฐอเมริกา บอกเลิกสัญญาการค้ากับญี่ปุ่น แล้วในวันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ อังกฤษเริ่มเปิดการเจรจาในกรณีโปแลนด์ แต่แล้วการเจรจาไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย ท้ายที่สุดฮิตเลอร์บุกโปแลนด์เมื่อ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๒ เมื่อสงครามระหว่างโปแลนด์กับเยอรมันระเบิดขึ้น ในวันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๒ ญี่ปุ่นก็ประกาศไม่เกี่ยวข้องในการสู้รบในยุโรป ในวันที่ ๑๘ ตุลาคม ปีเดียวกัน ญี่ปุ่นทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับอิตาลี ในวันที่ ๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๓ อาริธา รัฐมนตรีต่างประเทศ ญี่ปุ่นได้ยืนยันและแถลงต่อบรรดาทูตานุทูตแห่งเยอรมัน-นี, เนเธอร์แลนด์ สหราชอาณาจักรอังกฤษ และฝรั่งเศส ถึงนโยบายไม่เกี่ยวข้องของกับสงครามในยุโรป ในวันที่ ๑๒

มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๓ ญี่ปุ่นก็ได้ทำสัญญากับประเทศไทย ณ กรุงโตเกียว โดยจะเคารพอธิปไตยเหนือดินแดนร่วมกัน การเคลื่อนไหวกองทัพญี่ปุ่นที่โลกตกตลิ่งก็คือ กองทัพ ญี่ปุ่น ยাত্রาสู่ภาคเหนือ ของอินโดจีน ฝรั่งเศส ตามข้อตกลงระหว่างญี่ปุ่นฝรั่งเศส ในวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๓ ญี่ปุ่นได้ลงนามในสมมติสัญญาพันธมิตรระหว่างญี่ปุ่นกับเยอรมันนี และอิตาลี ณ กรุงเบอร์ลิน (Three Powers Pact) วันที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๓ มัตซุโอกะเข้าพบฮิตเลอร์ ณ กรุงเบอร์ลิน แล้วต่อมา มัตซุโอกะ รัฐมนตรีต่างประเทศของญี่ปุ่น เข้าพบกับ มุสโสลินี ณ กรุงโรม เมื่อวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๔ เหตุการณ์ต่อมาก็คือ ญี่ปุ่นลงนามในสัญญาเป็นกลางระหว่างญี่ปุ่นกับรัสเซีย ณ กรุงมอสโก เมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๔ แล้วต่อจากนั้น คือในวันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๓ ญี่ปุ่นก็ยกพลขึ้นบกที่ไช่ฮั่น

เหตุการณ์โดยย่อดังกล่าวนี้ เป็นเหตุการณ์ที่บอกให้ทราบว่า รัฐประศาสนโยบายการต่างประเทศของ

ญี่ปุ่นมีความอย่างใกล้ชิดกับเยอรมันและอิตาลี อิตเลอร์ก็พยายามตีรณในพันธะ และข้อผูกมัด เกี่ยวแก่สัญญาโลการ์โนและสัญญาแวร์ซายส์ รวมทั้งการแผ่อำนาจไปสู่ประเทศเล็ก ๆ สำหรับญี่ปุ่นก็อยู่ในลักษณะเดียวกันกับเยอรมันนี้ คือสัญญาโลการ์โน (สัญญาเก่าประเทศ) และสัญญาอื่น ๆ ที่บีบบังคับมิให้ญี่ปุ่นขยายตัวเข้าไปในจีน เหมือนที่ญี่ปุ่นมีความจำเป็นมากกว่าเยอรมันหลายเท่าที่ญี่ปุ่นจำเป็นต้องขยายตัวเข้าไปในประเทศจีน เพราะความจำเป็นทั้งในด้านการเศรษฐกิจ และทั้งความจำเป็นในทางยุทธศาสตร์ด้วย ดังที่ท่านจะได้เห็นว่า ญี่ปุ่นตัดสินใจรบกับรัสเซียในปี พ.ศ. ๒๔๔๗-๒๔๔๘ ก็ด้วยปัญหาทางยุทธศาสตร์ เพราะเกาหลีเป็นเมืองหน้าด่านคล้ายกับโรนแอนด์เหมือนกัน

ย่อมเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า นโยบายการต่างประเทศของรัฐบาลโตโจนั้นคือ "นโยบายแห่งวงไพบูลย์ร่วมกันแห่งเอเชียบูรพา" นโยบายดังกล่าวนี้เป็นนโยบายที่มีความสัมพันธ์กันกับการจัดระบบใหม่ของยุโรป ตามที่

ชิตเลอร์ประกาศ แต่อย่างไรก็ตามนโยบายแห่งวงไพบูลย์
 ร่วมกัน หรือที่เรียกว่า "Co-Prosperity Sphere" ญี่ปุ่น
 หมายถึงความร่วมมือสัมพันธ์ทั้งในทางการเมือง เศรษฐกิจ
 และวัฒนธรรมร่วมกัน แต่จะเป็นการร่วมกันโดยสถานใด
 นั้น ก็เป็นการยากที่จะเข้าใจ เพราะเป็นนโยบายกว้างๆ
 แต่ก็เข้าใจว่า "คงจะหมายความว่า การจัดระบบการเมือง
 เศรษฐกิจด้วยการร่วมความสัมพันธ์กัน โดยมีญี่ปุ่นเป็น
 ตัวจักรใหญ่ในการดำเนินการ" อันที่จริงนโยบายแห่ง
 วงไพบูลย์ร่วมกันนี้ ได้มีตั้งแต่ในอดีตแล้ว นายเออิจิ
 หัวหน้ากองการโฆษณาการของญี่ปุ่นก็ได้ ประกาศ แสดง
 ว่า "จะเป็นผู้นำในทางการเมืองและเศรษฐกิจในเอเชีย"

ในการเป็นนายกรัฐมนตรีของโตโจครั้งนี้ โตโจก็
 ได้ประกาศด้วยความภาคภูมิใจว่า "เราจะก้าวหน้าต่อไป
 ในการสถาปนาวงไพบูลย์ร่วมกันแห่งเอเชียบูรพา" คำ
 ประกาศอย่างกรีกโครมของโตโจ เป็นการนำมาแห่งความ
 ตื่นเต้นมาก นักสังเกตการณ์ทั่วโลกได้พากันวิจัยวิจารณ์
 ว่า สันติภาพของตะวันออกกำลังได้รับการคุกคามแล้ว

เพราะอย่างไรเสียโตโจต้องบุกทะวันออกแน่ ทั้งนี้ เพราะ
ญี่ปุ่น ต้องการ กวาดล้าง จักรพรรดิ และจักรวรรดิ นิยมให้
หมดสิ้นในตะวันออก และอีกอย่างหนึ่งญี่ปุ่นก็ทนไม่ไหว
ต่อการ Blockade หรือ Sanction ในการล้อมบีบคั้นของ
แนว A.B.C.D. (คืออเมริกา, บริติช, จีน, ฮอลันดา)
การกระทำของประเทศทั้ง ๔ เป็นการขัดขวางต่อการ
ขยายตัวของญี่ปุ่น ทั้งในทางการเมืองและการเศรษฐกิจ
เป็นการบีบ บังคับให้ ญี่ปุ่น มีความ วุ่นวาย อยู่แต่ในเกาะ
ญี่ปุ่น แต่ญี่ปุ่นจะหยุดอยู่ได้อย่างไรในเมื่อญี่ปุ่นเป็น
ประเทศอุตสาหกรรม ยิ่งกว่านั้นประชากรของญี่ปุ่นก็
เพิ่มทวีคูณ จนไม่สามารถจะทนยึดเยียดกันอยู่บนเกาะ
นั้นต่อไปได้ เพราะความจำเป็นในทางเศรษฐกิจ อย่งไร
ก็ดี โลกพากันวิจารณ์ว่า “สงครามในตะวันออกไกลใกล้
ระเบิดเต็มที่แล้ว”

เมื่อพลเอกไฮเดกิ โตโจ ขึ้นรับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ก็เห็นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องตัดสิน

ใจเผชิญหน้ากับพวก A.B.C.D ด้วยความจำเป็นในประ-
 เต้นดังกล่าวนี้ โทโจเห็นชอบด้วยการเข้าร่วมลงนามใน
 สนธิสัญญาเป็นพันธมิตร ระหว่างญี่ปุ่น เยอรมันนี
 อิตาลี ณ กรุงเบอร์ลิน เมื่อ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๓
 (ค.ศ. ๑๙๔๐) ในสนธิสัญญาดังกล่าวนี้มีข้อความสำคัญ
 ว่า "เยอรมันนี อิตาลี จะเคารพต่อการจัดระบบใหม่ใน
 มหาบูรพาเอเชีย (Greateast Asia)" ตามสนธิสัญญา
 ฉบับนี้อัครภาคีทั้ง ๓ ประเทศ ต่างก็รับว่าจะมีการช่วย
 เหลือกันในการเมือง เศรษฐกิจและการทหาร สนธิ
 สัญญาที่เรียกว่า "Three Power Pact" นี้ ทำให้อังกฤษ
 และอเมริกาคาดการณ์เอาไว้ว่า "ญี่ปุ่นจะต้องเปิดการรุกราน
 ตะวันออกหนักขึ้น" เป็นที่คาดหมายกันว่าญี่ปุ่นจะเปิด
 การรุกรานไซบีเรีย หรือไม่ก็ขยายกำลังทหารไปทางใต้
 ถ้าไม่เช่นนั้นก็เปิดการรุกรานใหญ่เข้าไปในประเทศจีน ถ้า
 ผิดไปเช่นนั้นญี่ปุ่นก็ทำการโจมตีเพิร์ลฮาร์เบอร์ ไทย พม่า
 สิงคโปร์ เป็นลำดับ ตามความคาดคะเนของหนังสือพิมพ์
 และบุคคลสำคัญๆ ในวอชิงตัน เป็นการถูกเผงทีเดียว

เพราะในเวลาเดียวกันกองทัพ ของ ญี่ปุ่น ก็ เคลื่อนทัพ เข้า
ไป ใน อินโดจีน จากฐานทัพ ใน อินโดจีน ญี่ปุ่น อาจ โจมตี
ฟิลิปปินส์ หมู่เกาะอินเดียนตะวันออกของฮอลันดาหรือ
มลายา ไรสเวลท์ ได้ พิจารณาสถานการณ์ดังกล่าวนี้ อย่าง
ละเอียดละออ จึงลงความเห็น ว่า "ตะวันออกตกอยู่ใน
ภาวะแห่งความคับขัน จึงได้ส่งนายพลแม็คอาเธอร์ไป
คอยสกัดกองทัพญี่ปุ่นในฟิลิปปินส์"

นายพลมาร์แชลล์และนายพลเรื่อสตาร์ก ได้

คาดคะเนการรุกรานของญี่ปุ่นใน ทวีปตะวันออก ของ ท่านว่า
"การเข้าทำการโจมตีตะวันออกของญี่ปุ่นนั้น ญี่ปุ่นจะ
เริ่มรุกรานจีน รัสเซีย และจะเข้าควบคุมประเทศไทย,
มลายา หมู่เกาะอินเดียนตะวันออกของฮอลันดา ฟิลิปปินส์
ต่อจากนั้น บรรดาสุกพระ เจ้าจักรพรรดิผู้มีเลือดชาмуไร
หรือบูชิโด ก็จะทำ การโจมตีอังกฤษในมลายา และโจมตี
ฮอลันดาใน หมู่เกาะ อินเดียนตะวันออก กำลังของ อังกฤษ
และฮอลันดา จะไม่สามารถรับ การโจมตีจากกองทัพญี่ปุ่น

ได้ ถ้าหากสหรัฐอเมริกาไม่อุทหนุนหรือช่วยเหลือใน
ทางการทหาร”

นอกจากนั้น นายพลมาร์แชลล์และนายพลเรือ
สตีร์กยังวิจารณ์ญี่ปุ่นต่อไปอีกว่า

วัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของญี่ปุ่น ก็คือ
“การสถาปนาระบบวงไพบูลย์เอเชียบูรพา” เป็นความ
ปรารถนาอันแน่นอนของญี่ปุ่นที่จะรวบรวมบริเวณไซบี-
เรียตะวันออก จีนภาคตะวันออก อินโดจีน ประเทศไทย
มลายา หมู่เกาะอินเดียนตะวันออกของซอลันดา ฟิลิปปินส์
และอาจเป็นพม่า

นอกจากนี้ นายพลมาร์แชลล์ และนายพลเรือ
สตีร์ก ได้วิจารณ์ยุทธวิธีของญี่ปุ่นว่า

ก. เพิ่มกำลังของญี่ปุ่น ในเกาะที่อยู่ภายใต้
อาณัติของตน โดยการใช้กำลังเรือเป็นส่วนน้อย และ
ใช้กำลังทางอากาศ เป็น ส่วนใหญ่ สนับสนุนโดยเรือผสม

การดำเนินการตามวิธีนี้ อาจจะสมทบด้วยการใช้เรือดำน้ำ
กับการโจมตีทางอากาศ ท่อกำลังทางเรือของสหรัฐ
อเมริกา เส้นทางคมนาคมของสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ
ในมหาสมุทรแปซิฟิกภาคกลาง และภาคตะวันออก การ
จะเอาชนะประเทศไทย มลายา หมู่เกาะอินเดียตะวันออก
ของฮอลันดาและฟิลิปปินส์ ความสำเร็จต้องอาศัย
กำลังทางอากาศอย่างเข้มแข็ง กำลังทางเรือขนาดใหญ่
และกำลังทางภาคพื้นดิน จะไม่เห็นว่ามีญี่ปุ่นจะใช้กำลัง
ส่วนใหญ่ดำเนินการตีไปทางภาคเหนือและทางใต้ เพราะ
ว่าขาดกำลังอาวุธยุทธภัณฑ์และวัตถุดิบ

นายพลมาแชลล์และนายพลเรือสตัดาร์ก ได้วิจารณ์
ท่าทีแห่งการรุกรานของญี่ปุ่นต่อไปอีกว่า

“การรักษาหมู่เกาะฟิลิปปินส์, มลายา, หมู่เกาะ
อินเดียตะวันออกของฮอลันดา, ออสเตรเลีย, พม่า, จีน,
ไว้ได้โดยสหรัฐอเมริกา และสัมพันธมิตรจะเกิดผลใน
อนาคต กำลังของสหรัฐอเมริกาไม่อาจเพิ่มได้ในภาค

ตะวันออกไกล ถ้าหากว่าจะต้องดำเนินการในภาคอื่น
 อย่างหนัก แต่การกระทำของกองทัพเรือภาคแปซิฟิก
 ยังมีอิทธิพลต่อสถานการณ์นั้นอยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าสหรัฐ
 อเมริกาควรแบ่งอาวุธยุทธโปกรณ์และเครื่องบินให้แก่จีน
 และหมู่เกาะอินเดียนตะวันออกของซอลันดา”

ภายหลังญี่ปุ่นยึดครองอินโดจีนไว้ได้แล้ว และ
 นำตนเข้าไปทำการแทรกแซงในกรณีพิพาท ระหว่าง
 ประเทศไทยกับอินโดจีนฝรั่งเศส โดยนำตนเข้าไปเป็นผู้
 โกล่เกลี่ยจนได้รับความสำเร็จ ในเดือนมกราคมและ
 กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๔ การร่วมมือของรัฐบาลไทยใน
 การร่วมทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่นเมื่อ ๒๔ ธันวาคม
 ปีเดียวกัน ได้ทำให้ญี่ปุ่นมีความรู้สึกว่า “ตนมีความเข้ม
 แข็งที่สุด” ผู้แทนทางการทูตของสหรัฐอเมริกาในญี่ปุ่น
 ได้รายงานมายังรัฐบาลของตนว่า “ภายหลังที่คณะรัฐ
 มนตรีชุดเจ้าชายโคโนเอะลาออกแล้ว และนายพลเอก
 ชิเดกิโตโจเป็นนายกรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ.
 ๒๔๘๔ แล้ว การดำเนินรัฐประศาสนนโยบายทางทหาร

ของญี่ปุ่น จะต้องทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น”

การเจรจาในทางการทูต ระหว่างญี่ปุ่นได้เริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๓ และก็เป็นเวลาเดียวกันที่กองทัพนาซีเปิดการรุกรานยุโรปเป็นการใหญ่ ในวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๓ นครวอซอร์แตก ในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ปีเดียวกัน ถ้วยแสนยานุภาพอันเกรียงไกรยิ่ง กองทัพนาซีอันทรงอำนาจ ก็ยাত্রาทัพ เข้าสู่ กรุงเฮก อย่างสง่าผ่าเผย แล้วในวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๓ กองทัพเยอรมันอันทรงไว้แห่งประสิทธิภาพ ก็บุกตลุยเข้าไปในบรัสเซลส์ และในตนเอง อิตาลีภาคีสมาชิกแห่ง Three Power Pact (สัญญาไตรภาคี) ก็ประกาศสถานการณ์สงครามกับพันธมิตร เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๓ นาซีบุกเป็นการใหญ่ ในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ก็บุกนายพลเวกิงส์หนีเตลิดเปิดเปิง และยাত্রากองทัพนาซีเข้าสู่กรุงปารีสอย่างสง่าผ่าเผย แล้วต่อมากองทัพบกฝรั่งเศสก็พ่ายฐานยอมจำนน ในวันที่ ๑๗ มิถุนายน แล้วต่อมาในวันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๓ สัญญาสงบ

ศึกโดยปราศจากเงื่อนไข ก็ถูกลงนามระหว่างเยอรมัน
กับฝรั่งเศสที่ปารีสเมื่อเป็นอันสุดสิ้นแห่งรัฐบาล
ฝรั่งเศส ต่อจากนั้น พ่อยอดชายนายฮิตเลอร์ก็เริ่ม
สงครามแบบสายฟ้าแลบแก่อังกฤษ โดยนำเอาเครื่องบิน
เป็นจำนวนพันๆ เข้าถล่มหลายกรุงลอนดอน เล่นเอา
ชาวอังกฤษแทบช็อคตาย ท่ามกลางแห่งการโหมใหญ่
เพื่อให้เกาะอังกฤษพินาศนั้น กองทัพเยอรมันยังบุกตลุย
เข้าไปสู่เบลเกรด และไปเผชิญหน้ากับกองทัพอังกฤษ
อย่างหนักที่ดิลกัน แล้วในวันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๔
ยูกอสลาเวียถูกเยอรมันยึดครอง และกรีดยอมจำนนใน
วันที่ ๒๓ เมษายนปีเดียวกันนั้นเอง และแล้วในที่สุด
กองทัพเยอรมันก็บุกรัสเซีย และประกาศสถานการณ์
สงครามกับรัสเซียเมื่อ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๔

เหตุการณ์ย่อยๆ ดังกล่าวนั้น ทำให้การเจรจาทาง
การทูตระหว่าง ญี่ปุ่นกับ สหรัฐอเมริกาได้ ดำเนินไปอย่าง
ไม่สู้จะราบรื่นนัก ก็เพราะญี่ปุ่นคอยหาโอกาสที่จะรุกราน
ตะวันออก ในการเจรจากันเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๓ นั้น

สหรัฐอเมริกาได้เสนอหลักการ ๖ ข้อ ให้ญี่ปุ่นพิจารณา
หลักการ ๖ ข้อ มีดังนี้คือ

๑. ความ กึก เห็น ของ สหรัฐอเมริกา และ ญี่ปุ่น
ใน การ เคารพ พันธไมตรี ระหว่าง ชาติ และ
ลักษณะภาพของประชาชาติทั้งสอง
๒. ท่าที ของ รัฐบาล ทั้งสอง ที่มีต่อ สงครามใน
ยุโรป
๓. การสนับสนุนหลักการแห่งสมภาพ รวมทั้ง
สมภาพ ในโอกาสดำเนินการพาณิชย์กรรม
๔. การไม่กีดกันสถานะคงเดิม ในแปซิฟิก
นอกจากสถานะคงเดิมนั้น จะได้ถูกเปลี่ยนแปลง
แปลงไปโดยสันติวิธี

ผลของการเจรจาทางการทูตดังกล่าวนี้ ได้เรีย
วังมาตั้งแต่รัฐบาลเจ้าชายโคโนเอะ แต่การเจรจาทางการ
ทูตในรัฐบาลโคโนเอะ ไม่ได้ทำให้การเจรจานั้นเกิด
ประโยชน์อันใดแก่ญี่ปุ่นเลย แต่แล้วเจ้าชายโคโนเอะจึง

ลาออก เมื่อโตใจได้เข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ และในวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๔ ญี่ปุ่นได้จัดส่งทูตพิเศษ คือ ซาบูโร คูรุซุ ไปยังกรุงวอชิงตัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยเหลือพลเรือเอกโนมุระในการเจรจา และแล้วก็ได้เปิดการเจรจาทันที การทูตกันขึ้นเมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน และในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน เอกอัครราชทูตญี่ปุ่นพลเรือเอกโนมุระ และซาบูโร คูรุซุ ได้เสนอหลักการ ๕ ข้อในการเปิดการเจรจากัน หลักการ ๕ ข้อมีดังนี้

๑. รัฐบาลญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกาทั้งสองจะไม่ทำการรุกรานด้วยกำลังอาวุธเข้าดินแดนแห่งหนึ่งแห่งใด เว้นไว้แต่อินโดจีนฝรั่งเศส
๒. รัฐบาลญี่ปุ่น และ สหรัฐอเมริกา จะร่วมกันในแนวความคิดเห็น ที่จะนำมาซึ่งสิ่งอุปโภคและบริโภคอันจำเป็นสำหรับประเทศทั้งสอง ในหมู่เกาะอินเดียนตะวันตกของฮอลันดา
๓. รัฐบาลญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา ต่างฝ่าย

จะ ดำเนิน การ ฟื้นฟู สัมพันธภาพ ทาง การ
พาณิชย์ซึ่งกันและกัน ให้กลับคืนเข้าสู่สภาพ
เหมือนเมื่อได้เป็นมาแล้ว ก่อนที่เดิมีการ
กักกันสินทรัพย์ (๒๕กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๔)
รัฐบาล สหรัฐ อเมริกา จะ จ่าย น้ำมัน ตาม
ตามปริมาณที่ต้องการให้ญี่ปุ่น

๔. รัฐบาลสหรัฐอเมริกา จะไม่ก่อความรบกวน
ด้วยวิธีการและการกระทำทั้งปวง อันเป็น
การไม่ชอบด้วยทำนอง ธรรมเนียม แก่ความ
พยายามทั้งปวงของญี่ปุ่น เพื่อการที่จะฟื้นฟู
สัมพันธภาพโดยเสมอกันในภาคแปซิฟิก
๕. รัฐบาลตกลงที่จะลดอาหาร ซึ่งบัดนี้กำลัง
ประจำอยู่ในอินโดจีน ไม่ว่าเพื่อจะฟื้นฟู
สัมพันธภาพให้คืนคงดำรงอยู่ระหว่างญี่ปุ่นหรือ
จีน หรือเพื่อการสถาปนาสัมพันธภาพโดยสม่ำเสมอ
กัน ในภาคแปซิฟิก

ข้อเสนอของญี่ปุ่นทั้ง ๕ ข้อ^๕ ข้อที่ ๕ รัฐบาลสหรัฐอเมริกาคัดค้านข้อเสนอของญี่ปุ่นไปในทำนองว่า "เป็นไปไม่ได้" เพราะหลักการ ๕ ข้อ ของญี่ปุ่นนั้นเป็นการเอาเปรียบในการเจรจาทางการทูตกับ สหรัฐอเมริกามากเกินไป เพราะอย่างไรก็ตามเจตจำนงของญี่ปุ่นก็ปรารถนาสถาปนา วงโคบอลต์ ตาม แผน การณ์ ของ ญี่ปุ่น และต้องการขบไล่อิทธิพลตะวันตก ทั้งในทางการเมืองและการเศรษฐกิจ การทหาร ให้หมดสิ้นเสียจากเอเชีย การเจรจาจึงต้องอวสานลง โดยไม่สามารถจะทำความเข้าใจกันได้

การเจรจาทางการทูตชั้นนี้^๕ หรือกล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือใช้กลยุทธ์แห่งการทูต เพื่อประโยชน์ในการตระเตรียมการในด้านการทหารของโตโจ ได้เริ่มเปิดฉากอีก เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๕ โดยมีประธานาธิบดีโรสเวลต์และสตีลส์รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา ส่วนฝ่ายญี่ปุ่นก็มีพลเรือเอก ไนมุระ และคุรุซุ การประชุมเจรจาเพื่อหารือข้อตกลง

ปัญหาสันติภาพในตะวันออกได้เปิดการประชุมกันขึ้น ณ
ทำเนียบขาว การเจรจาครั้งนี้ญี่ปุ่นได้เสนอหลักการ ๑๐
ข้อ แต่มีข้อสำคัญ ๆ ที่ควรจะทราบคือ

๔. ญี่ปุ่นเสนอให้สหรัฐอเมริกา ทำการสนับ-
สนุนรัฐบาล汪精衛 หรือรัฐบาลนานกิงที่
ญี่ปุ่นได้สถาปนาขึ้น
๕. สิทธิของชาวยุโรปในดินแดนจีน โดยการ
สัมปทานกับนิคมนานาชาติในประเทศจีน
ตามหนังสือพิธีสารสนธิสัญญาปักกิ่งเซอร์
พ.ศ. ๒๔๔๔ (ก.ศ. ๑๕๐๑) จะต้องสิ้นสุด
สุดลง
๖. เกี่ยวแก่การลดค่าแพงภาษีของประเทศทั้ง-
สอง และสหรัฐจะไม่เก็บภาษีใหม่ติดของ
ญี่ปุ่น
๗. ต่างจะทำการเพิกถอนการกักกันทรัพย์สิน
ซึ่งกันและกัน
๘. จะได้ทำความตกลงกันในแผนการณ์ เพื่อ

ทำให้อัตราแลกเปลี่ยนเงินเยนกับดอลลาร์
เข้าสู่ระดับมั่นคง ด้วยการยอมให้เงินจำนวน
เพียงพอแก่ความประสงค์อันนี้ โดยแต่ละ
ประเทศจะออกเงินจ่ายให้ฝ่ายละครึ่ง

๙. ทางฝ่ายจะไม่ตกลงกับมหาอำนาจที่ ๓ ซึ่ง
การตกลงนั้นจะนำมาซึ่งการยุ่งยากในการ
สถาปนา และการรักษาสันติสุข ในภาค
แปซิฟิก
๑๐. ทางฝ่ายจะใช้อิทธิพลให้ประเทศอื่นปฏิบัติ
ให้เป็นไปตามหลักการและมาตรฐานแห่งข้อ
ตกลงนี้

ข้อเสนอของญี่ปุ่นที่ได้เปิดการประชุม ณ ทำ-
เนียบขาวแล้ว ถ้าจะได้พิจารณาให้ลึกซึ้งแล้วก็หมาย
ความว่า “ไม่มีทางใดเลยที่จะทำให้สหรัฐอเมริกายอม
ตกลงด้วยได้ เพราะเป็นการเสียเปรียบทั้งในทางการ
เมือง การเศรษฐกิจ และเกียรติภูมิแห่งสหรัฐอเมริกา
แม้ว่าท่านประธานาธิบดีโรสเวลต์ จะมีความปรารถนา

ในสันติภาพของโลกสักเพียงใด ก็ย่อมจะทำความตกลง
 ด้วยกันได้” เพราะอย่างไรก็ดี ท่านประธานาธิบดีโรสเวลต์
 ได้ใช้ความสังเกตการณ์ในรัฐประศาสนนโยบายต่างประเทศ
 ของญี่ปุ่นตลอดมา ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่า “ไม่มี
 อะไรเลยที่จะบอกว่าญี่ปุ่นต้องการสันติภาพ” การเข้าร่วม
 มือ “Three Powers Pact” ของญี่ปุ่นนั้น เป็นการบอก
 อย่างชัดเจนอยู่แล้วว่า “ญี่ปุ่นต้องจุดเพลิงสงครามใน
 ตะวันออกอย่างแน่นอน” และในขณะเดียวกันนั้น อิตาลี
 เลอร์และมุสโสลินีก็มีชัยเข้าครองยุโรปอยู่เกือบทั้งสิน ยัง
 คงเหลืออยู่ก็แค่ออสเตรียและอังกฤษ ข้อเสนอของญี่ปุ่น
 ๑๐ ข้อ จึงมีได้เป็นข้อเสนอที่จะทำความตกลงกันไม่ว่า
 ในทางใด ๆ แต่เป็นกุศโลบายแห่งการทูตเพื่อให้โอกาส
 เตรียมการในทางทหารให้พร้อมพร้อมเท่านั้น

ข้อสี่ รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศแห่งสหรัฐ
 อเมริกา ได้บันทึกไว้ว่า

“ข้าพเจ้าได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า จน
 กว่าคารัชเช็กยังต่อวิธีการเพื่อสันติภาพ ภายใต้การควบคุม

คุมของรัฐบาลนี้ จะได้สร้างสรรค์ความรุดหน้าเพื่อทำ และพูด และดำเนินไปในทางที่จะมีสันติภาพ ไม่มีการ เกรงใจใด ๆ เป็นไปหรือได้เป็นไปชัดเจนแจ่มแจ้งเช่นนี้ เลย ทุก ๆ คนย่อมรู้ว่า ญี่ปุ่นยึดอุดมคติแห่งการ “ร่วม วงไพบูลย์” อันเป็นระเบียบใหม่ในเอเชียตะวันออก และใช้อิทธิพลควบคุมภูมิภาคเหล่านั้น มันเป็นวิธีการ อำพรางต่อการตั้งนโยบายทางการใช้กำลัง และการ ได้ชัยชนะของญี่ปุ่น ตลอดจนการดำเนินการปกครอง ของการเมือง เศรษฐกิจ การสังคม และธรรมจรรยา ต่อพลเมือง ตลอดเวลาที่ญี่ปุ่นได้ดำเนินการตามวิธีการ นั้น ญี่ปุ่นก็เพิ่มความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม การทหาร การค้า และอื่น ๆ กับอิตาลี เช่น สัญญาแอนต์โคมิเน- เทิร์น สัญญาไตรภาคี แล้วก็ต่อไป ต่อไป ต่อไป ก็ย่อม จะไม่ใช่เป็นการก้าวหน้า เพื่อสันติภาพและสันติสุข”

— ยิ่งกว่านั้น ฮัลล์ยังได้ทำการบันทึกของทำน- ประธานาธิบดีโรสเวลต์ ที่ได้ทำการโต้ตอบกับผู้แทนทูต ญี่ปุ่นมีความว่า

“ข้าพเจ้ามีความเชื่อว่า ประโยชน์อันดีที่สุดของญี่ปุ่นเองจะไม่เกิดขึ้นเพราะการดำเนินตามลัทธิฮิตเลอร์ และวิธีการแห่งการรุกราน ประโยชน์อันดีที่สุดของญี่ปุ่น^๕ ตั้งอยู่บนวิธีการ^๕ ซึ่งเราได้สาธยายแล้วในการเจรจากัน เป็นลำดับ ๆ มา ถ้าอย่างไรรก็ตาม เป็นคราวเคราะห์ของญี่ปุ่น ที่ระตักสิ้นใจดำเนินการตามลัทธิฮิตเลอร์ และทำการรุกราน เราเชื่อว่าภายใต้ความมุ่งงมงายของญี่ปุ่นนั้น^๕ หมายความว่าถึงความมหาพินาศของญี่ปุ่นอย่างเด็ดขาด”

การเจรจาทางการทูตระหว่างญี่ปุ่นกับสหรัฐอเมริกา ไม่เปิดช่องว่างทางใดเลยจะสามารถทำความเข้าใจลงกันได้^{๕ ๕๘ ๕๙} ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุว่า “เป็นกลยุทธ์ของโตโจ เพื่อปิดบังอำพรางในการรุกรานตะวันออก” การเตรียมการทางการทหารของโตโจ รวมทั้งการจัดระบบภายในประเทศเกี่ยวกับการปกครอง เศรษฐกิจในยามสงคราม และอื่น ๆ ยังไม่พร้อมที่จะจุดชนวนสงคราม เพราะในรัฐบาลโตโจนี้ แบบแผนการบริหารประเทศ ได้ถูกปรับ

ปรุงเปลี่ยนแปลงไปมากมาย เช่น กระทรวงพาณิชย์, อุตสาหกรรม, การรถไฟ, และคมนาคม ได้ถูกเปลี่ยนแปลงเป็นกระทรวงสรรพากร, พาณิชย์, เกษตรการ, คมนาคมและการขนส่ง ยิ่งกว่านั้น ไทโจยังได้ตั้งกระทรวงมหาดาเซียบูรพาขึ้น กระทรวงนี้มีหน้าที่ดูแลดินแดนที่กองทัพญี่ปุ่นยึดครองอยู่

เหตุผลดังกล่าวมานี้ จึงพอจะอนุมานได้ว่า “นายกรัฐมนตรี ไทโจ ได้พยายามใช้กลยุทธ์ทุกวิถีทางในทางการทูตอย่างสุดความสามารถเพื่อเตรียมการทางทหารให้พร้อมพร้อมที่จะดำเนินกลยุทธ์ต่อไป”

ถึงแม้ว่า “การเปิดการเจรจาในทางการทูตจะไม่มีทางจะทำความเข้าใจกันได้ก็ตาม” แต่ถึงกระนั้นก็ดีที่โรสเวลต์ผู้ปรารถนาสันติภาพและพยายามจะหยุดยั้งเพื่อมิให้ญี่ปุ่นรุกชนวนสงครามขึ้นในตะวันออก เพราะถ้าหากสงครามตะวันออกได้ระเบิดขึ้นแล้ว จะทำให้การต่อสู้ของพันธมิตรในยุโรปอ่อนกำลังลงไปมาก โรสเวลต์แม้ว่าจะได้ประกาศนโยบายเป็นกลาง แต่ก็ยังเป็นกลาง

อย่างไม่เคร่งครัด ถ้ากล่าวโดยนโยบายระหว่างประเทศแล้ว โรสเวลต์ให้ความสนับสนุนแก่พันธมิตรทั้งในทางการทูต อาวุธยุทโธปกรณ์ การเศรษฐกิจอยู่เสมอ ระหว่างการเจรจาในทางการทูตกันอยู่นี้ ก็เป็นเวลาเดียวกันที่เยอรมันได้บุกรัสเซียอย่างหนัก กองทัพเยอรมันอันเกรียงไกร ได้ทำการโจมตีรัสเซียได้อย่างหนักหน่วง เมื่อ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ โทบรูกและลิเบียก็ถูกกองทัพเยอรมันยึดครองเมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน นอกจากนั้น กองทัพเยอรมันอันทรงไว้แห่งประสิทธิภาพ ก็ยাত্রากำลังทหารเข้าสู่ตูลอนอย่างสง่าผ่าเผย แปลว่าฝ่ายอักษะประเทศหรือ "Three Powers Pact" ขยายผลแห่งความมีชัยอย่างกว้างขวาง ความมีชัยอันใหญ่หลวงของกองทัพเยอรมันครั้งนี้ เป็นเหตุให้ โรสเวลต์มีความหนักอกหนักใจมาก เพราะโรสเวลต์เกรงว่าจะเห็นเยอรมันไม่ไหว แต่ก็ ได้ใช้ความพยายามอย่างสูงที่สุดในการประวิงญี่ปุ่นมิให้เป็นผู้ถูกชนวนสงครามขึ้นในเอเชีย, เมื่อการเจรจาทางการทูตไม่มีทางจะตกลงกันได้ โรสเวลต์ก็เกิดความ

คิดกันว่า “ถ้าได้มีสำส่นไปวังวอนพระเจ้าจักรพรรดิแห่ง
ญีปุ่นให้สำนักถึงสันติภาพและมนุษยธรรม บางทีพระ-
เจ้าจักรพรรดิ อาจระงับเจตน์จำนงของรัฐบาลญีปุ่นได้”
ด้วยเจตน์จำนงก็ประสงค์การดังกล่าวนั้น โรสเวลต์จึงได้
ส่งสำส่นอ้อนวอนไปยังพระเจ้าจักรพรรดิแห่งญีปุ่น เมื่อ
วันที่ ๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ แต่ไร้ประโยชน์ เพราะ
รัฐบาลโตโจได้ตัดสินใจอย่างแน่อนแล้ว ที่จะจุดชนวน
สงครามขึ้นในตะวันออก เพราะมีความจำเป็นหลายประ-
การที่ญีปุ่นจะต้องตัดสินใจเช่นนั้น และก็เป็นโอกาสอัน
งดงามที่สุดที่ได้เปิดให้แก่ญีปุ่นที่จะขับไล่พวกจักรวรรดิ-
นิยมให้ออกไปเสียจากตะวันออกไกล เพราะฉะนั้น สำส่น
วังวอนเพื่อสันติภาพที่โรสเวลต์มีไปยังพระเจ้าจักรพรรดิ
แห่งญีปุ่นนั้น จึงมิได้มีความหมายอะไรเกิดขึ้น

เมื่อท่านประธานาธิบดีโรสเวลต์ ไม่เห็นหน-
ทางใดจะหยุดยั้งสงครามตะวันออกไกลไว้ได้ ก็ได้ตระ-
เตรียมกำลังพล เพื่อต้อนรับสถานการณ์สงครามอย่าง
ไกลาผล และเวลาเดียวกันนั้น กองทัพนาซีที่กำลังล้อม

เลนินกราดอยู่ การต่อสู้ ณ ยุทธบริเวณแห่งนี้ เป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดและรุนแรงที่สุด ทหารของรัสเซียบุกหลัดสู้อย่างชนิดไม่ยอมถอย และในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม กองทัพสายฟ้าแลบนาซีก็เข้ายึด สโมเลนส์ไว้ได้ แล้วก็ไปรยฝนเหล็กลงเินเลนินกราดอย่างขนานใหญ่ กองทัพนาซีอีกกองหนึ่งมุ่งตรงสู่มอสโก อันเป็นนครหลวงของพวกบอลเชวิค (Bolsheviks) และ ยุทธบริเวณอีกแห่งหนึ่งที่พวก Bolshevicts กับพวก Nazism และ Fascism หลังเลือดชะโลมดินกันอย่างฉกาจฉกรรจ์ที่สุด พวก Bolshevicts เคยสร้างเกียรติประวัติในการรบมาแล้ว ในการขับไปเลี่ยนออกจากกรุงมอสโก เมื่อ พ.ศ. ๒๓๕๕ (ค.ศ. ๑๘๑๒) และปราบปรามพระเจ้าซาร์แห่งรัสเซีย จนท้ายที่สุดชีวิตของพระเจ้าซาร์ ต้องสุดสิ้นลงด้วยพฤติการณ์อันสยอง ในทำนองเดียวกัน การยึนหยัดต่อสู้กับนาซีและฟาสซิสต์ครั้ง^๕นี้เป็น การต่อสู้ที่พวกบอลเชวิค ยึนหยัดอย่างไม่คำนึงถึงชีวิต มหาสงครามในยุโรปครั้ง^๕นี้

ไม่มีการยุทธ ๓ ที่แห่งใดจะทารุณโหดร้ายยิ่งไปกว่า ๒ จุด
แห่งยุทธบริเวณแห่งนี้ เพราะกำลังพลทั้งฝ่าย
ล้วนแล้วแต่เข้มแข็งด้วยกันทั้ง ๒ ฝ่าย แม้ฮิตเลอร์จะได้
ใช้อาวุธยุทธอุปกรณ์ไปเป็นส่วนมาก ในการปราบปราม
อังกฤษ—ฝรั่งเศสไปบ้างก็ตาม แต่ความแข็งแกร่งแห่ง
กองทัพนาซีก็มิได้เสื่อมถอยลงไป ดังนั้น การยุทธอัน
มิโหฬารเต็มไปด้วยความสยดสยองนองเลือด จึงไม่มี
การยุทธ ๓ จุดยุทธบริเวณแห่งใด จะมีความรุนแรงและ
ร้ายกาจเท่าการยุทธในรัสเซีย

ท่ามกลางแห่งความมีชัยชนะที่ Nazism และ
Facism มีต่อพวก Bolshevists นั้น การเจรจาทางการ
ทูตระหว่างอเมริกา และ ญี่ปุ่น มีสถานการณ์ตึงเครียดยิ่ง
ขึ้น ขณะนั้นโตโจได้เคลื่อนกำลังมาทางใต้และยাত্রาทัพ
เข้าสู่ภาคเหนือของฝรั่งเศสอย่างโกลาหล อังกฤษเห็น
ญี่ปุ่นเคลื่อนกำลังทหารเช่นนั้น ก็เข้าใจเอาว่า “ญี่ปุ่น
เริ่มจะรุกรานตะวันออก” ในฐานะที่อังกฤษมีอาณานิคม
และผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจอยู่เป็นอันมาก ดังนั้น

อังกฤษจึงได้ส่งกองทัพเรือขนาดใหญ่ มาพิทักษ์รักษา
สิงคโปร์ เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ เรือรบที่
อังกฤษส่งไปรักษาสิงคโปร์ก็คือ เรือประจัญบาน ปรีนส์—
ออฟ-เวลด์ และเรือลาดตระเวนประจัญบานรีพัลด์ และ
เรือรบอื่น ๆ

ในที่สุดโรสเวลต์ก็เข้าใจว่า “การรักษาสันติภาพ
ในตะวันออกเป็นเรื่องของความเพ้อฝันไปแล้ว ไม่มีประ
โยชน์อะไรอีก จะเปิดการเจรจาในทางการทูตกันต่อไป”
เพราะระหว่งการเจรจากันนั้น ฝ่ายญี่ปุ่นก็ได้หยุดยั้ง
การส่งทหารเข้าไปในอินโดจีน แล้วยิ่งไปกว่านั้น ญี่ปุ่น
ยังได้ลงนามในสนธิสัญญาพันธมิตรระหว่างญี่ปุ่น เยอรมัน
นี่ และอิตาลี ณ กรุงเบอร์ลิน นอกเหนือไปกว่านั้น
มัตสึโอกะ—โยซุเกะ รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศของญี่ปุ่น
ก็ได้เดินทางออกจากกรุงโตเกียวไปพบท่าน Fuhrer (ผู้นำ)
แห่งเยอรมันและมุสโสลินีเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม พ.ศ.
๒๔๘๔ หนังสือพิมพ์ในสหรัฐอเมริกาพากันวิจารณ์ว่า
“การเดินทางไปพบกับสองผู้นำแห่งอักษะประเทศ มัน

เป็นการบอกให้ท่านประธานาธิบดีโรสเวลต์และนายกรัฐมนตรีเชอร์ชิลตระหนักว่า สันติภาพแห่งตะวันออกไกลใกล้จะระเบิดแล้ว มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่ท่านประธานาธิบดีโรสเวลต์ และ เชอร์ชิลควรจะรีบกระทำนั้น คือ เตรียมรับสถานการณ์ในตะวันออกไกลได้แล้ว เลิกการเจรจาโต ๆ อันเปล่าประโยชน์นั้นเสียเถิด แม้ถึงจะมีการเจรจกันขึ้น ก็เป็นเพียงแต่เรากำลังหลงกลยุทธทางการทูตของญี่ปุ่นเท่านั้น”

หนังสือพิมพ์อังกฤษวิจารณ์ว่า “ในการที่นายมัตซุโอกะเข้าพบปะฮิตเลอร์ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ นั้น จะให้เรามีความเข้าใจเป็นอย่างอื่นมิได้เลย นอกจาก จะปรึกษาหารือตามพันธะแห่งสัญญา “Three Powers Pact” กันเท่านั้น แ่น้ละการปรึกษาหารือกับนักเทศน์แห่งเมืองมุนิกนั้น ก็คือ ญี่ปุ่นจะจุดชนวนสงครามในตะวันออก นอกจากนายมัตซุโอกะ จะเข้าพบฮิตเลอร์แล้ว ยังเดินทางเข้าไปพบกับมุสโสลินีที่กรุงโรม เมื่อวันที่ ๑ เมษายน เข้าอีก แล้วต่อมากการดำเนินการ

ทูตของญี่ปุ่นนั้นเป็นการแสดงอย่างชัดแจ้งว่า ญี่ปุ่น
 ประารถนาจะรุกรานตะวันออกหนักคือ เมื่อวันที่ ๑๓
 เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๔ ญี่ปุ่นก็ลงนามในสัญญาความ
 เป็นกลางระหว่างญี่ปุ่นกับโซเวียตรัสเซีย ณ กรุงมอส-
 โคว์ คงจำกันได้ว่า ภายหลังจากเยอรมันได้ทำสัญญาไม่
 รุกรานแก่รัสเซียแล้ว ฮิตเลอร์ก็เปิดการรุกรานไปเล่นดัด
 หนัที่ ประวัติศาสตร์แห่งการทูตและการรุกรานมันซ้ำ
 รอยตัวของมันเองเข้าอีกแล้ว เพราะฉะนั้น ท่านโรส-
 เวลต์ควรจะได้พิจารณาสถานการณ์ให้จงหนัก ความเป็น
 กลาง ไม่ว่าจะความเป็นกลางนั้นจะเคร่งครัดหรือไม่เคร่ง-
 ครัด จะไม่นำประโยชน์อันใดมาให้เลยแก่สหรัฐอเมริกา
 เราเห็นว่า ทางออกที่ดีที่สุดนั้น เราต้องร่วมกำลังกัน
 ปราบปรามฝ่ายอักษะประเทศ ถ้าฝ่ายประชาธิปไตยล้ม
 จมลง เราสงสัยว่า ฮิตเลอร์ มุสโสลินี และโตโจ จะ
 ยอมให้อเมริกาเป็นเอกราชอยู่ละหรือ ”

แต่อย่างไรก็ตาม ในวงการหนังสือพิมพ์แห่ง
 สหรัฐอเมริกาและอังกฤษพากันลงความเห็นว่ “ทำอย่าง

ใครเสียขุ่นศึกโทโจจะต้องทำการรุกรานใน ๒-๓ วัน ช้าง
หน้าห้อยแน่นอน” และยังวิจารณ์ด้วยว่า “ญี่ปุ่นคง
เข้าทำการโจมตีฟิลิปปินส์ บอร์เนียว ประเทศไทย แหลม
กระ หรือเปิดการโจมตีเฟิร์ลฮาเบอร์ก็ได้”

ในวันที่ ๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ อันเป็น
ระยะเวลาที่ตะวันออกไกล ไกล่ประสพความวิปโยคนี้เอง
กองทัพแห่งลูกพระอาทิตย์ ผู้มีเลือดบุชชิโคอยู่อย่างอัศจรรย์
ก็ได้เคลื่อนกำลังลงมาตามชายฝั่งอินโดจีน มุ่งหน้าตรงไป
ยังประเทศไทยและมาลายา นอกจากนี้กองเรือรบของ
ญี่ปุ่นอีก ๒ กอง ซึ่งอยู่ห่างจากแหลมญวน ได้เคลื่อน
ขบวนเรืออย่างช้า ๆ ไปทางทิศตะวันออก กองแรกมีเรือ
บรรทุก ๒๕ ลำ เรือลาดตระเวน ๖ ลำ เรือพิฆาต ๑๐
ลำ กองที่ ๒ มีเรือบรรทุก ๑๐ ลำ เรือลาดตระเวน ๒
ลำ เรือพิฆาต ๑๐ ลำ

การเคลื่อนกำลังดังกล่าวนี้ของญี่ปุ่น เป็นที่
วิตกกันมาก เพราะการเคลื่อนกำลังดังกล่าวนี้ จะเป็น
การฝึกซ้อมหรืออะไรมิได้เป็นอันขาด แต่ครั้นแล้วในวัน

เบอร์และสนามบินฮิตแชม สนามบินที่เกาะฟอร์ต ตลอด
จนที่ตงหน่วยนาวิกโยธินที่เอวา จุดต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ได้
ถูกทำลายพินาศสิ้นโดยทัพอากาศแห่งลูกอาทิตย์อุทัย เครื่อง
บินของสหรัฐอเมริกาถูกทำลายเสียหายหนัก นอกจากนั้น
ลูกพระอาทิตย์ผู้เกรียงไกรไม่แพ้ทหารนาซี ก็เข้าทำการ
โจมตีเสียงดังสนั่นหวั่นไหวต่อโรงเก็บเครื่องบิน และ
ค่ายพักทหาร ได้เกิดเพลิงไหม้ขึ้น ในบริเวณแห่งนี้
น่าหวาดกลัว แสงไฟลุกรุ่งโรจน์พร้อมกันเสียงระเบิดทั้ง
กึกก้องกัมปนาท ต่อจากนั้นมา เครื่องบินดำทั้งระเบิด
และเครื่องบินปล่อยตอร์ปิโดก็ไล่งานซ้ำซ้ำอีก จุด
ต่าง ๆ เหล่านี้ถูกทำลายอย่างย่อยยับ เป้าหมายอัน
สำคัญต่อมาก็คือ บรรดาเรือรบสหรัฐอเมริกาที่จอดอยู่
ในอ่าวอันประกอบด้วยเรือประจัญบาน เรือพิฆาต เรือ
พิสัย เรือกวาดทุ่นระเบิด ตลอดจนเรือบริการที่จอด
เรียงเป็นตับอยู่ ณ จุดต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ ได้ถูกโจมตี
เสียหายเป็นจุนวิจุนไปที่เดียว

ขณะนั้น ที่เพิร์ลฮาร์เบอร์ มีเรือประจัญบานทอด
สมอบอยู่ในอ่าวรวม ๘ ลำ เรือประจัญบานอีก ๑ ลำ คือ
เรือเพ็นซิเวเนีย เรือลำนี้กำลังทำการซ่อมแซมใหญ่อยู่
ในอู่แห้ง เรือทั้ง ๘ ลำนี้เป็นกำลังหน่วยเรือประจัญบาน
ของเรือภาคแปซิฟิกของสหรัฐ นอกจากนั้นก็ยังมีเรือพิ-
เลียง เรือกวาดทุ่นระเบิดทั้งสิ้น ๗๖ ลำ บรรดาเรือ
ดังกล่าวนี้ กลายเป็นเหยื่ออันโอชะแก่ฝูงบินญี่ปุ่น การ
โจมตีโดยที่สหรัฐอเมริกามิรู้ศึกทั่วครึ่งนี้ สหรัฐอเมริกา
ได้รับความมหัพินาศอย่างเหลือที่จะพรรณนา

ส่วนที่ฐานทัพเรือของเพิร์ลฮาร์เบอร์ขณะนั้น
มีเรือดำน้ำอยู่เพียง ๕ ลำ คือ คาซาลีอท์ คอลฟี นาร์-
วาล คัทเทิลฟิลล์และทอ์ทอก พร้อมกับเรือพิเลียง ๑ ลำ
คือ เบลีแกลล์ เรือเหล่านี้จอดอยู่ทางด้านใต้ของฐานที่ตั้ง
ฐานทัพเรือดำน้ำ อยู่ในตำแหน่งว่าเข้าไปในฝั่งตรง
ปลายจระงอยของเกาะคูอาชูอา เครื่องบินญี่ปุ่น มิได้มี
ความสนใจเลย เพราะทุกสิ่งต่างก็มุ่งที่จะเล่นงานเรือ
ประจัญบานและเรือใหญ่ที่ลอยลำเด่นอยู่นอกเท่านั้น

เรือคานาทาง ๕ ลำของกองเรือเฉพาะกิจที่ ๗ ใน
 ขณะนั้นก็มีสภาพคล้ายเรืออื่น ๆ ในอ่าวทั่วไป คืออยู่
 ในสภาพไม่พร้อมที่จะรบ และได้รับการซ่อมแซมภาย
 หลังจากการฝึก และการลาดตระเวนอย่างยาวนานมา
 แล้ว นายทหารและพลประจำเรือส่วนมากได้รับการ
 ปลดปล่อยชนบท คงเหลือแต่พวกทำหน้าที่ยามกับพวก
 ซ่อมทำต่าง ๆ อยู่บนเรือเท่านั้น มีลำหนึ่งกำลังอยู่ในอู่
 เพื่อรับการซ่อมใหญ่ ส่วนลำอื่น ๆ จอดเทียบเมื่อทำการ
 ซ่อมอยู่กับท่า เกือบทุกลำฝาช่องทางลงเปิดอัด เครื่อง
 มือต่าง ๆ ถูกถอดมาเพื่อรับการซ่อมแซม ไม่มีลำใดอยู่
 ในสภาพพร้อมที่จะรบได้เลย และก็ไม่มีใครคาดคิดว่า
 ญี่ปุ่น จะทำการจู่โจมแบบสายฟ้าแลบเช่นนั้น เพราะการ
 เจรจทางทหารทุกกำลังค้ำเนินกันอยู่ในอ่าวซิงตัน บรรดา
 เรือตังหนีได้รับการโจมตีแต่อย่างไร อาจเป็นเพราะว่า
 ญี่ปุ่น ไม่เห็นมีความจำเป็นอะไรจะไปทำลาย เรือเหล่านี้
 คงมุ่งแต่ทำลายเรือใหญ่ ๆ และจุดยุทธวิธีอันสำคัญ ๆ เท่านั้น

ก่อนหน้านั้น เรือดำน้ำของออกไปปฏิบัติภารกิจ
กันอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะเรือทอทอกและเรือดำน้ำ
พีเคียง ไทรสเซอร์ ได้ออกจากท่าเพิร์ลฮาร์เบอร์ไปเมื่อ
วันที่ ๒๑ ตุลาคม เพื่อทำการฝึกการลาดตระเวนยามสงบ
เรือทั้ง ๒ ได้บรรพทิศอริบได๋ไปด้วยเต็มอัตราก็

การฝึกได้กระทำกันที่แถวเกาะมิดเวย์ โดยมุ่งให้
ฝึกผู้บังคับการเรือ และพลประจำเรือให้ใกล้เคียงกับ
ของจริง ในเวลากลางวันจะต้องทำตลอดวัน และจะโผล่
ขึ้นผิวน้ำได้เฉพาะในเวลากลางคืน นับเป็นการทดสอบ
ทั้งองค์บุคคลและองค์วัตถุ ที่ทำกันอย่างจริงจังและทรหด
ตั้งนั้น เมื่อทอทอกกลับเข้าท่าอีกตรงหนึ่ง จึงอยู่ใน
สภาพที่มีการซ่อมใหญ่ พลประจำเรือต่างก็อดโรยและ
เหน็ดเหนื่อยจากการฝึกอันยาวนาน ตั้งนั้นในเช้าวันที่
๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ จึงมีพลประจำเรือเหลืออยู่
บนเรือเพียงไม่กี่คน ซึ่งบ้างก็เตรียมตัวไปโบสถ์วัน
อาทิตย์ บ้างก็นึกถึงอาหาร และบางคนก็ยังฝันหวานอยู่
กับการฟังเพลงจากสถานีวิทยุฮาวาย การจู่โจมของญี่ปุ่น

เริ่มต้นชนเมื่อจวนจะถึงเวลาชกธงชาติขึ้นยอกเสาอยู่แล้ว
 ครั้งแรกทหารอเมริกันเห็นฝูงเครื่องบินบินผ่านหัวไปบน
 ท้องฟ้าแจ่มสงบในวันนั้น ไม่มีใครเลยจะคิดเฉลียวใจ
 ถึงความพิเนาศจะมีมาถึง เพราะทุกคนพากันคิดว่า "มัน
 ก็เหมือนกับทุก ๆ วัน ที่เครื่องบินจะบินกลับสนามบินฮิค
 แคม"

แล้วที่สุดก็เกิดเสียงระเบิด ดังกัมปนาทขึ้นมาจาก
 ใต้ บุคคลเหล่านั้นก็เพียงแต่มองหน้ากัน นั่นมิใช่การ
 ผิดเสียแล้ว แล้วต่อจากนั้นสัญญาณอันตรายก็ดังขึ้น
 ประจำสถานีรบเสียงสังการอยู่ทั่วไป ขณะเดียวกันก็มี
 เสียงการระเบิดดังขึ้นทางด้านเกาะฟอร์ค เรือประจัญบาน
 ที่จอดทอดสมออยู่ด้านนอกโดนระเบิดเข้าอย่างจัง ควัน
 ไหมงพร้อมด้วยไฟสีแดงพุ่งแลบพริบขึ้นสู่ท้องฟ้า เสียง
 ระเบิด ครังแล้ว ครังเล่า ดังติดต่อกันมาจาก บนฝั่งไม่ขาด
 สาย ปืนต่อสู้อากาศยานที่พร้อม ได้ยิงต่อสู้อย่างโกลาหล
 เสียงไซเรน นกหวีด ระเบิด เสียงคนร้องครวญคราง
 ด้วยความเจ็บปวดที่ดังขึ้น ในขณะที่เพิร์ลฮาร์เบอร์กำลัง

ประสบโศกนาฏกรรมอยู่นั้น เครื่องบินปล่อยตัวมีโค
เครื่องหนึ่งของญี่ปุ่นก็มีบินโฉบมาเหนือทอหอค แต่ก็ถูก
ปืนต่อสู้อากาศยานยิงตก

การโจมตีเพิร์ลฮาร์เบอร์ของญี่ปุ่นครั้งนั้น เป็น
การสูญเสียครั้งใหญ่ยิ่งที่สุด ท่านประธานาธิบดีโรสเวลต์
ได้แถลงถึงความเสียหายในการโจมตีโดยมิได้รู้ตัวให้ที่
ประชุมรับทราบว่า “เพิร์ลฮาร์เบอร์ได้ถูกโจมตีและเกิด
ความเสียหายอย่างหนัก” โรสเวลต์กล่าวว่า “ข้าพเจ้า
คาดไม่ถึงว่าเหตุการณ์จะเกิดขึ้นโดยกะทันหันเช่นนี้ จุด
ยุทธวิธีและฐานทัพที่นั้นได้รับความสูญเสียอย่างหนักยิ่ง
เรืออริโซนา, โอคลาโฮมา, คาลิฟอร์เนีย, เนวาดา,
เวสต์เวอร์จิเนีย จมหรือชำรุดใช้การไม่ได้ เรือพื้น-
ซิลวาเนีย มาร์แลนด์ และเทนเนสซีเสียหาย เรือพิฆาต
๓ ลำจม อู่ลอยขนาดใหญ่จม เรือลาดตระเวนจมหลาย
ลำ ที่เหลืออยู่ส่วนมากชำรุด โรงซ่อมเสียหายหนัก สนาม
บินอิตแฮมป์เบียน และสถานีการบินทหารเรือที่เกาะ

ฟอร์ตถูกทำลายซ้ำรูด เครื่องบินของกองทัพบกและกอง
ทัพเรือ ๕๗๕ เครื่องบินโออาฮูถูกทำลายหรือชำรุดใช้
การไม่ได้ทหารอเมริกันเสียชีวิต ๕๐๐๐ คน”

ในที่ประชุม ต่างฟังคำแถลงของโรสเวลต์ด้วยความ
ความตลึงงัน ไม่มีใครเข้าใจว่าความเสียหายแห่งการโจมตี
ที่ของญี่ปุ่นครั้งนี้ จะรุนแรงถึงขนาดนี้ แต่แล้วในที่
ประชุมนั้น ได้ยืนยันให้โรสเวลต์ประกาศสถานการณ์
สงครามกับอักษะประเทศ หนังสือพิมพ์อเมริกันลงข่าว
กราวเกี่ยวกับความเสียหายครั้งนี้ พร้อมกันนั้นก็กล่าว
ว่า เป็นความจำเป็นที่จะหลีกเลี่ยงมิได้ ในการเป็น
พันธมิตรทางการทหารกับอังกฤษ และประเทศในเครือ
พันธมิตร เรามีความเห็นว่ายโยบายเป็นกลางและความ
ปรารถนาในสันติภาพของเรานั้น ไม่ได้ช่วยให้เราลด
ชั้นเลย การได้รับความเสียหายที่อ่าวเพิร์ลฮาร์เบอร์ โดย
การลอบโจมตีของทัพฟ้าแห่งญี่ปุ่นนั้น เป็นการแสดงว่า
สันติภาพและมนุษยธรรม มีอยู่ในรัฐประศาสนโยบายของ
ประเทศหรือ ชาวอเมริกันพร้อมที่จะสนับสนุนนโยบาย

ของประเทศและยื่นหยัตทำการต่อสู้เพื่อสันติของโลก”

เซอร์ซิล นายกรัฐมนตรีพรรคลูกเหล็กแห่งอังกฤษ เมื่อได้ทราบถึงการโจมตีของญี่ปุ่นต่อเพิร์ลฮาร์เบอร์ ก็ได้โทรศัพท์ จากอังกฤษไปแสดงความ เสียใจต่อ โรสเวลต์ โรสเวลต์ได้ตอบเซอร์ซิลว่า “สหรัฐอเมริกาพร้อมแล้ว จะยื่นหยัตทำการต่อสู้กับผู้ที่ทำลายล้างสันติภาพของโลก”

หนังสือพิมพ์ในอังกฤษเขียนเป็นทำนองเดียวกันว่า “โรสเวลต์ไม่ควรจะลังเลใจอะไรอีกแล้วกับปัญหาความเป็นกลาง มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น ช่วยกันกวาดล้างศัตรูแห่งสันติภาพของโลก”

หนังสือพิมพ์ เยอรมัน และ อิตาลี ชื่นชม ยินดีใน การโจมตีของญี่ปุ่น แล้วกล่าวเตือนญี่ปุ่นว่า “การจัดระเบียบใหม่ของโลกเป็นวัตถุประสงค์ของ อักษะประเทศ ฝ้ายอักษะประเทศไม่อาจจะทนต่อการบีบบังคับนั้นไหว เราไม่ ทราบว่า สันติภาพ ของพวก ประชาธิปไตย เศรษฐี (Pluto Democracies) นั้น เขาเป็นอย่างไรกันแน่ เพราะ อดีตประวัติศาสตร์ของพวกประชาธิปไตย เศรษฐี ก็คือ มี

อาณาเขตมอญทั่วโลก มีผลประโยชน์รายได้อันยิ่งใหญ่ มี
ตลาดอยู่ทั่วพิภพ ส่วนพวกเราซึ่งต้องถูกบังคับหรือทั้ง
ถูก Blockade และ Sanction ไม่ว่าจะพวกเราจะขยับขยาย
ไปทางไหน ก็ล้วนแล้วแต่มีอาณัติ หรือข้อจำกัดเรออยู่
ทุกฝักทั่ว สันติภาพของพวกนายทุนก็คือ ผลประโยชน์
ของเขาต้องเพิ่มขึ้นไป และใครจะมาเป็นนักเลงโตอีก
ไม่ได้ นอกจากพวกเขาเท่านั้น สันติภาพตั้งกล่าวนี้ เรา
อักษะประเทศไหนไม่ไหว ตั้งนั้นอักษะประเทศจะต้อง
ร่วมมือกันทำลายล้างเครื่องกีดขวางเหล่านี้ เพื่อจัด
ระเบียบใหม่แห่งยุโรปและเอเชียให้เป็นไปโดยความเป็น
ธรรมจริง ๆ"

ด้วย ความปรารถนาที่จะประกาศสถานการณ
สงคราม กับฝ่ายอักษะประเทศ ท่านประธานาธิบดี
โรสเวลต์ ก็ได้เรียก ประชุมคณะรัฐมนตรี เพื่อ พิจารณาที่
ท่าต่าง ๆ การประชุมเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด รัฐ
มนตรีทุกคนอยู่ในลักษณะหน้าบึ้งตึง บรรรยากาศอยู่ใน
ในลักษณะเงียบขรึม และเต็มไปด้วย บรรรยากาศ อันเคร่ง

เคียวต ท่านประธานาธิบดีโรสเวลท์กล่าวว่า

“ ^{๕๕} ^{๕๖}
 ท่านผู้มั่งคั่งทั้งหลาย

การประชุมครั้งนี้ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นการประชุม
 ที่เต็มไปด้วยบรรยากาศอันเคร่งเครียดอีกวาระหนึ่ง นับ
 ตั้งแต่สมัยที่ ประธานาธิบดี ลินคอล์น ได้ประชุมรัฐมนตรี
 ของเขา ในขณะที่สงครามกลางเมืองระเบิดขึ้น ข้าพเจ้า
 ขอบอกว่า การประชุมอย่างเคร่งเครียดครั้งนี้ นับว่า
 ยิ่งใหญ่กว่าครั้งใดๆ เรามีความจำเป็นอย่างที่จะหลีกเลี่ยง
 มิได้ในการพัวพันกับสถานการณ์สงคราม เพราะ
 การคุกคามของฝ่ายอักษะประเทศนั้น ไม่ได้เป็นการ
 กระทบกระเทือนต่อประเทศใดประเทศหนึ่งเท่านั้น แต่
 เป็นการกระทบกระเทือนถึงสันติภาพของโลก ทั้งในด้าน
 การเมืองและการเศรษฐกิจ ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า เรา
 ไม่สามารถจะดำรงนโยบายเป็นกลางต่อไปได้ ทั้งๆ ที่
 นโยบายเป็นกลางนั้น เรายึดถือกันมา หลายศตวรรษแล้ว

แม้มหาสงครามโลกครั้งที่ ๑ เราก็ไม่สามารถจะเป็นกลาง
 อยู่ต่อไปได้ ทั้ง ๆ ที่ความเป็นกลางของเราได้ดำเนินไป
 อย่างเคร่งครัด แต่ความเคร่งครัดแห่งนโยบายเป็นกลาง
 ของเรา ก็ได้รับภัยอันตรายกับฝ่ายศัตรู ข้าพเจ้าเชื่อมั่น
 ว่าอเมริกาก็จะต้องมีส่วนชำระไว้แห่งเอกภาพของโลก และ
 ชำระไว้แห่งระบบ การเมือง และการ เศรษฐกิจเท่าที่ได้
 เป็นมาแล้วในอดีต เราจะปล่อยให้ฝ่ายประชาธิปไตย
 ครอบงำพื้นที่โดยปราศจากการช่วยเหลือจากเรานั้นมิได้
 เป็นอันขาด ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงตกลงใจเลิกนโยบายเป็น
 กลางหรือนโยบายมอโนโร และจะได้ประกาศสถานการณ์
 สงครามกับฝ่ายอักษะต่อไป”

ภายหลังจากได้มี การประชุม คณะรัฐมนตรี แล้ว
 ในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้นคือ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔
 ท่าน ประธานาธิบดี โรสเวลท์ ก็เข้า ประชุม รัฐสภา กรอง
 เกรส เพื่อ แสดงถึง สถานการณ์ ของ เพิร์ลฮาร์เบอร์ ที่ถูก
 ลอบโจมตี โดยมี ได้มี ความรู้สึกทั่ว ท่านโรสเวลท์ ได้แถลง
 ต่อรัฐสภาว่า “ทั้ง ๆ ที่การเจรจาทางทูตของเรากับญี่ปุ่น

กำลังดำเนินอยู่ แต่แล้วญี่ปุ่นก็ลอบเข้าทำการโจมตีเราที่
 อ่าวเพิร์ลฮาร์เบอร์ เราได้รับความเสียหายอย่างหนักอัน
 เกิดขึ้นจากการโจมตีของญี่ปุ่นครั้งนั้น และข้าพเจ้าได้รับ
 รายงานต่อมาอีกว่า ญี่ปุ่นได้ทำการโจมตีเกาะฮาไวอิ
 ทำให้กำลังทางทหารบก และทางเรือของเรา เสียหายหนัก
 ชีวิตของชาวอเมริกันต้องสูญเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก เวือ
 อเมริกันหลายสิบลำถูกตอร์ปิโดจม นอกจากนี้ข้าพเจ้า
 ได้รับรายงานสถานการณ์ต่อมาว่า ญี่ปุ่นเข้ารุกรานประ-
 เทศไทย มลายา และเข้าทำการโจมตีฮ่องกงอย่างหนัก
 ยิ่งกว่านั้น กองทหารญี่ปุ่นยังเข้าบุกโจมตีเกาะกวม เกาะ
 ฟิลิปปินส์ และเกาะเวค และขณะนั้นกำลังสู้รบกันอยู่อย่าง
 รุนแรงที่เกาะมิดเวย์ (Midway) ข้าพเจ้าขอแจ้งให้รัฐสภา
 ได้ตระหนักว่า บัดนี้ญี่ปุ่นได้ทำการโจมตีเราแล้วอย่าง
 ไม่มีรั้ว ยิ่งความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ชีวิตและทรัพย์สิน
 อย่างบอกไม่ถูก บัดนี้โลกทั้งโลกกำลังถูกรุกรานอยู่ด้วย
 พวกอักษะ แม้ว่าข้าพเจ้าจะได้วิงวอนโตโจและพระเจ้า
 จักรพรรดิให้คำนึงสันติภาพ แม้ว่าข้าพเจ้าจะมีสาส์นไป

ภายหลังจากรัฐสภาของเกรสได้ลงมติประกาศ
 สถานการณ์สงคราม เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔
 แล้ว ก็มีอีกหลายประเทศได้ประกาศสถานการณ์สงคราม
 กับญี่ปุ่นในวันเดียวกันนั้น เช่น อังกฤษ, ออสเตรเลีย,
 แคนาดา, คัทซอส์อินดีส์, นิการากัว, คอสตาริกา, จุง-
 กิง, กิวบา แล้วต่อมาในวันที่ ๒ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕
 สหรัฐอเมริกา, อังกฤษ, สหภาพโซเวียต, จุงกิง, แคนาดา,
 และประเทศพันธมิตรอื่น ๆ ก็ได้ลงนามในสัญญาไม่แยก
 การสงบศึกกับฝ่ายอักษะ โดยปราศจากความเห็นชอบ
 ร่วมกัน ยิ่งไปกว่านั้น อังกฤษยังได้ลงนามเป็น
 พันธมิตรทางการทหารและการช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน
 กับรัสเซีย เมื่อ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ณ กรุง
 ลอนดอน หลังจากนั้นมาประเทศบราซิลก็ประกาศ
 สถานการณ์สงครามกับเยอรมันและอิตาลี เมื่อวันที่ ๒๒
 สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๔

สำหรับฝ่ายอักษะประเทศนั้น ญี่ปุ่นได้ประกาศ
 สถานการณ์สงครามกับอเมริกาและอังกฤษ หลังจากได้

กลุ่มหลายเพิร์ลฮาร์เบอร์พินาศลงแล้ว และในวันที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ เยอรมันและอิตาลีก็ออกประกาศจะร่วมเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่น ในการดำเนินสงครามต่อสหรัฐอเมริกาและจักรภพอังกฤษ นอกจากนี้รัฐบาลฝรั่งเศสซึ่งมีจอมพลเปแตงเป็นประธานาธิบดี และนายบีแอร์เลवालเป็นนายกรัฐมนตรีแห่งฝรั่งเศสที่วีซี ก็ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ด้วย

ในการที่ญี่ปุ่น กลุ่มเพิร์ลฮาร์เบอร์แล้ว ฝ่ายอักษะประเทศได้แสดงความยินดีปรีดาอย่างเหลือล้น ธิเบเนทรอบปากล่าวว่า "การระเบิดสงครามในตะวันออกของญี่ปุ่นนั้น ข้าพเจ้าและฟูเรอร์รู้สึกเป็นสุขใจมาก เพราะญี่ปุ่นไม่มีทางใดที่จะหลีกเลี่ยงจากภาวะสงครามไปได้ เพราะถ้าญี่ปุ่นไม่เริ่มจุดชนวนสงครามขึ้น เราก็ไม่แน่ใจว่าญี่ปุ่นจะดำเนินการเมืองและเศรษฐกิจในระบบใหม่ได้อย่างไร สัญญาไตรภาคี (Three Powers Pact) ย่อมมีสำคัญในการดำเนินยุทธสงครามร่วมกัน อย่างไรก็ดี

เบอร์ลิน, โรม, โตเกียว คงจะพร้อมกันยื่นหยัดเข้าทำการโดยความเป็นธรรม”

เคานต์ซีโน รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศอิตาลีผู้เป็นสามีของเอคคา ธิตาสุตแสนพิศวาทของมุสโสลินี ได้กล่าวถึงการโจมตีของญี่ปุ่น เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคมว่า

“ข้าพเจ้ามีความสุขใจอย่างบอกไม่ถูก ในการตัดสินใจประกาศสถานการณ์สงครามกับสหรัฐอเมริกา และอังกฤษ เพราะเป็นทางเดียวเท่านั้นที่เราจะก้าวไปสู่วัตถุประสงค์ และข้าพเจ้ามั่นใจว่า เราคงจะดำเนินสงครามไปจนถึงที่สุด”

มุสโสลินีและฮิตเลอร์ ได้กล่าวสนับสนุนญี่ปุ่นอย่างเกริกเกียรติว่า

“เราพร้อมจะยื่นหยัดต่อสู้กับศัตรู อย่างไม่ท้อถอย เพื่อสถาปนาระเบียบใหม่ทางการเมือง และการเศรษฐกิจของยุโรปและเอเชียใหม่ เราตระหนักดีว่า

เราจะต้องเผชิญสถานการณ์หนักอย่างไร เราก็จะพร้อมใจกันฝ่าฟันไปด้วยความกล้าหาญ เพื่อเป็นการแหวกวงล้อมที่ชาติมหาอำนาจในยุโรปบีบบังคับเรา เยอรมันและอิตาลีจะสนับสนุนอย่างสุดกำลังในการร่วมยุทธนาการกับฝ่ายศัตรู เราไม่มีอะไรที่จะกลัวมากไปกว่า เราขอให้ความสำเร็จจะมีแก่ประเทศญี่ปุ่น และประชากรญี่ปุ่นทั้งหลาย

ในวันที่ ๙ ธันวาคม โรสเวลท์ได้กล่าวคำปราศรัยทางวิทยุกระจายเสียง เป็นใจความสำคัญว่า

“เยอรมันและอิตาลี ถึงแม้ว่าจะมิได้ประกาศสถานการณ์สงครามกับเรา แต่เยอรมันก็มีพันธมิตรร่วมกันไป จุดหมายปลายทางแปลว่า เท่ากับเยอรมันและอิตาลีประกาศสถานการณ์สงครามกับเราโดยปริยาย

อเมริกาจำต้องทำสงคราม แต่มิใช่เพื่อชัยชนะ และเราก็มิได้กระทำด้วยความพยายาม แต่เรากระทำเพื่อสันติภาพและเอกราชของชาติต่างๆ ในโลก บทเรียนของเราก็คือ ไม่มีสิ่งใด ๆ ซึ่งจะเป็นการปลอบถ้อยและมัน

คงสำหรับชาติใด ๆ หรือบุคคลใด ๆ ในโลกซึ่งปกครอง
 โดยหลักของพวกมหาโจร ไม่มีสิ่งใดเป็นการป้องกัน
 อย่างถาวรต่อผู้รุกราน ซึ่งลอบกัดในเวลามืด และทำ
 การโจมตีเราโดยมิได้ประกาศสถานการณ์สงคราม เราได้
 รับบทเรียนอย่างดีที่สุดว่า ภูมิภาคทางทะเลของเราไม่
 ปลอดภัยจากการโจมตีอันรุนแรง ซึ่งเราไม่อาจคำนวณ
 ความปลอดภัยของเรา โดยระยะทางเป็นจำนวนไมล์บน
 แผนที่ได้ เรายอมรับว่า ศัตรูของเราได้ทำแก่เราอย่าง
 ฉลาด แต่ก็เป็นการกระทำที่ไร้เกียรติ เราจะต้องต่อสู้
 กับความจริงที่ว่า การสงครามในปัจจุบันน้อยกว่าที่พวก
 นาซีและฟาสซิสต์ทำเนืออยู่ มันเป็นพฤติกรรมอันสกปรก
 ที่สุด เราไม่ชอบมัน เราไม่มีความปรารถนาแก่มัน แต่
 เราก็คงพบกับมันแล้ว แต่เราจะทำการต่อสู้กับมันเท่าที่เร
 ามีอยู่

ข้าพเจ้าได้ตระหนักเป็นอย่างดีทีเดียวว่า เป็น
 เวลาหลายสัปดาห์มาแล้วที่เยอรมันได้ใช้ความพยายามทั้ง
 ในทางตรง และทางอ้อมที่จะให้ญี่ปุ่นโจมตีตะวันออก

ฮิตเลอร์ได้ให้คำมั่นสัญญากับโทโจว่า ถ้าโทโจจุดเพลิง สงครามขึ้นในตะวันออกแล้ว ฮิตเลอร์ก็จะยอมให้ญี่ปุ่น ได้ครองแปซิฟิกและฝั่งตะวันตกของอเมริกา นอกจากนี้ เยอรมันยังข่มขู่ญี่ปุ่นด้วยอีกว่า ถ้าหากญี่ปุ่นไม่เปิดการ โจมตีทางตะวันออกไกลแล้ว ญี่ปุ่นก็จะมิได้รับประโยชน์ อันใดเลย โรสเวลต์ได้สาธยายให้ทราบว่ โลกมีความ สัมพันธ์กันอย่างไร ก็กับการที่ญี่ปุ่นจะได้รับผลดีในภาค แปซิฟิก และจะช่วยเยอรมันนี้ในليبยาได้อย่างไร และการรบจะเป็นผลดีแก่เยอรมันนี้ในคอเคซัส จะเป็นการ ช่วยเหลือญี่ปุ่นดำเนินการยุทธในหมู่เกาะ อินเดียนตะวันออก อย่างไร และการรบบแบบกองโจรของชาวเซอร์เบียจะ ช่วยการรบของสหรัฐอเมริกาได้อย่างไร? ฯลฯ อเมริกา อาจถูกทำลาย และถูกฮิตเลอร์และมุสโสลินีเข้าครอบ ครอง”

โรสเวลต์ ได้กล่าวเป็นประโยคสุดท้ายว่า

“เรากำลังเดินไปสู่ชัยชนะแห่งสงคราม และเรา

กำลังเดินทางไปสู่ชัยชนะแห่งสันติภาพซึ่งจะตามมา สมาชิกของชาติต่างๆ เป็นอันมากอยู่ฝ่ายเรา หลายชาติกำลังรวมอุดมการณ์และร่วมรบกับเรา เขาทำหน้าที่แทนเรา และเราต้องทำหน้าที่แทนเขา ยิ่งกว่าความหวังของเรา ความปรารถนาของเขา คืออิสรภาพและสันติภาพของโลก”

เมื่อพุทธศักราช ๒๔๘๕ ผ่านไป และปี ๒๔๘๖ ผ่านเข้ามา เหตุการณ์ของยุโรปก็กำลังเปลี่ยนแปลงไป การบุกหรือสงครามสายฟ้าแลบหรือ “สงครามเบ็ดเสร็จ” ของฮิตเลอร์ เป็นอันว่าไร้ความหมาย ในแนวรบด้านรัสเซียหยุดชงัก คอยแต่รับการตีโต้ของกองทัพบอลเชวิก เท่านั้น ส่วนกองทัพอังกฤษ—อเมริกา กลับมีชัยหลายแห่งจนถึงกับ กองทัพ นาซี เข้ายึด กรุงโรม และ กรุงปารีส ส่วนด้านตะวันออกนั้น สงครามสายฟ้าแลบของญี่ปุ่น ไม่มีประสิทธิภาพพอ เพราะไม่สามารถหรือมีประสิทธิภาพเท่ากับสงครามสายฟ้าแลบของเยอรมันนี้ เพราะไม่

สามารถกวาดล้างให้หมดสิ้นไป และการที่กองทัพญี่ปุ่น
ต้องหยุดชงักอยู่ ก็เป็นการบอกให้ประจักษ์แจ้งอยู่แล้ว
ว่า "Lightning war" แห่งกองทัพพระเจ้าจักรพรรดิยังไม่
เกรียงไกรเท่าใดนัก และก็แน่นอนละ ศักราชแห่ง
การถดถอย แห่งกองทัพพระเจ้าจักรพรรดิ^๕ เริ่มรุกผ่าน
เปิดฉากขึ้นแล้ว

การยุทธนาวี เริ่มเปิดฉากออกในอาณาบริเวณ
แปซิฟิกภาคใต้ กองทัพเรืออันเกรียงไกร ชลโวกัน
สะท้านหวั่นไหวไปทั้งแปซิฟิกภาคใต้ เครื่องบินขับร้อย
ทะยานเข้าประหัตประหารกันอย่างตุน่ตืด ยุทธนาวี
แปซิฟิกภาคใต้เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๔๘๖ นั้น กอง
ทัพเรือแห่งญี่ปุ่นต้องสูญเสียจอมพลเรือ อิชโงโรกุ—ยามา-
โมโตะ ผู้บัญชาการสูงสุดกองทัพเรือไป และแล้วในวันที่
๒๙ พฤษภาคม กองทัพภายใต้การบังคับบัญชาของแมก-
อาเธอร์ผู้มีอุดมคติว่า "I Shall Return" ก็เริ่มชลโจเกาะ
สกัดกั้นการไหล การต่อสู้ได้ดำเนินไปอย่างฉกาจ
ฉกรรจ์ที่สุด เพราะกว่าจะสถาปนา หรือเป็นเอกราชรอด

พินิจากราชอาณาจักรอังกฤษมาได้ก็ต้องหลังเลือกทาแผ่นดิน
 ดินกันอย่างห้าวหาญ และร้ายไปกว่านั้นอีก ยังต้องทำ
 สงครามกับพวกอินเดียนแดง ผู้มีนิสัยร้ายที่สุดในโลก
 ภัยแล้วก็แสดงให้เห็นได้ว่า เลือดบูชิโดกับเลือดอเมริกัน
 นั้นเป็นเลือดคนก็สู้อ้อ ๆ กัน เพราะฉะนั้น เกือบไม่ต้อง
 กล่าวก็ได้ว่า กวางอเมริกาจะเข้ายึดเกาะฮัตตุดได้เมื่อวันที่
 ๒๕ พฤษภาคม ๒๔๘๖ ทั้งสองฝ่ายก็สิ้นชีวิตลงดุจดังไป
 ไม้ร่วงทีเดียว

ในวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๔๘๖ ผุ่บินผุ่ใหญ่
 ของแมคอาเธอร์ก็เริ่มไปรยระเบิดลงไปในเกาะโอโตริชิม่า
 (เดิมคือเกาะเวค) ท่ามกลางการยิงสกัดกันด้วย ป.ต.อ.
 จุฑายุทธศาสตร์หลายแห่งถูกทิ้งระเบิดแหลกลาญ ศพของ
 ทหารญี่ปุ่นนอนตายเกลื่อนกราด ไฟลุกแดงโผล่ขึ้นหลาย
 แห่ง พร้อมกับนั้นก็เกิดเสียงระเบิดขึ้นหลายแห่ง ความ
 เสียหายของการโจมตีครั้งนี้ เป็นไปอย่างกว้างขวาง
 ที่เดียว

นอกจากการโจมตีอย่างหนักหน่วง ณ เกาะโอโต-

ริชีมา (เกาะเวค) นั้นแล้ว กองทัพของนายพลแมคอาเธอร์เริ่มงานของเขาเป็นการใหญ่ การกลับมาครั้งนี้เป็นทางการกลับมาอย่างผู้พิชิต หรือได้ทำการปรับปรุงตัวเองอย่างดีแล้ว ในวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๔๘๖ นั้นเอง เกาะคูริลก็ถูกกองทัพอากาศอเมริกันโจมตีอย่างหนัก แต่แล้วในวันที่ ๒๒ สิงหาคมนั้นเอง กองทัพบกและเรือของญี่ปุ่น ก็ต้องถอนตัวออกจากเกาะกิสคาโดยสิ้นเชิง เพราะไม่สามารถจะทนทานต่อการถล่มอย่างหนักของทัพฟ้าและกองทัพเรืออเมริกาได้ เพราะถ้าขีปนาวุธครองอยู่ต่อไปก็จะกลายเป็นเชลยหรือสิ้นชีวิตไปทั้งหมด

ในวันที่ ๔ กันยายน นายพลแมคอาเธอร์ผู้แล้วแล้วแฉ่ง ก็สามารถขับไล่และยกพลขึ้นบกได้ที่นั่นที่นี่ แปลว่ากองทัพของแมคอาเธอร์เริ่มรุกญี่ปุ่นเข้าบ้าง และการรบที่นับว่าฉกาจฉกรรจ์โหดเหี้ยมที่สุดนั้นก็คือ การรบที่เกาะทาราวาและมากินแห่งหมู่เกาะกิลเบิร์ต ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ทหารญี่ปุ่นจำนวน ๓๐๐๐ คน สู้อย่างทรหด แต่แล้วทหารเล็อบบูนิตาก็ถูกปราบปราม

เสียเปรียบทุก ทหารจำนวน ๓๐๐๐ คนแทบไม่เหลือเลย
นี่คือชัยชนะของจักรราช ๒๔๘๖ ซึ่งการรุกราน
ฝ่ายอักษะได้กระทำพร้อมๆ กันทั้ง ๒ ด้าน

ท่ามกลาง การ รุกใหญ่ ของ นายพล แมคอาเธอร์
โตโจ นายกรัฐมนตรีก็ออกทัศนกิจหลายประเทศ ใน
วันที่ ๑๒ มีนาคม โตโจได้ไปเยี่ยมนานกิง แล้วในวันที่
๑ เมษายน เขาก็เดินทางไปเยี่ยมเยียนซินกิง แล้วใน
วันที่ ๘ พฤษภาคม นายกรัฐมนตรีโตโจไปเยี่ยมมนิลา
อันเป็นดินแดนที่แมคอาเธอร์กล่าวว่า "I Shall Retuen"
แล้วยิ่งกว่านั้นอีก นายกรัฐมนตรีโตโจยังมาเยี่ยมคำนับ
จอมพล บ. ๗ นายกรัฐมนตรีไทยอีกด้วย เป็นการเปิด
ความสัมพันธ์สันติไมตรีครั้งใหญ่ และครั้งสุดท้ายแห่ง
ชีวิตของเขา นอกจากนั้น ในวันที่ ๑๕ กันยายน ฝ่าย
"Three Powers Pact" หรืออักษะประเทศยังได้แถลง
การนี้ร่วมกัน เป็นการขู่ฝ่ายพันธมิตรอีกว่า "เยอรมัน,
อิตาลี, ญี่ปุ่น, จะดำรงอยู่ของสนธิสัญญาไตรภาคีพันธ-
มิตร" อีกด้วย คล้ายกับจะบอกพันธมิตรให้ทราบว่

“ฝ่ายอักษะประเทศ” ขอสู้แค่วันหรือจนกว่าจะถูกหน็อก
 การสงบศึกด้วย โดยการปราศจากเกียรติภูมิแล้ว อักษะ
 ประเทศจะไม่ยอมกระทำเลย เป็นการแสดงว่า “Three
 Powers Pact” ประกาศผู้ตาย เป็นอนุคมการณ์อันแข็ง
 แก้วที่สุดเท่าที่โลกเคยมีมาในประวัติศาสตร์สงครามโลก

และแล้วศักราชใหม่ก็เริ่มเปิดฉากขึ้น ๒๔๘๖ ใต้
 ผ่านไปที่ฝ่ายอักษะต้องถอย แล้วศักราช ๒๔๘๗ ก็ผ่าน
 เข้ามา เยอรมันต้านทานอย่างหนักหน่วงที่สุดในดินแดน
 ของบอลเชวิค และกองทัพอังกฤษ—อเมริกา แต่ก็ยัง
 ถอยไม่เท่ากับญี่ปุ่น วี ๑ วี ๒ วี ๓ ถูกยิงไปยังกรุงลอน
 ดอนอย่างขนานใหญ่ ไชวกรุงลอนดอนออกสนับขวัญแชน
 ติ้วยกทีเคชและเสียงของการระเบิดของมัน แต่ญี่ปุ่น
 เล่าเป็นอย่างไรบ้าง?

ท่ามกลางของการบุกใหญ่หรือรวบกินกัน ไทระ
 เยอรมันอยู่นั้น นายพลแมกอาเธอร์ก็ขานาญี่ปุ่นอย่างไม่
 ปรานีเหมือนกัน เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองศักราชใหม่

แห่งปีพุทธศักราช ๒๔๘๗ แมคคาเธอร์เริ่มเข้าทำการ
โจมตีเกาะคูเอชเยรินและรู้ออตแห่งหมู่เกาะมาร์แชลล์ทันที
เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ การสู้รบได้เป็นไปอย่างค
ดเดือดที่สุด เพราะลูกพระเจ้าจักรพรรดิผู้มีเลือดบชิโค
ยอมสละชีวิตเข้าต่อสู้อย่างไม่ยอมถอย เสียงเบนไซคัง
ระทึกกึกก้องไปทั่วทั้งเกาะ เพราะลูกพระเจ้าจักรพรรดิ
ทำการโรมรันชนิตไม่กลัวตาย แต่แล้วในที่สุดลูกพระเจ้า
จักรพรรดิก็นชีวิตหมดทั้งเกาะ นับว่าเป็นการต่อสู้ที่
หาที่แข็งแกร่งที่สุดของลูกพระเจ้าจักรพรรดิแห่งญี่ปุ่น

หลังจากที่ทหารญี่ปุ่น ได้ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง
บนเกาะดังกล่าวแล้ว ครั้นแล้วในวันที่ ๘ กรกฎาคม
เครื่องบินอเมริกา ๑๐ เครื่อง จากฐานทัพแห่งหนึ่งใน
จีนก็ทำการโปรยระเบิดลงไปใ้กิวชิวอย่างขนานใหญ่ จุด
ยุทธศาสตร์หลายจุดถูกระเบิดพินาศ การคมนาคมหลาย
แห่งถูกทำลายยับเยิน ทหารญี่ปุ่นนอนตายเกลื่อนกราด
ในบริเวณแห่งนั้น และในเดือนเดียวกันนั้นเอง กองทัพ

อเมริกาภายใต้การบัญชาการของแมคอาเธอร์ ก็สามารถเข้ายึดเกาะไซปันไว้ได้อีก ทหารญี่ปุ่นบนเกาะไซปันได้ทำการต่อสู้อย่างทรหดที่สุด แม้แมคอาเธอร์จะยึดเกาะไซปันได้ก็ต้องได้รับความเสียหายไปไม่น้อยทีเดียว

ถักราย ๒๔๘๗ เป็นถักราชที่กองทัพญี่ปุ่นต้องถอยกรูดอยู่ตลอดเวลา และในเวลาอันไล่เรียงกัน คือในวันที่ ๒๑ กรกฎาคม กองทัพอเมริกัน ๒ กองพลก็ทำการยกพลขึ้นบกได้อีกที่เกาะกวม อีก ๒ วันต่อมาก็เข้ายึดเกาะเตเนเบียนได้อีก นับว่าเป็นการปราชัยในระยชาติ ๆ กันทีเดียว

นอกจากการยกพลขึ้นบกได้หลายต่อหลายจุดแล้ว นายพลแมคอาเธอร์ยังบัญชาการให้เครื่องบินจำนวน ๘๐ เครื่อง เข้าทำการโจมตีกิวชิวอีกเป็นครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม การโจมตีครั้งนี้ญี่ปุ่นได้รับความเสียหายอย่างหนักหน่วงที่สุด ยิ่งไปกว่านั้นอีก นอกจากการโจมตีกิวชิวแล้ว เครื่องบินดังกล่าวนี้ยังไปโพรยระเบิดเป็นการใหญ่บริเวณภาคใต้ของบริเวณชูโงะกุอีกด้วย การโจมตี

คีตังกล่าวนี้ เป็นการทำลายขวัญของชาวญี่ปุ่นโดยตรง นอกจากเป็นการทำลายขวัญแล้ว ยังทำลายการคมนาคม เศรษฐกิจสงครามของญี่ปุ่นด้วย

ในวันที่ ๑๕ กันยายน กองทหารอเมริกันก็ยกพลขึ้นได้อีกที่เกาะปาเลา แล้วต่อมาในวันที่ ๒๐ ตุลาคม กองทัพอเมริกันอันเกรียงไกร ก็ยกพลขึ้นบกที่ตาโกลบัน ในเกาะเลเตแห่งฟิลิปปินส์ พร้อม ๆ กันนั้นฝูงบิน B ๒๙ ก็ทิ้งระเบิดห่มเหนือกรุงโตเกียว แล้วไปกระแทกลงไปยังอย่างสนั่นหวั่นไหว กรุงโตเกียวอันสวยงามก็กลายเป็นทะเลเพลิงไปทันที อาคารอันสวยงามถูกทำลายอย่างยับเยิน ผู้คนล้มตายกันอย่างน่าเฝ้าใจอนาถใจ นับแต่บัดนั้น ผู้คนในกรุงโตเกียวก็อพยพออกจากกรุงโตเกียวกันอย่างอลหม่านไปที่เดียว

นอกจากกรุงโตเกียวจะถูก B ๒๙ ถล่มทะเลสาบอย่างยับเยินแล้ว ในวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน กองทหารอเมริกันประมาณ ๑ กองพล สามารถทำการยกพลขึ้นบกได้อีกที่ซานโฮเซ เกาะมินโตโร

ท่ามกลางของการรุกรานอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง
 ของกองทัพแมคคาเธอร์นั้น ฝ่ายอักษะในยุโรปคือเยอรมัน
 ก็ต้องเผชิญชะตากรรมไม่น้อยไปกว่าญี่ปุ่นด้วย
 เหมือนกัน สถานการณ์ในกรุงโรมกับชั้นหนักกองทหาร
 พันธมิตรอันมีอังกฤษและอเมริกา เริ่มคุกคามเยอรมัน
 อย่างหนัก กองทัพนาซีต้องเผชิญกับกองทัพพันธมิตร
 อย่างรุนแรง กรุงโรมถูกโจมตีซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่กองทัพ
 นาซีก็เข้มแข็งพอใช้สามารถต้านทานไว้ได้ อย่าง น่าสรร-
 เสริญ ในวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๔๘๗ นั้นเอง ท่านฟูเรอร์
 แห่งเยอรมัน ก็มีประกาศให้ราษฎรอพยพออกเสียจาก
 กรุงโรม หลังจากที่ท่านฟูเรอร์ได้ประกาศให้ราษฎรอพ-
 ยพออกจากกรุงโรมแล้ว ต่อมาอีกวันหนึ่งเท่านั้น คือวัน
 ที่ ๖ มิถุนายน กองทหารพันธมิตร “อังกฤษ—อเมริกา”
 ก็ทำการยกพลขึ้นบกได้หลายแห่ง ตามฝั่งทะเลตะวันตก
 ของฝรั่งเศส ร้ายไปยิ่งกว่านั้นก็คือ เครื่องบินอเมริกา
 ผุ่งใหญ่เข้าโจมตี ทั้งระเบิด กรุงเบอร์ลิน อย่างขนานใหญ่
 และที่ฉกาจฉกรรจ์และรุนแรงที่สุดก็คือ การต่อสู้กันใน

กรุงโรม กองทัพนาซีผู้เกรียงไกรได้ต่อต้านอย่างทรห
 ดทนที่สุด แต่แล้วก็ต้องเสียกรุงโรมให้แก่กองทัพ
 พันธมิตรไปเมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๔๘๗ หลังจากยึด
 กรุงโรมไว้ได้จากกองทัพนาซีแล้ว ท่านประธานาธิบดี
 โรสเวลต์ได้กล่าวสุนทรพจน์ทางวิทยุกระจายเสียงทั่วโลก
 ว่า

“เมืองหลวงเมืองแรกของฝ่ายอักษะ เกือบนี้อยู่
 ในกำมือของเราแล้ว เราได้เห็นกรุงโรมอันเป็นสัญลักษณ์
 ของคริสตจักร คริสตจักรซึ่งกระจัดกระจายอยู่ทุก
 หนทุกแห่งในโลก มีสิ่งอันศักดิ์สิทธิ์และอุโบสถอยู่ในที่
 ต่าง ๆ และบัดนี้เป็นอันไป อุโบสถและสิ่งอันศักดิ์สิทธิ์
 ของกรุงโรมเป็นที่ตั้งแห่งธรรมของนักบุญในสมัยโบราณ
 นั้น จะต้องฟื้นชีวิตขึ้น และกระจายธรรมนั้นออกไป
 ทั่วโลก เดียวนี้เราได้รับความปิติยินดีอย่างล้นเหลือ ที่
 เสรีภาพของสันตปาปา และนครวาติกัน ได้รับความ
 มั่นคงโดยการกระทำของทหารสหประชาชาติ

กรุงโรมเป็นจุดอันสำคัญยิ่งกว่าจุดหมายทางทหาร
ใด ๆ ของเรา โรมเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจ โรมเป็น
จักรวรรดิ โรมคืออูโบสถ์แห่งการอดิศงฆมวล และโรม
เป็นนครหลวงแห่งการรวมกันของประชาชาติอิตาเลียน
ทั้งปวง”

ท่านประธานาธิบดีโรสเวลต์ กล่าวปราศรัยต่อ
ไปอีกว่า

“ชาวอิตาเลียนได้หลุดพ้นจากการเป็นทาส และ
จากการกดขี่ โดยการปกครองของมุสโสลินี ประชาชน
ชาวอิตาเลียนเป็นผู้เหมาะสมจะปกครองตัวเอง ด้วย
คุณสมบัติที่ เป็นผู้รักความ เป็นชาติที่นำในทางศิลปะ
และวิทยาศาสตร์ ทั้งได้กระจายสิ่งเหล่านี้ให้แก่มนุษย์
ชาติอื่น ๆ คนอิตาเลียนแม้จะมีอยู่ล้นประเทศ แต่ก็มีได้
มีความต้องการหรือพยายามจะแสวงหาพื้นดินใหม่ โดย
กระทำการรุกราน อเมริกันใต้ให้การต้อนรับและความ
รุ่งเรืองแก่อิตาเลียน ซึ่งได้ไปยังประเทศนั้นเป็นอันมาก

อิตาลีจะต้องรุ่งเรือง และเป็นชาติมารดาอันยิ่งใหญ่ต่อไป กระจายวัฒนธรรมและความรุ่งเรืองไมตรีจิตให้แก่ทุกๆ ชาติ และปรับปรุงฟื้นฟูความเจริญทางศิลปะ การช่างและวิทยาศาสตร์ อ้ารับไว้ซึ่งประวัติศาสตร์และมรดกของบรรพบุรุษ เพื่อประโยชน์ของชาติอื่น ๆ ทั้งหลาย เราประสงค์และมุ่งหวังความช่วยเหลือของชาติอิตาลีในอนาคตเพื่อสันติภาพครั้งสุดท้าย ชาติอื่น ๆ ทุก ๆ ชาติ ซึ่งขัดต่อลัทธิฟาสซิสต์และลัทธินาซีส์ต้องช่วยและให้โอกาสอิตาลี”

เมื่ออิตาลีอวสานตกลงแล้ว กองทัพพันธมิตรเริ่มคุกคามฝรั่งเศสเป็นการใหญ่ ราว ๆ เทียงของวันที่ ๒ มิถุนายน ซึ่งเป็นเวลาเย็นในนครมงต์ประเทศฝรั่งเศส เหตุการณ์รอบอันฉากจกรรจ์ ใ้ก่ออุปัทวการณ์อีก กองทัพพันธมิตร ซึ่งมีเครื่องบินขับไล่เข้าถล่มหลายเขอวมันอย่างโกลาหล แล้วต่อจากนั้น เรือยกพลขึ้นบกอันมหึมา ซึ่งได้รับการยิงคุ้มครองจากเรือประจัญบาน ก็พุ่ง

เข้าเกณฑ์ภาคโอฮามาในนอร์มังดี นาซีออกทำการสกัดกั้นอย่างสุดความสามารถ การรบที่นอร์มังดีเป็นการรบที่รุนแรงที่สุด แม้ว่าพันธมิตรจะทำการยึดหัวหาดไว้ได้ แต่ก็ได้รับความเสียหายอย่างหนักมาก เพราะเยอรมันได้ใช้กำลังอันมหาศาลเข้าต่อต้านอย่างสุดชีวิต แต่เนื่องจากทัพพันธมิตร มีกำลังเหนือกว่า เยอรมันมาก จึงสามารถนำจำนวนทหารราว ๒๕๐,๐๐๐ คน พร้อมด้วยอาวุธยุทโธปกรณ์ รถถัง ปืนใหญ่ และอาวุธอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากขึ้นฝั่งได้ด้วยการไม่ราบรื่นนัก

หลังจากที่ทัพพันธมิตร ได้ยกพลขึ้นบกได้ในนอร์มังดีนั้นเอง เยอรมันก็เริ่มใช้อาวุธ วี. ๒ โจมตีลอนดอนอย่างโหดเหี้ยม วี. ๒ มีอำนาจร้ายแรงมาก ชาวลอนดอนต่างก็หวาดเกรงอาวุธ วี. ๒ กันมาก กรุงลอนดอนและบริเวณลอนดอนทั่วๆไป ได้รับความเสียหายอย่างยับเยินมากที่สุดทีเดียว

การรบในฝรั่งเศส กำลังดำเนิน ไปอย่างรุนแรง ทหารพันธมิตรสามารถผลักดันอักษะถอยไปเรื่อยๆ และ

แล้วในวันที่ ๒๕ มิถุนายน เมืองแบร์นบูร์กก็ตกอยู่ใน
 กำมือของพันธมิตร แล้วในวันที่ ๒๙ สิงหาคม บ้อมที่มั่น
 ของเยอรมันในปารีสก็ถูกทัพพันธมิตรอังกฤษ — อเมริกา
 เข้ายึดไว้ได้ และในวันที่ ๓๐ สิงหาคม ก็ยึดได้มาแซลล์
 กริโนเบิล พอตกปลายเดือนสิงหาคม ทัพพันธมิตรก็
 เข้ากรุงปารีสทันที

ประชาชนชาวฝรั่งเศสได้ออกมาทำการต้อนรับ
 กองทัพพันธมิตรกันอย่างล้นหลาม **นายพลเคลโกลด์**
 ได้รับการต้อนรับจากชาวฝรั่งเศสอย่างสุดซึ้ง เพราะเขา
 เป็นวีรบุรุษของฝรั่งเศส ที่ปลดเปลื้องความเป็นทาสให้
 สิ้นไป

ในวันที่ ๑๐ กันยายน กองพลที่ ๑ แห่งกองทัพ
 บกอเมริกัก็ยกเข้าสู่อุคเซ็มเบอร์ก ส่วนกองทัพ
 บอลเชวิก ก็ที่ไต่เยอรมันจากเลนินกราดและสตาลิน
 กราดออกจากรัสเซียไป คล้ายๆ กับหนีไปเลียงและจอม-
 พลเหนี่ยเคยลอยมาแล้ว แปลว่าฝ่ายอักษะนั้นต้องลอยร่น
 อยู่ทุกจุด

และแล้วเหตุการณ์แห่งศักราชใหม่ก็เปิดฉากขึ้น
คือ พ.ศ. ๒๔๘๘ (ค.ศ. ๑๙๔๕) อันเป็นฉากสุดท้าย
ของการรบทั้งในตะวันออกและตะวันตก ข้าพเจ้าจะขอ
กล่าวฉากสุดท้ายของเยอรมันเสียก่อน เยอรมันถูกกอง
ทัพบอลเชวิกและกองทัพพันธมิตร รุกประชิดใกล้เข้าไป
ถึงเขตแดนเยอรมันเข้าทุกที ทัพบอลเชวิกขับไล่ทหาร
เยอรมันข้ามแม่น้ำโอเตอร์และพุ่งตรงไปยังดินแดนเยอรมัน
ทางด้านตะวันตก ไปเล่นดีที่สตาลินปรารภนาและ
ตั้งการมาช้านานนั้นก็ตกอยู่ภายใต้การยึดครองของกอง
ทัพบอลเชวิกทั้งสิ้น กองทัพรัสเซียรุกได้เร็วกว่ากองทัพ
อังกฤษและอเมริกาเสียอีก

ครั้นแล้ว เมื่อเยอรมันใกล้จะอวสาน ฟูเรอร์
ฮิตเลอร์ ก็กระทำอัตวินิบาตกรรมที่เบอร์ลิน
พร้อม ๆ กับอีวาบราวน์ ภรรยาลับ ๆ ของเขา แล้วต่อมา
ดร. โจเซฟ ก๊อบเบลล์ รัฐมนตรีกระทรวงโฆษณา
การ ก็กระทำอัตวินิบาตกรรมทั้งสามีและภรรยา และ
พร้อมด้วยลูกสุดท้ายที่รักอีก ๖ คน แล้วต่อมาในวันที่ ๗

พฤษภาคม ๒๔๘๘ กองบัญชาการพันธมิตรก็ออกประกาศเป็นทางการว่า กองทัพเยอรมันได้ยอมจำนนโดยปราศจากเงื่อนไขแล้ว จากนั้นมาในวันที่ ๕ พฤษภาคม เงื่อนไขของการยอมจำนนก็ได้รับการสัตยาบัน ในกรุงเบอร์ลิน

เป็นอันว่า ฝ่ายอักษะในยุโรปได้ถูกทำลายราบเรียบไปแล้ว ยังเหลืออยู่แต่อักษะในตะวันออกไกลเท่านั้น ที่ยังมีหนี้ยกสู้อยู่อย่างทรหดอดทน พอเบ็ดเตล็ดราชสำนักใหม่ขึ้นแทนนี้ นายพลแมคอาเธอร์ก็เริ่มเฉลิมฉลองศึกราชใหม่ ด้วยเข้าทำการโจมตีอ่าวลิงกาเย็นเป็นการใหญ่ ในวันที่ ๕ มกราคม กองทัพนายพลแมคอาเธอร์สามารถยกพลขึ้นบกได้ที่ซานเฟเนียงและลิงกาเย็น นอกจากการยกพลขึ้นบกได้สำเร็จดังกล่าวแล้ว และในเดือนต่อมาคือวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ กองทัพแมคอาเธอร์ก็ยกพลขึ้นบกได้อีกแห่งหนึ่งที่อิโวชิม่า การยกพลขึ้นบกที่อิโวชิม่า ครั้งนี้ ของแมคอาเธอร์ ได้รับการต้านทาน

อย่างแข็งแกร่งที่สุดของกองทัพลูกแห่งพระเจ้าจักรพรรดิ
 แม้ว่าจะชนบทไค้ก็ตองสูญเสียมั่งไปมิใช่น้อย เพราะ
 เป็นการยื่นหยัดต่อสู้ที่เหนียวแน่นที่สุด กว่ากองทัพแมค
 อาเธอร์จะสามารถเข้ายึดครองอิโวชิม่า หรือชนบทไค้ ก็
 ต้องทำการต่อสู้กันอยู่หลายวัน และต่อสู้เป็นครั้งสุดท้าย
 จนถึงวันที่ ๑๗ มีนาคม นอกจากการรบอย่างฉกาจฉกรรจ์
 จะได้อุบัติชนที่อิโวชิม่าแล้ว ในวันที่ ๑๘ มีนาคม เครื่อง
 บินทิ้งระเบิดขนาดหนักของทัพฟ้าอเมริกา ก็ทำการ
 โปรยระเบิดลง ณ ภาคใต้และตะวันออกของกิวซิว ความ
 เสียหายครั้งนี้ได้เป็นไปอย่างกว้างขวางมาก แล้วในวันที่
 ๑ เมษายนเอง กองทัพแมคอาเธอร์ก็ยกพลชนบท
 ได้อีกที่เกาะใหญ่โอกินาวา เกือบไม่ต้องกล่าวได้ว่า การ
 ยกพลชนบทบนเกาะมูบุนันนี้ ได้รับการต้อนรับอย่าง
 ฉกาจฉกรรจ์และเหนียวแน่นที่สุด กองทัพแมคอาเธอร์
 ได้รับความเสียหายหนักแน่นเหมือนกัน เพราะเลือด
 มูชิโตต่อสู้อย่างไม่ยอมถอยหลัง

สถานการณ์ของญี่ปุ่นเริ่มภาวะคับขันหนักขึ้น เพราะแมคอาเธอร์มุ่งเข้าสู่กรุงโตเกียว อันเป็นนครหลวงมากกว่าแห่งอื่น การทุ่มเทไพร่พล จึงเป็นไปอย่างมหาศาลที่สุด เพราะถ้ายึดกรุงโตเกียวได้แล้ว กองทัพที่อยู่นอกประเทศก็จะยอมจำนนไปเอง ด้วยเหตุนี้เอง แมคอาเธอร์จึงทุ่มเทไพร่พลทุกประการ เพื่อเข้ายึดกรุงโตเกียวให้ได้

ในวันที่ ๒๐ เมษายน กองทัพอเมริกันก็สามารถยกพลขึ้นบกได้อีกที่เกาะ ฮิเย ทางตะวันตกของเกาะโอกินาวา ในทำนองเดียวกัน การต่อต้านได้เป็นไปอย่างดุเดือดที่สุด แม้ว่ากำลังคนหรือกำลังทหารของญี่ปุ่นจะน้อยกว่า แต่ลูกแห่งพระเจ้าจักรพรรดิผู้กล้าหาญก็ต้านทานอย่างสุดฤทธิ์ แม้ว่าฝ่ายอักษะแห่งตะวันตกจะปิดฉากไปแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ตาม กองทัพแห่งพระเจ้าจักรพรรดิก็มิตได้คำนึงถึงคำว่ายอมแพ้ เขาจะทำการต่อสู้ให้ถึงที่สุดเช่นเดียวกับฟูเรอร์แห่งเยอรมัน

เมื่อกองบัญชาการพันธมิตร ได้ประกาศการยอม
 จำนวนของกองทัพเยอรมันเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๔๘๘
 แล้ว กระทรวงการต่างประเทศของญี่ปุ่น ก็ได้ออกประกา-
 ษาศความสันติสุขแห่งสนธิสัญญาไตรภาคี ระหว่างญี่ปุ่น—
 เยอรมัน และอิตาลี นับตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤษภาคมเป็น
 ต้นไป เพราะประเทศเหล่านั้นได้สิ้นสภาพแห่งความเป็น
 รัฐไปแล้ว หลังจากการประกาศความสันติสุขแห่งสนธิ-
 สัญญาไตรภาคีไปแล้วไม่ได้กี่วัน ในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม
 นั้นเอง นักอินทรีย์เหล็กของแมกอาเธอร์ ๕๐๐ ทวี ก็
 ไปรยระเบิดอย่างหนัก ณ ฐานทัพอากาศในภาคใต้ของกิล-
 ชิวเข้าอีก การโจมตีอย่างรุนแรงครั้งนี้ นักอินทรีย์เหล็ก
 แห่งโตเกียวและนักอินทรีย์เหล็กแห่งวอชิงตัน เข้าประ-
 จัญบานกันอย่างหนักหน่วงที่สุด ฐานทัพอากาศแห่งนี้
 ถูกทำลายอย่างย่อยยับ แม้ว่าจะได้รับการปราชัยอย่าง
 หนักหน่วงหนักก็ตาม แต่ก็มิได้ทำให้กองทัพพระเจ้า
 จักรพรรดิยอมจำนน คงยืนหยัดต่อสู้ต่อไปอย่างทรหด
 อดทนที่สุด

หลังจาก ผุ่งนกอินทรียี่เหล็ก เข้าโจมตี ถล่มหลาย
 ฐานทัพอากาศในภาคใต้ของกิวฉิวแล้ว แล้วในวันที่ ๑๖
 พฤษภาคม ผุ่งบินผุ่งใหญ่ของอเมริกันก็เข้าโจมตีฮิโตจิ
 และมีโตเข้าอีก ต่อจากนั้นมาอีก ๒ วัน ผุ่งบินทิ้งระเบิด
 อเมริกันประมาณ ๕๐ เครื่อง ก็เข้าทำการโจมตีฐานทัพ
 เรือโยโกซุกะ คราวนี้รุนแรงและฉกาจฉกรรจ์ยิ่ง มัน
 รุนแรงเท่า ๆ กับฟูเรอร์ถล่มลอนดอน ในวันที่ ๒๔
 กรกฎาคม บัอมบินและเครื่องบินประจัญบานประมาณ
 ๒๐๐๐ เครื่องเข้าทำการโจมตีทะไปเลย ทวีเกาะญี่ปุ่นจะ
 ได้ยินเสียงครวญครางกัมปนาทไปทั่วการระเบิดและการ
 ยิงต่อสู้ของ ป.ต.อ. ของญี่ปุ่น ในวันที่ ๓๐ เดือนเดียวกัน
 กัน เครื่องบินทิ้งระเบิดจำนวน ๒๗๐ เครื่อง เข้าทำการ
 โจมตีอย่างหนักหน่วงที่สุดที่คินกิกะและกันโต ร้ายแรงไป
 ยิ่งกว่านั้นอีก บัอมบินจำนวน ๖๐๐ เครื่องไปรยระเบิด
 อย่างชานใหญ่ลงใน ทซุวุมิ, กาวาซากิ, โทยามา, มิโต,
 ทาชิกาวา, ฮาจิโองิ, และนากาโอกะ การโจมตีอย่างหนัก
 หน่วงฉกาจฉกรรจ์ทั้ง ๓ คราวนี้ ยิ่งความมหาพินาศให้

แก่ญี่ปุ่นอย่างหนัก มันร้ายแรงเท่า ๆ กับกรุงลอนดอน ถูกฟูเรอร์ ฮัตเลอร์ ฟิชเชิลเลอร์ บัญชาการให้ทัพฟ้าถล่มกรุงลอนดอนเป็นการใหญ่ คุกเหมือนว่าแมคอาเธอร์จะใช้สงครามทัพฟ้าให้ญี่ปุ่นยอมจำนน ทำนองเดียวกันกับ ฮิตเลอร์ จะใช้ทัพฟ้าบีบบังคับให้ นายกรัฐมนตรี วินสตัน เชอร์ชิลยอมจำนน ทั้งนี้ก็เพราะว่าการยกพลขึ้นบกส่วนใหญ่ ส่วนหนึ่งของญี่ปุ่นนั้น เป็นการเสียชีวิตและอาวุธ ยุทโธปกรณ์ไปเป็นจำนวนมาก เพราะญี่ปุ่นทำการต้านทานอย่างเหนียวแน่นที่สุด อาจจะเป็นด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้ แมคอาเธอร์ หันมาใช้กลยุทธ์ ทำนองเดียวกันกับ ฟูเรอร์ ฮัตเลอร์ ฟิชเชิลเลอร์ ที่ได้ทำแก๊งกฤษมาแล้ว

ในขณะที่บอมบินจำนวน ๒๐๐๐ บ้าง ๖๐๐ บ้าง ๗๐๐ บ้าง เขาถล่มหลายกรุงโตเกียวและเมืองสำคัญ ๆ ของญี่ปุ่นอยู่อย่างโกลาหลนั้น ในวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๔๘๘ สหภาพโซเวียตรัสเซียก็ประกาศสถานการณ์สงครามกับญี่ปุ่นขึ้นทันที ทั้ง ๆ ที่ในวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๔๘๔ นายเอส.เอ. ไชออฟสกี รองรัฐมนตรีว่าการ

ต่างประเทศสหภาพโซเวียต ได้มายืนยันต่อรัฐมนตรี
 ต่างประเทศของญี่ปุ่นว่า สหภาพโซเวียตรัสเซีย คง
 รักษาสถานความ เป็นกลาง ต่อสงครามแปซิฟิก ต่อไปอัน
 ที่จริงนั้น เมื่อคราวโมโลตอฟเดินทางไปกรุงวอชิงตันเพื่อ
 พบปะเจรจาทันทีให้โรสเวลต์เปิดแนวรบที่ ๒ ขึ้นนั้น เพื่อ
 เป็นการ หน่วงเหนี่ยว แสนยานุภาพ ของ นาซี ใน การบุก
 สหภาพโซเวียตให้ช้าลง ในการพบปะกันครั้งนั้น ท่าน
 ประธานาธิบดีโรสเวลต์ก็ได้ปรึกษาหารือที่จะให้โซเวียต
 รัสเซียบุกญี่ปุ่นเข้าไปในแมนจูเรีย แต่โมโลตอฟบอกว่า
 ยังทำไม่ได้เพราะตอนนั้นกำลังส่วนใหญ่ ยังยึดที่พม่าซึ่งอยู่
 อย่างหนัก และกำลังเท่าที่มีอยู่ตามชายแดนแมนจูเรีย
 นั้นก็กำลังน้อยกว่าญี่ปุ่นด้วย จึงไม่สามารถจะเข้าทำ
 การโจมตีได้ เป็นการแปลกประหลาดอยู่ไม่น้อย ที่ญี่ปุ่น
 เข้าร่วม "Three Powers Pact" หรือสนธิสัญญาไตรภาคี
 แต่กลับประกาศนโยบายไม่พัวพันกับสถานการณ์สงคราม
 ในยุโรป และในขณะที่เยอรมันรับสถานการณ์อย่างหนัก

อยู่ด้วยการถูกตีได้อย่างรุนแรงจากกองทัพบอลเชวิค วิก
เบนทรอป รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศเยอรมัน ขอร้อง
ให้กองทัพ แห่งลูกพระเจ้าจักรพรรดิ ทำการโจมตี รัสเซีย
เพื่อผ่อนคลายการผลักดัน ของกองทัพโซเวียตรัสเซียให้
เบาบางลงบ้าง ถึงกระนั้นญี่ปุ่นก็คงยื่นกรานประกาศ
ประกาศนโยบาย ไม่พัวพัน กับ สงคราม ในยุโรป อยู่นั่นเอง
แปลว่า การเข้าร่วม "Three Powers Pact" กับญี่ปุ่น
นั้น ไม่เป็นประโยชน์อะไรเลยต่อเยอรมัน เพราะฉะนั้น
ฝ่ายอักษะประเทศร่วมกันในนามเท่านั้น สำหรับอิตาลี
นั้นเล่าที่ร่วมเป็นร่วมตายกันกับฮิตเลอร์ ก็คือมุสโสลินีคน
เดียวเท่านั้น เป็นอันว่าเยอรมันประเทศเดียวต้องทำศึก
กับ ๔ มหาอำนาจ คือ อังกฤษ อเมริกา ฝรั่งเศส และ
รัสเซีย ส่วนญี่ปุ่นเพียงทำศึกกับส่วนน้อยของอังกฤษ
และอเมริกาเท่านั้น ถ้าหากญี่ปุ่นบุกรัสเซียในขณะ
ที่เยอรมันมีภาวะคับขันนั้น บางทีอาจทำให้เยอรมันได้
ปรับปรุง สถานการณ์ ทางทหาร ของ ตนได้ ตีชนะ แล้ว
บางทีสภาพแห่งสงครามยังไม่สิ้นสุดลงง่ายนักก็เป็นได้

หลังจากได้ประกาศสถานการณ์สงครามกับญี่ปุ่นแล้ว เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ในวันที่ ๙ สิงหาคมนั้นเอง กองทัพออลเซวิกผู้พิชิตกองทัพนาซี ก็เริ่มเปิดฉากการโจมตีกองทัพลูกพระเจ้าจักรพรรดิอย่างขนานใหญ่ เพื่อเป็นการล้างแค้นและความอภัยสอดสุดที่ได้ถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์เมื่อวันที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๔๔๘ (ค.ศ. ๑๙๐๕) นั่นคือ สัญญาสันติภาพที่รัสเซียต้องปราศัยแก่ญี่ปุ่น และทำให้อิทธิพลทางการทหารและเศรษฐกิจสูญสิ้นไปในแมนจูเรีย แต่การรบกันครั้ง^๕นี้ไม่เหมือนครั้ง^๕กระโน้น กองทัพแห่งลูกพระเจ้าจักรพรรดิอ่อนเปลี้ยเพลียกำลังเสียแล้ว นอกจากกำลังขวัญก็สูญเสียไปหมดแล้ว การพ่ายแพ้ในจุดสมรภูมิต่างๆ ของกองทัพญี่ปุ่นนั้น ทำให้การต่อต้านรัสเซียพลอยอ่อนปวกเปียกไปด้วย

ถึงนั้น ในวันที่ ๙ สิงหาคมนั้นเอง กองทัพออลเซวิกผู้ไล่ต้อนกองทัพสายฟ้าแลบของฮิตเลอร์ ก็บุกทะลวงเข้าไปในแมนจูเรีย ลูกพระเจ้าจักรพรรดิถูกขับทำให้การต่อต้านอย่างไม่คิดชีวิต ครั้นแล้วในวันที่ ๑ กันยายน

กองทัพบอลเชวิคก็เข้ารุกไล่ญี่ปุ่น และสามารถยึดหมู่เกาะ
คูริลไว้ได้อีก

ท่ามกลาง การรบ ทั้งในการ ต่อต้านกับ อังกฤษ—
อเมริกาแลแคว้นอื่นนั้นเอง) เรือบินฝูงใหญ่ก็ออกทำการ
รังควานโตเกียวและเมืองสำคัญ ๆ หลายเมือง และเหนือ
เมืองชิโรชิมาขึ้นไปนั้น เครื่องบินลำหนึ่งกำลังคราง
กัมปนาทอยู่เหนือเมืองชิโรชิมา เรือบินลำนี้ไม่ใช่เรือ
บินธรรมดาสามัญ และระเบิดที่ไต่บรรทุกมาในเครื่องบิน
นั้นเล่า มันก็มีไซโรระเบิดธรรมดาสามัญ มันเป็นระเบิด
พิเศษซึ่งถูกสร้างโดย ดร. อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ นัก
วิทยาศาสตร์เอกผู้สร้าง "ทฤษฎีแห่งความสัมพันธ์" บุคคล
ผู้เป็นบิดาของระเบิดปรมาณู เมื่อฮิตเลอร์กลายเป็นฮิตเลอร์
แล้วกลายเป็นฟูเรอร์ขึ้น จากนั้นยิวก็ถูกนำไปประหาร
อย่างสุดแสนสยดสยอง แต่ ดร. อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์
หลบหนีไปอยู่ที่สหรัฐอเมริกา แล้วเปลี่ยนสัญชาติตัวเอง
จากเยอรมันมาเป็นอเมริกา ก็มาแนะนำให้ท่านประ
ธานาธิบดีทรูแมนเผด็จศึกแปซิฟิก ด้วยการเอา ลูกระเบิด

ประมาณไปเป็นของขวัญในวันเปิดศักราชใหม่แห่งสงคราม
แปซิฟิก ทรรศนะของ ดร. อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ เป็น
ทรรศนะแบบยลพอใช้ เพราะเขาด้วยหลักเศรษฐศาสตร์
ว่าด้วยทฤษฎีแห่งการประวัตติ เป็นการประวัตติทั้งชีวิต
อาวश्यकโรปรณ์ และไม่เป็นการเสียเวลาสักชั่ในกา
รต้องทำสงครามต่อไป และแมคอาเธอร์ก็เห็นด้วย เพราะ
การยกพลขึ้นบกแต่ละครั้งแต่ละคราวนั้น เป็นการเสีย
สละอย่างใหญ่หลวงทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ลูกแห่งพระเจ้า
จักรพรรดิค่านทานอย่างเป็นบ้างเป็นหลังไปก็เกี่ยว เป็น
การยื่นเหยียดมือสู่เหย้าแมกรีม และแข็งเกร็งกว่าทหาร
เยอรมันเสียอีก เมื่อจะเผด็จศึกด้วยระเบิดประมาณเพื่อ
สันติเช่นนี้ แมคอาเธอร์ ผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งการ
รบภาคแปซิฟิกก็ยอมโอเคด้วย ทั้งนี้ เครื่องบินลำหนึ่ง
ที่ตรวจดูครางอยู่เหนือฮิโรชิมา นั้น หมายถึงชีวิตนับ
แสนตึกนับล้าน ที่จะต้องจมหายไปอยู่ใต้พสุธา มีร้าย
แรงกว่าเครื่องบิน ๒๐๐๐ เครื่อง บินถล่มโจมตีเกียวและ
โอซากา และร้ายแรงกว่าวี ๑ และวี ๒ ของเยอรมัน

เสียอีก แต่อนิจจา! ชาวเมืองฮีโรซิมาผู้ไม่รู้อิเหนอเหนอะไร จะต้องได้รับเคราะห์กรรมจากปรมาณูของ ดร. อัลเบอर्ट ไอน์สไตน์ เพราะเป็นการทำลายชีวิตกันอย่างป่าเถื่อนและโหดร้ายที่สุดในโลก

ในวันที่ ๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๘

ระเบิดปรมาณู ลูกแรก ก็ถูกเหวี่ยง ลงมายังเมือง ฮีโรซิมา เสียงดังสะท้านโลก แผ่นดินไหวชวบลงทันที ตึกพลิกคว่ำลงโน่นที่นั่น โถง ห้าง—ร้อง ดังสนั่นหวั่นไหวในเมืองฮีโรซิมา แล้วบัดนี้นั่นทั้งตึกและชีวิตนับแสนก็ถูกฝังอยู่ใต้ดินอย่างน่าอนาถ เมืองฮีโรซิมากลายสภาพเป็นทะเลธาร ทะเลเลือด และศพนอนกายเกลื่อนกราดอนาถใจ เป็นโศกนาฏกรรมครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่น อนุสาวรีย์ผู้เสียชีวิตถูกสถาปนาไว้ ณ หน้าเมืองฮีโรซิมา เพื่อเป็นอนุสรณ์ของอนุชนรุ่นหลังว่า ระเบิดปรมาณูได้ทำลายชีวิตไปเพียงใด

เสียงของนายพลแมคอาเธอร์ได้ดังกึกก้องขึ้นอีก โดยขอให้ญี่ปุ่นยอมจำนนโดยปราศจากเงื่อนไขเสีย มิฉะนั้นแล้วระเบิดปรมาณูเพื่อสันติจะถูกนำไป ถล่มทะเลสาบเป็นลูกต่อไป

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการเสียชีวิตจะเกิดขึ้นอย่างหนักจากระเบิดปรมาณู รวมทั้งได้รับการคุกคามจากแมคอาเธอร์ ผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งภาคแปซิฟิก พลเอก กุนิอากิโกอิโซก็มีไต่แยแส ในวันที่ ๕ สิงหาคม เขาได้จัดตั้งสภาการดำเนินสงครามสูงสุดขึ้น เพื่อรับผิดชอบในการประสานงานปฏิบัติการร่วมกันระหว่างทัพบกทัพเรือ เพื่อเผชิญกับสถานการณ์ฉุกเฉินอันจะอุบัติขึ้น เพื่อต้อนรับสถานการณ์อันแรงร้าย เขาได้จัดตั้งหน่วยอาสาสมัครขึ้น และกำหนดอายุเกณฑ์ทหารจาก ๑๘ ปี ลงเหลือ ๑๒ ปี สัญญาณภัยทางอากาศซึ่งดังกึกก้องไปทั่วเกาะญี่ปุ่น ตั้งแต่ มกราคม ๒๔๘๘ และได้เพิ่มทวีรุนแรงยิ่งขึ้นเป็นลำดับนั้น การอุตสาหกรรมของประเทศสิ้นสละเกือบหมด เป็นการทำลายขวัญในการต่อสู้ เพื่อประเทศของประ-

ชาชนลงเป็นอย่างมาก การพ่ายแพ้ที่อิโรซิม่า และการ
ยกพลขึ้นบกแห่งกองทัพสหรัฐฯ ที่โอกินาวา ทำให้ขวัญ
ของญี่ปุ่นตกทำลายอย่างยับเยินไปทีเดียว

เนื่องจากสถานการณ์ทางทหารของญี่ปุ่นได้รับ
การปราชัยตลอดมา ทำให้สถานการณ์เมืองต้องแปร
ปรวนไปด้วย โทโจจำต้องลาออก และโดยพระบรมราช
โองการของพระเจ้าจักรพรรดิ พลเรือเอกคันทาโรซูซุกิ
ผู้ได้รอดชีวิตมาแต่ผู้เดียว เมื่อครั้งกวาดล้างคณะรัฐ
ประหารในเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๕ (ค.ศ. ๑๙๓๒)
ได้จัดตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่แทนโตโจ เหตุการณ์ต่างๆ ได้เกิด
ขึ้นอย่างรวดเร็วต่อเนื่องกัน รวมทั้งการยอมแพ้โดย
ปราศจากเงื่อนไขของกองทัพเยอรมันเมื่อวันที่ ๗ พฤษ
ภาคัม การที่รัสเซียประกาศสถานการณ์สงครามเมื่อวันที่
๗ สิงหาคม อีกทั้งการทิ้งระเบิดปรมาณูที่อิโรซิม่า จึง
ทำให้เป็นที่เห็นอกเห็นใจแก่รัฐบาลอยู่ไม่น้อยเลย

ระหว่างที่ญี่ปุ่นกำลังซบถกตอย่างหนัก ในการจะ
ทำนินทาอะไรต่อไปนั้น ระเบิดปรมาณูนี้ได้คือว่า

ชีวิตร่วมแสน ตึกจำนวนล้าน ลงในเมืองอิโรชิม่าแล้ว
 นั้น ก็ได้ถูกนำมาทิ้งลงอีกที่เมืองนากาซากิ เมื่อวันที่
 ๘ สิงหาคม เมืองอิโรชิม่าเหล็กประลัยมาแล้วอย่างไร
 นากาซากิก็มีสภาพในทำนองเดียวกัน ชีวิตนับแสนก็
 นับล้านถูกฝังลงใต้ปรุที่เป็นกรังที่ ๒ อย่าพูดกันเลยว่า
 ความทารุณโหดร้ายจะเกิดขึ้นเพียงใด มันร้ายกว่า
 เครื่องบิน ๒๐๐๐ เครื่องที่เข้าถล่มโฮซากา เพราะชีวิต
 ทุกชีวิตพอจะหนีเอาตัวรอดได้ แต่ระเบิดปรมาณูไม่มี
 ทางจะหลีกเลี่ยงพ้น ลูกเล็กเด็กน้อย ผู้เฒ่าผู้แก่ แม้แต่
 ผู้หญิง ไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงจากมัจจุราชไปได้เลย ใน
 มหาสงครามโลกครั้งที่ ๒ นี้ ถ้าจะมีความโหดร้ายทารุณ
 เกิดขึ้นในที่แห่งใดแล้ว ความโหดร้ายทารุณเหล่านั้น
 ก็ได้เศษหนึ่งส่วนร้อยของอิโรชิม่า และเมืองนากาซากิ
 จากระเบิดปรมาณูลูกที่ ๒ ที่แมคอาเธอร์เหวี่ยง
 ลงในเมืองนากาซากินั้นแหละ ทำให้พระเจ้าจักรพรรดิ
 ทรงหันต้นพระทัย ยิงนัก พศกนิกร ของ พระองค์ ต้องสูญ
 เสียชีวิตลงเป็นเรือนแสนเมืองอิโรชิม่าและเมืองนากาซากิ

เตียนโล่งเป็นสนามกีฬาขึงผู้ทุพพลภาพเรื้อนหมื่น สิ่งตั้ง
 กล่าวนั้น ทำให้พระเจ้าจักรพรรดิทบทวนเหตุการณ์ต่อไปไม่
 ไหว แม้อาเธอร์ก็ขู่คำรามเสียงกัมปนาทก็ก้องว่า ถ้า
 ไม่ยอมศิโรราบจะเอาระเบิดปรมาณูมาเหวี่ยงลงไปให้อีก
 ครั้งนั้น สมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิก็ทรงเรียกประชุมอัน
 พริกพร้อมไปด้วย รัฐบุรุษ อาวุโส และ เสนาธิการ ทักบก
 ทักเรือ ทักอากาศ พระองค์กล่าวว่า “เป็นการหมดหน
 ทางแล้วจะแก้สถานการณ์ให้ดีขึ้น อักษะประเทศในยุโรป
 ก็สลายตัวไปแล้ว การป้องกันประเทศญี่ปุ่นแม้ถึงจะทำ
 ไปก็ใช้ประโยชน์ เพราะไม่มีทางจะเอาชนะได้ ความ
 ปราชยันนั้นไม่ว่าจะอยู่ในฐานะใดๆ ก็จะต้องได้รับการปรา
 ชัยฝ่ายแพ้อยู่ตนเอง ถ้าขึ้นทำการต่อสู้ต่อไป จะเป็น
 การเสียชีวิตทหาร พลเรือน และอาคารบ้านเรือนไปโดย
 หาประโยชน์มิได้” พระองค์ทรงกล่าวด้วยความตันตันให้
 พระทัยว่า “พระองค์สุดแสนจะทนทานทุกเมืองโตเมือง
 หนึ่ง พร้อมด้วยชีวิตนับแสนถูกฝังทั้งเป็นลงในดินแผ่น
 ดินได้ พระองค์จึงทรงเห็นว่าควรจะยอมจำนนโดย

ปราศจากเงื่อนไขดีกว่า และพร้อมที่จะยอมรับกฎบัตร
 ปอร์สตาม" ที่ประชุมลงมติเป็นเอกฉันท์ว่าควรรุขีตสัง-
 กรามได้แล้ว ฟุเรอร์ ฮิตเลอร์ ก็ยังตัวตายเสียแล้ว
 มุสโสลินี ก็ถูกพวก ของนายพลบาโตกลีโอ ถูกจับแขวนคอ
 ไปแล้ว แปลว่าฝ่ายอักษะหมดแล้วสภาพของไตรภาคีก็
 ประกาศสิ้นสุดแล้ว ก็เป็นการเป็นการสมควรแล้วควร
 ประกาศสิ้นสุดยุติสงครามได้

ที่สตุทท์พระเจ้าจักรพรรดิ ก็ได้ประกาศ ยุติสงคราม
 เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๔๘๘ และในตอนเย็นวันนั้น
 เอง รัฐบาลชูชูก็ลาออกไป

และ โคโจ ผู้ถูกขบวนการสังคมนิยมต้องกลายเป็น
 เป็นอาสาสมัคร สงคราม ถูกสังหารโหด ด้วยอาวุธ
 กอด้วยประการฉะนี้.

โคโจ นามเต็มว่า "ไฮเดกิ โคโจ" มีตระกูล
 เป็นทหาร สำเร็จการศึกษาจากเยอรมันนี้ เขามีคติ

ทหารอยู่ข้อหนึ่งว่า “เป็นทหารต้องรบ ถ้าไม่รบเป็นทหารไม่สมบุรณ์”

โตโจเป็นแม่เหล็กตัวสำคัญที่สุดที่คอยดึงดูดหัวใจคณะนายทหารหนุ่มให้หลงในคำพูดก่อนประกาศสงคราม เขาเป็นนายทหารสมาชิกสภาขุนนาง เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีญี่ปุ่น เมื่อเดือนตุลาคม ๑๙๔๑ และเขาเป็นผู้ประกาศสงครามกับพันธมิตรจีน

สงครามได้ดำเนินไปอย่างดุเดือด ครองแวกดูเหมือนว่าญี่ปุ่นภายใต้การนำของโตโจจะได้เปรียบ แต่ต่อมากลับพ่ายแพ้เสียทีเร็วย จนในที่สุด ต้องมาเสียเกาะไชปัน อันเป็นเกาะสำคัญที่สุด ซึ่งอยู่ในอาณัติของญี่ปุ่น และเป็นเกาะที่ญี่ปุ่นหวังแทนที่สุด

การสูญเสียเกาะไชปันนี้ ชาวญี่ปุ่นภายในเกาะเกิดความวุ่นวายมาก ความไม่ไว้วางใจต่อรัฐบาลเริ่มมีขึ้นอย่างเปิดเผย ชำร้าย... ในเวลาต่อมานั่นเอง โตโจจอมสงครามยังได้นำคณะรัฐบาลของตนลาออกอีก ทำประชาชนขวัญเสียทั้งหมดใหญ่ เพราะเมื่อรัฐบาลของ

ท่านผู้เริ่มสงคราม ผู้หวังชนะในสุดท้ายของครามที่ตน
เริ่มมา ต้องลาออกอย่างปัจจุบันทันด่วนดังนี้ ย่อมเป็น
เครื่องหมายบอกให้รู้ว่า เมื่อผู้เริ่มสงครามไม่สามารถดำ-
เนินการสงครามต่อไปได้ ก็ต้องมีหวังเป็นอย่างแน่นอน

โตใจ ถูกศาลอาชญากรสงครามตัดสินประหาร
ชีวิตโดยการแขวนคอ ภายหลังที่ญี่ปุ่นต้องปราชัยแก่
ฝ่ายพันธมิตรในที่สุด.

เบื้องหลังสังหารโหด

โง่คินท์เตียม

ประธานาธิบดีแห่งเวียตนามใต้

บทที่ ๑

โคนบัลลังก์เตียม

เวลา ๑๓.๑๕ น. ของวันที่ ๑

พฤศจิกายน ๒๕๐๖

ขณะนั้น — โง่คินท์เตียม ประธานาธิบดีสาธารณรัฐแห่งเวียตนามใต้ กำลังร่วมรับประทานอาหารกลางวันอยู่กับน้องชาย — โง่คินท์หนุ ที่ปรึกษาของตนอยู่ในทำเนียบบาลอง กำลังทหารพรรคนาวิกโยธิน ภายใต้การนำของนายพลเตื่องวัน-มินห์ หรืออีกนามหนึ่ง “มินห์ใหญ่” ได้บุกเข้าล้อม กองบัญชาการตำรวจ ของฝ่าย

รัฐบาล เพื่อยึดอำนาจและโค่นบัลลังก์โง่ดินห์เตียมตาม
แผนที่ที่ทรวางไว้ทันที และโดยที่เตียมหาได้รู้ล่วงหน้าว่า
จะเกิดขึ้นไม่

จากนั้นเครื่องบินของฝ่ายปฏิวัติได้เข้าทำการโจมตี
กองบัญชาการทัพเรือจนต้องยอมแพ้ การสู้รบได้ดำเนิน
ไปจนถึงตอนกลางคืน ฝ่ายปฏิวัติได้ใช้ปืนครกกลนาม
ระดมยิงกองบัญชาการทหารบก ซึ่งโง่ดินห์เตียมได้ยึด
เป็นกองบัญชาการในคราวต่อสู้ครั้งนั้น จนพังแทบไม่มีชิ้นดี
ต่อมารถถังของฝ่ายปฏิวัติจึงเคลื่อนเข้าไปและระดมยิงต่อ
ไปอย่างหนักหน่วง

และ— ช่วงระยะหนึ่ง ฝ่ายปฏิวัติได้หยุดยิง พร้อมกับ
กับเสนอเงื่อนไขไปยังเตียม ให้เตียมยอมแพ้แล้วจะให้
ความปลอดภัยทุกอย่าง

แต่— โง่ดินห์เตียมก็ได้ชื่อว่าชายชาติเสือ ไม่ยอม
แพ้เหมือนกัน ตายเป็นตาย เขาได้ออกมาว่า

“บรรดานายทหาร ชั้นนายพล ได้ถูกหลอกให้ไป
รับประทานเลี้ยงกลางวันที่กองบัญชาการ ของเสนาธิการ

และได้ถูกบังคับให้เข้าร่วมในการปฏิวัติด้วย ให้ทหารในกองทัพบกประนามการ "กบฏ" และขอให้ส่นับสนุนรัฐบาลต่อไป——"

เสียงของเคียม^๕ ได้กระจายซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนเป็นที่เชื่อกันว่า เคียมได้พูดใส่เครื่องบันทึกเสียงมาเข้าเครื่องขยายเสียงอย่างไม่ต้องสงสัย

และก็—เมื่อเคียมไม่ยอม และได้ท้อบออกมาตั้งนั้น ปืนใหญ่ของฝ่ายปฏิวัติก็เริ่มระดมยิงใหม่อีกเป็นการใหญ่

กระทั่งเวลา ๐๔.๐๐ น.

รถถังของฝ่ายปฏิวัติ ๑๖ คันได้แล่นบุกเข้าทำเนียบประธานาธิบดีจากทางด้านตะวันออก และอีกจำนวนแล่นเข้าไปทางตะวันตกและทางใต้ แล้วก็ระดมยิงทำเนียบขาดองอีกครั้งหนึ่ง จนทำเนียบขาดองตกอยู่ท่ามกลางพระเพลิงที่เกิดจากอาคารใกล้เคียงๆ กัน และ——

ในระหว่างที่ปืนใหญ่และปืนครกได้ระดมยิงทำเนียบขาดองอยู่นั้น เครื่องบินขับไล่ของฝ่ายปฏิวัติได้

โงบลองต่ำและทำการโจมตีด้วยจรวด เต็มเอาโงคินท์เตียม
ต้องยอมแพ้ ส่งให้ยกธงขาวขึ้นเหนือทำเนียบยาลองในที่
สุด

คณะปฏิวัติได้หยุดยิงเมื่อเห็นธงขาว และสั่ง
เคลื่อนพลบุกเข้าสู่ทำเนียบประธานาธิบดีทันที !

ช่วงขณะที่คณะปฏิวัติกำลังเคลื่อนพลเข้าไปในทำ
เนียบนั่นเอง โงคินท์เตียม และโงคินท์นู กับผู้ติดตาม
อีกสองคน ได้พากันหลบหนีเอาตัวรอด โดยออกไปทาง
อุโมงค์ลับที่ขุดเอาไว้ ไปโผล่ขึ้นที่ร้านเสริมสวย “ไมหลี”
ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ ถนนเลอน ตรานท์ตอง แล้วอาศัยรถยนต์
ของตนซึ่งจอดซุ่มอยู่ที่ร้านนั้น บึ่งตรงไปหลบซ่อนอยู่ใน
โบสถ์ของวัดการอลิคเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในโซลอง ห่างจาก
ไซ่ง่อน ๕ กิโลเมตร

ฝ่ายคณะปฏิวัติเมื่อบุกเข้าถึงทำเนียบ ไม่พบ
โงคินท์เตียมกับโงคินท์นู ก็รีบออกติดตามจับกันเป็นการ

ใหญ่ และได้บุกเข้าตรวจค้นทุกหนทุกแห่งจนมาถึงโบสถ์
ตั้งกล่าว และได้พบตัวเดียวกับนั้น ได้พากันเข้าจับกุมตัว
ได้ นำออกมาซึ่งไว้ในรถหุ้มเกราะที่ใช้ในการลำเลียง
ทหาร เพื่อนำตัวส่งยังกองบัญชาการฝ่ายปฏิวัติในไซ่ง่อน
ทันที

ทว่า — ด้วยความเคียดแค้นแน่นหัวใจซึ่งมีอยู่
มากมาย ร้อยเอกหนึ่งกับทหารอีก ๒ คน ซึ่งควบคุมประ-
ธานาธิบดีกับน้องชายมา ได้ทำการชกต่อยทำร้ายคนทั้งสอง
เป็นการใหญ่ และในขณะที่เล่นมาใกล้จะถึงไซ่ง่อนนั้น
เอง ร้อยเอกหนึ่งได้ยกปืนขึ้นยิงประธานาธิบดีเต็มนัด
หนึ่ง

บึง !

ลูกกระสุนวิ่งเจาะสมองเต็ม โง่ดินห้เต็มฟุบ
ลงขาดใจตายในบัดดล !!

ขณะเดียวกัน ทหารลูกน้องร้อยเอกหนึ่ง เมื่อเห็น
ลูกพี่ทำเช่นนั้น ก็ตรงเข้าจัดการกับโง่ดินห้ โดยพุ่งดาบ
ปลายปืนเข้าที่มอกหูอย่างเต็มรัก

“โอ๊ย !”

โงคินท์นุร้องออกมาได้คำเดียว ก็พับลงขาดใจ
ตายข้างโงคินท์เดียมผู้ชายนั่นเอง

เช่นนั้น — ยังมีหน้าใจ สองทหารรวมกันแหงร่าง
อันปราศจากวิญญาณ ของโงคินท์นุ อีก ครังแล้วครังเล่า
จนในที่สุด —

รถแล่นมาถึงกองบัญชาการฝ่ายปฏิวัติ ครันพอ
เปิดรถออกมา หัวหน้าคณะปฏิวัติก็ได้พบว่า

โงคินท์เดียม และโงคินท์นุ ตายเสียแล้ว !!

๙ ๒
คนน —

ภายหลังที่การปฏิวัติได้ผ่านพ้นไปด้วย ความสำ
เร็จราบรื่นแล้ว ในไฉ่ฮ่งอัน ผุ่คนหลายพันได้เดินขบวน
ตามถนนสายต่างๆ ร้องตะโกนสนับสนุนการปฏิวัติ และ
เปล่งเสียงไชโยให้ร้องแสดงความยินดีให้อิ่งมีไปหมด

ขณะเดียวกัน ผุ่ชนอีกพวกหนึ่งก็เข้าทำการวาง
เพลิงเผาสถานที่ต่างๆ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับตระกูลโง

สำนักงานหนังสือพิมพ์ ๕ แห่งที่เคยสนับสนุนโรงคินห์เตียม
 ใต้ถูกวางเพลิง สำนักสื่อข่าวเวียดนามเพรสส์ได้ถูกทำ
 ลาย ร้านค้าซึ่งโรงคินห์เตียมพี่ชายของเตียมเป็นเจ้าของก็
 ถูกปล้นและวางเพลิง

ยิ่งไปกว่านั้น — —

ในวันรุ่งขึ้น ขณะที่คณะปฏิวัติได้ส่งย้ายศพโรง-
 คินห์เตียมและโรงคินห์หนูจากโรงพยาบาลทหารที่กงหัวซาน
 เมืองไซ่ง่อนไปยังโรงพยาบาลเซนต์ปอลนั้น มีประชาชน
 จำนวนมากได้แห่กันไปที่โรงพยาบาล เพื่อทำการประชา-
 ทัดณ์แก่ศพของโรงคินห์เตียมและโรงคินห์หนูทั้งสองให้สาสม
 กับความเสียใจที่คุกรุ่นอยู่ในหัวใจ มาเป็น เวลาหลาย
 เดือน

โรงคินห์เตียมประธานาธิบดีแห่งเวียดนามใต้ และ
 โรงคินห์หนูผู้นองชายใต้ก่อกรรมทำเข็ญ อันใดให้แก่ปวงชน
 ไว้หรือ จึงได้มาพบกับการโค่นบัลลังก์—การสังหารโหด
 และท้ายที่สุดแม้เมื่อเป็นศพไปแล้ว ก็ยังจะถูกประชา-
 ทัดณ์เช่นนั้น ?

๔
บทที่ ๒

จุดพิณาศแห่งโงดินห์เคียม

เวียดนามใต้นับเป็นประเทศหนึ่ง
ซึ่งมีประชาชนพลเมืองประมาณ ๘๕—
๙๐% ทนถือศาสนาพุทธ ทั้งฝ่ายมหา
ขานและเถรวาท แต่สำหรับมฆบุรุษของ
ประเทศคือ ประธานาธิบดีโงดินห์เคียม
รวมทั้งน้องชาย โงดินห์หั้น ซึ่งเป็นประ
ธานที่ปรึกษาฝ่ายการเมืองกับน้องสะใภ้
นั้น นับถือคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก
ซึ่งกว่านั้น โงดินห์ดัก ผู้พี่ชายซึ่งเป็น
อาชบิชอบ แห่งโรมันคาทอลิกใน

เวียดนามใต้ด้วย

ดังนั้น ในวันสำคัญของศาสนาคริสต์ กล่าวคือ ก่อนวันวิสาขบูชาของพุทธศาสนาเพียงสองวัน อาชบิซ-ชอบ ington หนัก ก็ได้ทำพิธีฉลองขึ้นอย่างเอิกเกริก อีกทั้งรัฐบาลเตียม ผู้นองชาย ยังถือวันนี้เป็นวันสำคัญของชาติด้วย

อย่างไรก็ดี ถ้าเหตุการณ์ทุกอย่างเป็นไปเพียงเท่านี้ ก็เชื่อแน่ว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่—เมื่อถึงวันวิสาขบูชา พุทธบริษัทที่เมืองเว้ ได้ชักธงเครื่องหมายพระพุทธรักษาขึ้น เตรียมที่จะฉลองวันสำคัญของตนบ้าง ทว่ากลับถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจห้ามปราม และเก็บร้อยธงเหล่านั้นทิ้งเสียอย่างไม่ว่าจะเป็นไปได้

เหล่าพุทธบริษัทเห็นดังนั้น จึงเดินขบวนเข้าร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการเมืองเว้ แต่กลับได้รับการปฏิเสธ จึงพากันเปลี่ยนขบวนเดินไปยังสถานวิทยุแห่งชาติ เพื่อขอพูดวิทยุอย่างington หนักพูดเมื่อวันสำคัญของโรมัน

การอดลิบ้าง แต่ยั้งกลับถูกเหล่าทหารตำรวจขับรถตะลุย
เข้าไปในกลุ่มนั้น ตาย ๙ คน บาดเจ็บ ๑๖ คน

นคอ ——— จุดเริ่มต้นของความพินาศ ———

เมื่อเกิดการตายและบาดเจ็บใน พวกตนเช่นนั้น
พระสงฆ์ในพุทธศาสนา จึงนำคำร้องขึ้นไปยังรัฐบาล ขอ
ให้รัฐบาลการอดลิคของเตียม ปฏิบัติ ก่อ พุทธศาสนา ด้วย
ความเป็นธรรม รวมทั้งได้รับผิดชอบชคใช้ ในการกระทำ
อันโง่เขลาของเหล่าทหารตำรวจที่ทำให้ผู้คนบาดเจ็บและ
ตายไปหลายคนนั้นด้วย แต่... รัฐบาลเตียมกลับแถลง
การณ้ตอบโต้ออกมาว่า

“การที่ผู้คนบาดเจ็บล้มตายไปนั้น หาใช่เป็น
การกระทำของทหารไม่ หากเป็นการกระทำ
ของคอมมิวนิสต์ ที่ผสมรอยเข้ามา จึงจะให้
รัฐบาลรับผิดชอบใด ๆ ไม่ได้ทั้งสน.....”

พอได้รับคำตอบอันแสนขมขื่นดังนี้ พระสงฆ์
และชีจึงประท้วงด้วยการอดอาหาร แล้วกระจายกันอยู่
รอบ ๆ เจดีย์ของวัดพุทธิมแห่งเมืองเว้

พร้อมกันนั้น พุทธสมาคมเวียดนามใต้ได้โทรเลขถึงเลขาธิการสหประชาชาติ และพุทธสมาคมนานาชาติ เพื่อขอรับการสนับสนุน พระสงฆ์ประมาณ ๕๐๐ รูป ได้เดินขบวนเรียกร้องให้รัฐบาลชดใช้ค่าเสียหายและรับผิดชอบในการกระทำครั้งนี้ให้ได้ แต่การเดินขบวนครั้งนี้ ต้องปะทะกับตาบปลายปืนและระเบิดบรรจุพลาสติกของทหารตำรวจ เป็นเหตุให้พระสงฆ์ได้รับบาดเจ็บถึง ๖๗ รูป

ต่อมาวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๐๖ พระสงฆ์และชีประมาณ ๑,๐๐๐ องค์ ได้ทำพิธีสวดมนต์อุทิศแก่ชาวพุทธที่สิ้นชีวิตไป ๗ รูปนั้น แล้วเดินไปตามถนน พอถึงหน้าสถานทูตเขมร พระภิกษุทิจ กวางทัก อายุ ๗๓ ปี ได้ทำพิธีเผาตนเองประท้วง ส่วนผู้ที่อยู่ในขบวนก็จัดการนำศพไปที่วัดเจติยศาลอย ทำพิธีสวด และก่อนนั้นเอง มีพระภิกษุอีกหลายรูปประกาศว่า ถ้ารัฐบาลไม่เลิกการบีบคั้นชาวพุทธ จะกระทำตามนั้นบ้าง

ฝ่ายโงคินท์เตียม ประณามาริบัติการอดิคเห็น
 ทำไม่เป็นการ จึงส่งคณะผู้แทนของรัฐบาลไปยังเมืองเว้
 เพื่อเจรจากตกลงกัน แต่ผู้แทนคณะนั้น ล้วนแต่เป็นคา-
 ธอดิค และโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีหัวรุนแรงในเรื่องศาสนา
 ทั้งนั้น จึงแทนที่จะไปเจรจากตกลงกันด้วยดี ตามความ
 มุ่งหมายที่ได้รับมอบไป กลับไปทะเลาะกับชาวพุทธ
 และประกาศออกมาว่า พระสงฆ์และชีที่ทำการอดอาหาร
 นี้ทำการผิดกฎหมาย แล้วสั่งให้เจ้าหน้าที่เอาลวดหนาม
 ล้อมวัดไว้ ไม่ให้คนในออกคนนอกเข้า

เหตุการณ์ชักจะบานปลายกันใหญ่แล้ว——

ในวันรุ่งขึ้นนั้นเอง นักศึกษาชาวพุทธก็เดิน
 ขบวน เพื่อคัดค้านการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อพุทธ-
 ศาสนา ทั้งจะทำลายลวดหนามที่คณะผู้แทนสั่งให้ล้อมวัด
 ไว้เสีย จึงถูกทหารเข้าโจมตีด้วยอาวุธ และแก๊สพิษ
 ได้รับบาดเจ็บกันมากมาย ถูกส่งโรงพยาบาล เพื่อทำการ

รักษา ครั้นแล้ว เหล่าตำรวจฉวยโอกาสกลับมาชนเอาคน
ใช้เหล่านั้นออกไปคุมขังไว้จนหมด

จากนั้นไม่กี่วัน——

เมื่อเหตุร้าย ครั้นนี้ ได้แพร่สะพัด ออกไป ทั่วโลก
โง่ตื้นที่เทียม ประธานาธิบดี कारอลิคเห็นท่าไม่ดี จึงยอม
รับเจรจาเพื่อยุติข้อพิพาทกับชาวพุทธอีกครั้งหนึ่ง และ
การเจรจากรั้นนี้ มีการยอมรับที่จะปฏิบัติตามข้อเรียกร้อง
บางประการ แต่.....

ภายหลังการเจรจากรั้นนี้ ได้ดำเนินไปแล้ว แทน
ที่เหตุร้ายต่าง ๆ จะสงบลง กลับปรากฏว่าในทางปฏิบัติ
ของเจ้าหน้าที่ มีการปราบปรามชาวพุทธรุนแรงขึ้น วัด
ยังคงถูกปิดล้อมอยู่อย่างกวตขัน แม้กระทั่งการประกาศ
ศาสนิกของชาวพุทธก็ยังถูกเจ้าหน้าที่ กวบ คุม อยู่ อย่าง
ใกล้ชิดตลอดเวลา นักศึกษาชาวพุทธจำนวนมากถูกจับ
กุมคุมขังมาก และถูกซ้อมอย่างทารุณ มีบางคนถูกตำวจ
บังคับ ให้ลงชื่อ ทำยหนังสือกล่าวโทษ พระสงฆ์ผู้เป็นหัว

หน้าว่าเป็นคอมมิวนิสต์ และดำเนินการเพื่อล้มล้าง
 รัฐบาล เมื่อนักศึกษาผู้ถูกบังคับไม่ยอมเซ็น ก็ถูกซ้อม
 ทารุณยิ่งขึ้น จนหน้าตาบวมปูด และฟกช้ำดำเขียวไป
 หมดทั้งตัว

เหตุการณ์ร้ายแรง ยังก่อความร้ายกาจยิ่งขึ้น
 โดยลำดับ.....

วันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๐๖ พระภิกษุทิจ ทิน-
 เกียต หัวหน้าชาวพุทธ ได้ส่งสาส์นถึงประธานาธิบดี
 เคียงว่า สถานการณ์จะเลวลงอีก ถ้ายังคงกดขี่ชาว
 พุทธมิให้ปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา และในวันต่อ ๆ มา
 ได้มีพุทธศาสนิกชนรวมทั้งพระและชี ไปนั่งที่กลางถนน
 หน้าวัดเขยิกมินห์ ในไซ่ง่อนเป็นการประท้วง ที่รัฐบาลไม่
 ปฏิบัติตามข้อตกลง ที่ตรวจเข้าตักขวางก็ไม่ยอมเลิก จึง
 ถูกตีด้วยกระบอง และลากขึ้นรถไปประมาณ ๘๐ คน

และการประท้วงยังขยายตัวต่อไปอีก.....

ในวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๐๖ ชาวพุทธทั้งพระ
 และชีประมาณ ๑,๐๐๐ คน เดินถือแผ่นป้ายโฆษณาวิ่ง

ขอให้ปฏิบัติตามข้อตกลง เพื่อแก้ไขสถานการณ์ให้คืนดี
 ดำรงไว้ซึ่งจดหมายกันไม่ให้ชาวพุทธเหล่านั้นเดินไปวัด
 ชาวอียิปต์ ส่วนชาวพุทธที่ทำการประท้วงที่หน้าบ้านทูต
 อเมริกัน ดำรงไว้ซึ่งข้อตกลง และพระภิกษุที่วัดชาลออย
 ได้พากันออกอาหารประท้วงโดยพร้อมเพรียงกัน

ต่อมาวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๐๖ ชาวพุทธได้
 ยื่นคำขาดไปว่า จะปฏิบัติตามคำเรียกร้องหรือไม่ หาก
 ไม่ปฏิบัติตามจะทำการประท้วงอย่างแข็งขันต่อไป และ
 ในวันที่ ๔ สิงหาคม ได้มีสามเณรอายุ ๑๘ ปี องค์กรหนึ่ง
 ชื่อทัง ชันตุ ได้ทำการเผาตัวเองประท้วง ที่จัตุรัสอนุ-
 สาวรีย์ทหารนิรนาม และหลังจากนั้นอีก ๓ วัน พระ
 ภิกษุกว่า ๓๕๐ องค์ ก็ถูกจับที่ไซ่ง่อน

เมื่อเหตุการณ์ได้ดำเนินมาถึงขั้นนี้ ประธาณา
 ธิบดีเดียม ไม่สามารถที่จะถอยหลังกลับโดยไม่ให้เสีย
 หน้าได้เสียแล้ว

ถูกละ, เขาจำเป็นต้องปฏิบัติการเป็นปฏิบัติกับ
 ชาวพุทธต่อไป จนกว่าจะถึงกาลอวสาน

การฆ่าตายล้างชาวพุทธของโงกิ้นห์เคียมในครั้งนั้น
เป็นไปอย่างกว้างขวางทั่วเวียดนามใต้ มีชาวพุทธหลาย
พันคน ต้องล้มตาย และถูกจับกุมไปคุมขัง จน.....

ในที่สุด ได้กลายเป็นศึกใหญ่ระเบิดลั่นไปทั่ว
โลก มีพระภิกษุเผ่าตัวตายประท้วงเพิ่มจำนวนมากขึ้น-
เรื่อย ๆ

คืนวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๐๒.....เหตุการณ์ที่รุนแรง
ที่สุดก็คือที่วัดพระเจดีย์ตัวใกล้กับเมืองเว้ ทหารของ
รัฐบาลได้พบกับการต่อสู้อย่างเด็ดเดี่ยวของประชาชน
ชาวพุทธเป็นครั้งแรก ขณะที่ทหารรัฐบาลกำลังพยายาม
ซึ่งลวดหนามกันทางข้ามสะพานไปสู่วัด ผุ่ชนก็เผลอโลกัน
เข้าไปด้วยมือเปล่า ดึงเอาลวดหนามที่กันทางออก แล้ว
ก็เข้าประทะกับกองทหารด้วยกำปั้น ก้อนหิน และไม่
แหลมอย่างकुเต็อก เพื่อแย่งสะพานไปสู่วัดไว้ในครอบ-
ครองให้ได้ พอทหารข้างระเบ็ดมือเข้าไปในฝูงชน
ระเบ็ดมือลูกนั้นก็กลับถูกขว้างเข้ามาในหมู่ทหารอีก ทำให้
ให้เกิดอลเวงกันจนแทบคุมไม่ติด เมื่อทหารบุกทะลวง

เข้าไป โดยอาศัยพานท้ายปืนติดะไม้เลือกหน้า ประชาชนก็พากันแย่งปืนจากทหาร กระแทกท้องเหล่าทหารบ้าง เล่นเอาร้องโอดโอยไปหลายคน

การต่อสู้อย่างดุเดือดระหว่างชาวพุทธกับเหล่าทหารของรัฐบาลดำเนินไปถึงห้าชั่วโมงเต็ม ในที่สุดทหารผู้มีอาวุธ ก็เป็นฝ่ายมีชัย แย่งสะพานไว้ได้ ตอนรุ่งอรุณ โดยอาศัยขีปนาวุธหุ้มเกราะแล่นผ่านสะพานเข้าไป ท่ามกลางเสียงตะโกนสาปแช่งของประชาชน

การศึกครั้งนี้ ผลปรากฏว่ามีประชาชนเสียชีวิตไปประมาณ ๓๐ คน และบาดเจ็บกว่า ๒๐๐ คน ฆตบรรทุกันใหญ่ประมาณสี่สิบคน ได้บรรทุกประชาชนที่ถูกจับกุมแน่นเอียดไปยังวังไว้ที่เรือนจำ

และ—ต่อมา ตอนรุ่งอรุณของวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๐๖ วิทยุกระจายเสียงไซ่ง่อนได้ออกอากาศโดยเสียงประธานาธิบดีเดียมเอง ประกาศงดอัยการศึกทั่วประเทศทันที !!

นี่เอง— ความขัดแย้งทางการเมืองภายในได้เกิดขึ้น นายวูวันเมา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ ยื่นใบลาออก โทณหัวแล้วประกาศว่าจะเดินทางไปบวชที่อินเตีย พร้อมกับนายตรันวันเตือง เอกอัครราชทูตเวียดนามใต้ประจำกรุงวอชิงตัน พร้อมด้วยภรรยา ซึ่งเป็นผู้สังเกตการณ์ประจำสหประชาชาติ และเป็นบิดาของมาตามบุ สตรีหมายเลขหนึ่งของเวียดนามใต้ ได้ยื่นใบลาออกพร้อมกับกล่าวทำนายิตีเตือนรัฐบาลเดียมว่า

“ลોકเอาวิธีการของระบอบเผด็จการเบ็ดเสร็จมาใช้ ตราบใดที่เดียมยังครองอำนาจอยู่ เวียดนามใต้จะไม่มีโอกาสเลยแม้แต่น้อย ในการมีชัยต่อกอมมิวนิสต์”

ในไซ่ง่อน นักศึกษาแพทย์ในมหาวิทยาลัยกว่า ๔๐๐ คน ไม่ยอมเข้าห้องเรียน และประชุมกันก่อนความรุ่งวายเป็นเพื่อประท้วงการกระทำของรัฐบาล ในที่สุดเลย

ถูกรัฐบาลดำเนินการโต้ตอบ โดยบีตมหาวิทาลัยใน
 ไช้ฉงอันทั้งหมด และจับกุมนักศึกษาเป็นการใหญ่ ถึง
 ขนาดเรียกให้ลงจากจักรยาน ให้ทิ้งรถจักรยานแล้วจับ
 กระซากลากถูลงกึ่งเอาตัวไปกักขังไว้ จนรถจักรยาน
 ของนักศึกษาทั้งหลายเคลื่อนอยู่ตามถนนหัวเมือง

นับแต่มีการปราบปรามชาวพุทธ ชั้นใต้ซาด
 โดยใช้กฎอัยการศึกเป็นต้นมา เสียงเป็นปฏิปักษ์กับ
 อเมริก้าในทางฝ่ายของผู้ทรงอำนาจปกครองฉวนไต้ ก็
 เริ่มหนาหูขึ้น โดยเฉพาะมาตามโง่ดินหนูน้องสระโกโง
 ดินห์เตียม ออกเดินกำมาข้างหน้าฟาดฟันสหรัฐด้วยคำ
 พุศและคำถามต่าง ๆ ด้วยคารมคมคายเผ็ดร้อนชวน
 ใหญ่ ไม่ยอมยกเว้นให้ใครทั้งสน แม้กระทั่งประธานา
 ธิบตีเคนเนดี

อย่างไรก็ดี.....ขณะนั้น ไช้ฉงอันและเมืองเว้ ซึ่ง
 เป็นเมืองสำคัญได้กลายเป็นเมืองร้างไปเสียแล้ว
 ร้านขายของบีตประทุหมก ตามถนนว่างเปล่าด้วยผู้คน

นาน ๆ จะมีผู้หญิงเดินร้องให้ผ่านไปบ้าง วัดพุทธศาสนาทุกแห่งเจียบสงัด หน้าวัดมีรอยเลือด และสิ่งสลักหักพังทิ้งเกลื่อนกราด ไม่มีเสียงสวดมนต์ ไม่มีเสียงย่ำระฆังบนหอคอยอีกต่อไปแล้ว เพราะตำรวจทหารได้เข้ายึดวัดเหล่านี้ไว้หมดสิ้น

นี่คือสถานที่น่าสังเวชที่สุดสำหรับมนุษยชาติ
ที่อุบัตินานในเวียดนามใต้

แม้ว่าจะถูกบีบคั้นบังคับกดขี่อย่างไม่มีหวังจะได้รับแสงสว่างถึงขนาดนั้น การประท้วงของชาวพุทธยังดำเนินต่อไปอีกอย่างรุนแรง

ในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๐๖ ภิกษุทิจ กวางเซียง วัย ๒๐ ปี ได้เผาตัวตายที่หน้าตลาดกลางไซ่ง่อน นับเป็นองค์ที่หก และในวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๐๖ ภิกษุทิจ เทียนมี วัย ๔๒ ได้เผาตัวที่ไซ่ง่อนอีกเป็นองค์ที่เจ็ด

และ...ในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๖ หลังจากภิกษุองค์ที่เจ็ดได้เผาตัวตายไปเพียง ๓ วัน การปฏิวัติ

โค่นบัลลังก์เดิมก็ได้อุบัติขึ้น โดยคณะทหารนำโดยนายพลเดื่องวันมินห์ ซึ่งเป็นชาวพุทธ ผลปรากฏว่า การปฏิวัติเป็นผลสำเร็จ ใจตินห์เดิมและใจตินห์หนัสนำอำนาจหนี ไปอาศัยในโบสถ์ที่ไซลอง ถูกจับได้และถูกสำเร็จโทษ โดยทหารคณะปฏิวัติ ณ ที่นั้น เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๖

แท้ที่จริง สาเหตุอันสำคัญที่ทำให้ ใจตินห์เดิมต้องกลายเป็นผู้ประหารพุทธศาสนา จนตัวเองต้องถูกสังหารโหดนี้ เนื่องมาจากความมัวเมาหลังอำนาจประการหนึ่ง และประการที่สำคัญ ซึ่งเป็นจุดเริ่มแห่งความพิณาส ก็คือ เพราะใจตินห์ดีก ซึ่งเป็นพี่ชาย ต้องการจะให้ประเทศเวียดนามใต้ เป็นประเทศที่นับถือศาสนาคาธอลิก แล้วก็ในครั้งหนึ่งผู้แทนสันตปาปาจากกรุงวอชิงตันได้มาเยี่ยมเมืองเว้ ใจตินห์ดีกได้บอกผู้แทนสันตปาปาว่า เมืองเว้ ประชาชนส่วนใหญ่เป็นชาวคาธอลิกทั้งหมด มีชาวพุทธเพียงส่วนน้อย เพื่อที่จะแสดงให้เห็นจริง ใจตินห์ดีกจึงอาศัยอำนาจใจตินห์เดิมผู้น้องชาย

ห้ามชาวพุทธช้ธงทางศาสนาขึ้น ให้ผู้แทนสันตปาปาที่
ไปเยี่ยม เห็นว่า เมืองเว้ นั้น เป็นคารอลิกจริงตามที่พูด
แล้วตนเองจะได้ตำแหน่ง คาคินาล

ความทะเยอทะยานของโง่ดินห้ถึกครั้งน้เอง ก็
เป็นจุดเริ่มแห่งความพินาศของโง่ดินห้เดียม รวมทั้ง
โง่ดินห้ถึกเอง ในที่สุดก็ต้องเ็นออกจากเมืองเว้ ไป
อยู่ต่างประเทศ หมดหวังที่จะได้ตำแหน่งคาคินาล
สมความมุ่งมาตปรารถนาของตน

อนิจจา! ข้างน้่าสมเพทเสี่ยจริง.....

๘
บทที่ ๓

โจดinho เดียม ผู้สถาปนาระบบสาธารณสุขรัฐเวียดนามใต้

โจดinho เดียม เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๔
ณ เมืองเว้ ภาคกลาง บิดาชื่อโจดinho ตา เคย
เป็นขุนนางผู้ใหญ่ในราชสำนักจักรพรรดิเวียต
นาม

โจดinho เดียมเรียนจบมหาวิทยาลัย
การปกครองเมืองฮานอย แล้วออกมาทำงาน
กับฝรั่งเศส ได้รับตำแหน่งหัวหน้าแขวงหมู่บ้าน
ที่อยู่ในความปกครองของฝรั่งเศส เขา
เป็นชนชั้นนำผู้หนึ่ง ที่ไม่พอใจในการปก-
ครองของฝรั่งเศส

ต่อมาในปี ๒๔๗๖ เขาได้รับตำแหน่งเป็นข้าหลวงตรวจการมณฑล เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสมัยฝรั่งเศสตั้งรัฐบาลหุ่น เพื่อลวงชาวเวียดนามว่าจะให้เอกราช แต่ในที่สุดเขาก็ลาออกจากตำแหน่งมาตั้งพรรคชาตินิยม

พ.ศ. ๒๔๘๘ โงคินท์เตียมกำลังเข้าโจมตีคณะชาตินิยมของโงคินท์เตียม และจับโงคินท์เตียมไปขัง ภายหลังที่ปล่อยเขาเป็นอิสระแล้ว ได้เชิญให้เข้าร่วมในคณะรัฐบาลด้วย แต่โงคินท์เตียมปฏิเสธ

พ.ศ. ๒๔๙๒ โงคินท์เตียมได้เดินทางไปดูสภาพการปกครองทั่วอเมริกาและยุโรป ซึ่งขณะนั้นมีการสู้รบอย่างหนักที่เวียดนามเหนือ ฝรั่งเศสได้เสนอให้เขารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เมื่อ ๒๕ มิถุนายน ๒๔๙๗ เขายอมรับตำแหน่งแล้วเดินทางกลับมาไซ่ง่อน

และใน ระหว่าง ที่ เขา เป็น นายกรัฐมนตรีนั้น พรรคการเมืองบิ๊นชวน โดยการหนุนหลังของจักรพรรดิเบาก็ ได้ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ กระทำการร่วมกับพรรค

ฮั้วรนา เพื่อล้มรัฐบาลโง่คินห์เดียมทางรัฐสภา แต่ในที่สุด เขาสามารถกุมอำนาจไว้ได้

วันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๔๙๙ โง่คินห์เดียมได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแทนระบอบการปกครองจักรพรรดิ และในวันที่ ๒๖ ตุลาคม ปีเดียวกัน เขาได้ประกาศให้เวียดนามใต้เป็นสาธารณรัฐ แล้วตั้งรัฐบาลและสภานิติบัญญัติขึ้นร่างรัฐธรรมนูญ

โง่คินห์เดียม ผู้สถาปนาระบอบการปกครองสาธารณรัฐเวียดนามใต้ ได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีมาจนกระทั่งจบชีวิตลง โดยคณะปฏิวัติโค่นอำนาจในวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๖ ดังกล่าวแล้ว.

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

โซโลมอน บันดราในเก

นายกรัฐมนตรีแห่งลังกา

๘
บทที่ ๑

๙
คนร้ายในตาเหลือง

๑๔
ศุกร์ที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๐๒

๑๕
ขณะนั้นเป็นเวลา ๘.๓๐ น. แล้ว...ที่
บังกาโลบ้านพักของบันดราในเก นายก
รัฐมนตรีคนสำคัญของลังกา— — ท่าน
นายกฯ เพิ่งจะเสร็จจากการรับประทานอาหาร
เช้า และกำลังเตรียมตัวจะเข้า
ประชุมคณะรัฐมนตรีตามปกติ

พอดี—มีพระภิกษุสงฆ์ ๒ รูป ได้มา
ถึงหน้าบ้านท่านนายกฯ และขอเข้าพบ
เพื่อ ขอ ร้อง อะไร สัก อย่าง หนึ่ง กับ ท่าน

นายกฯ ซึ่งบันทราในเกกให้เข้าพบ และให้การต้อนรับ
เป็นอันดียิ่ง

เวลาผ่านไปประมาณ ๑๕ นาที การสนทนา ก็
เสร็จสิ้นลง โดยพระภิกษุผู้ขอเข้าพบทั้งสองรูปอำลากลับ
“นิมนต์ขอรับ ท่าน” ท่านนายกกับบันทราในเกกผู้
พร้อมกับก้มลงไหว้ภิกษุองค์แรกอย่างนอบน้อม ครั้น
แล้วก็หันมาจะไหว้ภิกษุองค์ที่สอง แต่— — —

ในเสี้ยววินาทีนั้นเอง— — —

อย่างไม่มีใครคาดฝัน พระภิกษุองค์แรกก็ชักปืน
วิงอลเวอรขึ้นมาจากในจีวร แล้วลั่นไกรวูใส่ร่างนายก
รัฐมนตรีลงทันที

บ้ง ! บ้ง !! บ้ง ! บ้ง !! บ้ง ! บ้ง !!

หกนัดซ้อนๆ เจาะเข้าที่ท้อง ชายโครง และ
แขนอย่างเหมาะเหม็ง ไม่มีพลาดเลยไปแม้แต่นัดเดียว
ร่างของบันทราในเกกล้มฮวบลง จมกองเลือด ณ ภาคพื้น
ในทันใด

และ— — พร้อมกันนั้นเอง คนร้ายในผ้าเหลือง ก็ถลาออกไปข้างนอกบ้านพักอย่างรวดเร็ว รวากับลมกรด ทว่า— —

วายร้ายทั้งสองวิ่งหนีไปได้ไม่กี่ก้าว ก็มีเจ้าหน้าที่ ตำรวจวิ่งตามหลังออกมา พร้อมกับตะโกนขึ้นว่า

“ช่วยกันจับที่ มันฆ่าท่านนายก ๆ !!”

ฝูงคนที่อยู่ในบริเวณนั้น ต่างกรูกริ้วกันเข้า จับเป็นการใหญ่— — ถูกแล้ว ไม่มีทางหนีรอดไปได้ และ— —

พอจับได้ ด้วยความโกรธแค้นที่อุบัตินั้น ถึงแก่ ได้ทราบว่ามีนายก ๆ ผู้เป็นที่รักของตน ฝูงชนทั้งหลาย ก็รวมทำร้ายเจ้าวายร้ายทั้งสอง ทั้งแทง ทั้งตอย ทั้งเตะ ทั้งกระหึบอย่างอุกถฤต จนเจ้าวายร้ายสับกัสนอมและแทบ ว่าจะแหลกเหลวดับคั่นสิ้นใจไปตรงนั้นทีเดียว หากเจ้าหน้าที่ตำรวจตามมาไม่ทันเสียก่อน

ก็— — พอเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึง จึงจัดการเข้า ห้ามประชาชนผู้กำลังเคียดแค้น และแยกเอาตัวเจ้าวาย

ร้ายออกมาชนิด บึงไปยังสถานีตำรวจ เพื่อจัดการ
ดำเนินคดีต่อไปทันที

ส่วนทางบ้านนายกรัฐมนตรี ซึ่งถูกยิงคว่ำจม
กองเลือดอยู่ ณ บ้านพักนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่อีกพวกหนึ่งก็
รีบวิ่งมาทำการช่วยเหลือนำตัวท่านนายกาส่งโรงพยาบาล
ให้นายแพทย์ทำการผ่าตัดเอาลูกกระสุนออกเป็นการด่วน
และ—ขณะที่ไปถึงโรงพยาบาล บันทราบในเก
ผู้มีจิตใจเข้มแข็ง และเปี่ยมไปด้วยความเมตตาธรรม ยัง
อุตสาห์บอกให้เจ้าหน้าที่เขียนสาส์นส่งถึงประชาชน วิง
วอนให้ทุกคนอยู่ในความสงบ และกล่าวว่าท่านได้อภัย
แก่คนร้ายโดยสิ้นเชิงแล้ว

“คนโง่แต่งกายเป็นพระภิกษุองค์หนึ่ง ยังข้าพเจ้า
ที่บังกาลบ้านพัก” ท่านบอก “ข้าพเจ้าขอวิงวอนให้ทุก
ท่านจงมีความอดกลั้น เมตตาปราณีแก่ชายผู้นี้ อย่าไป
อาฆาตแค้นเค้นเขาด้วยประการใด ๆ เลย”

ก่อนที่แพทย์จะลงมือผ่าตัด ท่านยังกล่าวอีกว่า

“ข้าพเจ้าขอวิงวอนต่อพี่น้องชาวลังกาทั้งหลาย
 ขอให้ตั้งตนอยู่ในความสงบขณะนี้ พร้อมด้วยความช่วย
 เหลือจากนายแพทย์ ข้าพเจ้าคงจะสามารถปฏิบัติหน้าที่
 ตามภารกิจที่ข้าพเจ้ามีต่อพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าต่อไป
 ได้ในอีกไม่ช้า”

แต่ทว่า— — —

มีจตุราชทำได้ให้ความเมตตาปราณีแก่ท่าน ทั้ง
 ที่ท่านให้แก่คนอื่น และหวังไว้ว่าจะสามารถปฏิบัติหน้าที่
 ตามภารกิจที่ท่านมีต่อพี่น้องร่วมชาติของท่านต่อไปไม่—

บันดราไนเก นายกรัฐมนตรีกระดุกเหล็กแห่ง
 ลังกา มีชีวิตต่อมาได้อีกเพียงถึงเช้าวันอาทิตย์ที่ ๒๓
 กันยายน ๒๕๐๒ เท่านั้น ก็ถึงแก่อสัญกรรม ท่าม
 กลางความโศรกเศร้าของพี่น้องชาวลังกา และประ
 ชากรทั่วโลก.

บทที่ ๒

คำสารภาพของฆาตกร

การที่ พระภิกษุ หรือ คนร้ายในผ้า
เหลืองทั้ง ๒ คน บังอาจบุกเข้าไปสังหาร
บันตราไนเก นายกรัฐมนตรีลังกาครั้งนี้...

จากคำสารภาพปรากฏว่า— — —

ฆาตกรรมสะเทือนโลกครั้งนี้ มี
สาเหตุเนื่องมาแต่บันตราไนเก นายก
รัฐมนตรีลังกา มีความประสงค์จะให้เลิก
การแพทย์แผนโบราณเด็ดขาด แล้วไ้
เปลี่ยนมาใช้ การแพทย์แผน ปัจจุบัน แทน
แต่— — —

การ ทบหม้อข้าว ของบรรดาพระภิกษุสงฆ์ที่มีอาชีพ
ทางนชัก ๆ

ถูกละ, เมื่อหม้อข้าวของคนจะต้องถูกทุบเช่นนี้
ใครเล่าจะทนไหว ?

วันนเอง— — — ๒๕ กันยายน ๒๕๐๒

พระภิกษุผู้เลื่อมใสอื่น ๒ รูป ได้ตั้งตนเองเป็นผู้
แทนของบรรดาพระมดหม้ออื่น ๆ จัดแจงแต่งองค์ ทรง
จีวรแต่เช้าตรู่ และองค์แรกไม่ลืมหยิบวีวอลเวอร์ขนาด
.๔๕ ขึ้นมาเหน็บชุกซ่อนไว้ในจีวรด้วย และเมื่อได้นัด
หมายถึง แผนการณ์ กันเป็นที่ เรียบร้อย อีกครั้งหนึ่ง แล้ว
ก็พากันออกจากวัดมุ่งตรงไปยัง บ้านพักของ นายกรัฐมนตรี
ที่นั่นที่

ครั้งแรก เมื่อไปพบนายกรัฐมนตรีแล้ว ก็เริ่ม
เจรจาโดยดี โดยขอร้องให้ท่านนายกฯ เลิกล้มความตั้งใจ
ที่จะเปลี่ยนกิจการแพทย์ จากแผนโบราณ มาเป็นแผน
ปัจจุบันเสีย เพราะถึงยังไง แม้ว่าแผนโบราณจะรำครึ

ล้ำสมัยจนเกินไป ก็ยังมีประชาชนนิยมมากอยู่

แต่——บันทราไนเก เป็นผู้มีความตั้งใจเด็ดเดี่ยว
มาก เมื่อมุ่งจะทำอะไรแล้ว ก็จะต้องทำให้ได้ ท่าน
นายกฯ ปฏิเสธโดยดี และอ้างถึงสรรพคุณของกิจการ
แพทย์แผนปัจจุบันโดยย่อ พอให้ภิกษุทั้งสองเข้าใจ แล้ว
ก็ขอยั่ว

ตนเอง— ก็อิวานที่แห่งการตัดสินใจสังหาร
ท่านนายก

พอได้รับการปฏิเสธดังนี้ ภิกษุทั้งสองรูป
ก็ยังมีได้ แสดงกิริยาโกรธเคือง อันใด ออกมาให้ เป็นพิรุณ
พร้อมก็บ่นกล่าวคำอำลา พอบันทราไนเกก้มลงไหว้ ก็ตัวก็
บ่นออกมาชัดเปรี๊ยะใส่ตามแผนของตน ตั้งใจก็แล้ว

เรื่องมันพอสรุปได้ว่า...

ฆาตกรรมเสทือนโลกครั้งนี้ มันเกิดจากการขัด
ผลประโยชน์กันแท้ ๆ

กรณีที่บ้านตราไทรเกะ ต้องวាយชนม์เพราะน้ำมือ
 ของคนร้ายในผ้าเหลืองครั้งนี้ มิใช่เพียงแต่ก่อความเศร้า
 สลดใจให้แก่ประชาชนชาวโลกเท่านั้น พระภิกษุในลังกา
 เองก็ยังเศร้าสลดและเดือดร้อนด้วยเป็นอย่างมาก เพราะ
 เมื่อจะออกนอกวัดไปในเมือง ผู้คนตามถนนพากันพูด
 จาแย้ยัยหันเสียดสีไปทุกแห่ง เช่นถามว่า

“ท่านพนักเป็นหรือเปล่าละ?”

บ้างก็ทำกริยาสื่อเสียดสีว่ากลัว แล้ววิ่งหนีเป็นต้น
 จน.....

ฝ่ายพระสงฆ์ ต้องส่งผู้แทน ไปหานายกรัฐมนตรี
 คนใหม่ บิณฑบาตขอความช่วยเหลือให้หัวหน้ารัฐบาล
 ช่วยปรับความเข้าใจกับชาวเมือง และยิ่งไปกว่านั้น ยังมี
 ภิกษุรูปหนึ่งได้ไปขอพบวิทยุกระจายเสียง แลลงกับประ-
 ชาชนว่า พระด็กมีชวักมี

นี่แหละ.....ปลาตัวสองตัว พาพวก नेता ทั้งสระ
 ละ!!

บทที่ ๓

บันดราไนเก กนัคของเอเซีย

บันดราไนเก นามเต็มว่า โข โลมอน
บันดราไนเก.....

เป็นบุตรชาวลังกา ซึ่งเป็นที่ปรึกษา
ของอังกฤษ ผู้ครอบครองประเทศลังกา
ภายหลังที่ไปศึกษาในอังกฤษ จนได้
ปริญญากลับมาถึงปีตุลุมิแล้ว เขาได้เริ่ม
ชวนขวย เรียกร้องเอา อิศรภาพแห่งชาติ
คืนมาจากอังกฤษ

โดยความพยายามอย่างแรงกล้าของ
ขบวนการกู้ชาติลังกา ซึ่งเขาเป็นผู้นำ เป็น

เหตุให้อังกฤษผ่อนปรนเตรียมให้ลังกาปกครองตนเองใน
ซันผิก เริ่มแต่ปี ค.ศ. ๑๙๓๑ และในปีนั้น บันดราในเก
ได้รับแต่งตั้งเป็นมนตรีที่ปรึกษาราชการในระบบอบผีกการ
ปกครองตนเองนั้นด้วย

ครั้งลังกาได้เอกราชในปี ค.ศ. ๑๙๔๘ บันดรา
ในเกก็ได้เป็นรัฐมนตรีในรัฐบาลลังกาชุดแรกด้วย ความ
เด่นของเขาในระยะต่อมา ทำให้เขาได้เป็นหัวหน้าพรรค
การเมืองใหญ่ และได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีใน
เวลาต่อมาอีกไม่นาน

บันดราในเกรู้อยู่ว่า การได้อิสระภาพไม่ได้แปลว่า
ลังกาจะไปรอดได้ทันที จึงปลุกความรักชาติให้แก่วงกล้า
ขึ้นในหมู่ประชาชนชาวลังกา เพื่อเป็นหลักรับรองอนา-
คตระหว่างยอมร่วมอยู่ในเครือจักรภพอังกฤษ เขาได้ขอ
ร้องให้อังกฤษเลิกฐานทัพไปจากลังกา เลิกใช้ภาษา
อังกฤษ และใช้ภาษาลังกาเป็นภาษาราชการ และไม่ให้
สถานีวิทยุกระจายเสียงลังกา รับเป็น สถานีถ่ายทอดเสียง
ของวิทยุอังกฤษ ส่วนในการเมืองซึ่งอำนาจระหว่างค่าย

ใหญ่ของโลกลังกาก็ขอตัวไม่ขึ้นเวที เป็นฝ่ายค่ายไหนโดยตรง แต่แอนต์คอมมิวนิสต์

ในการเรียกร้องขอความเป็นธรรมจากชาติใหญ่ๆ เพื่อเห็นแก่ชาติเล็กๆ ลังกาภายใต้การนำของ บันดราไนเก ไม่เคยแสดงบทบาทก้าวร้าว เขาเลือกแต่ทางละมุนละม้ายใช้เหตุผลเป็นเบื้องหน้า

ลังกาเป็นภาคีสหรัสนธิสัญญาโคลอมโบ ซึ่งมุ่งช่วย อัมชู กัน ระหว่างชาติ สมาชิกในกลุ่ม เอเชีย ออฟริกา บันดราไนเกนับเป็นกำลังสำคัญคนหนึ่งในสนธิสัญญานี้

บันดราไนเก ถูกคนร้ายยิงถึงแก่อสัญกรรมเมื่ออายุ ๖๐ ปี และก่อนหน้าที่จะถูกยิงเขาได้กำหนดจะออกเดินทางไปประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ ณ นครนิวยอร์ก ในวันจันทร์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๐๒ นอกจากนั้น เขายังตั้งใจจะเดินทางไปเยือนกรุงลอนดอน, ไคโร และกรุงบอนน์ในเยอรมันตะวันตกอีกด้วย

บันดราในเก นอกจากจะเป็นผู้มั่งใจเข้มแข็ง
 และเปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรม ไม่ชอบถือโทษโกรธ
 ใคร แม้กระทั่งคนร้ายที่บุกมาสังหารตนเองแล้ว ยัง
 นับเป็นคนดีคนหนึ่ง ซึ่งทำคุณประโยชน์ให้แก่ชาติ
 ลังกา ตลอดจนชนชาติในเอเชียด้วย.

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

ดร. คอลลฟุสส์

ผู้เผด็จการออสเตรเลีย

๖
บทที่ ๑

สังหารโหด

๒๕ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๓

ในตอนบ่ายวันนั้น ณ ที่ทำการของ
ดร. คอลลฟุสส์ นักเผด็จการที่เข้มแข็ง
ที่สุดในโลก นายกรัฐมนตรีผู้ยิ่งใหญ่
ของออสเตรเลีย เขาเอามือไพล่หลังเดิน
กลับไปกลับมาอยู่ด้วยการใช้สมองอย่าง
หนัก ปัญหาอันยิ่งใหญ่ที่กองพะเน็นอยู่
ในอกเขาขณะนั้นก็คือ ปัญหาพวกนาซี
ในออสเตรเลียซึ่งคอยบ่อนทำลายการเมือง
อยู่ตลอดเวลา เพราะหลังจากเยอรมัน

ยาตรากำลังทหารเข้าไปในเมืองโรมันแลนด์แล้ว ชิตเลอร์ก็เริ่มจังหวะจะอุปออสเตรียทันที ทั้งนิตอลลฟูสส์เองก็ตระหนักดีว่า ภัยอันตรายของออสเตรียกับตัวเขาเองนั้น อาจจะต้องจบพร้อม ๆ กันก็ได้ ใครจะรู้?

นิตอลลฟูสส์ จอมเผด็จการ ออสเตรีย เดิน กลับไป กลับมาอยู่ภายใน ห้องนี้ราวกับเลือกกิจจันพลาวันเวียน อยู่ในกรง ตรงหน้าเขามีพันตรีเพ็ญกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ และดูเหมือนเพ็ญจะจับจ้องมองเขา อยู่ด้วย ความเป็นห่วงตลอดเวลา กระทั่ง — —

ในบัดดลนั้นเอง — —

เสียงโครมครามกัมปนาท ก็ดังขึ้นที่หน้าประตู ที่ทำการ พร้อมกับประตูหน้าต่างครึ่งลง ตำรวจและทหารหมู่หนึ่งถือปืนกรูเกรียวกันเข้ามาอย่างออกอาก และก่อนที่นิตอลลฟูสส์และเพ็ญจะทันได้รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ตำรวจและทหารเหล่านั้น ก็ยกปืนขึ้นเหนี่ยวไกระดมยิงกระสุนเข้าใส่ นิตอลลฟูสส์และเพ็ญทันที

บั้ง! บั้ง!! บั้ง!!!

บั้ง! บั้ง!! บั้ง!!! บั้ง!!!!

เสียงปืนร่ำลั่นสนั่นหวั่นไหวขึ้นตึก ๆ กันชุดแล้ว
ชุดเล่า จนในที่สุด —

ร่างของ ดร. คอลลฟุสส์ และพันตรีเฟย์ทรุดฮวบ
ลง เลือดทะลักไหลเต็มห้อง คินเวา ๆ เหมือนปลาตกทุบ
หัวอยู่เพียงครู่เดียวก็ขาดใจตาย!

ครั้นแล้ว คณะตำรวจและทหารเพศฉมาตโหด
เหล่านั้นก็พากันวิ่งหนีออกจากที่ทำการของ ดร. คอลล
ฟุสส์ไป ทั้งความสยดสยองไว้ให้ประชาชนชาวออสเทรีย
ให้ค้นหาเงื่อนงำแห่งฆาตกรรมโหดนี้กันต่อไป

ในขณะเดียวกันนั่นเอง —

ในกรุงเวียนนา นครของออสเตรียวันวายเป็นมหก
เพราะเสียงปืน กักก้อง กัมปนาท ขึ้น หลาย ต่อ หลาย แห่ง
โดยมีเหล่าร้ายบุกรุก เข้าไป ก่อกรรมทำลาย ตามสถานที่สำ
คัญของทางราชการหลายหน่วย แต่ทว่าทำการไม่สำเร็จ

ถูกต่อสู้อย่างขบถและถูกจับกุมได้ในที่สุด คุณเหมือนว่าคน
ร้ายที่ก่อความวุ่นวายตรงนั้น ถูกจับได้ มีจำนวนไม่น้อยกว่า
๑๐๐ คน

ยิ่งไปกว่านั้น ทันใดที่ ดร. คอลลฟุสส์ถูกยิงตาย
มุสโสลินี จอมเผด็จการแห่งอิตาลีก็มีบัญชาให้เคสึอนกอง
ทัพอันเกรียงไกรของตนมาประชิดแก่ออสเทรียด้วย

เอาละซี—คราวนี้ ออสเทรียกำลังตกอยู่ท่ามกลาง
ความวิบวักโศกเศร้า และอีกสงครามอันน่าเกรงขามยิ่ง
อย่างไม่มีครั้งใดจะเช่นนั้น.

บทที่ ๒

จอมสังหาร

การที่ ดร. คอสตฟุสส์ ผู้เผด็จการ
แห่งออสเตรียถูกสังหารโหดครั้งนี้ —

หนังสือพิมพ์ฝรั่งเศสได้ประโคมข่าว
อย่างกรีกโกรมว่า มันต้องเป็นคำประกาศิต
มาจากพวกนาซีเยอรมัน และแน่เหลือ
เกินว่าแผนการอันซลุตส ได้เริ่มขึ้นแล้ว
ในไรน์แลนด์ และกำลังเริ่มต่อไปในออสเตรีย
และจากออสเตรียนะวี ก็อาจจะเป็น
ไปแลนด์หรือเสรินครคาน ซิตส์ ไม่งั้นก็
เช็กโกสโลวาเกียอะไรที่อคนั้น

และ — — — หนังสือพิมพ์อังกฤษก็เช่นเดียวกัน
ต่างประณามเยอรมันว่า เป็นผู้บงการในการประหาร
ทร. คออลฟูสส์

ความจริงก็เป็นเช่นนั้น — —

แผนการของนาซีเยอรมัน ภายใต้การนำของ
ฮิตเลอร์จอมเผด็จการ ซึ่งหมายพิฆาตเช่นฆ่า ทร. คออล
ฟูสส์ นั้นมีมานานแล้ว นับแต่ฮิตเลอร์ย้ายที่กำลังทหาร
เข้าไปในไรน์แลนด์ โดย ทร. คออลฟูสส์ เป็นผู้ชักชวน
ทางอันซลุสของนาซี ยิ่งกว่านั้น ยังพยายามกำจัดอิทธิ
พลของนาซีในออสเตรเลียด้วย

ขอนำท่าน ย้อนหลัง ไปสู่เหตุการณ์ ก่อนการ สัง
หารโหดจะอุบัติขึ้น ณ บัดนี้

ภายหลัง ที่ได้ นำความสำเร็จ มาแล้ว ในการฉีก
สัญญาแวร์ซายและทำลายสัญญาโลคาร์โน โดยยาดร
ก้าลังทหารเข้าไปในไรน์แลนด์ อันเป็นเขตแดนภายใต้
อาณัติ จนถึงกับเปิดการเจรจาในทางการทูตกันอย่าง

เอ็กเกริก แต่แล้วการเจรจา^๕นั้นแรกๆ ก็แสดงท่าทีว่า
 ก่อนข้างจะเอาจริงเอาจังกันทีเดียว แต่แล้วการเจรจา^๕
 ก็เริ่มอลเวงลงไปทุกที ^{๕๕๘}ทั้งนี้ก็เพราะอิตาลีและเบล
 เยียมซักจะไม่สนับสนุนเสียแล้ว การที่อิตาลีไม่สนับสนุน
 สันนิบาตชาติและสัญญาโลการ์โนนั้น ก็เพราะสันนิบาต
 ชาติแข่งกัน^๕กันในทางเศรษฐกิจแก่อิตาลี ในขณะที่อิตาลี
 ถูกแข่งกัน^๕จากสันนิบาตชาติ^๕เอง ฮิตเลอร์ ให้อำนาจ
 ทางเศรษฐกิจแก่อิตาลีอย่างเห็นอกเห็นใจ ส่วนในทาง
 รัฐประศาสนโยบายระหว่างประเทศ แฮร์ริบ เบนทรอป
 อัครสาวก ผู้ซึ่งได้รับความไว้วางใจ จากฮิตเลอร์ ในปัญหา
 การทูต, การเมือง และการต่างประเทศ ก็ได้กล่าวเป็น
 ปากเสียงแทนอิตาลีอยู่ตลอดเวลา วิกเบนทรอปฉลาด
 พอที่จะรู้ว่า การเอาใจอิตาลีซึ่งมีระบบการปกครองคล้าย
 คลึงกัน และอีกประการหนึ่งอิตาลีก็เป็นภาคีแห่งสัญญา
 โลการ์โนด้วย รัฐประศาสนโยบายการเมืองระหว่างประ
 เทศของเยอรมันนี้ จะสัมฤทธิ์ ผลโดย สมบูรณ์ ^๕นั้น จะ ชาติ
 อิตาลีเสียมิให้เป็นอันขาด ถ้าหากมีทางใดจะสนับสนุน

หรือดำเนินการต้นตอไม่ตรึงบัชิตาดีแล้ว รัฐบาลทรอป
 เบนต้องกระทำทันทีเพื่อเสริมสร้างสัมพันธไมตรีให้มัน
 คงถาวรขึ้น เพราะฉะนั้นอิตาลีจึงมีส่วนช่วยให้การ
 ดำเนินการของเยอรมัน ประสบผลแห่งความสำเร็จ เป็น
 อย่างดียิ่ง แม้แต่เยอรมันจะละเมิดสัญญาแวร์ซายส์และ
 โลคาร์โนโดยมิได้ถูกแซงก์ชันอย่างหนึ่งอย่างใดนั้น ก็
 เพราะอิตาลีมีส่วนสำคัญที่ทำให้สถานการณ์การเมืองของ
 เยอรมันมีบรรยากาศสับสน

สำหรับเบลเยียมนั้น คุณจะไม่กระตือรือร้นจะจับ
 การกับเยอรมันเหมือนเมื่อครั้งแรกๆ ทั้งนี้เพราะเบล
 เยียมพิจารณาเห็นว่า แสตนานูภาพในสมัยอ็อกเลอร์นั้นดู
 จะมีอานุภาพยิ่งกว่าในสมัยพระเจ้าไกเซอร์เสียอีก และ
 การเข้าร่วมเป็นพันธมิตรทางการทหารกับฝรั่งเศสนั้น ดู
 จะเป็นนโยบายต่างประเทศที่มีความผิดพลาดเสียแล้ว
 เพราะเบลเยียมเกรงไปว่า ถ้าทราบไดยังเป็นพันธมิตร
 ทางการทหารกับฝรั่งเศสอยู่ ทราบนั้นอ็อกเลอร์ก็คงจะ
 เกินทัพเข้าไปในเบลเยียมเหมือนเมื่อครั้งสงครามโลกครั้ง

ที่แล้ว และในที่สุดเบลเยียมก็จะเหลืออย่างที่เคยได้เหลือ
มาแล้ว และอีกประการหนึ่ง แม้ว่าจะได้ชัยชนะ แต่ชัย
ชนะนั้นก็ไม่ได้รับประโยชน์อันใดเท่าที่ควร เพราะ
ฉะนั้น^๕ เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์สงคราม รัฐบาล
เบลเยียมจึงประกาศเล็กเป็น พันธมิตรทางการทหาร
กับฝรั่งเศส และต่อจากนั้นได้ประกาศตนเป็นกลาง โดย
หวังว่าความเป็นกลางนั้น^๕ อาจจะช่วยให้เบลเยียมหลีกเลี่ยง
สงครามไปได้

เมื่อมรสุมของการยาคำดังกล่าวเข้าไปในไรน์
แลนค์ก็ยวบ้นเทาเบาบางลงแล้ว ซีตเลอร์ก็เริ่มจ้องออส
เตรียอยู่อย่างสนใจ เพราะออสเตรียก็เป็นอาณาเขตดิน
แดนของเยอรมันมาก่อน และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดมา
แล้วในประวัติศาสตร์ เป็นความจำเป็นที่จะหลีกเลี่ยง
เสียมิได้ ในการที่จะรวมออสเตรียเข้ากับเยอรมัน เพราะ
ออสเตรียเป็นทั้งทางยุทธศาสตร์และยุทธวิธีของเยอรมัน
นอกจากนั้น^๕ ประชาชาติ เยอรมัน ก็อยู่ใน ออสเตรียมิใช่ น้อย

อีกทั้งทางเศรษฐกิจแล้ว ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่เยอรมันจะปล่อยให้ออสเทรียไป เป็นประโยชน์แก่ประเทศหนึ่งประเทศใดเสียมิได้เป็นอันขาด และ—

ก็เมื่อมองเห็นดังนี้ ฮิตเลอร์จึงตัดสินใจที่จะเอาออสเทรียเข้าร่วมกับเยอรมันทันที แม้ว่าการขัดขวางนั้นจะเกิดขึ้นในสถานการณ์เช่นใด เยอรมันก็จะไม่ยอมอ่อนอ่อนข้อให้เป็นอันขาด

การตะครุบเอาไรน์แลนด์อย่างคึกคักๆ ของฮิตเลอร์นั้น มันสร้างความปริวิตกให้แก่ ดร. คอลลฟุสส์ ผู้เผด็จการร่างเล็ก แต่ทว่ามีจิตใจแข็งป่านเหล็ก และแกร่งไม่แพ้ฮิตเลอร์ แต่จะแพ้ฮิตเลอร์อยู่อย่างเดียวกันคือ คอลลฟุสส์ เป็นผู้เผด็จการประเทศเล็กๆ ซึ่งถูกสัญญาแวร์ซายส์รวบรวมตัดทอนเสียจนเหลืออาณาเขตไม่เท่าไร แต่ถ้าหากคอลลฟุสส์เป็นผู้เผด็จการประเทศใหญ่ๆ แล้ว ก็แน่ละคนอย่าง คอลลฟุสส์ ต้องทำโลกสะเทือนสะท้านยิ่งกว่าฮิตเลอร์ก็เป็นได้

แม้ว่าฮิตเลอร์จะประกาศอยู่โครมๆ ว่า ออส-
เทรียกับเยอรมันจะแยกออกจากกันไม่ได้ เพราะออสเทรีย
มีความสัมพันธ์กันมาตลอดกาลในประวัติศาสตร์ที่ทั้งสอง
ประเทศนั้นได้ปฏิสนธิขึ้น แต่ ดร. คอลลฟุสส์ก็ประกาศ
ออกไปอย่างไม่เกรงกลัวฮิตเลอร์ว่า

“ถ้า ดร. คอลลฟุสส์ ยังมีชีวิตอยู่ การรวมออส-
เทรียกับเยอรมัน มันเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ออส-
เทรียจะทรงไว้ซึ่งอำนาจอธิปไตยโดยเอกเทศ แต่ถ้า
ดร. คอลลฟุสส์สิ้นชีพเสียเมื่อไร เมื่อนั้นแหละ เยอรมัน
กับออสเทรียจึงจะรวมกันได้”

สงครามทางการทูตระหว่างฮิตเลอร์ กับ ดร. คอลล
ฟุสส์ ได้เป็นไปอย่างรุนแรงมาก ทางยุโรปพากันวิตก
พิจารณาว่า จุฑระเบ็ดแห่งมหาสงครามโลกนั้น มันมิใช่ที่
ที่หนึ่งซึ่งที่เข้าใจกันเสียแล้ว จุฑระเบ็ดมันจะต้องเป็น
ออสเทรียนี้แน่นอน

อย่างไรก็ดี ในการที่ ดร. คอลลฟุสส์ กล่าวหาญทำ
สงครามทางการทูตกับฮิตเลอร์ครั้งนี้ เนื่องจากเขาได้คิด

มันใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างอิตาลีกับออสเตรียที่มีอยู่ได้
อย่างไรเสีย หากอิตเลอ์บุกออสเตรียมุสโสลินีคงจะช่วย
ได้ และพร้อมกันนี้ ดร. คอลฟูสก็เดินทางไปกรุงโรม
เพื่อกระชับเกลียวสัมพันธ์กับมุสโสลินียิ่งขึ้น ซึ่งทางนี้
ก็ได้รับคำสัญญาอันเหมาะสมจากมุสโสลินีเป็นอย่างดีว่า ยัง
ไงก็ต้องช่วยแน่ ไม่ต้องกลัว

ก็การสถาปนาสัมพันธภาพระหว่างคอลฟูสกับ
มุสโสลินีนั้น อิตเลอ์ จับตามองอยู่ด้วยความเอาใจใส่ และ
หวาดวิตก แต่เสร์ริบเบนทรอปน์ก็การทูตคนสำคัญได้
พยายามเผยไต้ให้อิตเลอ์ตระหนักว่า การจะรวมออส-
เตรียนั้นต้องกระทำไปโดยความสุจริตสัมภวิภาพ ถ้าหาก
หุ่นหัน พลันเล่น อย่างที่ ยาครากำลังทัพ เข้าไปในไรน์-
แลนด์นั้นแล้ว สถานการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศ
จะคับขันหนักขึ้น สิ่งที่ต้องสังวรระวังนั้นก็อมุสโสลินี
กำลังจะเป็นประโยชน์แก่การดำเนิน รัฐประศาสนนโยบาย
ของเราอยู่ เราได้อาศัยอิตาลีเป็นจักรกลการเมืองในการ
ดำเนินนโยบายระหว่างประเทศ อีกประการหนึ่งแล้ว

ทหารอิตาลีร่วมแสน อยู่ชายแดน ออสเตรีย เทรียม รั้งมือ
กับเยอรมันเต็มที ถ้าบังเอิญอิตาลีกับเยอรมันเกิดปะทะ
กันขึ้น จะเป็นที่เสียใจอย่างมากเพราะยังไม่ถึงเวลาที่จะ
ทำสงครามทางทหาร เพราะเยอรมันยังไม่พร้อมสรรพ
เท่าใดนัก ขณะนี้เยอรมันควรทำสงครามทางการทูตและ
ทางจิตวิทยาไปก่อน ส่วนการอันซลุสสออสเตรียนั้นมัน
ไม่ยากเย็นอะไรหรอก เราวางแผนฆ่า ดร. คอลลฟุสส์เสีย
คนเดียว เรื่องมันก็จะอวสาน ออสเตรียจะอ่อนเปียกลง
และพร้อมกันนั้น อิทธิพล ของมุสโสลินี ใน ออสเตรีย ก็จ
กับสูญไปด้วย เราไม่เสียสันตวไมตรีระหว่างโรม—เบอร์
ลิน เราไม่ต้องใช้กำลังทหาร ใช้กุศโลบายต่อไปดีกว่า
นอกจากจำเป็นจริง ๆ

ตัวฉันของริบเบนทรอปนี่เอง ทำให้แผนการ
อันซลุสสออสเตรียได้ถูกวางขึ้น และเพื่อเป็นการมิให้
กระทบกระเทือนระหว่างนาซีกับฟาสซิสต์ บรรดาอัคร
สาวกของฮิตเลอร์ก็เริ่มการกำจัด ดร. คอลลฟุสส์ทันที

เมื่อได้อภิปรายกันจนหน้าลายกลบปากแล้ว ก็ตั้ง
 มติว่า ให้พวกนาซีในออสเตรียเริ่มก่อความเล็ดภัยภาพ
 ทางการเมืองของ ดร. คอลลฟุสส์ และเรียกร้องให้ชนชาติ
 เยอรมันในออสเตรียมีความประสงค์ และความปรารถนา
 จะรวมกับเยอรมัน ยิ่งกว่านั้นยังให้พรรคนาซีในเยอรมัน
 เตรียมทำการปฏิวัติพร้อมทั้งจัดการสังหาร ดร. คอลลฟุสส์
 เสียด้วย นอกจากนี้ยังวางแผนให้เหล่าอันธพาลในออส-
 เทเรียเริ่มอาละวาดบุกคดสำคัญ ๆ และให้ทำการแอนตี้ทุก
 ประการกับนโยบายร่วมกับอิตาลี และถ้าหากมีชาวเยอรมัน
 ชาติ ชาวยุโรปชาติ เป็นปฏิปักษ์ต่อนาซีแล้วให้จับ
 การเก็บเสีย ถ้าเก็บโดยตรงไม่ได้ก็ให้เก็บโดยอ้อม และ
 นาซีในออสเตรียทุกคนจะต้องไม่กล่าวหาว่า นั่นเป็น
 กลโบายของนาซีในเยอรมัน ใครก็ตามหากขัดท้อตถึง
 นาซีในเยอรมัน มันผู้นั้นจะต้องตายแน่นอน!!

แผนการอันซลุสสของฮิตเลอร์นับว่าแยบยลมาก
 แม้แต่มุสโสลินีเองก็ยังไม่ถึงว่า คนอย่างฮิตเลอร์จะ
 เจียบแหลมถึงเพียงนี้ — — ทุกอย่างเป็นไปตามแผนการ

ที่วางไว้ เหล่าอันธพาลในออสเตรียเริ่มก่อความวุ่นวาย และแอนตันโยบายร่วมกับอิตาลีของออสเตรีย ชาวเยอรมันในออสเตรียเริ่มแสดงความปรารถนาให้ออสเตรียรวมกับเยอรมัน ฯลฯ ความวุ่นวายทั้งหลายได้เกิดขึ้นมิหยุดหย่อน จนกระทั่ง — —

วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๘๗๓ ดร. คอลลฟุสส์ ได้ถูกพรกนาซีปลดออกตัวเป็นตำรวจทหาร บุกเข้าไปพันกระสุนใส่อย่างอกอากในที่ทำการ และจับชีพลงสมความประสงค์ของฮิตเลอร์ตั้งกล่าวแล้วนั่นเอง

การสิ้นชีพของ ดร. คอลลฟุสส์ ทำให้มุสโสลินี ยাত্রาทัพเข้าประชิดชายแดนออสเตรีย ยังผลให้ชาวออสเตรียและโลกตระหนกตกใจกันเป็นโกลาหล เพราะเกรงไปว่าอิตาลีจะต้องปะทะกับเยอรมันแน่ แต่ — —

ในที่สุด เหตุการณ์ก็ผ่านไปได้ โดยเยอรมันไม่ยাত্রากำลังทัพเข้าไป มีแต่ริบเบนทรอปน์นักการทูตคนสำคัญเข้าไปเจรจาระงับศึก ทำให้บรรยากาศแห่งสงคราม

ได้คลี่คลายไปสู่ความแจ่มใส เบอร์ลินกับโรมปรองคอง
กันได้ และฮิตเลอร์กระทำการอันชุลสออสเตรียสำเร็จ
สมความปรารถนา

นี่คือ — พุทธิการณ์ตอนหนึ่งของฮิตเลอร์จอม
เผด็จการสะเทือนโลก.

ดร. ดออลฟูสส์ นามเต็มว่า “^๕แองกิลเบต
ดออลฟูสส์” เกิดเมื่อ ๔ ตุลาคม ค.ศ. ๑๘๕๒ นับ
เป็นนายกรัฐมนตรี จอมเผด็จการผู้แข็งแกร่งที่สุดของ
ออสเตรีย.

๕ เบื้องหลังการปลงพระชนม์

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

ผู้กอบกู้ศรัทธาของชาวไทย

บทที่ ๑

สนับอุยพ้อแล้ว

พ.ศ. ๒๓๒๔ — — —

ขณะที่สมเด็จพระยามหากษัตริย์-
ศึก แม่ทัพกรุงธนบุรีไปปราบเขมรนั้น
เอง ก็ได้ข่าวว่าทางกรุงธนบุรีเกิดจลาจล
ให้รู้สึกเป็นห่วงอย่างยิ่ง จึงรีบให้พระยา
สุริยอภัย ผู้เป็นหลานซึ่งเป็นนายทัพไป
ด้วย กลับมายังเมืองนครราชสีมาโดยเร็ว
ได้สืบได้ข่าวว่ามีขโมยที่จริงประการใด และ
ถ้าเป็นจริงแล้ว ให้รีบยกกองทัพเข้า
รักษาพระนครไว้ก่อน

พระยาสุรียอภัยยกทัพมาพึ่งเหตุการณ์ ครั้นได้ทราบว่าเป็นความจริง ก็รีบยกทัพเข้ามาในกรุงธนบุรีโดยเร็ว ทำการต่อสู้กับกองของกรมขุนอนุรักษสงครามจนในที่สุดจับตัวกรมขุนอนุรักษสงครามได้ แล้วก็ตั้งค่ายที่สวนมังคุด ราชไปจนถึงคลองนครบาลอันเป็นพระราชวัง แล้วให้สมเด็จเจ้าพระเจ้ากรุงธนบุรีนำมากักขังไว้ที่ค่าย ตั้งคุมเชิงรอสมเด็จเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึกอยู่

ครั้นสมเด็จพระยามหากษัตริย์ศึกยกกองทัพกลับมาถึงพระนคร พระยาสุรียอภัยก็หลั่งเรืองวาวให้พังโดยละเอียด แล้วจึงลงเรือข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาเสด็จขึ้นไปยังวังสมเด็จเจ้าพระเจ้ากรุงธนบุรี

ภายหลังที่ได้ปราศรัยไต่ถามจนได้มูลเหตุ แต่เติมมา จนถึงก่อการจลาจลโดยตลอดแล้ว สมเด็จเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก จึงดำรัสให้ไปเอาตัวสมเด็จเจ้าพระเจ้ากรุงธนบุรี และกรมขุนอนุรักษสงครามเข้ามา และให้มีการขู่ตามสมเด็จเจ้าพระเจ้ากรุงธนบุรี ซึ่งสมเด็จเจ้า

กรุงธนบุรี ครัว สาราพ การ กระทำผิดของ พระองค์ โดย
 สิ้นเชิง

สมเด็จพระยามหากษัตริย์ศึก จึงหันมาปรึกษา
 ข้าราชการ ซึ่งข้าราชการทั้งปวงเห็นพร้อมกันว่า ควร
 สำเร็จโทษเสีย เพราะเป็นเสียหายนามของแผ่นดิน

เมื่อเป็นดังนี้ แม้วสมเด็จพระยามหา
 กษัตริย์ศึก จะยังรำลึกถึง พระมหากษัตริย์คุณ ของ สมเด็จพระ
 เจ้าตากสินที่ได้ชุบเลี้ยงตนมา จนได้รับยศศักดิ์สูงส่ง
 เช่นนี้ ตลอดทั้งคุณความดีของพระองค์ที่ได้กอบกู้เอกราช
 ไทยมา จนชาติไทยได้ตั้งมั่นมีอาณาเขตกว้างขวาง
 ประเทศไถ่บ้านบรรลือพระเกียรติและเป็นที่ยอมรับทั่ว—
 แต่เพราะเห็นว่า ข้าราชการทั้งหลาย ตลอดทั้งสมณะ
 และประชาชนกำลังโกรธแค้นชิงชัง ในการกระทำของ
 สมเด็จพระเจ้าตากสิน หากตนจะร้องขอโทษขึ้น อาจจะเป็น
 มูลเหตุให้เกิดการจลาจลขึ้นได้อีก ที่ไหนตนเองกับ
 น้องชายเพียง ๒ คนจะประจบประรามไหว อีกทั้งในขณะนั้น
 บ้านเมืองกำลังมีศึกประชิดติดพัน การปราบปรามเขมร

และญานยังไม่เสร็จสิ้นไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งบ้านเมือง
จำเป็นต้องปรับปรุงกันใหม่ ทั้งกำลังเศรษฐกิจ และอื่นๆ
เพื่อให้ไทยก้าวหน้าเทียบทันอารยะประเทศทั้งหลาย ตั้ง
นั้น ด้วยความอุตุนทนใจเต็มที่ สมเด็จพระเจ้าพระยา
มหากระษัตริย์ศึกจึงตัดสินใจอนุมัติได้สำเร็จโทษพระเจ้ากรุง
ธนบุรีเสีย ตามความเห็นชอบของข้าราชการทั้งหลาย

สมเด็จพระเจ้าตากสิน ได้ถูกนำไปสำเร็จโทษ
ด้วยท่อนจันทร์ สิ้นพระชนม์ชีพ เมื่อพระชนม์อายุได้
๔๘ พรรษา ภายหลังที่ครองกรุงธนบุรีมาเป็นเวลา
๑๕ ปี

พระบรมศพของพระองค์ได้ถูกนำไปฝังไว้ จน
ล่วงมาได้สามปี จึงขุดขึ้นมาถวายพระเพลิง ณ วัดอิน-
ทาราม (วัดใต้) ตลาดพลู จังหวัดธนบุรี

เป็นอันว่าสมเด็จพระเจ้าตากสินผู้เป็นบิดาของ
ชาติไทย ได้สิ้นแล้ว

๘
บทที่ ๒

ศึกส่วนพระองค์

สมเด็จพระเจ้าตากสิน ทรงยกทัพ
อิสริยาภกลับคืนมาสู่ชาติไทย จนขึ้น
ครองราชกรุงธนบุรีแล้ว พระองค์ทรง
ไต่ราชวงศ์ในสมเด็จพระบรมราชาธิราช
เป็นชายาหลายองค์ และต่อมามีฝรั่งชาว
ปอร์ตูกเกส ได้เข้ามารับราชการเป็นมหาด
เล็กอยู่สองคน

ต่อมา ในการที่พระองค์ทรงโปรด
ชายาทั้งสอง คือหม่อมนิม กับหม่อมอบ
จึงทำให้เกิดการชิงหวง และมีเรื่องฟ้อง

ร้องถึงพระองค์ว่า หม่อมฉิมกับหม่อมอุบลเป็นชู้กับฝรั่ง
คนโปรต ทำให้พระองค์เสียพระทัยมาก จึงรับสั่งถาม
หม่อมทั้งสอง หม่อมฉิมเป็นคนมีไหวพริบดี และแก้
ความเสียหายต้องทำเป็นทว่าแค้นเคืองผู้ใส่ความ จึงขอ
รับสารภาพยอมตาย โดยทุลฉินอย่างอาญาว่า

“ยังจะอยู่เป็นนมเสล็คช้อนหรือ มาตายตาม
เจ้าพ่อเถิด”

ฝ่ายหม่อมอุบลก็คิดเช่นเดียวกัน จึงรับสารภาพ
พระเจ้ากรุงธนบุรีจึงชำระโทษสองพระชายาด้วยความอด
สูแค้นพระทัย ทรงสั่งให้เขียนแล้วเอาไปเกล็ดรอก แล้ว
นำออกเอาเกล็ดรอกอีก กับตัดมือตัดเท้า ทำประจานแสน
สาหัส ให้สมกับที่หมกมากในกามารมณ์

แต่ครั้นสำเร็จโทษชายาทั้งสองแล้ว พระทัยยังไม่
สบายหนักขึ้น ชายาอื่นเป็นสูกที่รักต้องตายจากไป
ทำให้พระองค์โทมน์สออย่างยิ่งถึงกับตรัสว่า

“จะตายตามชายา ใครจะตายกับกูบ้าง”

เมื่อยกรมหมื่นเทพพิพิธ

หม่อมทองจันทร์

หม่อมเกตุ หม่อมลา หม่อมบุษบา ไทยชนเช่นนี้ ก็ทูล
 ขอตายตามเสด็จด้วย พระองค์จึงทรงพระราชทานเงิน
 ให้คนละ ๑ ชั่ง ได้บังสุกุลกับทองคำอีกคนละหนึ่งบาทให้
 สร้างพระพุทธรูป ทรงกำหนดการไว้ว่า เมื่อย้ำเพลิงกุศล
 เสร็จแล้ว จะประหารชีวิตผู้ที่ตามเสด็จก่อน แล้วจึงจะ
 ปลงพระองค์เองด้วยพระแสงดาบที่หลัง

เมื่อการนี้ปรากฏขึ้นเช่นนี้ จึงเกิดโกลาหลตื่น
 ตระหนกกันใหญ่ เจ้าคุณใหญ่ทรงกันดาลกับเตี้ยหม่อม
 ทองจันทร์ ใ้รีบไป นิมนต์ พระสงฆ์เข้ามาใน พระราชวัง
 โดยด่วน พระสงฆ์ได้ถวายพระพรขอชีวิตไว้ พระองค์
 ได้สติสร้างไตรภรณ์มาได้ในที่ลุด และก่อนนั้นดูเหมือนว่า
 พระองค์จะทรงเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ยิ่งกว่าแต่ก่อน
 จน ถึง กับเสด็จจาก พระราชวังไป นั้ง กรมฐานใน พระ-
 อุโบสถวัดอินทารามเสมอ ๆ หนักเข้าพระองค์ก็กลับกลายเป็น
 เป็นผู้มีพระสติญาตุร้ายขึ้นมาก อย่างไม่เคยเป็นมาแต่เดิม
 เพราะพระองค์ สำคัญพระองค์เองว่า สำเร็จพระโศกธาบัน
 ไทยไม่ต้งมีอาจารย์ประสิทธิประสาทัน มักมีรับสั่งให้

พระราชอาคันนะมาประชุมกันในโรงพระแก้ว แล้วตั้งข้อ
 ปูจฉาวิสัจฉนาธรรมต่างๆ ถ้าพระองค์ใดตอบได้ก็ลอง
 แตะลูกเหล็กที่ทรงโปรดปรานยิ่งนัก

ต่อมาครั้งหนึ่ง ทรงรับสั่งถามว่า

“พระภิกษุสงฆ์อื่นได้ชื่อว่าเป็นลูกตลาตท จะ
 กราบไหว้กฤหัสถ์ แต่เป็นผู้บรรลุนิสิตาบันแล้ว จะได้หรือ
 ไม่?”

พระราชอาคันนะ ส่วนมากเกรงกลัว พระราชาอาญา
 จึงถวายพระพรว่าได้

แต่สมเด็จพระสังฆราช (ศรี) พระพิมลธรรม วัด
 โพลี และพระพุฒาจารย์ วัดอัมรินทร์ ทั้งสามรูปนี้ถือ
 มั่นในธรรมวินัย ไม่เกรงกลัวพระราชอาญา ได้ถวาย
 พระพรว่า

“ไม่ได้ ถึงกฤหัสถ์จะบรรลุนิสิตาบันแล้ว เพศก็
 ยิ่งต่างกว่าพระภิกษุผู้ครองจาทูปาวิสุทธิสถิละ ฉะนั้นใน
 การที่ภิกษุจะพึงไหว้กฤหัสถ์นิตาบันนั้น หากควรไม่”

สมเด็จพระเจ้าตากสินทรงสดับคั้งนั้น ก็พิโรธ
ยิ่งนัก จึงรับสั่งให้ลอกสมณศักดิ์เสียทั้งสามรูป แล้วให้
เอาตัวกับลูกวัดประมาณห้าร้อยรูป ไปลงอาญาที่วัด
หงส์ สมเด็จพระสังฆราชกับพระราชาคณะอีกสองรูป
ถูกโบยตบลง ๑๐๐ ที่ นอกจากนั้นลดหลั่นลงเป็น ห้าสิบ
สามสิบ แล้วให้ขนอาวมในฐานวัดหงส์ให้เกลี้ยง

การกระทำแก่ พระสงฆ์ ของ พระเจ้ากรุงธนบุรี
ครั้งนั้น เป็นเหตุให้ ประชาชน พากัน ตกใจ และ โกรธแค้น
อย่างยิ่ง และตั้งแค้นขึ้นมา ไม่มีพระภิกษุรูปใดกล้าเข้า
เฝ้าใกล้พระองค์

ตัวการที่พระองค์ล้าก็รู้ว่า พระองค์สำเร็จโศดา-
บันนั้น มิได้ก่อความเดือดร้อนให้เฉพาะพระสงฆ์เท่านั้น
ประชาชนก็พลอยเดือดร้อนไปด้วย โดยมีผู้ถูกประหาร
ชีวิต เนื่องจากถูกกล่าวหาในคดีต่างๆ เมื่อพระองค์ตัด
สินโดยไม่ต้องสืบพยาน สุกแต่ว่าโจทก์สาบานได้ ถ้าผู้
ต้องหาหรือจำเลยไม่รับโดยดี ก็ทรมานจนกว่าจะรับ
หรือจนกว่าจะตาย อันนี้เองเป็นหนทางให้ผู้มีอิทธิพล

ทางหากินเป็นโจทก์ได้ง่าย
ละเว้น

ดำเนินคดีฟ้องคะไม่มี

นับวันแต่ความเดือดร้อน ของประชาชน จะเพิ่ม
ทวีขึ้น จนเกิดการจลาจลในกรุงธนบุรี และในตอนนี้
เอง พระยาสุรศักดิ์มนตรีเห็นช่องจะตั้งตัวเป็นใหญ่ได้
ทั้ง ๆ ที่เกรงกลัวสมเด็จพระยามหากษัตริย์ศึก ที่
กำลังไปปราบเขมร จึงคุมทัพยกมาจากกรุงเก่ามาตีกรุง
ธนบุรี มาถึงกรุงธนบุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๓๒๔ สอบมาใน
เวลาค่ำ พอถึงก็เข้าปล้นพระราชวัง ระคมยิงลูกปืนตก
ในกำแพงพระราชวังเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ผู้คนข้างใน
ตื่นตกใจ ร้องกันอ้ออึงไม่เป็นศัพท์

ส่วนสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี กำลังบรรทม
หลับสนิท ตกพระทัยตื่นคิดว่าไฟพระแสงทรงเสด็จขึ้นบน
พระที่นั่งเย็น ทวีตตะโกนเรียกพลองที่บ่อมวิชัยประสิทธิ
ให้ยิงปืนใหญ่ต่อสู้กับพวกกบฏ ทางฝ่ายกบฏรบกับพวก
ทหารรักษาบ่อมล้อมวังอยู่จนรุ่งเช้า ก็ยิงหักเข้าไปใน
พระราชวังไม่ได้

กรณ^๕รุ่งเช้า พระเจ้ากรุงธนบุรีได้ตรัสห้ามมิให้
ต่อสู้กับพวกกบฏ และให้นิมนต์พระสังฆราช (จีน) วัด
หงส์ กับ พระพิมลธรรม พระรัตนมุนี ไปเจรจาอมแพ้
แก่พวกกบฏ พระยาสุรศักดิ์หัวหน้านักบฏจึงให้สมณฑูตไป
ทูลว่า

“ถ้าเสด็จพ่อขอยอมอ่อนน้อมเช่นนั้น ก็ชอบแล้ว
พระคุณเจ้า ทั้งสาม จงถวาย พระพรให้ ผนวช เสีย สักสาม
เดือน เพื่อชำระพระเคราะห์เมือง”

สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีทรงยอมปฏิบัติตาม ทรง
ออกผนวชที่วัดอรุณเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๓๒๔

การผนวชครั้งนั้น ต้องอยู่ในฐานะถูกคุมตัวตลอด
เวลา

ครั้นแล้ว พระยาสุรศักดิ์ได้ประกาศตัวเป็นผู้สำเร็จ
ราชการกรุงธนบุรี โดยอ้างว่าจะรักษาเมืองไว้รอสมเด็จพระ
เจ้าพระยามหากษัตริย์ศึกที่ไปทัพ แต่ —

ต่อมา กลับ คิด จะกำจัด สมเด็จพระเจ้า พระยา มหา-
กษัตริย์ศึกเสีย ด้วยหวังจะเป็นพระเจ้ากรุงธนบุรีเสียเอง

จึงคบคิดกับกรมขุนอนุรักษ์ ให้กลุ่มสมันตร์พรรคพวกเตรียม
รับมือ สมเด็จเจ้า พระยามหากษัตริย์ศึกที่จะยกทัพกลับมา
กระทั้ง — — —

ในที่สุด กรมขุนอนุรักษ์ถูกพระยาสุริยอภัยจับตัว
ได้ และทั้งพระยาสวรรค์ และกรมขุนอนุรักษ์ได้ถูกสำเร็จ
โทษในวาระสุดท้าย.

บทที่ ๓

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช นามเดิมว่า "ตาก" สมภพเมื่อปีขาล พ.ศ. ๒๒๗๗ เดิมทีรับราชการเป็นเจ้าเมืองตาก จนกระทั่งอายุ ๓๔ ปี ซึ่งเป็นเวลาที่ว่องไว ทั้งกำลังและปัญญา พระองค์ได้เข้ามายังกรุงศรีอยุธยา และเป็นเวลาพอดีกับที่กรุงศรีอยุธยาถูกพม่าตีแตก เจ้าตากจึงได้ตั้งก๊กของตนขึ้น เพื่อรบพุ่งพม่า โดยเริ่มต้น ด้วยการหา สมักร พรรคพรรค ห้ำรือยคน ออกจากค่ายวัดพิชัยหนีไปทางทิศ

ตะวันออกเฉียงใต้ แล้วได้ปะทะกับพม่ากลางทุ่งนา ครั้น
ได้รับเอาชัยเป็นฤกษ์แล้ว ก็ไป گیرบนะเรื่อยมาแม่
เมืองจันทบุรี อันเป็นเมืองใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์

การยึดจันทบุรีได้^๕ เจ้าตากถือเป็นการเริ่มต้น
ของพระองค์ เพราะได้เริ่มประกาศพระองค์ขึ้นเป็นเจ้า
คนทั้งปวงเรียกพระนามว่า "เจ้าตากสิน" ตั้งแต่นั้นมา

ครั้นได้สะสมเสบียงอาหารอาวุธยุทโธปกรณ์^๕ กำลัง
ผู้คนสำหรับเข้าเป็นกองทัพใหญ่ ให้ทหารฝึกปรือการรบ
จนเป็นที่ชำนาญแล้ว พระองค์ทรงให้ต่อเรือรบ
สำหรับขนทหาร เพื่อเข้ามาทำการกอบกู้อิสรภาพ แล้ว
ยกทัพเรือขึ้นมาตีเมืองธนบุรี แล้วขึ้นมาตีพม่าที่ค่าย
โพธิ์สามต้น รบชนะพม่าแตกพ่ายหนีไป ทรงยึดกรุง
ศรีอยุธยาได้อย่างเด็ดขาด

ครั้งแรกตั้งใจว่า จะตั้งเมืองหลวงที่กรุงศรีอยุธยา
ดังเดิม แต่หลังจากทรงตรวจตราดูพระนครศรีอยุธยา
แล้ว เห็นว่าจะบูรณะให้เป็นเมืองหลวงตั้งเก่าได้ยาก

เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนับแต่ปราสาทราชวัง ทั่วอาณา
และอาคารบ้านเรือนก็พินาศหมดสิ้น จึงชักชวนข้าราชการ
และประชาชนทั้งหลาย ให้อพยพมาตั้งเมืองธนบุรี
เป็นพระนครหลวงต่อไป

ข้าราชการได้พร้อมกัน อัญเชิญเจ้าตากสิน ขึ้น
ครองราชย์ ทรงพระนามว่า “สมเด็จพระบรมราชา”

พร้อมกันนี้ ได้ทรงแต่งตั้งข้าราชการ วางตัวตาม
ตำแหน่ง และสถาปนาญาติพี่น้องเป็นลำดับวงศานุวงศ์

พระองค์ได้ครองราชย์มาได้ ๑๕ ปี ณ กรุงธนบุรี
ก็ถูกสำเร็จโทษตั้งกล่าวแล้ว

โดยที่สมเด็จพระเจ้าตากสินมีพระมหากรุณาธิคุณ
แก่ชาติไทยอย่างใหญ่หลวง ในฐานะที่พระองค์เป็นผู้
กอบกู้อิสรภาพให้พ้นจากการเป็นทาสพม่า คนไทยได้มี
เอกราชดำรงคงอยู่ตราบทุกวันนี้ พระองค์จึงได้รับยก
ย่องให้เป็น “สมเด็จพระมหาราชเจ้า” พระองค์หนึ่ง
ของไทย

อนุสาวรีย์ของพระองค์ขณะนั้น ทางราชการได้
สร้างไว้ที่ วงเวียนใหญ่ จังหวัดธนบุรี เพื่อให้ประชาชน
ชาวไทยรุ่นหลังได้รำลึกถึงคุณงามความดีของพระองค์

ชาติไทยทั้งชาติ หากขาดพระเจ้าตากสินเสีย
แล้ว ต้องตกเป็นทาสของพม่าแน่.

และ.....ทันใดนั้น เด็กหญิงเล็ก ๆ รูปร่างน่า
เอ็นดูคนหนึ่ง ได้วิ่งออกมาจากประตูพิเศษไชยศรีอย่าง
ทาลัतालัน กิริยาท่าทีที่วิ่งออกมานั้นสำแดงให้เห็นความ
ตกอกตกใจ และความตื่นตระหนกอย่างเห็นได้ชัด ส่วน
ปากนั้นก็ส่งเสียงตะโกนโพนทนาด้วยสำเนียงอันครวญสั่น
ว่า ในหลวงอานันท์ฯ สวรรคตเสียแล้ว ผู้สัญจรไป
มาพากันหยุดชะงัก และจับสายตามองเด็กหญิงผู้นั้น
อย่างฉงนฉงาย บางคนส่งเสียงหัวเราะลั่นอย่างรู้สึกว้า
ว้า เป็นเรื่องขบขันยิ่งกว่าคูกุหนึ่งตลกเสียอีก จะมีใครบ้าง
เล่าที่จะเชื่อเด็กหญิงเล็ก ๆ คนนั้นว่า พระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวอานันท์มหิตลเสด็จสวรรคตเสียแล้ว ถ้า
ใครหลงเชื่อเด็ก ๆ คนนั้นก็เห็นจะต้องส่งปากคลองสาน
แน่ ๆ

แต่เปล่า! มันมิใช่เรื่องตลก มันเป็นเรื่องจริง
ที่ได้มีบุคคลลอบเข้าไปในพระบรมมหาราชวัง และ
ลอบปลงพระชนม์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันท์
มหิตลด้วยพระแสงบนดงกับสนพระชนม์แล้ว

๘๔๑ ๕ ๘๖๕
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมดังนี้:—

เข้าวันนั้น.....

เมื่อสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงคืนจากพระบรมม
และเสด็จเข้าสู่ห้องสรงรวมทั้งประกอบภารกิจอื่น ๆ อยู่
เป็นเวลานาน ครั้นเสร็จจากพระราชกิจวัตรแล้ว พระ
องค์จึงเสด็จเข้าห้องบรมมอีกครั้งหนึ่ง

ณ พระที่นั่งบรมพิมาน ห้องบรมมของพระ
องค์นั้น ติดอยู่กับห้องพระพุทธรูป และก็เป็นห้อง
บรมมของสมเด็จพระราชชนนีศรีสังวาลย์ ถัดจากห้อง
พระราชชนนีไป ก็เป็นห้องบรมมของสมเด็จพระอนุชา
เจ้าฟ้าภูมิพลอดุลยเดช

เวลาผ่านไป.....กระทั่ง ๘ นาฬิกาของเช้านั้นเอง
↓
บง !

เสียงปืนหนึ่งนัดได้ระเบิดขึ้นอย่างสนั่นทิวนี้ไหว
ในห้องบรมมของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทำให้ทุกคนใน
พระบรมมหาราชวังพากันตื่นตระหนกออกสั่นขวัญแขวน

ขึ้นมาในทันที เหล่ามหาดเล็กได้พากันกรูกริ้วเข้าไป
ในห้องบรรทมของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และ.....

ขณะเดียวกันนั้น สมเด็จพระราชชนนีศรีสังวาลย์
และสมเด็จพระอนุชา เจ้าฟ้าภูมิพลอดุลยเดช ก็ผลุนผลัน
ออกจากห้องสว่นพระองค์ ด้วยพระวรกายสิ้นสะท้าน
อันเนื่องมาจากการตกพระทัยในเสียงปืนที่กวางวาลขึ้นอย่าง
สนั่นหวั่นไหวเมื่อสักครู่ โดยวิ่งตรงมายังห้องบรรทม
ของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ภายในห้องบรรทม.....สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทอด
พระกายเหยียดยาว และแน่นิ่งไม่ไหวติง อยู่บนเตียงที่
บรรทม พระองค์ทรงฉลององค์ด้วยกางเกงแพรและเสื้อ
เชิ้ตสีไข่ไก่ และทั่วบริเวณมีพระโลหิตสาตกกระจายแดง
ฉาน และขดเน่า.....

พระองค์สิ้นพระอสสาตเสียแล้ว มีพระแสงปืน
อยู่พระหัตถ์ซ้าย พระกรขวาวางเปล่า และที่พระนลาต
มีบาดแผลฉกรรจ์ เห็นอพระโขนงแตกออกเป็นหลาย
แฉก เกราะกรังไปช่วยโลหิต

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ๓๙๓

สมเด็จพระราชชนนีศรีสังวาลย์ขึ้นประทับนั่งดู
รูปปั้น แล้วทรงกรรแสงทูปอกชกพระอรุระทำให้มีมว่าจะ
ขาดพระทัยไปในบัดดล พระองค์ทรงผนวเข้าสู่รวมกอด
พระศพพร้อมกัษะอื่นให้ต้อไปอย่างน่าสงสาร ครั้นแล้ว
ก็ผวจากพระศพวิ่งเข้าสู่ห้องส่วนพระองค์ ด้วยความเสีย
พระทัยเป็นล้นพ้น

ถ้าหรับพระอนุชานี้แล้ว ทรงยื่นจ้องมายังพระ
ศพของพระเชษฐาธิราช ที่บรรทมเหยียดกายอยู่เบื้อง
หน้า ที่แน่นิ่งจมอยู่ในกองเลือดนั้น ทำให้พระอนุชา
ทรงรันทดสลดพระทัยยิ่ง และสุกเสณที่จะทอดพระเนตร
พระเชษฐาธิราชอยู่ต้อไปได้ พระองค์หันพระพักตร์
กลับ เดินออกจากห้องบรรทมพระเชษฐาธิราชด้วยน้ำ
พระเนตรอาบพระพักตร์

ในเวลาใกล้ซัดตีสต้อกันนั้นเอง พลตำรวจโท
พระรามอินทรา อธิบดีกรมตำรวจ ในบัดนั้น พร้อมด้วย
อธิบดีกรมการแพทย์ก็ได้มาถึงพระที่นั่งบรมพิมาน และ

เข้าไปยังห้องพระบรมมหาราชวังของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จาก
นั้น ท่านอธิบดีตำรวจก็เรียกตัวนายชิต สิงหเสนี มาทำ
การไต่สวนเป็นคนแรก แล้วก็ได้จัดการฉีดยาหล่อเลี้ยง
พระบรมศพ เปิดพัดลมกระพือพัดพระบรมศพไว้ เพื่อ
ปรารภนาให้พระวรกาย ของพระองค์ อยู่ได้ทนนานที่ข้า-
เฝ้าเหล่าราชบริพาร ทงทหารและพลเรือนจะได้มาถวาย
บังคมสรงนำพระบรมศพ

ข่าวสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคตได้แพร่-
สะพัดออกไปอย่างกว้างขวาง และรวดเร็วราวกับไฟไหม้
ป่า ในขณะนั้น ที่พระบรมมหาราชวังสงบเงียบเยียบเย็น
และเต็มไปด้วยความวิเวกวังเวงอย่างที่สุด นาน ๆ จะมี
คนเดินออกมาจากพระบรมมหาราชวังสักครั้ง และมีคน
มามุ่งดูที่หน้าประตูวิเศษไชยศรี เพื่อทราบข่าวสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวสวรรคตจริงหรือไม่ และ.....

ในตอนเย็นวันนั้นเอง หนังสือพิมพ์ทุกฉบับได้
พาดหัวข่าวอย่างครึกโครมว่า สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

สวรรคตเสียแล้ว ด้วยประชวรโรคปัจจุบัน และในคืนวันนั้น วิทยุกระจายเสียงแห่งชาติได้ประกาศข่าวให้ประชาชนทราบถึงการเสด็จสวรรคตของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวประชาชนต่างจับกลุ่มกันฟังวิทยุตามถนนหนทางและตามร้านค้าแพ เมื่อได้ทราบข่าวอันเศร้าสลดเช่นนั้น บางคนถึงกับปล่อยโฮออกมาในทันที

ในการสวรรคตของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวครั้งนั้น พระราชชนนีศรีสังวาลย์สั่งห้ามชาคมิให้ สมเด็จพระพันวัสสาอัยยิกาเจ้าทรงทราบ เพราะมีความเกรงใจไปว่า พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้าอาจจะถึงกับสิ้นพระชนม์ไปก็ได้ และยิ่งไปกว่านั้น ยังห้ามมิให้มีการไว้ทุกข์ในพระบรมมหาราชวังด้วย เพราะเกรงว่าจะเป็นข่าวลือไปถึงพระกรรณของพระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า

ในคืนวันนั้นเอง นายปรีที พนมยงค์ นายกรัฐมนตรีสมัยนั้น ก็ได้ออกคำแถลงการณ์ชี้แจงถึงข่าวกรณีสวรรคต ในคำแถลงการณ์นั้นกล่าวว่า

“สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประ-
 ชวรเกี่ยวกับพระนาถิ์ไม่ปรกติ แล้วพระ
 องค์ทรงเสวยพระไอศถนามันละหุ่ง แล้ว
 เข้าพระทเวา ๕.๐๐ น. มหาตเด็กห้อง
 พระบรมมได้ยบเสียงบนตงชน ในพระท
 หนึ่ง จึงรวบงไปดู เห็นสมเด็จพระเจ้าอยู่
 หัวประทับอยู่บนพระท พระโลหิตไหล
 เบอนพระองค์ และสวรรคตเสียแล้ว...”

หลังจากที่นายปรีดี พนมยงค์ ได้ออกคำ
 แถลงการณ์แล้ว รัฐสภาได้เปิดการประชุมอย่างรีบด่วน
 เมื่อเวลา ๒๑.๐๐ น. การประชุมในคืนนั้น โดยมีวัตถุประสงค์
 ที่จะ อัญเชิญ สมเด็จพระอนุชา เจ้าฟ้าภูมิพล
 อกุลยเดช ขึ้นครองราชสมบัติแทน ตามกฎหมายมณ-
 เทียรบาลว่าด้วยการสืบสันตติวงศ์ รัฐสภาได้ลงมติเป็น
 เอกฉันท์ให้สถาปนาเจ้าฟ้าภูมิพลอกุลยเดช ขึ้นเป็นองค์
 พระมหากษัตริย์

เมื่อที่ประชุมได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ตั้งนั้น ประธานสภาผู้แทนราษฎร พร้อมด้วยคณะรัฐบาลก็ได้เข้าเฝ้ามอราชสมบัติให้กับสมเด็จพระอนุชา แต่เนื่องด้วยพระองค์ยังทรงพระเยาว์ และยังไม่สามารถจะแต่งตั้งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในขณะนั้นด้วย แต่กฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับใหม่บัญญัติว่า ถ้ายังมีได้แต่งตั้งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ก็ให้สมาชิกพฤกษสภาผู้มีอาวุโสสูง ๓ นาย เป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ชั่วคราว ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ๓ นายนี้ ได้แก่ พระสุธรรมวิจิตร นายสงวน จุฑาเดหมีย พระยาพลราชสุวัตร นายสงวน จุฑาเดหมีย

การเสด็จสวรรคตของพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ครองนั้น ไม่เพียงแต่จะนำความเศร้าโศกมาให้แก่ประชาชนชาวไทยเท่านั้น แม้แต่อเมริกาพันธมิตรของเรา ก็ได้แสดงความเศร้าสลดใจออกมาด้วยเหมือนกัน

มร. ซาลส์ คับบิว โยสท์ อุปทูตอเมริกัน ได้กล่าวว่

“รัฐบาลอเมริกัน รู้สึกเศร้าโศก-
 นัสมายังประชาชนชาวไทย ผู้ได้สูญเสีย
 องค์พระมหากษัตริย์อันเป็นที่เคารพสัก-
 กการะ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระชนม์
 ในวัยหนุ่ม พระองค์ได้ทรงเป็นภาพพิมพ์
 ใจแก่บุคคลทุกคนที่เข้าเฝ้า ข้าพเจ้ามี
 ความรู้สึกเศร้าใจจนบอกไม่ถูกว่ามีประ-
 มาณมากเพียงไร ในการจากไปไปอย่าง
 ไม่มีวันกลับของพระองค์ครั้งนี้.....

.....ข้าพเจ้าขอแสดงความเห็นอก
 เห็นใจอย่างแท้จริงต่อชาวไทย ที่ได้สูญเสีย
 สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อันเป็นที่เคารพ
 สักการะ และทรงพระเมตตากรุณาต่อพระ
 บรมวงศานุวงศ์ ในยามวิปโยคนี้”

นอกจากอุปทูตอเมริกันแล้ว น.ส.พ. สเทรท-
 โทมส์ ยังได้แสดงความเสียใจโดยพรรณนาอย่างยืดยาวว่า

“สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดลประทับอยู่ในประเทศสวีเดนตลอดเวลาสงคราม และในระหว่างนั้น คณะผู้สำเร็จราชการได้ทำการปกครองประเทศโดยปรมาภิไธย ภายหลังญี่ปุ่นได้ยอมแพ้แล้ว พระองค์ก็เสด็จนิวัตประเทศไทย เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ตกก่อน และนับตั้งแต่นั้น พระองค์ก็ดำเนินพระราชกรณียกิจด้วยพระองค์เองตลอดมา

แต่.....แม้ว่าจะเสด็จไปพระราชพิธีต่าง ๆ ให้ประชาชนได้ชมबारมีบ่อยครั้ง เรื่องราวของพระองค์ก็มีผู้มีโอกาสรู้内幕มาก ราชสำนักในกรุงเทพฯ รายงานว่า พระราชชนนีทรงมีอิทธิพลเหนือพระองค์อยู่มาก

ไม่เคยเลยที่พระองค์จะได้ทรงรับการสัมภาษณ์จากผู้สื่อข่าวต่าง ๆ และไม่มีใครถวายอนุญาตให้พระองค์เสด็จประพาสที่

ไหนเป็นการสวนพระองค์ ทั้งที่บรรดา-
กษัตริย์ทั้ง หลาย ใน ยุโรป ได้ ทรงกระทำกัน
เพื่อให้เป็นที่สนิทสนมแก่ไพร่ฟ้าประชาชน
ยิ่งขึ้น

แต่ประชาชนทั้ง ๑๘ ล้านคน ก็ได้
ถวายความจงรักภักดี และเคารพนับถือเป็น
อันดี ส่วนมากยังคงจำได้ในสมัยนั้น เมื่อ
๑๔ ปีผ่านมาแล้ว ขณะที่สมเด็จพระปีติลา
ของพระองค์ได้ถึงกษัตริย์ราชสมบัติอยู่ จริง
อยู่ แม้จะไม่มีพระราชอำนาจเต็มในการปก-
ครองประเทศ พระองค์ยังคงได้รับความ
นับถือจากประชาชนในฐานะเป็นผู้ควรแก่
ความเคารพอยู่เสมอ

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
ทรงแสดงพระประสงค์อันแน่วแน่ อยู่เสมอ
จะเสด็จไปศึกษาวิชาที่อ. ณ ประเทศสวีต-
เซอร์แลนด์ ข้าพจากราชสำนักกล่าวว่า

บรรดาพระบรมวงศานุวงศ์ ผู้สูงด้วย อาวุโส
และผู้มีอำนาจทางการเมืองบางคน ได้ทูลคัด
ค้านการเสด็จจากพระนครในคราวนี้ ทุกคน
มีความปรารถนา ที่จะให้พระองค์ประทับอยู่
ในประเทศไทย และให้อาจารย์ทั้งไทย
และต่างประเทศ ถวายความรู้อยู่ในประ-
เทศนี้สืบต่อไป

การเสด็จประพาสต่างประเทศคราว
นี้ อาจมองไปในแง่ที่ว่าเป็นการเสด็จหนี
ไปให้พ้น และเพื่อหาโอกาสที่จะศึกษาวิชา
ต่อ ก็อาจเป็นได้ พระราชกรณียกิจในสยาม
ก็ไม่มีอะไรนอกจากจะทรงดำเนินพระราช-
ประเพณีไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น ซึ่งไม่เปิด
โอกาสให้ทรงทำอะไรอย่างปกติธรรมดาใน
สังคม อันนอกเหนือไปจากพระบรมวง
ศานุวงศ์

๕ เบื้องหลังการลอบปลงพระชนม์

สิ่งใดที่พระองค์ทรงกระทำในหน้าที่
ของพระมหากษัตริย์แล้ว พระองค์มิได้ทรง
ละเลยแม้แต่น้อย พระองค์ได้เสด็จออก
ให้ชมพระบารมีเนื่องในโอกาสต่าง ๆ จนนับ
ไม่ถ้วน นับแต่พระราชพิธีสำคัญ ๆ เช่น
การเปิดสภาผู้แทนราษฎร ตลอดจนการ
สังคมนาโมสรสนนิบาตต่าง ๆ ซึ่งสมาคมต่าง ๆ
จัดขึ้นถวาย

สำหรับสมาคมและองค์การต่าง ๆ
ซึ่งกราบบังคมทูลอัญเชิญให้ทรงพระอุปถัม-
ภกนนั้น พระองค์ก็ทรงรับเสมอ”

ในตอนสุดท้าย น.ส.พ. สเตรทไทมส์ แสดงความ
เศร้าสลดใจในการเสด็จสวรรคตครั้งนี้ว่า

“ข้าพเจ้าพลอยมีความเศร้าโศกไป
ด้วยกับประชากรชาวไทยทั้งชาติ ในการที่
ต้องสูญเสีย องค์ พระมหากษัตริย์ อันเป็นที่

เคารพสักการะไปในครั้งนี้ และเป็นการ
สูญเสียที่ชาวไทยพิลาปรั้าให้ ท้าวราช อาณา-
จักร”

ในทำนองเดียวกัน บรรดาหนังสือพิมพ์ที่ออก
ในประเทศจีน ก็ได้แสดงความเศร้าสลดใจในการจากไป
อย่างไม่มีวันกลับของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และยิ่งกว่านั้น
หนังสือพิมพ์จีนเหล่านั้น ยังพากันหัวข่าวครึกโครมเป็น
ทำนองว่า

“ การที่ทางการตำรวจแถลงการณ์
ว่า การเสด็จสวรรคตครั้งนี้เป็นอุบัติเหตุ
นั้น เป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ จะเป็น
อุบัติเหตุไปได้อย่างไร มันจะต้องมีผู้ลอบ
ปลงพระชนม์อย่างแน่นอน ใครจะเชื่อ
บ้างว่า องค์พระมหากษัตริย์ทรงเถลิงถวัลย์
ราชสมบัติ ด้วย ความเคารพสักการะ ของ
ประชากรอย่างถ้วนหน้าเช่นนั้น จะคิดทำ-

ลายตัวเอง เพราะฉะนั้น เราขอยืนยันว่า มันต้องมีแผนการที่ปลงพระชนม์องค์พระมหากษัตริย์อย่างแน่นอน.....”

อันที่จริง สถานการณ์ภายในประเทศในปัจจุบัน รู้สึกว่ามีสถานการณ์โน้มเอียงไปในด้านของความไม่สงบ ไม่มีใครจะยอมเชื่อว่า สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล จะปลงพระชนม์เอง หรือเกิดอุบัติเหตุ เพราะไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น ทุกคนเข้าใจกันว่าเป็นแผนการอันหนึ่งในทางการเมือง ที่จะทำลายพระราชบัลลังก์ และสถาปนาการปกครองแบบมหาชนรัฐ

เพราะถ้าหากว่าพระมหากษัตริย์ยังมีอยู่ครบถ้วนครบเป็นมหาชนรัฐก็มีทางที่จะเป็นไปได้ยาก แต่ไหนแต่ไรมาแล้วเรามีความเคารพรักใคร่ในองค์พระมหากษัตริย์เป็นอย่างยิ่ง และจนกระทั่งบัดนี้ ความเคารพสักการะนั้นก็ยังไม่มีความที่จะมอดไหม้ลงไป กลับดูทวีมากขึ้นยิ่ง

ขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้เนื่องด้วยองค์พระมหากษัตริย์มีจริยวัตรอันสูงส่งในระบอบประชาธิปไตย และแสดงให้เห็น

อย่างโจ่งแจ้งตลอดมาว่า พระองค์ยังคงเป็นบรมโพธิ์ร่มไทร
ของประชากรอยู่ชั่ววันรันคร มาตรฐานั้นว่า พระองค์จะ
ทรงสถิตอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ แต่ถึงกระนั้นพระองค์
ก็คอยสอดส่อง ดูแลความทุกข์ยากของไพร่ฟ้า ข้าแผ่นดิน
อยู่เสมอ

ในขณะนั้น ปรากฏว่า บรรดาหนังสือพิมพ์ได้
วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างรุนแรง ได้คำหนักถึงรัฐบาล
ของนายปรีดี พนมยงค์ ว่า ไม่มีความสามารถจะให้ความ
คุ้มครองแก่องค์พระมหากษัตริย์ การเสด็จสวรรคตครั้ง
นั้น รัฐบาลนายปรีดี พนมยงค์ ต้องรับผิดชอบ เพื่อให้
การสอบสวนคดีนั้น ได้เป็นไปอย่างขาวสะอาด ยิ่งไปกว่า
นั้น มีหนังสือพิมพ์บางฉบับได้กล่าวหาว่า เป็นแผน-
การณ์ของนายปรีดี ที่จะเริ่มการปฏิวัติ ที่จะสถาปนา
ระบอบมหาชนรัฐ และนำเอาโครงการแผนเศรษฐกิจแห่ง
ชาติมาใช้ในประเทศไทย

นอกจากนี้ พระบรมวงศานุวงศ์ ยังได้กล่าว
วิจารณ์การสวรรคตครั้งนั้นว่า รูปการณ์ที่บอกว่ายุบัติเหตุ

นั้น เป็นการเหลือวิสัยที่จะเป็นได้ และสิ่งที่จะเป็นไปได้
นั้นก็คือ มีบุคคลลอบเข้าไปปลงพระชนม์สมเด็จพระเจ้า-
อยู่หัวนั่นเอง

เมื่อเสียงวิพากษ์วิจารณ์โจมตีทวีความรุนแรง
หนักขึ้นถึง นายปรีดี พนมยงค์ จึงหาทางออกด้วย
การประกาศภาวะฉุกเฉินทั่วประเทศ และสั่งเซ็นเซอร์
หนังสือพิมพ์ทุกฉบับ แล้วตั้งคณะกรรมการชั้นชุดหนึ่ง
เพื่อสอบสวนพฤติกรรมต่าง ๆ อันเกี่ยวแก่กรณีสวรรคต
ของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทันที

คณะกรรมการดังกล่าวนี้ มีประธานศาลฎีกา
เป็นประธานกรรมการ อธิบดีศาลอุทธรณ์ อธิบดีศาล
อาญา อธิบดีกรมอัยการ ประธานพฤษสภา ประธาน
สภาผู้แทนราษฎร พระองค์เจ้าจุมภฏพงศ์บริพัตร พระ
องค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล พระองค์เจ้าธานีนิวัต พลตรี
วิเชียร สู้ทนทานนท์ พลเรือตรีเชน บัจจุสานนท์ พล
อากาศตรีหลวงเชิดวุฒากาศ นายสัญญา ธรรมศักดิ์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ๕๐๗

เป็นเลขานุการ นายสะอาด นายวีเจริญ เป็นผู้ช่วย
เลขานุการ

การสอบสวนเรื่องนี้ เป็นการกระทำอย่างเปิดเผย คณะกรรมการได้ใช้ห้องโถงใหญ่ของกระทรวงยุติธรรมเป็นสถานที่สำหรับพิจารณาเรื่องนี้

คณะกรรมการผสม ซึ่งมีคณะนายแพทย์รวมอยู่ด้วยนั้น เมื่อได้ประชุมกันแล้ว ต่างก็มีความเห็นตรงกันว่า กระสุนปืนได้เข้าทางพระนลาต และออกทางเบื้องหลังพระเศียรนั้น มีพฤติการณ์เป็นอย่างไร? นายแพทย์ต้องการทราบ ด้วยเหตุนี้ พระบรมศพจึงถูกเคลื่อนลงมาเพื่อให้ นายแพทย์ทำการพิสูจน์

ในการพิสูจน์นี้ นายแพทย์ได้เปิดบาดแผลออก และใช้ แอ็กซเรย์ ตรวจสอบ รอย ลูก กระสุน ปืน ที่ พระนลาต ปรากฏว่าพระบรมศพยังมีได้มีการ เปลี่ยนแปลงไปเท่าใดนัก แต่ทว่า พระพักตร์ของพระองค์ก็ล้าลงไปมาก ในพระนาภีของพระองค์มีพระสุศาราลึกเล็กน้อย เพื่อมิให้พระบรมศพเน่าเปื่อยลงโดยรวดเร็ว นายแพทย์จึงได้ส่ง

ให้เจ้าหน้าที่นำเอาพระสุธารา อันเน่าเสียไปทิ้งเสียที่หลัง
พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท

เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่า การเสด็จสวรรคตครั้ง
นั้น เป็นไปโดยอุบัติเหตุหรือมีการลอบปลงพระชนม์เกิดขึ้น
คณะกรรมการมีความเห็นร่วมกันว่า ควรจะมีการทดลอง
ยิงศพดูว่าจะมีผลการเป็นอุบัติเหตุ หรือเป็นการลอบ
ปลงพระชนม์ หนึ่งจะได้เอามาเปรียบเทียบกันดู

ฉะนั้น จึงได้เกิดการทดลองยิงศพจริงกันขึ้นที่
โรงพยาบาลศิริราช

ภายในห้องศพตักพยาธิวิทยา แห่งโรงพยาบาล
ศิริราช เจ้าหน้าที่ได้นำศพมาเพื่อเป็นการทดลองยิงให้
คณะกรรมการชั้นสุดราบตาแล โดยมีผู้ชำนาญในอาวุธ
ปืน และนายแพทย์ผู้ชำนาญในกายวิภาควิทยา เข้าร่วม
วิจัยวิจารณ์ในครั้งนั้นด้วย

และแล้ว— — เสียงบนกตงชน ๑ นัด

นั่นคือการทดลองยิงศพอาบยา แล้วต่อจากนั้น
ก็ทดลองยิงศพตองยาอีก ส่วนการทดลองยิงศพที่สาม

ในการประชุมวิสามัญพิจารณาคำ^{๕๕} บวรคานายแพทย์และผู้เชี่ยวชาญ ได้มีความเห็นแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้:—

พ.อ. เย.อี. โครเบอร์ก นายแพทย์แห่งกองทัพบกบริติช ที่ถูกเชิญให้ร่วมในการพิสูจน์^{๕๖} ได้ชี้แจงและให้เหตุผลว่า

“ข้าพเจ้าพร้อมที่จะสาบานในผลแห่งการชันสูตรพลิกพระบรมศพว่า ลูกกระสุนปืนที่ทำให้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในพระบรมโกศ^{๕๗} สวรรคตนั้น ได้เข้าข้างหน้าและผ่านออกไปข้างหลังแห่งพระเศียร^{๕๘} รูในพระอัฐิ^{๕๙} ด้านหน้าแสดงว่ากระสุนปืน ๑๑ มม. และ^{๖๐} ทำจะทำให้เกิดบาดแผล กระสุนปืนที่ว่าพบในพระที่นั้น เป็นลูกขนาก ๑๑ มม. ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจนำมาแสดง ตามผลแห่งการทดลองศพด้วยปืนสั้นคอล์ทโอโตเมติกกระบอกเดียวกันนั้น เป็นการแน่นอนที่จะสันนิษฐาน

ว่าเป็น กระบอกนั้น เมื่อ ยิงออก มีระยะ น้อยกว่า ๕ ม.ม. จากหน้าปากเท่านั้นที่ขาดแผล ในหนึ่งหน้าปากที่ปรากฏ จะมีลักษณะอย่างเดียวกับบาดแผลของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

พ.ต.อ. เอ็จ ณ บ่อมเพชร มีความเห็นว่า

“ตามความเห็นของข้าพเจ้าเห็นว่า บาดแผลนั้น เนื่องมาจากการกระทำของพระองค์เองหรือเกิดจากการทำของผู้อื่น”

นายแพทย์คอร์ทแห่งอเมริกา ได้แสดงความคิดเห็นว่า

“ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า เหตุการณ์ อาจเกิดขึ้นได้ ๓ ประการคือ ถูกปลงพระชนม์เอง หรืออุบัติเหตุกัน ตามความเห็นของข้าพเจ้าเห็นว่า แห่งที่มาของ บาดแผล

และทางของบาดแผลคล้ายถูกปลงพระชนม์มากกว่าปลงพระชนม์เอง สำหรับปัญหาเรื่องอุบัติเหตุ^๕นั้นดูไม่น่าจะเป็นไปได้เลย”

นายแพทย์ใช้ ยูนิพันธ์ ได้แสดงทัศนะของตนว่า

“ตามความเห็นของข้าพเจ้าแล้วเป็นการถูกปลงพระชนม์ ปลงพระชนม์เองหรืออุบัติเหตุเป็นกัน ๆ ไป

นายแพทย์ชุป โซติกเสถียร แสดงทัศนะว่า

“เมื่อคนเราจะเล่นปืนนั้น เขามักจะไม่หันปืนไปที่ศีรษะ หรือที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายของเขา ทั้งปากกระบอกปืนก็ชี้คหน้าผากมากเกินไป ก็จะเป็นอุบัติเหตุได้ ไม่เป็นการถนัด และยากที่สุดใน

การที่คนจะยิงตัวเองในท่าเช่นนั้น เหตุใด
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงต้องเสวยน้ำมันละหุ่ง
ถ้าพระองค์จะตั้งพระทัยปลงพระชนม์เอง
ในระยะต่อมาอันใกล้ชีวิต ตามความเห็นของ
ข้าพเจ้า เรื่องนี้เป็น การลอบปลงพระชนม์
และข้าพเจ้าไม่สงสัยว่า เป็นการปลงพระ-
ชนม์เอง หรือเป็นการอุบัตเหตุโดยอื่นเชิง

ต่อไปนี้เป็น รายงาน การตรวจสอบ กระตุก กระ-
โหลกศีรษะของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยทางเอ็กซ์เรย์
ซึ่งคณะกรรมการส่วนหนึ่งของนายแพทย์ได้ทำการพิสูจน์
ปรากฏผลดังนี้ :-

ถ่ายด้านหน้าไปด้านหลัง ด้วยด้าน
หลังไปข้างหน้า ถ่ายด้านข้างขวา ข้างซ้าย
ของกระตุกกระโหลกศีรษะ พบว่า

๑. ขอบกระบอกตาด้านบนข้างซ้าย
ประมาณ ๓ ซม. มีเนื้อที่กระตุกหายไปโดย

๕ เบื้องหลังการลอบปลงพระชนม์

กลมประมาณ ๑ ซม. ที่บริเวณหน้าผากเฉียด
ไปทางด้านซ้ายของเส้นกลางเล็กน้อย พร้อม
ด้วยมีเศษกระดูกอีกเล็กน้อย รอบ ๆ รูน^๕

๒. เนื้อ ที่ กระโหลก ศีรษะ หายไป
อีกแห่งหนึ่ง วัตถุเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ
๑.๘ ซม. ที่บริเวณท้ายทอยใกล้ปุ่มด้านนอก
ของท้ายทอย พร้อมด้วยเศษกระดูกอีก
มากมาย

๓. รอยกระดูกแตกเป็นเส้น ๑ รอย
ของ กระดูก กระโหลกศีรษะ ด้านข้าง ๆ ซ้าย
ตั้งต้นใกล้เส้นผ่าศูนย์กลาง แล่งลงมาถึง
เส้นกึ่งกลางของ กระดูกกระโหลกศีรษะ ด้าน
ขวา

สรุปความ มีกระดูกกระโหลกศีรษะ
แตกมากหลายชิ้น ปรากฏจากลูกกระสุนลูก
หนึ่ง เข้าทางกระดูกกระโหลกศีรษะด้าน
เฉียดไปทางด้านซ้ายเล็กน้อย และผ่าน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ๔๑๕

ทะเลเข้าสู่สมอง ออกทางกระดุกค้ำนท้ายทอย
และมีเศษกระดุกแตกมารอบบริเวณนี้

ไม่ปรากฏว่ามีเศษโลหะเหลือค้าง

อยู่

หลวงพินพากย์ พิทยาแพท

นักรัสมิวทยา

ด.ช. คุปตา

นักรัสมิวทยา

ใบรับรอง

รับรองว่าข้าพเจ้าได้อุ้ยุดลอกการตรวจ โดย
ทางแยกธาตุของอวัยวะภายใน ของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
อานันทมหิดลแห่งสยามที่ล่วงลับไปแล้ว และไม่ปรากฏ
ว่ามียาพิษที่ทำด้วยโลหะ หรือตัวยาที่สกัดมาจากต้นไม้
(แอลกาลอย) แต่อย่างไร

กัปตัน ไอ.เอ็ม.เอส

ปาโตโลยีส

เมื่อความเห็นของบรรดานายแพทย์ ตลอดจน
บรรดาผู้เชี่ยวชาญทั้งหลาย ลงมติเป็นเอกฉันท์ ให้การ
อนุญาตในการ เสด็จ สวรรคต ของ สมเด็จพระเจ้า อยู่หัว
อันนั้นมหิตล ครั้น นี้ จะเป็น อย่างไร มีได้เป็น อันขาด
นอกจาก จะต้อง มีคน วางแผนการลอบปลง พระชนม์
และการลอบปลงพระชนม์ครั้งนี้ ต้องเป็นแผนการนี้ทาง
การเมืองโดยเอกเทศ การที่จะเสด็จสวรรคตโดยความอา
ฆาตพยาบาล ซึ่งเป็นเรื่องราวธรรมตามัญญ์อยู่ทั่วไปนั้น
มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ และก็ไม่มีทางจะเป็นไปได้
ด้วยจะมีฆาตกรโง่ ๆ คนใดบ้างที่บังอาจเข้าไปทำร้าย
โดยปราศจากความมุ่งหมายใด ๆ และการกระทำเช่นนั้น
มันจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาบ้างเล่า ?

และเมื่อเป็นเช่นนั้น จึงจำเป็นจะต้องดำเนินคดี
ไปตามรูปการณ์และเหตุการณ์ของการลอบปลงพระชนม์
ซึ่งเราจะได้ทราบกันต่อไปว่า—

ใครเป็นฆาตกรโหดรายนี้ ? และเขาทำไปเพื่อ
ประสงค์จำนงหวังอันใด ?

บทที่ ๒

โฉมหน้า—มาตกรใจโหด

คณะกรรมการอภิมหาชนซึ่งซึ่งได้รับ
แต่งตั้งขึ้นเพื่อกำหนดคดีนี้ โดยเฉพาะ
ก็เปิดการสอบสวนและไต่สวนขึ้นอย่าง
เปิดเผย โดยเอาห้องโถงอันใหญ่โต
และกว้างขวางใน บริเวณตึก กระทรวง
ยุติธรรมเป็นที่สำหรับสอบสวน ต่อหน้า
ประชาชนอันล้นหลาม

การสอบสวนนี้ ได้ดำเนินไปอย่าง
เคร่งเครียด แม้แต่พระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และพระ-

ราชชนนีก็ได้รับการสอบสวนด้วยเหมือนกัน

และ — ขณะที่การสอบสวนกำลังดำเนินไปอย่าง
 เคร่งเครียดนี้ สถานการณ์ทางการเมืองดูช่างอัปลักษณ์
 เต็มที่ เสียงสาปแช่งนายปรีดี พนมยงค์ ได้มีอยู่ทั่วไป ไบ
 บลิวโจมตี๋นายปรีดีเคลื่อนกลาตเต็มท้องถนน ล้วนแต่
 ระบุว่า การสวรรคตครั้งนี้เป็นแผนการณของนายปรีดี
 ทั้งสิ้น ส่วนทางรัฐสภา^{๕๕}นั้นก็โจมตีนายปรีดีอย่างหนัก
 หน่วง โดยกล่าวหาว่าไม่มีความสามารถที่จะป้องกันองค์
 พระมหากษัตริย์ได้ ไม่ควรจะทำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี
 ต่อไป และเมื่อต้องประสกับมรสุมร้ายทางการเมือง
 เช่นนี้ นายปรีดีจำต้องแจวเสียวแล้วในตอนนั้น เขาเปิด
 หมวกลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีไปด้วยความหัว
 เสียในที่สุด และรัฐสภาได้แต่งตั้งให้หลวงธำรงนาวา
 สวัสดิ์ ดำรงตำแหน่งสืบแทนต่อมาจนเกิดมีรัฐประหาร
 เมื่อ ๘ พ.ย. ๕๐

อย่างไรก็ดี —

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ๔๑๙

การสอบสวนในกรณีสวรรคตของสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัวอานันทมหิดล ยังคงดำเนินเรื่อยมา ปรากฏว่า
การสอบสวนได้พาตพียงไปถึงข้าราชการสำนัก ๓ นาย คือ
นายชิต สิงหเสนี, นายเฉลียว ปทุมรส และนายบุศย์
ปัทมศิริรินทร์ ทั้งสามจึงถูกคณะกรรมการสั่งให้จับตัวมา
คุมขังเพื่อพ้องร้องดำเนินคดีต่อไปตามกระบิลเมือง

อันจำเลยทั้งสามที่ถูกจับกุม คุมตัวไว้ดำเนินคดีนี้
นายเฉลียว ปทุมรส มีตำแหน่งเป็นราชเลขานุการใน
พระองค์ และมีตำแหน่งหน้าที่เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ประจำ
ราชสำนัก มีหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการในส่วนพระองค์
โดยตลอด นายชิต สิงหเสนี และนายบุศย์ ปัทมศิริรินทร์
เป็นมหาดเล็กห้องบรรทม มีหน้าที่รับใช้ในส่วนพระองค์
โดยใกล้ชิด ตั้งแต่เริ่มเสด็จประทับอยู่ในราชอาณาจักร
ตลอดมาจนถึงวันสวรรคต

ตามทางสอบสวนทั้งสามวางร้ายได้คบคิดกันลอบ
ปลงประชนัมสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวใน ขณะ บรรทม อยู่บน
พระที่ ถูกที่พระนลาตทะเลลุเบียงหลังพระเศียร

และแควี่ เพชฌฆาตใจโหด ได้จัดการนำปืนกระบอกหนึ่ง มาวางไว้ใกล้ๆ พระกรเบื้องซ้ายของในหลวง เพื่อจะให้คนอื่นหลงเชื่อว่า พระองค์ใช้อาวุธปืนประทุษร้ายพระองค์เองตามแผนการนี้

ครั้นแล้ว นายชิต สิงหเสนี ได้แกล้งสิ่งไปกราบทูลสมเด็จพระราชชนนีว่า ในหลวงยิงพระองค์ แล้วต่อมาพอเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึง เขาได้เอาปลอกกระสุนปืน ๑ ปลอก ส่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ พร้อมกับบอกว่า เก็บได้ในที่ใกล้พระแท่น ซึ่งความจริงหาได้เป็นปลอกกระสุนที่ยิงในวันนั้นไม่

คดีได้ดำเนินเรื่อยมา ท่ามกลางการรอคอยฟังผลของปวงชนชาวไทย จนในที่สุด ภายหลังที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ได้สวรรคตไปแล้ว ๕ ปีเศษ จึงมีคำสั่งนำนวนได้ และศาลอาญาได้อ่านคำพิพากษาคดีลอบปลงพระชนม์ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๔๙๔ เริ่มแต่เวลา ๙.๐๐ น. ไปจนถึง ๑๕.๑๗ น. รวมเป็นเวลา

อ่านคำพิพากษาถึง ๕ ชั่วโมงเศษ และนับเป็นคำพิพากษาที่มีความยาวที่สุด คือ มีความยาวถึง ๒๐๐ หน้า ประมาณ ๙๔,๕๐๐ คำ

ในคำพิพากษาของศาลอาญานี้ปรากฏว่า ได้ตัดสินให้ประหารชีวิต นายชิต สิงหเสนี แต่เพียงคนเดียว ส่วนอีก ๒ คน คือ นายเฉลียว ปทุมรส และนายบุศย์ บัณฑิรินทร์ ศาลชั้นต้นได้ยกฟ้องปล่อยตัวไป แต่ต่อมาโจทก์ได้อุทธรณ์ฎีกาขอให้ประหารชีวิต ๒ คนนี้อีก จนในวาระสุดท้าย เมื่อศาลชั้นสูงสุดได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว จึงตัดสินให้ประหารชีวิตไปทั้ง ๓ คน

จบสิ้นกันที่———เพชรฆาตใจโหด ผู้บังอาจ
ลอบปลงพระชนม์ในหลวงผู้เป็นที่รักของชาวไทย

อันการที่ถูกลอบปลงพระชนม์ โดยน้ำมือของ
ฆาตกรใจโหดทั้งสามครั้งนี้ ตามทางวินิจฉัย โดยเฉพาะ
ความเห็นจากหนังสือพิมพ์ ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญทั้งหลาย
ได้วิจารณ์กันว่า เนื่องมาจากความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงของคณะ

ทั้งสาม ซึ่งได้รับการยุงจากบุคคลชั้นสูงขึ้นไป ซึ่งคนๆ
 นั้นอาจจะเป็นนายปรีดี พนมยงค์ เจ้าของโครงการ
 เศรษฐกิจผู้ยิ่งใหญ่ หรือคนอื่นใดก็ได้ ทั้งนี้และทั้งนั้น
 แม้จนกระทั่งทุกวันนี้ กรณีสวรรคตของในหลวงรัชกาล
 ที่ ๘ ผู้เป็นที่รักของเรา ยังคงเป็นปัญหาที่ถกเถียงกัน
 อยู่ไม่จบ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ความลับไม่มีในโลก”
 ดังนั้น คงสักวันหนึ่งตอก บุคคลผู้เป็นเจ้าของแผนการ
 การลอบปลงพระชนม์ จะต้องถูกฉีกหน้าออกมาให้
 ประชาชนชาวไทยได้รู้แจ้งเห็นจริงกันอย่างแน่นอน หาก
 เขาผู้นั้นมีจริง !!

๔
บทที่ ๓

ในหลวงรัชกาลที่ ๘

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหา-
อานันทมหิดล เป็นกษัตริย์องค์ที่ ๘ แห่ง
ราชวงศ์จักรี ทรงพระราชสมภพเมื่อวันที่
๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๙ ทรงกบฏวัน
อาทิตย์ขึ้น ๓ กิ่ง เดือน ๑๑ ปีฉลู จ.ศ.
๑๒๘๗ ที่เมืองไฮเดินเบอร์ก ประเทศ
เยอรมันนี้ เป็นพระโอรสองค์ที่ ๒ ของ
สมเด็จพระเจ้าฟ้ามหิดลอุดรยศ กรมหลวง
สงขลานครินทร์ และสมเด็จพระราชชนนี
ศรีสังวาลย์ โดยมีพระบรมวงศ์ร่วมพระ-

ชนกชนนี ๒ พระองค์ คือ สมเด็จพระพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

เมื่อทรงเจริญพระชันษาได้ ๓ เดือน ได้ตามเสด็จพระชนกไปประทับ ณ ประเทศฝรั่งเศสและอเมริกา ประทับอยู่ที่นั่นจนเจริญพระชันษาได้ ๓ ปี จึงเสด็จกลับประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๑

พ.ศ. ๒๔๗๒ - สมเด็จพระชนกได้เสด็จทิวังศต และ พ.ศ. ๒๔๗๔ พระองค์จึงได้เสด็จไปทรงศึกษาวิชาที่โรงเรียนมาแตร์เดอี ถนนเพลินจิตต์ จังหวัดพระนคร และปีต่อมาได้ย้ายมาศึกษาที่โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์

พ.ศ. ๒๔๗๖ ได้เสด็จไปทวีปยุโรป และได้เสด็จประทับ ณ เมืองโลซานน์ ประเทศสวิส เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๔๗๖ พระองค์ได้เข้าศึกษาวิชาชั้นต้นที่โรงเรียนมีแรมองท์ ณ เมืองโลซานน์

ต่อมาวันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๗๗ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ ได้ทรงสละราชสมบัติ พระองค์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ๔๒๕

จึงได้เสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติสืบต่อมา

พ.ศ. ๒๔๗๘ ได้ทรงย้ายจากโรงเรียนมิวมองต์ไปศึกษาที่โรงเรียนใหม่แห่งภาคฝรั่งเศส ในประเทศสวิสจนกระทั่ง พ.ศ. ๒๔๘๑ จึงเสด็จนิวัตกลับประเทศไทยเพื่อเยี่ยมเยียนเป็นการชั่วคราว ทรงประทับอยู่ในประเทศไทยได้ ๒ เดือน ก็เสด็จกลับ

ต่อมา พ.ศ. ๒๔๘๖ ได้เสด็จเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยในแผนกนิติศาสตร์ จนเดือนธันวาคม ๒๔๘๘ ภายหลังที่สงครามสงบแล้ว พระองค์จึงทรงนิวัตกลับประเทศไทยอีกครั้ง ตามที่รัฐบาล ได้กราบบังคม ทูลพระกรุณาอัญเชิญเสด็จ พระองค์ทรงเสด็จถึงประเทศไทย เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๔๘๘

วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๔๘๙ พระองค์ได้โปรดเกล้าพระราชทาน รัฐธรรมนูญ ฉบับใหม่ และในวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๔๘๙ ได้เสด็จไปเปิดการประชุมพหุภิกษสภา และสภาผู้แทนเป็นครั้งแรกตามรัฐธรรมนูญฉบับนั้น

ใน ขณะที่ พระองค์ ประทับ อยู่ใน ราชอาณาจักร พระ องค์ ได้ เสด็จ ประ ภาส เยี่ยม เยียน ราษฎร อยู่ เสมอ บรรดาพสกนิกรต่างซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ และ ถวายความจงรักภักดี โดยทั่วกัน

लगररररररररररर

ท่านจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม ที่มีคำโบราณกล่าวว่า ถ้าจะมีเหตุการณ์อะไร สักอย่างหนึ่ง เกิดขึ้น ในอนาคต ซึ่ง จะเกิดขึ้นแก่บุคคลใด ก็แก่ประเทศชาติก็ดี ก็มักจะมีลาง ร้ายบอกล่วงหน้าขึ้นก่อนเสมอ ๆ เช่นเมื่อคราวมีการ ปฏิวัติ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ ก็ปรากฏมีดาวหางขึ้นก่อน แสดงนิมิตให้เห็น และ...

ใกล้ กับ การ สวรรคต ของ สมเด็จ พระเจ้า อยู่หัว อานันทมหิตลนั้นก็ดูจะเกี่ยวกัน ครั้งแรกมีดาวหางได้สถิตย์ ขึ้นที่ปากน้ำประมาณเวลา ๓.๐๐ น.เศษ และในตอนนั้น นักดาราศาสตร์ ได้วิจารณ์กันว่า จะต้องมืเหตุ ร้ายแรงเกิด ขึ้นในเมืองไทยเรา บ้านเมืองจะเกิดวิฤตติกาล หรือ มิฉะนั้นก็จะต้องสูญเสียบุคคลสำคัญไป

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ๔๒๗

ดาวหางดวงนี้สถิตย์อยู่บนฟากฟ้าได้ ๓ ราตรี
แล้วก็อันตรธานไป

ต่อมา สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ได้
เสด็จพระราชดำเนินโดยรถยนต์พระที่นั่ง เพื่อทอดพระ-
เนตรการประลองยุทธวิธีแบบกองโจร ตามแผนการณ์
ที่อู่ท่าเรือปืนของพลพรรคจังหวัดชลบุรี ณ ตำบลวัดเขา

ครั้นแล้ว พระองค์ได้เสด็จไปทอดพระเนตรบ่อ
น้ำร้อน เยี่ยมโรงพยาบาลศรีราชา แล้วเสด็จไปเสวย
น้ำชาที่อ่างศิลา

ระหว่างทางจากโรงพยาบาลศรีราชาไปอ่างศิลา
นั่นเอง รถจี๊ปซึ่งตามเสด็จโดย ร.อ. อรุณ ศรีเทพ เป็นผู้
ขับ เรืออากาศเอกพระองค์เจ้าวรานนท์ ราชัน ประทับ
อยู่ข้างหนึ่ง ส่วนตอนหลังนั้นมีนายเจดีย์ว ปทุมรส
ราชเลขาธุการในพระองค์นั่งอยู่ข้าง ๆ มีพลโทพระยา
สราภย์ ๆ นั่งกลาง และพระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคลประทับ
อยู่ข้างขวา และ...

ขณะนั้นเอง เหตุร้ายอันไม่นึกฝันก็พลันอุบัติขึ้น โดยรถยนต์ที่ ร.อ. อรุณ ตรีเทพ เป็นผู้ขับนั้นพลิกคว่ำลงข้างหลายกิโล บุคคลที่ประสบเคราะห์ร้ายที่สุดในการเกิดอุบัติเหตุคราวนั้นคือ พลโท พระยาสุรภักย์ฯ โดยถูกกระบี ซึ่งเห็นม อยู่ ที่บนเอน กระแทก เอาที่ศีรษะ อย่างแรงและได้เสียชีวิตในเวลาต่อมา

การสูญเสียชีวิตของพลโท พระยาสุรภักย์ สมุหราชองครักษ์ครั้งนั้น ยังความวิปริตโศรกเศร้าให้เกิดแก่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอย่างใหญ่หลวง

นี่เป็นลางร้ายครั้งสอง ที่บ่งบอกให้ตระหนักว่าจะเกิดขึ้นแก่ชีวิตของพระองค์ในอนาคต

และต่อมา เมื่อคืนวันที่ ๒๑ ธันวาคม ขณะที่รถกระจ่ายเสียงโฆษณาช่วยเหลือในราชการกระทรวงมหาดไทย ทางฝั่งธนบุรีกลับมา จะข้ามสะพานพุทธ มาทางฝั่งพระนคร แต่เนื่องจากรถแออัดยัดเยียดจึงต้องรออนุญาตข้ามที่สุดท้ายที่สุด

ขณะเดียวกันนั้น รถยนต์ของสมเด็จพระสังฆราช ซึ่งมีพันเอกชาเอกสุข นำทรัพย์ เป็นผู้ขับมา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ๘๒๙

จากวัดคือนงคาราม วิ่งเข้าชนท้ายรถกระจายเสียงเข้า
เต็มแรง

สมเด็จพระสังฆราชประทับมาในรถ พระเศียร
กระแทกเข้ากับกระจกบังลมเต็มแรง จนหน้าผากแตก
เลือดไหลอาบ และต้องเย็บถึง ๑๑ เข็ม

นี่ก็เป็นลางร้ายอันมหัศจรรย์อีกครั้งหนึ่ง ซึ่ง
แสดงว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะต้องสิ้นพระชนม์ และ
โค่นเป็นนึ่งที่หน้าผากเช่นเดียวกับพระสังฆราชที่ถูกกระจก
กระแทกเอาจนหน้าผากแตกตั้งกล่าวแล้ว

นอกจากลางร้ายที่ปรากฏขึ้นในระยะติด ๆ กันตั้ง
กล่าวแล้ว ยังมีเหตุการณ์อื่น ๆ อีกเช่นปรากฏว่าสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวทรงหงอຍเหงาพระทัย ความรำเริงที่เคยมี
มาประจำพระนิสัย กลับเป็นเฉยเมย ยิ่งกว่านั้นยังปวด
พระนาภีเป็นที่สุด ทั้ง ๆ ที่สุขภาพของพระองค์นั้นก็
สมบูรณ์ดีจนไม่น่าจะมีเหตุเช่นนั้นเกิดขึ้น

๕
เบื้องหลังการปลงพระชนม์

พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖

และพระนางมารี อังตัวเน็ต

กษัตริย์แห่งฝรั่งเศส

๑๖ ตุลาคม ค.ศ. ๑๗๙๓——

ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงแดดเปรี้ยง
ร้อนระอุไปทั่วทุกแห่งหน แต่ที่หน้าพระ-
ราชวังตุยเลอรีส์ มีประชาชนมาออกันอยู่
อย่างสันหลาม รวักกันว่ามีงานมหกรรมอัน
แสนสนุกอะไรสักอย่างหนึ่ง และตลอด
เวลาที่ยืนออกันอยู่นั้น ดูเหมือนแต่ละคน
จะพากันแสดงอาการลิงโลดคึกคอง ไป-
หน้าทุกคนเปี่ยมไปด้วยความปีติยินดีด้วยกัน
แทบทั้งนั้น

มีอะไรทำให้เขาเหล่านั้นพากันยินดีปรีดากระหน่ำ?

มีชทาน, มีแน่นอนละ ประชาชนผู้หัวแข็งไม่
กลัวแตกเหล่านี้ กำลังมามุ่งตุงการประหารสองกษัตริย์ ผู้
ที่พวกเขาจงเกลียดจงชังกัน นั่นก็คือ—

พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ และพระนางมารี อังตัวเนต
นั่นเอง ชง.....

ขณะนั้นทั้งสองพระองค์กำลังถูกนำตัวมานอนเอา
พระศอกพาดอยู่บนเตียงมฤตยู เพื่อรอคอยรับคมที่โยติน
ซึ่งบรรดาเพศฆมาตกำลังปล่อยให้ลอยเลื่อนลงมา- ลงมา
ตามลำดับ และ.....

นับพลันนั่นเอง พอคมที่โยตินเลื่อนลงมาถึง
และเลื่อนนับเข้าตรงระหว่างกลางพระศอกบน เตียง ของ
กษัตริย์ทั้งสอง จนขาดกระดูกเส้นลงสู่พื้น พร้อมกับเลือด
สีแดงพุ่งดูตุออกมาราวกับน้ำพุ... .. เสียงไซโยไซร้อองของ
ประชาชนเหล่านั้นก็กึกก้องขึ้นพร้อม ๆ กันอย่างชอบอก
ชอบใจที่สุด

อนิจจา! ช่างเป็นไปได้ถึงเพียงนี้--- ดูเหมือน
ว่าไม่มีกษัตริย์องค์ใดในโลก จะประสบกับวาระสุด
ทายอันแสนดำมืดดังนี้

ครั้นได้จัดการส่งวิญญาณของกษัตริย์ทั้งสองไป
สวรรค์ ด้วยคมกิโยตินแล้ว เหล่าเพชรฆาตก็รีบจัดการ
นำศพของกษัตริย์ทั้งสองออกไปจากที่นั้น และจัดการเผา
ให้สิ้นซากไปโดยเร็ว ด้วยเกรงประชาชนเหล่านั้น จะ
เกิดบ้าบิ่นเซโด้เข้ามาทำร้ายศพเอาอีก

อันสาเหตุยิ่งใหญ่ที่นำมาซึ่งความพินาศอันน่า
อนาถในครั้งนี้ แท้ที่จริงก็เนื่องมาจากความโหดเหี้ยมของ
กษัตริย์ทั้งสอง เป็นมูลปัจจัยโดยตรง

ขอนำมาแจกแจงให้ท่านได้ศึกษากันตั้งต่อไปนี้

พระนางมารี อังตัวเนต เป็นราชธิดาของพระ
นางมาเรีย เทเรซา จักรพรรดินีแห่งประเทศออสเตรีย

พระนางประสูติเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๗๕๕
พอแรกวันเจริญวัยได้ ๑๕ ชันษา ก็อภิเษกสมรสกับองค์
รัชทายาทแห่งฝรั่งเศส ซึ่งต่อมาทรงครองราชย์นามว่า
“พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖”

ภายหลังที่งานพระบรมราชาภิเษกผ่านไปแล้ว
พระนางมารี อังตัวเน็ต ได้พยายามทำพระองค์ให้มี
อำนาจในการบ้านเมืองตามอย่างมารดา ผู้สามารถในประ
เทศออสเตรีย แต่การณ์กลับตรงกันข้าม การกระทำของ
พระนาง ทำให้ประชาชนจงเกลียดจงชังไปทั่วทั้งแผ่นดิน
พวกอำมาตย์หัวประจบสอพลอก็เลยฉวยโอกาสทุกอย่างให้
พระนางชักจูงพระสวามีไปในทางที่ผิด โดยพยายามทูล
ให้พระสวามีส่งยุบสภาแห่งชาติเสีย แล้วตั้งคนสนิทของ
พระนางขึ้นมาสวมแทนตำแหน่งเก่า และจับจ่ายใช้สอย
เงินในราชสำนักแอร์ชายส์อย่างสุรุ่ยสุร่าย พลเมืองถูกรีด
ภาษี ต่างพากันยากจนคั่นแค้นหนักลง และเรื่องที่ร้าย

แรงที่สุดก็คือ พระนางทรงทำเนิรวีเทโศบายอย่างประ-
เจีตประเจ้อเนียนที่จะให้ออสเตรียมีอำนาจเหนือฝรั่งเศส

น.อ.ค.อ.ท.มาแห่งความวิบัติ

เมื่อเป็นดังนี้ จึงเกิดมีการปฏิวัตินองเลือดขึ้นใน
ประเทศฝรั่งเศส มีการทำลายคุกบาสตีย์ ปล่อนักโทษ
การเมืองกันโดยพลการ และยกเลิกการปกครองระบอบ
เก่าเสีย พระเจ้าหลุยส์ทรงพยายามแก้ไขและรักษาความ
สงบอยู่หลายเดือนก็ไม่เป็นผลสำเร็จ ในที่สุด ต้องพา
พระนางมารีหนีออกจากกรุงปารีส แต่ถูกประชาชนจับ
ได้ที่ตำบลจาเรนน์ และถูกนำมาขังไว้ที่พระราชวัง
ตูลเลอรีส์

พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ ถูกศาลปฏิวัติพิจารณาโทษ
อยู่ถึง ๑ ปี ๖ เดือน โดยตั้งข้อหาว่าสมคบกับประเทศ
ต่างต่างทำการทรยศต่อชาติฝรั่งเศส โดยมีพระนางมารี
อังตัวเนต เป็นจาระสตรี ในวาระสุดท้าย ศาลได้ตัดสิน

ให้ประหารชีวิตกษัตริย์ทั้งสองด้วยเครื่องกิโยติน ในวันที่
ที่ ๑๖ ตุลาคม ค.ศ. ๑๗๙๓ ทั้งกล่าวแล้ว

เหตุการณ์ครั้งนี้ มันก็เข้าทำนองที่พระพุทธ-
เจ้าตรัสไว้ว่า "ทำได้ ทำชั้วได้ชั้วทุกตัวคน" นั่นเอง

พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ และพระนางมารี อังตัว-
แนต นั้น นับเป็นกษัตริย์ที่ถูกปลงพระชนม์อย่างเหี้ยม
โหดที่สุดในโลก.

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

ยูลิอุส ซีซาร์

ผู้มีฐานะเป็นจักรพรรดิแห่งกรุงโรม

นับเป็นฆาตกรรมอันแสนหฤโหด
ไม่แพ้เรื่องอื่น ๆ เหมือนกัน——

เหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดขึ้นนานมาแล้ว
ตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤษภาคม เมื่อก่อนคริสต์-
ศักราช ๔๕ ปี ขณะนั้นกรุงโรมกำลังเรือง
รองอยู่ท่ามกลางแสงสีแห่งความเจริญก้าว
หน้า และมหาอำนาจ อย่างหาประเทศใด
เทียบกันมิได้ และ.....

ยูลิอุส ซีซาร์ ผู้ครองอำนาจสูงสุด
อยู่ในกรุงโรมขณะนั้น กำลังนั่งประชุมอยู่

ในรัฐสภาแห่งชาติ บนเก้าอี้ทองคำอันทรงเกียรติ และขณะที่เขากำลังคร่ำเคร่งอยู่กับการประชุมนั้นเอง บรรดาสมาชิกผู้หนึ่งแห่งรัฐสภาซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ใกล้ๆ เขา ได้ผลุดลุกขึ้น พร้อมกับปราศเข้ามาหาเขาอย่างรวดเร็ว ก่อนที่เขาจะทันได้ป้องกันตัว บรรดาสมาชิกได้ชักกริชออกจากเอวจ้วงแทงเข้าที่กลางหลังซีซาร์โดยไม่รีรอ

“โอ๊ย.....!!”

ซีซาร์ร้องออกมาได้คำเดียว ก็พาร่างอันเต็มไปด้วยความเจ็บปวดหล่นจากเก้าอี้ ลงมาดินร่วนๆ อยู่กับภาคพื้นได้ชั่วครู่เดียวก็สิ้นใจตาย ท่ามกลางความตกตลึงพรึงเพริดของบรรดาสมาชิกรัฐสภาทั้งหลาย ซึ่งนั่งประชุมกันอยู่ในที่นั้น

อันที่จริง บรรดาสมาชิกสังหารซีซาร์คนนั้น ก็คือบุตรบุญธรรมของซีซาร์นั่นเอง มันช่างไม่ต่างอะไรกับงูเห่าของชามานาในนิทานอีสปโดยแท้ และสาเหตุที่บรรดาสมาชิกเกิดความบ้าบิ่นอาฆาตมาดร้าย เขาก็จ้วงแทงพ่อบุญธรรมผู้มีบุญคุณ

แก่ตนในครั้งนั้น ก็ด้วยถูกคนอื่นยุแหย่ ให้เขาเกิดฮึกเหิม
อยากจะเป็นใหญ่ขึ้นมาั่นเอง

ซีซาร์เป็นนักปกครองที่คนชั้นต่ำยกย่องเทอดทูน
แต่ทว่าคนชั้นสูงกลับเกลียดชังและเบียดเบียนเขา จนในที่สุด
บรรดาคคนชั้นสูงเหล่านั้นได้พยายามหาทางที่จะกำจัด
โดยวางแผนมายุแหย่บรรดาสหบุรุษธรรมของซีซาร์ ให้
เกลียดชัง และให้สังหารซีซาร์ เพื่อจะได้เป็นใหญ่สืบ
แทน ซึ่งก็เป็นผลสำเร็จตามความมุ่งหวังของพวกเขา

ยูเลียส ซีซาร์ ได้จากไปแล้ว แต่ความดีของเขา
ยังเป็นที่ยกย่องกันต่อมาจนกระทั่งทุกวันนี้ โดยยูเลียส
ซีซาร์ เป็นแม่ทัพที่สามารถ เป็นนักการเมืองที่ยอดเยี่ยม
และโดยเจตนาเป็นผู้สร้างกรุงโรมให้รุ่งเรือง เป็นมหา
อำนาจในสมัยนั้น

ยูเลียส ซีซาร์ เกิดวันที่ ๑๒ กรกฎาคม เมื่อก่อน
ค.ศ. ๑๐ ปี เป็นหลานชายของมาริอุส เกิดจากครอบครัว
ของอภิสิทธิ์ชนในกรุงโรม เขาเป็นผู้ที่มุ่งหวังจอ
อำนาจสูงสุดในบ้านเมือง และถือหลักว่า

“เป็นที่หนึ่งในหมู่บ้านเล็ก ๆ อีกว่าเป็นที่สอง
ในกรุงโรม”

ซีซาร์เริ่มออกรบเป็นครั้งแรกทางภาคตะวันออก สามารถกำจัดศัตรูของมหาอาณาจักรโรมันทางด้านเอเชียลงได้อย่างราบคาบ เขากลับมากรุงโรมในระหว่างที่สุลต่านถึงแก่กรรม แต่เมื่อสังเกตเห็นสถานการณ์ทางการเมืองยุ่งยาก เขาจึงกลับคืนทางภาคตะวันออกเพื่อศึกษาวิชาวาทะศิลป์ที่เมืองโรดส์

ระหว่างทางที่เขามุ่งมายังเมืองโรดส์นั่นเอง ซีซาร์ ได้ถูกโจรสลัดจับตัวเอาไปเรียกค่าไถ่ และพอเขาหลุดรอดไปได้ เขาได้กุมทหารมากำจัดโจรสลัดพวกนั้นเสียจนราบคาบ

หลังจากซีซาร์ย้ายไปประจำอยู่ทางสเปนแล้วทางกรุงโรมต้องทำศึกกับเปอร์เซียอีกเป็นครั้งที่สาม ซีซาร์ได้กลับเข้ามาดูลาดเลาทางกรุงโรม แต่เห็นว่ายังมีอุปสรรคทางการเมืองอยู่มาก เขาจึงกลับไปปรับปรุงดินแดน

ในเขตปกครองของเขาให้เข้มแข็งมั่นคงยิ่งขึ้น ทั้งทาง
 ด้านการคลังและทหาร จนได้รับเกียรติยศโด่งดัง เขา
 ได้รับตำแหน่งเป็นกงสุล และเป็นผู้บัญชาการทัพประจำ
 เมืองขึ้นของโรม และรวมเป็นไตรมิตรกับปอมเปย์และ
 กราสซุส

ต่อมา ซีซาร์ได้ประกาศตนเป็นผู้ว่าการแคว้น
 ซิชิลไปนีกอล และแคว้นอิลลิริคัม เพื่อรวมอำนาจทาง
 ทหารไว้ในกำมือ แล้วทำสงครามกับเยอรมันจนชนะ
 อย่างเด็ดขาด ต่อจากนั้นได้ยกทัพไปที่เกาะอังกฤษ ๒
 ครั้ง และทำการที่ซีซาร์ยึดดินแดนยุโรปตะวันตกไว้ใน
 อำนาจได้นั้น เป็นทางให้อารยธรรมของโรมัน ผั่งราก
 ฐานลงในยุโรป และยั่งยืนมาจนทุกวันนี้

ฝ่ายกราสซุส ได้รับตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการทัพ
 ไปรบกับพวกปาร์เธีย แต่โชคร้าย ต้องพ่ายแพ้ถึงแก่
 ความตายในสนามรบ ปอมเปย์ได้รับตำแหน่งเป็นผู้บ
 ูชาการทัพในสเปน แต่ยังรักที่จะแสวงหาอำนาจในกรุง
 โรมอยู่ พอกกราสซุสตาย ปอมเปย์ก็ตั้งตนเป็นกงสุลพอดี

ซีซาร์กลับมาถึง ต้องการให้รัฐสภารับรองชัยชนะของตน
แต่ปอมเปย์ไม่สนับสนุน ซีซาร์จึงยกทัพเข้ากรุงโรม
อย่างคึกคัก ปอมเปย์ขาดกำลังที่จะสู้กับซีซาร์ ได้จึงหลบหนี
ไปยังประเทศกรีซ และถูกฆ่าตายในเวลาต่อมา

เมื่อสิ้นศัตรู ซีซาร์ก็กลายเป็นผู้สูงสุดด้วย
อำนาจในโรม แต่เขาไม่ยอมสถาปนาตนขึ้นเป็นจักรพรรดิ
เขาอุทิศชีวิตทั้งหมดของตน คลุกคลีอยู่กับการแก้ไข
ปัญหาของพลเมืองผู้ยากจน ทั้งในกรุงโรมและตามมณฑล
ต่าง ๆ ตลอดมา จน.....

ในที่สุด ได้ถูกบุตรสุด บุตรบุญธรรมฆ่าตาย
ดังกล่าวแล้ว.

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

พระเยซูคริสต์

จอมศาสนา

เพียงชั่วปีแรกที่พระเยซูคริสต์ได้
ประกาศลัทธิใหม่ โดยอ้างตนว่าเป็นบุตร
ของพระเจ้าที่พระเจ้าส่งมา เพื่อตักขุคเชื้อ
เป็นที่พึ่งอันร่วมเย็นแก่โลก สมดังคำทำนาย
ที่มิไ่วในคัมภีร์เท่านั้นเอง.....บรรดาชาวยิว
หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่า ชาวเซบรู เกิดไม่
พอใจ มิได้มีความเลื่อมใส เพราะถือว่า
บุตรของพระเจ้าที่จะลงมาตรัสนั้น ตาม-
ความเห็นของพวกเขา จะต้องเป็นบุรุษผู้
แก่กล้าสามารถ เป็นนักรบ ส่วนพระเยซู

คริสต์ เป็นแต่ชาวบ้านนอก ไม่มีฤทธิ์เดชอันใด ทั้งยัง
 สั่งสอนให้มนุษย์ยกโทษให้ศัตรูของตน และมีความเมต-
 ทากรุณา ผิดความนิยม จึงพากันไปฟ้องร้องผู้ปกครอง
 กรุงเยรูสเล็มว่า พระเยซูคริสต์มีวสันตมุนีคนจะก่อการ
 กบฏ เพื่อปลิดตนให้พ้นจากอำนาจของโรมัน ซึ่งครอบ
 รั้งประเทศปาเลสไตน์เวลานั้น ขอให้กำจัดพระเยซูคริสต์
 เสีย

นี่เองคือสาเหตุที่ทำให้พระเยซูคริสต์ จอม
 ศาสดาพบกับกาลอสาน.....

ในคืนวันนั้นเอง

ภายหลัง ที่การร่วมรับประทานอาหารค่ำระหว่าง
 สาวกกับพระเยซู ณ เมืองเธรซซีเมิน แล้วนำไปตรึงกับ
 หลักไม้กางเขนประหารเสียอย่างหฤโหดทารุณ และท่าม
 กลางความเศร้าโศกอาดูรของเหล่าสาวกในคืนวันนั้น

พระเยซูคริสต์ นับเป็นจอมศาสดาองค์แรก
 ที่ถูกสังหารอย่างเหี้ยมโหดเท่านั้น

พระเยซูคริสต์ ทรงกำเนิดจากนางพรหมจารีคน
คนหนึ่ง นามว่า แมรี และสืบจากบิดาผู้เป็นช่างไม้คน
หนึ่ง ซึ่งมีเชื้อสายสืบมาจากตระกูลเดวิด สถานที่เกิด
ของพระเยซู คือหมู่บ้านเบตเลเฮม แขวงกรุงเยรูสเล็ม
ประเทศปาเลสไตน์ ซึ่งขณะนั้น ยังตกอยู่ภายใต้การปก
ครองของอาณาจักรโรมัน

ตามคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าผู้สร้างและปกครอง
สากลโลก ได้ประทานพระบุตรของพระองค์ให้อวตารมา
ถือกำเนิดเป็นมนุษย์ ให้สมกับคำทำนายของบรรพชาสดา
จารย์ อันมีแจ้งอยู่ในคัมภีร์เก่าของกัมภีร์ไบเบิล เพื่อ
ถ่ายถอนบาปของมนุษยชาติ ที่ติดเป็นทายาทมาจากอา
คัมและอีวา ชายหญิงคู่แรก ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้นมา
และฝ่าฝืนบัญญัติของพระองค์ต้องถูกสาป

และ...พระบุตรของพระบิดาเจ้านกคอด พระ
เยซูคริสต์ นีเอง

พระเยซูคริสต์ ได้เริ่ม ประกาศศาสนาโดยเทศสั่ง
สอนประชาชนเพียงเวลาเล็กน้อยก็ต้องพบกับกาลอวสาน

ตอนที่เดินทางเข้าไปแพร่ศาสนายังนครเยรูสเล็มกับสาวก
แล้วต่อจากนั้นมาอีกสองสามวัน ก็ถูกจับไปตรึงไม้กาง
เขน สิ้นชีวิตอย่างทรมาณในคืนนั้นนั่นเอง

ความดีแห่งคำสอน ของพระเยซูคริสต์ ได้ชนะ
ใจคนในเวลาต่อมา และพระองค์กลับได้เป็นจอม
ศาสนาแห่งคริสตศาสนา เป็นที่เคารพยกย่องเทอดทูน
ของปวงชนตลอดมาตราบกระทั่งทุกวันนี้.

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

๕๕๕
สอศตรัฐมนตรี

๕๕๕
บทที่ ๑

๕๕๕
ยงก

๕๕๕
คืนวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ — —

๕๕๕
ขณะนั้น...ตึกมากแล้ว ความเงียบ
กำลังทำงานของมันอย่างเต็มที่ โดย
เฉพาะย่านถนนพหลโยธิน ดูเหมือนตก
อยู่ท่ามกลางความสงบจนวังเวงราวกับป่า
ช้า นาน ๆ จะที่รถยนต์แล่นผ่านมาสัก
คันหนึ่ง และแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ถูก
ความเงียบ สงัด ครอบคลุม ต่อไป อีกเป็น
เวลานาน จนกระทั่ง — —

๕๕๕
เวลาล่วงเข้า ๑ นาฬิกาของวันใหม่

ก็บังเอิญมีรถยนต์ ๓ คันวิ่งไล่กันมาติด ๆ จนถึง
หลักกิโลเมตรที่ ๑๔—๑๕ ก็ปรากฏมีเสียงปืนระเบิดขึ้น
ทางเบื้องหน้า ๑ นัด

ปัง !

รถยนต์ทั้งสามคันหยุดก็กลงทันที บุรุษหนึ่งซึ่ง
ซ่อนร่างอยู่ในเครื่องแบบ นายร้อย ตำรวจเอกได้โผล่ลง
จากรถคันหน้า พร้อมกับบอกให้ตำรวจซึ่งนั่งมาในรถคัน
เดียวกับตนลงมาด้วย ขณะเดียวกันนั้น นายพันตำรวจ
เอกกับตำรวจ ๔—๕ คน ซึ่งนั่งมาในรถคันที่สองก็โผล่
ลงมา พร้อมกับส่งให้คนที่ยังอยู่ในรถอีก ๔ คนลงมา
ข้างล่างโดยเร็ว เพราะคันหน้าถูกยิง

แต่ — —

ชั่วขณะที่อยู่ภายในรถกำลังรีรออยู่นั้น ก็ปรากฏมี
เสียงปืนกลดังรัวฉับแลวความเงิบสังข์ของรัตติกาลขึ้น
อีก ๒—๓ ชุด

ปัง ! ปัง !! ปัง !!!

ปัง ! ปัง !! ปัง !!!

และต่อมาอีกไม่ถึงเสี้ยวนาทีก็มเสียงปืนตังติด
ตามมามาก ๒ นัด

บ่ง ! บ่ง !!

พอเสียงปืนสงบแล้ว ไฟในรถก็ถูกสั่งให้เปิด
สว่างพร้อมขึ้น ปรากฏว่าผู้ที่อยู่ในรถทั้ง ๔ นอนกว่าจม
กองเลือด—สิ้นใจตายไปทั้งหมด และ—

ผู้ตกเป็นเหยื่อมีจตุราษในครั้งนั้น ก็คือ

นายทองเปลว ชลภูมิ, นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์,
นายถวิล อุดล และนายจำลอง ดาวเรือง—— สี่ตติ
ตรีภูมตรีผู้กระทำความผิดของเรานั่นเอง

มันช่างเป็นเหตุการณ์ที่น่าสยดสยอง ก่อความ
สะเทือนขวัญเสียจนกระไร — — —

เช้าวันรุ่งขึ้น — —

หนังสือพิมพ์หลายต่อหลายฉบับ ได้ลงข่าวกัน
อย่างครึกโครมว่า

“สื่อสัตว์รัฐมนตรีถูกโจรมลายูยิงตาย !!”

พร้อมก็มีรายละเอียดยว่า

“มีโจรมลายูมายิงสื่อสัตว์รัฐมนตรีตาย โดยต่อสู้กับตำรวจ สื่อสัตว์รัฐมนตรีหนีลงจากรถ จึงถูกกระสุนปืนโจรจีนตาย — ขณะนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังติดตามคนร้ายอยู่ ชาวคืบหน้าเราจะเสนอต่อไป”

และแล้ว — จาก^๕นั้นมา เหตุการณ์^๕ของ^๕กรุง^๕นั้นก็เงียบหายไป ราวกับคลื่นกระทบฝั่ง ไม่มีใครได้ทราบเลยว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ดำเนินการติดตามจับตัวคนร้ายได้หรือไม่อย่างไร ถูกแล้ว...ทุกอย่างยังคงอยู่ในความมืดมิดอันธกาว คู่^๖เดียวกับความมืดสนิทของราตรีที่^๖เกิดเหตุ^๖นั้นเอง

จนกระทั่ง — — —

บทที่ ๒

จากความมืดมาสู่ความสว่าง

พ.ศ. ๒๕๐๐ ———

ภายหลังที่การเลือกตั้ง “สกปรก
ที่สุดในโลก” ได้ผ่านไป จนก่อให้เกิด
รัฐประหาร รัฐบาล จอมพล ป. พิบูล-
สงคราม ได้ถูกคณะทหารยึดอำนาจขับได้
ออกไปแล้ว จึงได้มีการตั้งคณะกรรมการ
สะสางคดีสังหารนักการเมืองขึ้น และเอา
คดีนี้มาทำการสอบสวน ปรากฏว่าความ
ผิดได้ พาดพิงไปถึง นาย ตำรวจ หลายคน
เฉพาะที่จับตัวนำมาดำเนินคดีได้มี ๕ คน
ด้วยกัน คือ

พล.ต.จ. ผาด ตุงกสมิท, พล.ต.จ. ทม จิตรวิมล,
ร.ต.ท. จำรัส ยิ้มละมัย, ร.ต.ท. ธนุ พุกใจดี และ ส.ท.อ.
แนบ นิ่มรัตน์

การสืบสวนดำเนินคดี ของคณะกรรมการ ได้ดำเนิน
เนินมาเป็นเวลาปีเศษจึงได้สิ้นสุดลง โดยศาลอาญาได้
อ่านคำพิพากษาคัดสินคดีในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๐๒
ยังมีรายละเอียดที่กลายจากความมืดมาสู่ความสว่างดังต่อไปนี้

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทุกคนเป็นตำรวจ
ประจำการ จำเลยที่ ๑—๒ มีตำแหน่งประจำ
กรมตำรวจ จำเลยที่ ๓ มีตำแหน่งประจำสถานี
ตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม จำเลยที่ ๔ มี
ตำแหน่งประจำสถานีตำรวจภูธร จังหวัดมหา-
สารคาม จำเลยที่ ๕ มีตำแหน่งประจำแผนก ๑
กองกำกับการ ๒ กองจู่โจม กองปราบปราม
กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

เมื่อระหว่างเวลากลางคืน (หลังเที่ยงคืน) ของวันที่ ๓ มีนาคม ๒๔๙๒ ถึงเวลากลางคืน (ก่อนเที่ยงคืน) ของวันที่ ๔ มีนาคม ๒๔๙๒ ซึ่งเป็นเวลากลางคืนติดต่อกัน จำเลยในคดีนี้ได้บังอาจกระทำความผิดต่อกฎหมาย กล่าวคือขณะนั้นจำเลยที่ ๑ รัับราชการเป็นรองผู้กำกับการกอง ๔ กองตำรวจสันติบาล จำเลยที่ ๒ รัับราชการเป็นผู้กำกับการกอง ๒ กองตำรวจสันติบาล จำเลยที่ ๓-๔ รัับราชการเป็นนายสิบตำรวจประจำกองตรวจ ตำรวจนครบาลใต้ จำเลยที่ ๕ รัับราชการเป็นพลตำรวจสมัครประจำกองตรวจตำรวจนครบาลใต้ จำเลยในคดีนี้กับพวกซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปแล้วหนึ่งคน และที่ยังหลบหนีอยู่อีกหลายคน เบินเจ้าพนักงานมีอำนาจสืบสวนคดีอาญา ได้สมัครร่วมกันกระทำการอันมิควรกระทำในตำแหน่งหน้าที่ของตน กิดร้ายต่อ นายทองเปลว ชลภูมิ นายทองอินทร์ ฐวีพัฒน์ นายถวิล อุดล และนายจำลอง ดาวเรือง ซึ่งถูกจับและควบคุมไว้โดยเจ้าพนักงานตำรวจตามวันเวลาดังกล่าวแล้วข้างนี้ จำเลยกับพวกได้

ร่วมกันกระทำเพทุบายไปขอรับตัวนายทองเปลว ชลภูมิ จากที่คุมขังตำรวจสันติบาล รับตัวนายจำลอง ดาวเรือง จากที่สถานีตำรวจยานนาวา รับตัวนายตวีล อุตล จากที่ คุมขังสถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง และรับตัวนายทอง-อินทร์ ภูริพัฒน์ จากที่คุมขังสถานีตำรวจนครบาลสามเสน จัดการควบคุมคนทั้ง ๕ ออกเดินทางด้วยรถยนต์ไปตาม ถนนพหลโยธิน ต่อมาได้ให้รถยนต์หยุดแล้วจำเลยกับ พวกได้บังอาจสมคบรวมกันใช้อาวุธปืนยิง นายทองเปลว ชลภูมิ, นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์, นายตวีล อุตล, นาย จำลอง ดาวเรือง ในขณะที่คนทั้ง ๕ ถูกใส่กุญแจมืออยู่นั้น รวมหลายแห่ง โดยมีเจตนาฆ่าคนทั้ง ๕ ให้ถึงแก่ความ ตาย กระสุนปืนถูกตามร่างกายของคนทั้ง ๕ ตรงที่สำคัญ หลายแห่ง นายทองเปลว ชลภูมิ กับพวกทั้ง ๕ คน ได้ ถึงแก่ความตายทันทีที่สมดังเจตนาของจำเลยกับพวก ทั้ง ๕ จำเลยกับพวกได้กระทำโดยทรमान ทารุณโหดร้ายหรือ แสดงความชั่วร้าย แก่ผู้ตายทั้ง ๕ ให้ได้รับ ความ ลำบาก อย่างสาหัส รายการบาดแผลของผู้ตายทั้ง ๕ ปรากฏ

ตามรายงานชั้นสูทรพลิกศพซึ่งเจ้าพนักงานได้ทำไว้

เหตุเกิดที่ตำบลลาตยาว อำเภอบางเขน จังหวัด

พระนครศรี

เมื่อได้กระทำผิดตั้งกล่าวแล้ว โดยเจตนาที่จะ
 ช่วยให้ตนเองและให้ผู้อื่นพ้นอาญา จำเลยกับพวกได้
 เพทุบายกระทำสิ่งซึ่งเป็นสักขีพยานโดยเป็นเท็จชน และ
 เอาเนื้อความที่รู้อยู่ว่าเป็นเท็จ มาบอกเล่า ต่อผู้บังคับบัญชา
 ต่อประชาชน และแจ้งต่อเจ้าพนักงานสถานีตำรวจ
 บางเขน เพื่อให้หลงเชื่อไปในทางที่เป็นเท็จว่า การที่
 คนทั้ง ๔ ถูกยิงตายนั้นเนื่องด้วยในระหว่างทางเพื่อเอาผู้
 ตายไปฝากควบคุมที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขนมีผู้ร้าย
 ตักแย่งชิง เกิดยิงสู้กันกระสุนปืนถูกคนทั้ง ๔ ตายคน
 ร้ายหลบหนีไปได้

ได้ทำการสอบสวนคดีมาตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม
 ๒๔๕๒ โดยที่จำเลยกับพวกได้กระทำเพทุบายให้หลงเชื่อ
 ไปในทางที่เป็นเท็จ พยายามใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่
 และอิทธิพลเพื่อให้พ้นอาญาอันควรต้องรับ จึงทำให้ต้อง

ทำการสอบสวนอยู่เป็นเวลานาน จึงได้หลักฐานว่า
ความจริงจำเลยกับพวกเป็นผู้กระทำผิด

จึงขอให้ลงโทษจำเลยตามกฎหมายอาญา มาตรา
๖๓, ๒๔๙, ๒๕๐, ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓,
๒๘๘, ๒๘๙

จำเลยทั้ง ๕ ให้การรับว่าเป็นเจ้าพนักงานจริง แต่
ปฏิเสธว่ามีได้กระทำความผิดคงฟ้อง

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบพยานหลายปาก เป็น
ความโดยสรุปว่า ผู้ตายทั้ง ๕ คือ นายทองเปลว ชลภูมิ
นายจำลอง ทาวเรือง นายถวิล อุตต และนายทอง-
อินทร์ ภูริพัฒน์ ได้ถูกยิงตายในระหว่างทางที่ตำรวจซึ่ง
มีจำเลย กับพวก ควบคุมไปสถานี ตำรวจบางเขน ระหว่าง
หลักกิโลเมตรที่ ๑๔—๑๕ ถนนพหลโยธิน เมื่อคืนวันที่
๓ ต่อกับวันที่ ๔ มีนาคม ๒๔๙๒ เวลา ๑ น.เศษ

ผู้ตายทั้ง ๕ คนนี้เป็นนักการเมือง ต่าง
เคยเป็นผู้แทนราษฎร และเคยดำรงตำแหน่ง
รัฐมนตรีมาแล้ว นายทองเปลว ชลภูมิ เป็นนัก

การเมืองสังกัดพรรคแนวรัฐธรรมนุญ เป็น
 เลขานุการพรรค นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ เป็น
 รองหัวหน้าพรรค นายถวิล อุดล เป็นเลขานุ
 ธิการพรรค พรรคแนวรัฐธรรมนุญ กับพรรค
 สหชีพเคยร่วมกัน และนายถวิล อุดล นาย
 จำลอง จาวเรือง เคยร่วมกันเป็นรัฐบาลมาสมัย
 หนึ่ง มีหลวงธำรงนาวาสวัสดิ์เป็นนายกรัฐมนตรี

ผู้ตายทั้ง ๔ เคยเป็นเสรีไทย และเป็น
 นักการเมืองทางฝ่ายนายปรีดี พนมยงค์ ซึ่งเป็น
 นักการเมืองคนละฝ่ายกับ จอมพล ป. พิบูลสง
 กราม นายพลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ ซึ่งใน
 ระหว่างเกิดเหตุ ดำรงตำแหน่งเป็นรองอธิบดี
 กรมตำรวจ และเป็นอธิบดีตำรวจในเวลาต่อมา

ในระหว่าง หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรี
 มนตรีอยู่นั้นได้เกิดรัฐประหาร เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน

๒๔๙๐ เป็นเหตุให้รัฐบาลชุดหลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ต้องลาออกไป และได้มีการตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่มีจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรีบริหารราชการแผ่นดินแทน ซึ่งในเวลาต่อมาได้เกิดกบฏ ๒ ครั้ง คือ กบฏวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๙๑ และกบฏวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๒

กบฏเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๒ พวกกบฏไทยัดที่ทำการรัฐบาลหลายแห่ง และยึดวังหลวงด้วย ได้มีการต่อสู้กัน ผลที่สุดวันหรือสองวันต่อมารัฐบาลได้ทำการปราบปรามพวกกบฏได้หลบหนีไป

ส่วนการจับกุมผู้ตายทั้ง ๔ นั้น โจทก์นำสืบว่าเมื่อเกิดกบฏยึดวังหลวงเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๒ แล้วต่อมาวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๒ ทางกรมตำรวจไทย พล.ต.อ. เผ่า ศรียานนท์ สั่งให้ออกหมายจับนายถวิล อุดล นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ และนายจำลอง ดาวเรือง ในระหว่างนั้นนายถวิล อุดลได้ไปรู่ระที่สันติบาลเพื่อขอประกันคนที่ถูกจับ ได้ถูกตำรวจควบคุมตัวไว้

และในวันนั้นเอง ในเวลาต่อมา นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ นายจำลอง ดาวเรือง ก็ได้ถูกตำรวจจับขณะรับประทานอาหารอยู่ที่เนติบัณฑิตสภา วันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๙๒ นายทองเปลว ชลภูมิ ซึ่งหลบหนีไปอยู่ป็นังได้โดยสารเครื่องบินกลับมา มาลงที่สนามบินดอนเมือง ก็ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจไปรอรบตัวมาควบคุมไว้

ในการควบคุมตัวคนทั้ง ๔ นี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้แยกย้ายเอาไปควบคุมไว้คนละแห่ง นายทองเปลว ชลภูมิ ถูกนำไปขังไว้ที่กองตำรวจสันติบาล นายจำลอง ดาวเรืองถูกนำไปขังไว้ที่สถานีตำรวจยานนาวา นายถวิล อุดล ถูกนำไปขังไว้ที่สถานีตำรวจนางเลิ้ง และนายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ถูกนำไปขังไว้ที่สถานีตำรวจสามเสน ทุกคนในข้อหาว่าเป็นกบฏ

ครั้นในคืนเกิดเหตุดังกล่าวข้างต้น พ.ท.อ.หลวงพิชิตรุระการ รองผู้บัญชาการสอบสวนกลาง หัวหน้าพนักงานสอบสวนพิเศษเกี่ยวแกตักกบฏ ได้ไปรับตัวผู้ต้องหาทั้ง ๔ โดยมีหนังสือของหลวงสัมฤทธิ์ ฯ ไปแสดง

และมีนายตำรวจอื่นรวมทั้งจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ซึ่ง
 ขณะนั้นมิยศ ร.ต.อ. ไปด้วย ทั้งนี้โดยอ้างว่าเพื่อความ
 ปลอศมัยของผู้ต้องหา จึงต้องย้ายไปควบคุมที่อื่น ในการ
 พาเอาผู้ต้องหาทั้ง ๔ นั้นไป ได้จัดรถสเทชั่นแวกกอนให้
 ผู้ต้องหาทั้ง ๔ นั่งไป ๑ คันมีตำรวจอีก ๒-๓ คนนั่งไปด้วย
 ส่วน พ.ต.อ. หลวงพิชิตธุระการ กับจำเลยที่ ๑-๒ นั่ง
 ไปในรถจี๊ปขับนำออกหน้า มีรถสเทชั่นแวกกอนอีกคัน
 หนึ่งมีตำรวจ อีกประมาณ ๒๐ คน พร้อมด้วยอาวุธปืน
 การไบน์และทอมป์สันนั่งไป ขับตามหลังรถที่ควบคุมผู้
 ตูต้องหาทั้ง ๔ นั่งไปด้วย

เวลาประมาณ ๐.๓๐ น. ขบวนรถที่ควบคุมผู้ตอ
 หาไปถึงหลัก ก.ม. ๑๔-๑๕ ถนนพหลโยธิน ได้มีเสียง
 ปืนดังขึ้น ๑ นัด แล้วรถทั้ง ๓ คันก็หยุดข้างถนนด้าน
 ซ้าย ต่อมามีเสียงปืนดังอีก ๒-๓ นัด มีคนลงจากรถ
 แล้วต่อมาสัก ๑-๒ นาที ก็มีเสียงปืนดังรัวราว ๒-๓ ชุด
 ต่อมาสัก ๑ นาที เสียงปืนดังอีก ๑-๒ นัด

ต่อมาได้นำศพผู้ตายทั้ง ๔ ไปที่โรงพยาบาลกลาง เพื่อทำการชันสูตรพลิกศพ ร.ต.อ. ยงยุทธ คำรงค์ชัย (ยศขณะนั้น) สารวัตร สน.บางเขน ได้รับคำสั่งจากหลวง-สัมฤทธิ์สุขุมวาท และ พล. ต.ต. ขุนจำนงค์รักษา ให้ทำการชันสูตรพลิกศพและสอบสวนคดีนี้

ร.ต.อ. ยงยุทธ คำรงค์ชัย ได้ไปตรวจที่เกิดเหตุ ให้การว่า เห็นมีรอยเลือดหยดอยู่ทางด้านตะวันตกของถนนและที่ริมถนนเป็นหย่อม ๆ หนาบ้าง บางบ้าง ไหลลงข้างถนน มีปลอกกระสุนปืนตกอยู่สองฟากถนนรวมประมาณ ๔๐ ปลอก ทั้งสองฟากจำนวนไร่เรียกกัน ขอบถนนด้านตะวันออกนอกฝั่งจราจรซึ่งไม่ได้ลาดยาง มีรอยคล้ายเท้าคนเดินย่ำเหยียบ ขอบถนนด้านตะวันตกมีรอยโคลนเบือนจากบริเวณผิวจราจรลงไปทางคูข้างถนน บางตอนคล้ายป่าหญ้าถูกอะไรทับ ในคูด้านทิศตะวันตกมีรอยคนลงไปเหยียบ มีรอยเท้าคนเหยียบย่ำที่คูข้างถนน บางตอนก็แห้ง บางตอนก็มีน้ำมีรอยเท้าคนเป็นหย่อม ๆ ประมาณเกือบ ๒๐ หย่อม รวมทั้งหมดคว้างประมาณ

หนึ่งเมตร พ้นจากขอบคุไปเป็นทุ่งนาไม่พบร่องรอย
อะไร เมื่อตรวจดูที่เกิดเหตุแล้วก็ได้ไปสืบถามตามชาว
บ้านที่อยู่สองฟากถนนข้างออกไปทางตะวันตก ตะวันตก
ของถนนส่วนมากชาวบ้านว่า เมื่อเที่ยงคืนนั้นได้ยินเสียง
ปืนเท่านั้น ไม่มีใครออกมาดู ไม่ได้ความว่ามีใครเห็น
อะไร

ในวันนั้น ร.ต.อ. ยงยุทธ ดำรงค์ชัย ได้ไปตรวจ
ดูศพที่โรงพยาบาลกลาง ได้ทำการชันสูตรพลิกศพพร้อม
กับนายแพทย์เชิด โทณวนิก เสร็จแล้วได้ไปรายงานให้
ขุนจ่าณรงค์รักษาตราบ นายแพทย์เชิด โทณวนิก ให้การ
ว่าได้ดูศพผู้ตายเห็น มีบาดแผลคล้ายถูก กระสุนปืนคนละ
หลายแห่ง

ในการสอบสวนคดีในตอนนั้นทางตำ
รวจให้เอา ร.ต.อ. พนม บุรณสมภพ เป็นผู้
ร้องทุกข์ และตั้งข้อหาผู้ตายว่า เป็นเรื่อง
กลางดล ได้ติดต่อให้ ร.ต.อ. พนม บุรณสมภพ
ไปลงชื่อในคำร้องทุกข์ ๕-๖ ครั้ง ก็ไม่ไปลง
ชื่อกระทั่งบัดนี้

ในการสอบสวน ตำรวจ ซึ่งควบคุมผู้ตายไปในคราวนั้นได้กล่าวว่า ระหว่างควบคุมผู้ต้องหาจะไป ส.บ.บางเขน ได้มีคนร้ายสิบกว่าคนมาแย่งตัวผู้ต้องหา แล้วเกิดยิงต่อสู้กัน ผลต่อมาปรากฏว่าผู้ต้องหาทั้ง ๔ ซึ่งถูกควบคุมมานั้น ถูกกระสุนปืนตายเป็นทำนองว่าถูกกระสุนของคนที่มาแย่ง เพราะตำรวจที่ควบคุมมาไม่ได้ยิงไปทางผู้ต้องหา

พล.ต.จ. ทม จำเลยได้นำไปฉายเงินหนึ่งดวงกับรองเท้าสีน้ำตาล ๑ ข้างไปมอบให้ในราววันที่ ๘ มีนาคม ๒๔๙๒ บอกว่า พ.ต.อ. หลวงพิชิตรุระการ สั่งให้เอามอบ เป็นสิ่งของซึ่งตกอยู่ในที่เกิดเหตุเข้าใจว่าคนร้ายทิ้งไว้

เมื่อสอบสวน และรวบรวม วัตถุพยาน ของกลางต่าง ๆ ที่พบในที่เกิดเหตุทำการถ่ายภาพต่าง ๆ ตามที่จำเป็นแก่การรวบรวมหลักฐานแล้ว นายพลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ ได้ส่งคำขอร้องให้เสนอสำนวนการสอบสวนคดีนี้ไปตามลำดับชั้นโดยเร็ว ร.ต.อ. ยงยุทธ ดำรงค์ชัย

จึงรวบรวมเสนอผู้กำกับการ ๓ ส่วนตัวคนร้ายได้สอบ
หาตัวตลอดมาไม่ได้ตัว ทั้งนี้ไม่มีผู้ใดทราบว่าเป็นผู้
กระทำผิดด้วย จึงเสนอความเห็นไปว่า ได้สอบสวนมา
เป็นระยะเวลานานพอสมควร ประมาณ ๖ เดือนเศษยังไม่
ทราบตัวผู้กระทำผิด เห็นควรเร่งการสอบสวนแล้วส่ง
สำนวนไปยังพนักงานอัยการ

สำนวนการสอบสวนในเบื้องต้นของคดีนี้ ได้ความ
ต่อมาว่า ได้สูญหายไปหลังจากเสนอไปให้อธิบดีกรม
อัยการแล้ว (ตามคำให้การของ พ.ต.อ. ศิริ กชหิรัญ)
เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๐๐ อธิบดีกรมอัยการส่ง
สำนวนคืนมาแจ้งว่าไม่เรียบริบร้อยให้ทำเสียใหม่ จึงคืน
สำนวนการสอบสวนให้แก่ พ.ต.อ. พุฒ บูรณสมภพไป ต่อ
มาในเดือนกันยายน คณะกรรมการข้อพิพาทคดีนี้ต้องการ
สำนวนการสอบสวนนี้แต่ไม่พบ ไม่ทราบว่าหายไป
ระหว่างอยู่ในความรักษาของผู้ใด

หลังจากเกิดเหตุแล้ว มีพวกหนังสือพิมพ์วิพากษ์วิจารณ์กันว่า ตำรวจเอาผู้ต้องหาไปฆ่า และมีหนังสือพิมพ์บางฉบับลงข่าวในทำนองนั้นด้วย ในวันที่ ๕ มีนาคม ๒๔๙๒ พ.ต.อ. หลวงพิชิตธรรการ ได้ให้สัมภาษณ์ หนังสือพิมพ์ว่าสืบทราบว่าจะมีฝ่ายตรงกันข้าม ซึ่งเป็น พรรคพวกของสื่อคัตว์รัฐมนตรี ผู้ตายจะมาแย่งตัวจากที่คุมขังจึงได้รับคำสั่งย้ายผู้ต้องหาไป แต่ผู้ใดสั่งให้ย้ายไปมิได้บอกให้ทราบ ระหว่างคุมตัวไปถึงที่เกิดเหตุนี้ มีคนเคลื่อนไหวอยู่ข้างทาง พ.ต.อ. หลวงพิชิตธรรการ จึงสั่งให้หยุดรถ ก็มีเสียงปืนดังขึ้นหลายคน พ.อ.ต. หลวงพิชิตฯ จึงลงจากรถไปที่รถผู้ต้องหาเสียงปืนก็ดังอยู่อีก ได้ไปจุดผู้ต้องหาทั้ง ๔ ให้ลงไปหมอบข้างทาง แต่พวกผู้ต้องหาไม่ยอมลง พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ จึงลงไปหลบอยู่ข้างทาง คนร้ายที่มานั้น พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ให้สัมภาษณ์ว่า สรวม หมวก หนีบ

แบบโจรมลายู

เหตุที่^{๕๕}เกิดตายของสี่สี่รัฐมนตรี^{๕๕}ครั้งนั้น ก่อให้
เกิด การ สงสัย กันใน หมูนัก หนังสือพิมพ์ และ ประชาชน
มาก หลังจากรัฐบาลได้แถลงการณ์แล้ว เรื่องก็เงียบหาย
ไปจนถึง พ.ศ. ๒๕๐๐ เกิดการรัฐประหาร รัฐบาล
จอมพล ป. พิบูลสงครามได้ออกไป และจอมพล ป. พิบูล-
สงคราม ก็หลบหนีไปอยู่ต่างประเทศ จึงได้มีการตั้ง
คณะกรรมการ สืบเสาะคดี สังหาร นักการ เมืองจีน และเอา
คดี^{๕๕}นี้มาทำการสอบสวน

พ.ต.ต. สุรินทร์ วีระรัตน์ เบิกความว่าได้รับ
คำสั่งจาก ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพให้ไปกับขบวนรถ
ครั้ง^{๕๕}ด้วย ได้นั่งข้างคนขับในรถที่ขับตามหลังมา หลัง
จากเสียงปืนดังประมาณ ๓๐ นาที ไม่ได้ยินเสียงปืนดัง
แล้ว ได้ลุกจากที่หมอบริมคูตัวนายถนนไปดูที่รถคัน
หน้า ซึ่งควบคุมผู้ต้องหา มา ไปถึงท้ายรถคันนั้น ^{๕๕}ด้าน
ซ้ายเห็นมีคนยืน อยู่ทาง ด้านหน้า และ ด้านซ้ายรถคันนั้น
ประมาณ ๑๐ คนเห็นจำได้คือ ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพ

ที่สามารถกันเดียวกันไม่มีใครยิงปืนเลย เห็นตำรวจประ-
มาณ ๑๐ คนยืนอยู่ข้างรถ และหน้ารถคนที่คุมผู้ตายมา
อยู่ห่างกัน ๓ คนที่นั่งนอนอยู่ในกุ๊ว ๒ เมตร ยืนเฉยๆ

ส.ท.ท. เสาร์ ไทวีเศษ ให้การว่าได้ไปกับรถคัน
หลัง เมื่อถึงที่เกิดเหตุมีเสียงปืนดังแล้ว ได้ลงจากรถไป
ยืนอยู่ท้ายรถด้านขวา เมื่อเสียงปืนดังซัดแรกแล้ว ได้
มองดูไปทางหน้ารถ โดยไหล่หน้าดูจากทางท้ายรถที่แอบ
อยู่ห่างรถคันหน้าราว ๑๕—๒๐ เมตร เห็นคน ๒ คนยืน
อยู่ในท่าเตรียมยิง ทางด้านขวาของรถคนที่ควบคุมผู้ต้อง
หามาซ่อนไปทางหน้า จำได้เป็น ร.ท.ท. จำรัส ยัมละมัย
และ ร.ท.ท. ชนุ พุกใจดี จำเลย ขณะนั้นจำเลยทั้งสอง
เป็นนายสืบตำรวจ แล้วมีเสียงปืนกลรวขนอก ๑ ชุด
ใครเป็นคนยิงจำไม่ได้ คนทั้งสองห่างรถหน้าราว ๑ เมตร
ในขณะนั้นเห็นมีคนยืนทางหน้ารถคันนั้น ๖—๗ คน ที่จำ
ได้มี ร.ท.อ. พุก บูรณะสมภพ ร.ท.ท. บุญสม ประไพ
นอกนั้นจำไม่ได้เป็นใครบ้าง ต่อจากนั้นก็มียิงปืนกลตัว
ขึ้นอีก ๑ ชุด ทางด้านขวาของรถ ไม่ได้สังเกตว่าใคร

เป็นคนยิง เสียงปืนดังมาจากบ้านชาวของรถคันนั้นตรง
ที่ ร.ต.ท. จำรัส ยิ้มละมัย และ ร.ต.ท. ธนู พุกใจดี
ยืนอยู่

ส.ต.ท. เกียรติศักดิ์ พึ่งเที่ยง เบิกความว่า เป็น
คนขับรถที่ตามรถควบคุมผู้ต้องหาไป มีนายสืบและนาย
ตำรวจไปด้วย ๔-๖ คน และมีนายตำรวจไปด้วย ๑ คน
คือ ร.ต.ท. สุรินทร์ วีระวัฒน์ รถที่ควบคุมผู้ต้องหา
พล.ร. สุธีร์ เปรมกมล เป็นคนขับมีนายสืบและพล-
ตำรวจหนึ่งไป ๒-๓ คนไม่ทราบเป็นใครบ้าง เมื่อถึงที่เกิด
เหตุเสียงปืนดัง ๑-๒ นัดทางบ้านหน้ารถคันที่ควบคุมผู้
ต้องหาหยุดห่างไปราว ๒๐ เมตร พยานได้ลงไปหมอบ
ในกุฏิบ้านซ้าย ต่อมาเสียงปืนกลดัง ๒-๓ ชั่ว ทาง
บ้านหน้ารถที่ควบคุมผู้ต้องหา ต่อมาสักครู่ราว ๕-
๑๐ นาทีก็มี ร.ต.ท. บุญสม ประไพ มาเรียกหาคนขับ
จึงลุกขึ้นไปหา ก็ได้รับคำสั่งให้ขับรถไปวังปารุสก์ฯ ร.ต.ท.
บุญสม ประไพ ไปนั่งด้วย พยานได้ยินเสียงปืนยิงเร็ว
๒-๓ ชั่วเท่านั้นเสียงพูดเอะอะไม่ทราบว่าเรื่องอะไร เมื่อ

ถึงวังปารุสกแล้ว ร.ต.ท. บุญสม ประไพขึ้นไปบนตึก
 ลักครุ ร่องอธิปัตติ เผา ศรียานนท์ก็ขึ้นรถสั่งให้ขับรถ
 กลับไปวังปารุสกฯ พร้อมทั้งช่วยนำตำรวจอีกหลายคน
 ตอนเช้าจึงทราบว่าสื่อตีตรัฐมนตรีถูกยิงตายโดยโจรมลายู
 พยานไม่เชื่อว่าเป็นความจริง พยานเข้าใจว่าตำรวจที่ไป
 โน้ทขบวนเดียวกันเป็นผู้ยิง แต่ใครยังไม่ทราบ

ในคืนวันเกิดเหตุเดือนมกราคมที่เกิดเหตุริม
 ถนนมีแต่สายไฟแสงเสาไฟไม่มีไฟฟ้า คนที่ยืนอยู่ที่รถคัน
 ที่ควบคุมผู้ต้องหา^๕ ถ้าเป็นคนรู้จักกันก็จำได้ ถ้าไม่
 เคยรู้จักกันก็จำไม่ได้

ส.ต.อ. สุธีร์ เปรมกมล ให้การในตอนสำคัญว่า
 ในคืนเกิดเหตุราว ๒๓ น. ได้รับคำสั่งให้ขับรถไปปฏิบัติ
 หน้าที่นอกสวนอัมพร ไปกับ พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ขณะ
 นั้นได้เห็น พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ อยู่ข้างรถจับสีแดง ในรถ
 มีพลฯ จรินทร์ เป็นผู้ขับ เห็นมี ร.ต.อ. ผาด ตุงคะสมิต
 จำเลยที่ ๑ ร.ต.อ. ทม จิตรวิมล จำเลยที่ ๒ (ยศขณะ
 นั้น) กับตำรวจอีก ๒-๓ นาย นั่งตอนหลัง ต่อมาพยาน

ได้ขับรถเข้าไปในสวนอัมพร มีรถซึ่งพลๆ เกียรติศักดิ์ พิงเทียง เป็นคนขับตามมาด้วย เพื่อจอบรถที่เชิงบันไดสถานลี้ลาตได้มี ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพ ร.ต.ท. บุญสม ปรอไพ ส.ต.อ. หรือ ส.ต.ท. นายหนึ่งจำไม่ได้แน่ นั่งท้ายรถ ส่วนรถอีกคันหนึ่งนั้นมีตำรวจขึ้นไป ๕-๖ คน จำไม่ได้ว่าเป็นใคร แต่งเครื่องแบบตำรวจทั้งหมด มีอาวุธปืนยาวทอมป์สัน และคาร์ไบน์ทุกคน ต่อมา ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพ สั่งให้ออกรถ

รถทั้ง สองคันนั้น ก็ออกไปทางลานพระบรมรูป เห็นรถคัน พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ นั่ง จอบอยู่แล้วขับไป ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพให้ขับตามไป รวมเป็น ๓ คัน ต่อมา พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ และ ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพ ลงไปรับนายทองเปลว ชลภูมิ ลงมาจากสันติบาลระหว่างนี้ ได้เห็น ร.ต.อ. ผาด จำเลขที่ ๑ ร.ต.อ. ทม จำเลขที่ ๒ ลงจากรถมาคุยกันอยู่ที่ข้างรถคันซ้าย มีตำรวจอีก ๒-๓ คนลงจากรถไปคุยกันข้างท้ายรถนั้นแล้วจะไปทางไหนไม่ได้ดู ได้เห็น ส.ต.ท. แพนหนึ่งอยู่ท้ายรถ

ไม่ไค้ลัง พยานเห็นนายทองเปลว ชลภูมิ ถือห่อผ้า
 ๑ ห่อกับกระเป่าเดินทาง ๑ ใบ พยานได้ไปรับห่อผ้ากับ
 กระเป่าไปใส่ท้ายรถแล้วได้ออกรถไป สถานียานนาวา
 นางเลิ้ง และสามเสน ไปรับผู้ต้องหาอีก ๓ คน ทางมี
 กระเป่าและห่อผ้าทุกคน แล้ว พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ สั่ง
 ให้ ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพ ใส่กุญแจมือทุกคนไว้ มีผู้
 ต่อกหาคนหนึ่งถามว่าจะพาไปไหน ร.ต.อ. พุฒ ตอบว่า
 จะพาไปขังในที่ปลอดภัย จะพาไปกลางวันก็จะอับอาย
 เพื่อนฝูงของคุณ เมื่อดังถนนริมคลองประปา ร.ต.อ.
 พุฒ บุรณะสมภพ ได้สั่งให้ใช้ไฟหรี่ ครั้นถึงที่เกิดเหตุ
 รถคัน พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ สั่งขับช้าลง ต่อมาได้ยิน
 เสียงปืนดัง ๑ นัดทางหน้า ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพก็ลง
 จากรถไป บอกให้พยานและตำรวจลงด้วย ขณะนั้นไฟ
 หน้ารถ คงมีแต่ไฟหรี่ เบ็ดอยู่ พยานไปยืนอยู่ทางขวา
 ห่างราว ๓-๕ เมตร เห็น พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ กับ
 ตำรวจ ๔-๕ คน เดินมาทางขวา ร.ต.อ. หลวงพิชิตฯ
 พู่ว่า ให้คนในรถลงมาข้างล่าง เพราะคันหน้าถูกยิง

ตำรวจที่ตามมาคือ ร.ต.อ. ผาด ร.ต.อ. ทม ส.ต.ต. แนบ
 กับอีก ๒-๓ คน จำไม่ได้เป็นใคร ในขณะที่ผู้ต้องหา
 คนหนึ่งพูดว่าอย่าทำผมเลยคุณหลวง นึกว่าสงสารกับ
 ผมลูกนก ลูกกา ท่าดี ๆ ลูกผมมาก พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ
 ว่าลงมาเถอะครับไม่มีอะไร อยู่บนรถไม่ปลอดภัย แล้ว
 ร.ต.อ. ผาด พูดว่า อ้ายพวกนี้กบฏแบ่งแยกดินแดน เอา
 ไว้ทำไม และ ร.ต.อ. ทมพูดว่า อ้ายพวกนี้เป็นกบฏ
 เอาไว้ทำไม พอขาดคำ ร.ต.อ. ผาด พูดว่า แนบ ๆ
 เห็น ส.ต.ต. แนบ จำเลยวิ่งเข้ามาทางหลัง พ.ต.อ.
 หลวงพิชิตฯ เดินหลบไปทางหน้ารถ แล้วตะโกนว่า
 พุฒ หลบ ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมพ ได้หลบไปทางหน้า
 รถ ทันใดนั้น ส.ต.ต. แนบ ได้ประทุษร้ายยิงไปทางที่
 รถผู้ต้องหาหนึ่ง ๑ ชุด ขณะที่ต้องหากำลังนั่งอยู่ในตอน
 นี้ พยานก็ได้พบหน้าลงที่ขอบถนนคั่นขวา ไม่ได้ยิง
 หน้าดูได้ยินเสียงปืนกลดัง ๒-๓ ชุด ทีเดียว กั้น ขณะที่
 ส.ต.ต. แนบยิง

สิ้นเสียงปืนแล้ว ร.ต.อ. ผาด จำเลยว่า คนรถ

อยู่เหน พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ก็ตามหากนรธ พยานจึง
 ลุกขึ้นตอบว่าอยู่นี่ครับ ได้วิ่งไปหา ส.ต.ต. แนนจำเลย
 ยังคงยืนอยู่ที่ข้างรถ กับตำรวจอีก ๒ คน ซึ่งถือปืนอยู่
 ข้างๆ จำได้ว่าคนหนึ่งเป็นตำรวจที่นั่งมาทางท้ายรถคัน
 ที่พยานขับ อีกคนหนึ่งนั่งมาที่รถคันหน้าซึ่งหลวง
 พิชิตฯ นั่งมา พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ สั่งให้เปิดไฟในรถ
 เมื่อเปิดไฟแล้วก็เห็นผู้ต้องหาทั้ง ๔ นายหมด พ.ต.อ.
 หลวงพิชิตฯ ตามว่า นายหมดแล้วใช่ไหม ร.ต.อ. พุฒ
 บุรณะสมภพ ตอบว่า นายหมดแล้ว พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ
 ให้ยกศพไว้ข้างล่าง ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพให้พยาน
 ลากศพ ๒ ศพ ออกมาไว้ที่ริมคู แล้ว ร.ต.อ. พุฒ บุรณะ
 สมภพควักปืนยิงไปที่ศพหนึ่งนั้น ๒ นัด แล้วพยานให้
 ลากอีกศพหนึ่งไปไว้ที่ขอบถนน แล้วต่อมาได้เอาไป
 รวมกัน ต่อจากนั้น ร.ต.ท. บุญสม ประไพ ให้พยาน
 ไขกุญแจมือใส่ศพออก พยานไขแล้วมอบให้ ร.ต.ท.
 บุญสม ประไพ พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ว่า ควรให้ยิง
 ข้างรถให้เป็นว่าคนร้ายยิงผู้ต้องหาตาย รองอธิบดีเฝ้า

ศรียานนท์ถามว่า ตำรวจได้รับบาดเจ็บบ้างหรือเปล่า
 พ.ต.อ. หลวงพิชิต ฯ ตอบว่า ตำรวจไม่ได้รับบาดเจ็บ
 เลย แล้วรองอธิบดีเผ่า ศรียานนท์ ถามว่าให้ตำรวจ
 ท้องที่จัดการบันทึกเหตุที่ถูกต้องแล้วหรือยัง มีคำตอบว่า
 เรียบร้อยแล้ว รองอธิบดีเผ่า ศรียานนท์ กับขุนจำนงค์ ฯ
 ว่า จะทำอะไรก็ทำเสียจนสว่างแล้ว พ.ต.อ. หลวง
 เผ่าพาลชนว่า ตำรวจท้องที่บันทึกเหตุแล้วเอาศพไป
 พิสูจน์โรงพยาบาลกลางได้แล้ว รองอธิบดีเผ่าก็ว่า จะ
 ทำอย่างไรก็ตามใจกลับไป แล้วก็ขึ้นรถกลับไป

ร.ต.อ. พุ่ม บุรณะสมภพ สั่งให้ยกศพขึ้นรถแล้ว
 ก็เอาเข้ากรุงเทพฯ ฯ ส่งศพไว้ที่โรงพยาบาลกลาง ก็เห็น
 ร.ต.ท. บุญสม ประไพ เอกกุณเฒ่ามือ ๔ กุ๊งหน่าที่ทาน้ำ
 เทเวศร์

เข้ารุ่งชน หนังสือพิมพ์ลงข่าวโดย พ.ต.อ. หลวง
 พิชิต ฯ ให้ข่าวว่ามีโจรมลายูมายิง ๔ อดีตตำรวจนครบาล
 โดยต่อสู้กับตำรวจ สื่อที่ตำรวจนครบาลหนึ่งลงจากรถจึงถูก
 กระสุนปืนโจวจนตาย

ในชั้นที่ ร.ต.อ. ยงยุทธ คำรงค์ชัย สอบสวนนั้น พยานให้การว่าขณะเกิดเหตุได้หลบไปอยู่ข้างถนนไม่ค่อย รัู้เห็นอะไร ที่ให้การไปต่งนักเพราะทราบความประสงค์ ของผู้ใหญ่ และกลัวชีวิตจะไม่ปลอดภัย

นอกจาก ส.ต.อ. แนบ จำเลยเป็นผู้น้อยผู้ตายแล้ว พยานยังได้ให้การและชี้ ร.ต.ท. จำรัส เลยกว่า เป็นคน ที่นั่งมากับรถหลวงพิชิตฯ ร.ต.ท. ธนุ พุกใจดี จำเลย เป็นคนที่เห็นนั่งมาในรถที่พยานขับ

การที่เห็นพวกจำเลยและคนอื่นยืนอยู่ข้างรถข้าง นั้น เห็นได้โดยแสงไฟฟ้าหน้ารถคันที่พยานขับ และ รถอีก ๒ คัน ไฟฟ้าหน้าและหลังเปิดอยู่ แสงไฟของ รถทั้งสองสะท้อนมาถึง และมี แสงสว่างของดาวบนท้อง ฟัวอีกด้วย สองฟากถนนที่เกิดเหตุมีต้นก้ามปู เว้นระยะ ห่างกันประมาณ ๒๐ เมตร

พ.ต.อ. จำรัส ฟอเลิศ ผู้ชำนาญพิเศษให้การ ว่าได้ไปดูที่เกิดเหตุ เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๒ ได้เห็น มีปลอกกระสุนปืนขนาด ๑๑ มม. และปลอกกระสุนปืน

คาร์ไบน์มีรอยเลือดเป็นหย่อมๆ ริมถนนด้านซ้าย ถ้าหันหน้าไปทางตอนเมือง มีเศษของกุญแจมือหักอยู่ ๑ ชิ้น ยาวประมาณ ๑ นิ้ว อยู่แถวบริเวณกองเลือด ทำให้เข้าใจว่าผู้ต้องหาคนใดคนหนึ่งถูกยิง ขณะใส่กุญแจมืออยู่ ได้เห็นรอยเท้าในคูด้านซ้าย ไม่น่าเชื่อว่าพวกโจรจำนวนยี่สิบ ๒๐—๓๐ คน จะมาแย่งผู้ต้องหา เพราะรอยเท้ามีเพียงเล็กน้อย

ได้ตรวจดูรถที่บรรทุกผู้ตายไป รถนี้ถูกยิงทางด้านขวา มีรอยถูกยิงที่กระจกหน้าภายในรถมีรอยเลือด มีเศษกระจก กระจกหนึ่งคนขับมีรอยกระสุน ๒ นัด สูงจากที่นั่งคนขับประมาณ ๑ คืบ รอยกระสุน ๒ นัดนี้เป็นรอยยิงทะลุประตูด้านขวาเข้ามา พยานสันนิษฐานว่าเป็นรอยที่ยิงเมื่อประตูด้านขวาปิด และคนขับไม่ได้นั่งอยู่ในรถ

รอยเลือดในรถมีทั่วไป แต่ที่มีมากที่สุดก่อนท้ายรถคือจากพนักตอนกลางรถไปถึงท้ายรถ

ได้ดูศพที่โรงพยาบาลกลางแต่ละศพมีรอยกระสุน
ปืนหลายรอย ที่หน้าอกก็มี ที่ศีรษะก็มี

พยานได้ตรวจเสื้อผ้าของนายถวิล อุดล พบรอย
กระสุนปืนที่ปลายแขนเสื้อด้านซ้าย จึงทำให้แน่ใจว่า
ถูกยิงที่ข้อมือ ประกอบกับเศษकुญแจมือที่พบ จึงเชื่อ
ได้ว่าถูกยิงขณะใส่कुญแจมือ

ได้ความจาก พ.ต.อ. สาย ห่มนริักษ์ ให้
การว่า ในระหว่างเกิดเหตุคดีนี้พยานประจำอยู่
ที่วังปารุสกวัน มีหน้าที่ติดต่อกับพนักงานสอบสวน
รุ่งขึ้นวันที่ ๔ มีพวกหนังสือพิมพ์ ไป
ถามเรื่องสื่อสัตว์มนตร์ถูกยิงตาย ตามถึงเหตุ
การณ์ที่เกิดขึ้น พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ให้พยาน
ร่างคำแถลงการณ์แจกพวกหนังสือพิมพ์ พ.ต.อ.
หลวงพิชิตฯ บอกให้พยานเขียนว่า ได้คุมผู้ต้อง
หาทั้ง ๔ ไปขังที่สถานีบางเขน ระหว่างทางมี
พวกโจรมุ่งตัวกลายพวกมลายู เข้าแย่งชิงผู้ต้อง

หา ได้เกยถึงต่อสู้อัน ผู้ต้องหาทั้ง ๔ ถูกกระสุน
ปืนของพวกโจรตาย คำรวจที่ควบคุมไม่มีบาท
เจ็บ และพวกโจรหลบหนีไป

ไต่ความสำหรับ พล.ต.จ. ผาต และ พล.ต.จ. ทม
จำเลยที่ ๑—๒ ว่า เคยเป็นทหาร แล้วโอนมารับราชการ
กรมตำรวจ ประจำอยู่กองตำรวจสันติบาล ขณะรับราช
การทหารได้ร่วมคณะรัฐประหาร ในคราว จอมพล ป.
พิบูลสงคราม พ.ต.อ. เผ่า ศรียานนท์ กับพวกทำการ
รัฐประหาร เมื่อ ๘ พฤศจิกายน ๒๔๙๐ กว้ย

จำเลยนำสืบต่อสู้ว่า พล.ต.จ. ผาต จำเลยที่ ๑
และ พล.ต.จ. ทม จำเลยที่ ๒ เคยรับราชการทหารแล้ว
ได้โอนมารับราชการ ตำรวจ เมื่อก่อน เกิดเหตุราว ๖—๗
เดือน พล.ต.จ. ผาต จำเลยมีตำแหน่งรองผู้กำกับการ ๔
สันติบาลมียศ ร.ต.อ. พล.ต.จ. ทม จำเลยเป็นผู้กำกับ ๒
สันติบาล กองบังคับการ ซึ่งต่างก็โอนมาในคราวเดียว
กันกับ พล.ต.อ. เผ่า ศรียานนท์

เมื่อเกิดกบฏ ๒๖ ก.พ. ๒๔๗๒ จำเลยที่ ๑-๒ ก็
 ได้รับคำสั่งให้เข้าร่วมการปราบปรามในระหว่างนั้น ทาง
 การประกาศภาวะฉุกเฉิน และอยู่ในการเตรียมพร้อม ทั้ง
 ตั้งกองบัญชาการสอบสวนปราบปรามที่วังปารุสก์วัน และ
 มีกองกำลังอยู่ที่สวนอัมพร

ต่อมาเมื่อผู้ตายทั้ง ๕ ได้ถูกจับแล้วในคืนวันที่
 ๓ มีนาคม ๒๔๗๒ ก่อนเวลา ๒๕ น. จำเลยที่ ๑ ได้
 พบกับ พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ได้สั่งให้จำเลยที่ ๑ รออยู่
 ก่อน และในคืนเดียวกันนั้น เวลาราว ๒๓ น. พล.ต.จ.
 ทม จำเลยที่ ๒ กำลังอยู่ที่กองบังคับการวังสวนกุหลาบ
 ยื่นคุยกับนายทหารที่กองบังคับการ รอฟังเหตุการณ์อยู่
 พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ก็ได้มาพบได้ถามจำเลยที่ ๒ ว่ามี
 งานอะไร ทำไหม จำเลยที่ ๒ ตอบว่าไม่มี พ.ต.อ. หลวง
 พิชิตฯ ได้ชวนไปวังปารุสก์ฯ จำเลยที่ ๒ รับปากแล้ว
 ก็ตาม พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ไปเมื่อไปถึงวังปารุสก์ก็ได้
 พบกับจำเลยที่ ๑ หลวงพิชิตเรียกจำเลยที่ ๑ มาขึ้นรถ

บอกว่าให้ไปช่วยคุณผู้ต้องหาด้วยกัน หลวงพิชิตฯ มิได้
 บอกว่า จะให้ ไปคุมผู้ต้องหา รายไหน และไปที่ไหน ด้วย
 เหตุจำเป็นที่ ๑-๒ จึงได้ไปช่วยกับหลวงพิชิตฯ โดย
 มีจำเลยที่ ๑-๓ นั่งรถจีปวิลลี่ที่เก๊าอีกตอนท้าย ไปกับ
 หลวงพิชิตฯ และคนขับซึ่งไม่ทราบว่าเป็นใครเท่านั้น ไม่มี
 คนอื่นนั่งไปด้วย

หลวงพิชิตฯ ให้ขับรถไปสันติบาล ไปถึงเห็นมี
 รถจีปสเตชันแวกกอนจอดอยู่ ๒ คัน ที่หน้าสันติบาลได้
 พบ ร.ต.อ. พุ่ม บุรณะสมภพ ลงมาพบหลวงพิชิตฯ แล้ว
 ขึ้นไปสันติบาลด้วยกัน ต่อมาก็เห็นลงมามีนายทองเปลว
 ชลภูมิ และนายจำลอง ดาวเรือง ลงมาด้วย ไม่ได้ถือสิ่ง
 ใดมาแต่ตัวเปล่า ๆ ร.ต.อ. พุ่ม พานายทองเปลวและ
 นายจำลอง ดาวเรือง ไปขึ้นรถคันที่ ๒ ซึ่ง ร.ต.อ. พุ่ม
 บุรณะสมภพ ได้นั่งไปด้วยแล้ว พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ก็
 สั่งให้ออกรถไป สน. นางเล็ง รถสเตชันแวกกอน ๒ คัน
 นั้น ก็ตามมา พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ และ ร.ต.อ. พุ่ม
 บุรณะสมภพได้ขึ้นไปบนสถานี ไปรับนายถวิล อุตุล มา

ขึ้นรถรวมกับพวกนายทองเปลว ชลภูมิ เห็นมีแต่ตัวไม่
 ถือสิ่งใด แล้วออกรถไปสถานีสามเสน ไปรับเอานาย
 ทองอินทร์ ภูริพัฒน์ มาขึ้นรถ รวมกับพวกนายทอง-
 เปลว ชลภูมิ แล้วสั่งให้ไปสถานีบางเขน มีรถสแตชัน
 แวกก่อนอีกคันหนึ่งตามหลังรถที่ควบคุมผู้ต้องหา มีนาย
 สิบพลตำรวจนั่งมาด้วยหลายคน

รถวิ่งไปถึง ก.ม. ๑๔-๑๕ ได้ยินเสียงปืนดังว่า
 หลายนัดอย่างเสียงปืนกลทางข้างหลัง พ.ต.อ. หลวง
 พิชิตฯ สั่งให้หยุดรถ และให้ทุกคนลงจากรถ หน้าที่หลบ
 จำเลยที่ ๑-๒ จึงลงจากรถ จำเลยที่ ๑-๒ ต่างไปแอบ
 อยู่ที่ข้างต้นไม้ริมคูข้างถนนและคนละแห่ง ขณะนั้นมด
 มองไม่เห็นกัน ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นอีกหลายนัด ราว ๕
 นาที เสียงปืนจึงสงบ จำเลยที่ ๑ ให้การว่าเห็นแสงไฟ
 ฉายไปคันที่ ๒ ซึ่งห่างไปราว ๕๐ เมตร มีเสียงคนพูด
 กันแจ่มออกจากสถานที่ซ่อนไปคูที่รถคันนั้นไปได้สัก ๑๐
 เมตร ก็ได้พบกับจำเลยที่ ๒ จึงไปด้วยกัน ไปถึงได้พบ

พ.ต.อ. หลวงพิชิต ฯ ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพ และคน
ซึ่งคิดว่าเป็นตำรวจราว ๑๐ คนมากอยู่ก่อน

เมื่อเสียงปืนสงบแล้ว ได้ออกวิ่งไปตามทางรถ
ที่ตามมา เมื่อใกล้จะถึงได้เห็นจำเลยที่ ๑ กำลังวิ่งไปจวน
จะถึงอยู่แล้ว พ.ต.อ. หลวงพิชิต ฯ กำลังสั่ง ร.ต.อ. พุฒ
บุรณะสมภพ ให้ตำรวจติดตามคนร้าย เห็น ร.ต.อ. พุฒ
บุรณะสมภพ เดินไปทางรถคันสุดท้าย

จำเลยที่ ๑ ให้การว่า เมื่อไปถึงได้พบ พ.ต.อ.
หลวงพิชิต ฯ และ ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพ ที่นั่น ได้ตาม
ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพ ว่าเกิดอะไรกันขึ้น ร.ต.อ. พุฒ
บุรณะสมภพ ว่าถูกคนร้ายตักยิง จำเลยที่ ๒ ให้การว่าเมื่อ
ร.ต.อ. พุฒ บุรณะสมภพ ไปทางรถคันสุดท้ายตามคำสั่ง
พ.ต.อ. หลวงพิชิต ฯ แล้วได้ถาม พ.ต.อ. หลวงพิชิต ฯ
ว่าเกิดอะไรกันขึ้น พ.ต.อ. หลวงพิชิต ฯ ว่า มีคนร้ายมา
ตักยิง ขณะนั้นจำเลยที่ ๑ จะอยู่ที่ตรงไหนไม่ทราบ ไม่เห็น
กัน เพราะมีมีแค่แสงไฟฉายส่องไปทางรถที่ควบคุมผู้
ต้องหาหนึ่งมา ได้ดูในรถนั้นด้วยแสงไฟฉาย เห็นผู้ต้อง

หาหนอนตายอยู่ในรถคันหนึ่ง มีหนอนตายที่พันดินข้างรถ
 ก้านซ้ายอีก ๓ คน จำเลยที่ ๑ ว่าเห็นผู้ต้องหาตายบน
 รถ ๒ คน ตายอยู่ข้างรถ ๒ คน เมื่อได้รู้แล้ว พ.ต.อ.
 หลวงพิชิตฯ ก็สั่งให้ขึ้นรถ ไปสถานีบางเขน ไปแจ้งที่
 สถานีบางเขนราว ๑๐ นาที ก็กลับมาที่เกิดเหตุ แล้วไปวัง
 ปารุสก์ฯ แล้วจำเลยทั้ง ๒ ก็ได้อนอนอยู่ที่วังปารุสก์ฯ
 กระทั่งเช้า

ของกลาง ๒ อย่างคือ รองเท้าผ้าใบ ๑ ข้าง กับไฟ
 ฉาย ๑ ดวงนั้น หลวงพิชิตฯ ให้จำเลยที่ ๒ เอาไปส่ง
 สถานีบางเขน บอกว่าเป็นของที่ผู้ร้ายมาดักยิงทำตกไว้

ต่อมา ๒-๓ วัน พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ให้สัม-
 ภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่า ได้ควบคุมผู้ต้องหาไประหว่างทาง
 มีโจรมาแย่งตัวผู้ต้องหา ได้เกิดการต่อสู้กันกับ
 ตำรวจที่ควบคุมผู้ต้องหาทั้ง ๔ คนตาย แต่จำเลยไม่มี
 ความคิดอะไรในเรื่องนี้ ก็เชื่อว่าเป็นความจริงตามที่หลวง
 พิชิตฯ แถลง เพราะหลวงพิชิตฯ เป็นผู้บังคับบัญชา แต่
 ส่วนตัวเองไม่มีความคิดอะไร

ต่อมา พ.ศ. ๒๕๐๑ เมื่อตั้งคณะกรรมการสอบสวนสะสงาคดีเกี่ยวกับแก่นักการเมืองถูกฆ่าตายแล้ว พล.ต.ท. ประเสริฐ รุจิรวงศ์ รองอธิบดีกรมตำรวจได้เรียกจำเลยที่ ๑ ไปพบที่วังปารุสก์ฯ ได้บอกจำเลยที่ ๑ ว่าจะมีการสอบสวนคดีนี้ ขอให้ให้การเป็นประโยชน์แก่คดีแล้วจะเอาเป็นพยาน แต่จำเลยที่ ๑ ก็คงให้การจำรูเห็นตั้งกล่าวแล้วเท่านั้น

ต่อมาปลายเดือน ก.พ. ๒๕๐๑ รองอธิบดีตำรวจสั่งให้จำเลยที่ ๑ จัดทำบันทึกเกี่ยวกับการตายรายนี้ จำเลยที่ ๑ ก็ทำส่งให้ตั้งกล่าวแล้วข้างต้น

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๐๑ อธิบดีตำรวจได้พบกับจำเลยที่ ๑ ก็ได้พูดกับจำเลยที่ ๑ ว่าเรื่องนี้จะกันจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ เป็นพยาน ขอให้ให้การเป็นประโยชน์แก่คดี แต่จำเลยที่ ๑ ก็ว่าจะให้การไปตามที่รูเห็น

ต่อมากรรมการทำการสอบสวนได้เรียกจำเลยที่ ๑ ไปสอบถามที่วังปารุสก์ฯ บอกว่าทำให้การของจำเลยที่ ๑ ที่ว่ามีผู้ร้ายมาตักยงนั้นเป็นใครไม่ชัดเจน ขอให้ให้การ

เสียให้ชั้ก จำเลยที่ ๑ ว่าไม่ทราบ ทราบเพียงเท่านั้น
 กรรมการคนหนึ่งว่า ถ้าเช่นนั้นจะสันนิษฐานได้ไหมว่า
 ไกรยง จำเลยที่ ๑ จึงตอบว่า ถ้าไม่มีคนอื่นยิงก็เป็นพวก
 ตำรวจที่ควบคุม โดยสันนิษฐานไปตามที่กรรมการพูด
 กรรมการให้ทำบันทึกเสนอ จำเลยที่ ๑ จึงทำบันทึกเสนอ
 ไปว่า คนร้ายที่มาตักยิงนั้นไม่ทราบ แต่จะให้สันนิษฐาน
 ว่าใครเป็นคนยิงแล้ว ถ้าไม่มีคนอื่นก็เป็นตำรวจที่ควบคุม
 มาเป็นผู้ยิง ที่จำเลยจำไปทั้งนี้เพราะเข้าใจว่าเขาจะเอา
 เป็นพยาน

๒—๓ วันต่อมาอีก กรรมการคนหนึ่งเรียกจำเลย
 ที่ ๑ ไปถามอีกว่ายังไม่ชั้ก แต่จำเลยที่ ๑ ก็ว่า ได้ให้การ
 ชั้กเจนแล้ว จึงไม่ได้สอบสวนอีก

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๐๑ คณะกรรมการได้สอบ
 สอนจำเลยที่ ๑ และเอาบันทึกเรื่องจะให้นักจำเลยคนที่ ๑
 ไว้เป็นพยาน ถ้าให้การเป็นประโยชน์แก่คดีและได้ชั้ก
 ตามจำเลยที่ ๑ อีกในคืนนั้นจำเลยที่ ๑ ก็คงยืนยันว่าไม่
 ทราบว่าใครเป็นคนยิงผู้ตาย รุ่งขึ้น พ.ศ.ท.เอื้อ เอมาะปาน

ได้ไปพบจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๑ ให้การว่าได้ยินเสียงปืนครั้งแรกแล้ว ต่อมาเห็นหลวงพิชิต ฯ ไปทางรถผู้ตายจึงตามไป หลวงพิชิต ฯ ไปพบกับ ว.ท.อ. พนม บุรณะสมภพ ที่หน้ารถผู้ตายแล้วมาทางจำเลยที่ ๑ ขณะนั้นก็ได้ยินเสียงปืนรัวขึ้นหลายนัด ทำให้การตั้งขึ้นจึงจะเอาเป็นพยานได้ จำเลยที่ ๑ ก็ตกลงจะให้การตั้งนั้น แต่ยังมีได้สอบสวน พ.ท.อ. เอื้อว่าจะไปสอบสวนจำเลยที่ ๒ ก่อน ขอให้จำเลยที่ ๑ เขียนบันทึกถึงจำเลยที่ ๒ ด้วย จำเลยที่ ๑ จึงเขียนถึงจำเลยที่ ๒ ว่า ขอให้ความร่วมมือในเรื่องนี้มอบให้ พ.ท.อ. เอื้อ เหมะปาน ไป

วันรุ่งขึ้น จำเลยที่ ๑ ก็ได้ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนตามที่ตกลงไว้ดังกล่าวข้างต้น แต่ไม่ได้ระบุไว้ว่าใครเป็นผู้ยิง ต่อมาวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๐๑ พ.ท.อ. เอื้อ เหมะปาน ตามถึงเรื่องแผนการฆ่าผู้ตายและจะให้ชตัวผู้ยิงจำเลยที่ ๑ ว่าไม่ทราบ ต่อมาจึงบอกว่า กรรมการไม่ตกลงกันไว้เป็นพยานและเอา เป็นผู้ต้องหา

จำเลยที่ ๒ ให้การในตอนสอบสวนว่า ระหว่าง
 นั้นต้องถูกควบคุมอยู่ที่เรือนจำจังหวัดชัยนาท พ.ต.อ.
 เอื้อ เอ็มระปาน กับพวกไปสอบสวน ได้บอกว่าจำเลยที่
 ๑ ขอให้การร่วมมือเกี่ยวแก่คดี^๑ มีบันทึกของรองอธิบดี
 ตำรวจ บันทึกของอธิบดีตำรวจให้ดู ซึ่งมีความสำคัญแก่
 คดีนั้นว่า ถ้าให้การเป็นประโยชน์แก่คดี ให้คนไว้เป็น
 พยาน พ.ต.ท.เอื้อ เอ็มระปาน ได้ส่งหัวข้อที่จะให้การ
 ไปตามหัวข้อที่ ๕ นั้น โดยหวังว่าจะได้ถูกกันไว้เป็น
 พยาน

ต่อมา ๒-๓ วัน พ.ต.ท.เอื้อ เอ็มระปาน ได้ไป
 สอบสวนจำเลยที่ ๒ อีก บอกว่า สอบสวนคราวก่อนไม่
 สมบูรณ์ คณะกรรมการต้องการให้ระบุแผนการณ์ที่จะคิด
 มาและระบุตัวผู้ยิงด้วย จำเลยที่ ๒ ตอบว่าไม่รู้จริงๆ จะ
 ให้ระบุไม่ได้ จะให้ชื่อกว่าจำเลยที่ ๓-๔-๕ เป็นผู้ยิงด้วย
 ไม่อาจทำได้ เพราะไม่เห็น จึงไม่ได้สอบไว้ในวันนั้น
 ต่อมากรรมการสอบสวนก็ได้มาบอกว่าไม่ตกลงกันเอาไว้
 เป็นพยานและเขาเป็นผู้ต้องหา

ส่วน ร.ต.ท. จำรัส ยิ้มละมัย ร.ต.ท. ธนู พุกใจดี พ.ต.อ. แนบ จำเลยที่ ๓-๔-๕—นำสืบต่อสู้ว่า ขณะเกิดเหตุนี้ ร.ต.ท. จำรัส ยิ้มละมัย จำเลยเป็น ส.ต.ท. ส่วน ร.ต.ท. ธนู พุกใจดี เป็น ส.ต.อ. ประจำอยู่กอง ตำรวจนครบาลใต้ ส.ต.อ. แนบ จำเลยเข้ารับราชการใหม่เป็นพลตำรวจ ท่อมาใต้เป็น ส.ต.ท. จำเลยทั้ง ๓ นี้ ต่างก็ไม่เคยรู้จักกัน ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตายทุกคน มาก่อนเลย ระหว่างเกิดกบฏ ๑๖ ก.พ. ๒๔๙๒ ได้รับคำสั่งให้ไปอยู่เวรเตรียมพร้อมที่สวนอัมพร ได้รับจ่าย กระสุน ๒ ทับ พร้อมตัวปืนคาร์ไบน์

คืนเกิดเหตุคดีนี้ได้รับคำสั่งให้ไปกับขบวนรถที่ ควบคุมผู้ต้องหาทั้ง ๔ ด้วย มีตำรวจอื่น ๆ ไปด้วยราว ๒๐ คน

เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุจำเลยว่าค้างนั่งหลับ ๆ คืบ ๆ อยู่ในรถ ได้ยินเสียงปืนดังมาจากหน้าต่างไปหลายนัด รถหยุด ต่างคนต่างก็ลงจากรถหาที่กำบังหลบกระสุน จำเลยได้ลงนอนราบไปข้างถนนชิดริมคู เสียงปืนดังอยู่

เรื่อย ๆ เป็นประกายไฟอยู่ข้างหน้า ห่างราว ๔๐-๕๐ เมตร ทางด้านขวา แล้วต่อมาก็สงบลง จึงลุกขึ้นไปที่รถที่นั่งมาเห็นไฟฉายส่องดูทางรถที่มีเสียงบิน มีตำรวจเดินไปทางนั้นจึงถาม ไปดูก็ได้พบคนนอนตายอยู่ข้างซ้ายถนนข้าง ๆ รถ แล้วต่อมาจำเลยบางคนก็ได้รับคำสั่งให้ไปจัดจรรยา จึงไปทำหน้าที่ตามคำสั่ง ต่อมาก็เดินทางกลับไปสวนอัมพร

จำเลยทุกคนไม่ได้ใช้อาวุธปืนยิงไปเลย ไม่ได้กระทำความผิดทั้งฟ้อง ทางพิจารณาได้ความตั้งกล่าวแล้วคดีนี้เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕ ซึ่งเป็นเวลาก่อนฟ้อง ๔ ปีเศษ จึงได้มีการสอบสวนคดีนี้และฟ้องจำเลยต่อศาล เหตุที่เพิ่งเอาคดีนี้ขึ้นสู่ศาลได้ความว่า คดีนี้เกิดขึ้นระหว่าง จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี และ พล.ท.อ. เผ่า ศรียานนท์ เป็นรองอธิบดีกรมตำรวจ ต่อมาเมื่อ ก.ย. ๒๕๐๐ เกิดรัฐประหาร รัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงครามออกไป จึงมีการรื้อฟื้นสะสางคดีต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจการสังหารนักการชน โดยเหตุนี้คดีจึงได้มาสู่ศาล

ตามที่โจทก์ฟ้องและจำเลยให้การต่อสู้คดีดังกล่าวข้างต้น ข้อเท็จจริงคงฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันเวลาดังกล่าวตั้งฟ้องโตมการไปขอรับผู้ตายทั้ง ๔ ไปจากที่คุมขังต่างๆ โดยใ้ความว่า ผู้ตายทั้ง ๔ ใ้ถูกจับตามหมายจับข้อหาว่าคบบฏ ใ้ถูกแยกย้ายนำไปคุมขังไว้ที่สถานกำรวจต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้โดยความประสงค์ตามที่ฝ่ายผู้ขอรับตัวไปอ้างว่า จะนำไปฝากขังที่สถานบางเขน เพื่อความปลอดภัย และในระหว่างนั้นกำลังดำเนินการติดตามกวาดล้างพวกคบบฏ ๑๖ ก.พ. ๒๕๙๒ ผู้การพาเอาตัวผู้ต้องหาไปในคราวนั้น มี พ.ต.อ. หลวงพิชิตธุระการ เป็นหัวหน้า จำเลยทั้ง ๕ คนก็ไปด้วย ทั้งนี้จำเลยต่อสู้อ้างว่า ไปโดยได้รับคำสั่งผู้บังคับบัญชาใ้ไป หาใ้รู้มาก่อนไม่ว่า จะเอาผู้ต้องหาทั้ง ๔ ไปฆ่า มิใ้ใ้ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายด้วย และเมื่อเกิดเหตุการณ์ บังผู้ต้องหาทั้ง ๔ ตายแล้ว

ศตวรรษ พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๔ บัญญัติว่า บรรดา
การกระทำของบุคคลใด ๆ ก่อนวันที่ ๘ พฤศจิกายน
๒๔๘๘ อันเกี่ยวเนื่องจากการป้องกัน ระวังหรือปราบ
ปรามการกบฏ การก่อการจลาจล หรือการกระทำความ
ผิดตามกฎหมายอื่น ซึ่งเป็นความผิดทำนองเดียวกับ
ความผิดดังกล่าวหรือการพยายาม หรือควรตระเตรียม
การกระทำดังกล่าว หากเป็นความผิดตามกฎหมายใด ๆ
ก็ให้การกระทำเช่นนั้น^๕ ไม่เป็นความผิดต่อไป

จึงเห็นได้ชัดว่า ตามความในมาตรา ๔
บัญญัติถึงการกระทำที่ไม่เป็นความผิดให้ผู้ที่ได้
กระทำการนั้น^๕ พ้นจากการเป็น ผู้กระทำความผิด
คือ การกระทำอันเกี่ยวเนื่องจากการป้องกัน
ระวังหรือปราบปรามการกบฏ การก่อการจลาจล
หรือการกระทำความผิดตามกฎหมายอื่น ซึ่งเป็น
ความผิดทำนองเดียวกัน แต่ข้อเท็จจริงตาม
ฟ้องในคดีนี้ เป็นกรณีใจทักฟ้องจำเลยว่าสมคบ

กันเพทุบายไปรับผู้ต้องหาทั้ง ๔ ซึ่งได้ถูกควบคุม
 ทั่วอยู่แล้วๆ ได้หยุครถสมคบกันใช้อาวุธปืนยิง
 ผู้ตาย ในขณะที่ควบคุมไปจนถึงแก่ความตายโดย
 เจตนา จึงมิใช่เป็นการกระทำอันเกี่ยวเนื่องจาก
 การป้องกันระงับหรือปราบปรามกฎหมาย ทั้งพระ-
 ราชบัญญัติคนระบอบไป เพราะผู้ต้องหาแม้จะถูกหา
 ว่าเป็นกบฏ ก็ได้ถูกจับกุมควบคุมอยู่แล้ว มิใช่
 อยู่เป็นในระหว่างการป้องกันหรือปราบปรามแต่
 อย่างใด ไม่ได้ความว่าผู้ตายได้กระทำความผิด
 ภายหลังเมื่อได้ถูกควบคุมแล้ว ทั้งนี้ใช้ว่าถ้าผู้
 ตายเหล่านั้นต้องหากติบกบฏแล้ว พระราชบัญญัติ
 นี้จะขยายให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ให้ทำ-
 ร้ายหรือทำการใดๆ ให้ผู้ต้องหาถึงแก่ความตาย
 ได้ ศาลเห็นว่า การที่จะยกข้ออ้างนี้ใช้บังคับ
 เป็นเรื่องเกี่ยวแก่การยกเว้น ความผิดอันมีผล
 เกี่ยวแก่ความสงบเรียบร้อยของประชาชน และ
 บ้านเมือง จำต้องแปลความและการกระทำที่ยก

เว้นโดยเคร่งครัด เมื่อการกระทำดังฟ้อง ไม่
 เกี่ยวเนื่องจากการป้องกันระงับ หรือปราบปราม
 ในขณะที่กระทำการ เพราะขณะทำร้ายผู้ตายมิ-
 ได้กระทำการใด เพียงแต่ถูกควบคุมอยู่เท่านั้น
 ความผิดตามฟ้องจึงไม่เข้าข่ายนิรโทษกรรม ดังที่
 จำเลยกล่าวอ้าง การที่ไต่จับกุมผู้ต้องหาไว้แล้ว
 เช่นนี้ จะเป็นข้อหาใดก็ตาม เจ้าหน้าที่ตำรวจ
 หรือผู้สอบสวนคดี มีหน้าที่ต้องทำการสอบสวน
 และฟ้องร้องผู้ต้องหาต่อศาล ให้ทำการพิจารณา
 พิพากษาต่อไป จึงจะชอบด้วยหลักการปฏิบัติ
 หามีอำนาจเอาตัวผู้ต้องหาไปกระทำการใด เป็น
 ทำนองการลงโทษได้ไม่ ฉะนั้น ข้ออ้างของ
 จำเลยในข้อนี้จึงตกไป

ปัญหาวินิจฉัยข้อ ๒ ที่ว่า ได้มีคนร้าย
 แต่งตัวคล้ายโจรมลยาญ มาตักแย่งชิงตัวผู้ต้องหา
 แล้วได้มีการต่อสู้กัน ผู้ต้องหาถูกโจรยิงตายหรือ
 ไม่นั้น ศาลได้ตรวจสำนวนและปรึกษาแล้ว ได้

ความตามคำให้การของจำเลยที่ ๑ และ ๒ ซึ่ง
 ให้การต่อศาลว่า ได้ยินแต่เสียงปืนดังทางรถที่
 ควบคุมผู้ต้องหามาเท่านั้น ในชั้นแรกได้ยินเสียง
 ปืนดังทางข้างหลัง ซึ่งเป็นทางรถที่ควบคุมผู้ต้อง
 หามา จำเลยทุกคนต่างก็ลงไปหาที่หลบ เมื่อ
 เสียงปืนสงบแล้ว ไปดูก็พบว่าผู้ต้องหาทั้ง ๔ ถูก
 กระสุนปืนตาย ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บเลย ซึ่ง
 แสดงว่า หากจะมีโจรมาตักยิงเพื่อแย่งชิงตัวผู้
 ต้องหาจริงแล้ว ก็มาตักยิงเอาเฉพาะที่รถควบ
 คุมผู้ต้องหามาเท่านั้น รถคันอื่นหาได้ถูกคน
 ร้ายยิงแต่ประการใดไม่ ซึ่งเห็นว่าเป็นเรื่องผิด
 ธรรมดาอยู่มาก เมื่อเกิดเหตุแล้วจำเลยที่ ๑-๒
 ให้การว่า พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ หรือ ร.ต.อ. พุฒ
 บุรณะสมภพ บอกว่ามีผู้ร้ายมาตักยิงเท่านั้น ไม่มี
 ร้องรอยเลยว่ามีผู้ร้ายที่มาแต่งตัวลักษณะอย่างใด
 จำเลยที่ ๑-๒ ซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุก็ยังไม่ทราบว่ามีผู้ร้ายเป็นพวกไหน เหตุใดจึงมีคำ

แถลงให้ประชาชนทราบได้ว่า ผู้ร้ายเป็นพวกโจร
มลายู ทงหนีได้ความแน่ชัดว่า ได้มีการติดตาม
จับตัวมาได้ จึงก่อให้เกิดความระแวงสงสัยว่าจะ
ไม่ใช่มีผู้ร้ายมาดักยิงตั้งกล่าวอ้าง

พิเคราะห์ ถึงเหตุพฤติกรรม ที่ควบคุมผู้
ต้องหาไปในครั้งนี้ ซึ่งได้ความว่าได้ไปรับตัว
ผู้ต้องหาในเวลาค่ำคืน ระหว่าง ๒๕ น.เศษ
เพื่อเอาไปคุมขังรวมกันไว้ที่ สน. บางเขน อ้าง
ว่าเพื่อความปลอดภัยนั้น ก็มีข้อคัดค้านได้ว่า
ไม่มีเหตุผลอันเพียงพอ โดยเหตุที่ได้แยกย้าย
คุมขังไว้ตามสถานีตำรวจต่างๆ ก็เป็นการดียิ่ง
อยู่แล้ว เอาไปขังรวมกันเป็นการสะดวกแก่การ
ที่คนร้ายจะเข้าแย่งไปทั้งหมด สถานีตำรวจบาง-
เขนก็เป็นสถานีตำรวจซึ่งอยู่ห่างไกลออกไปไม่มี
กำลังตำรวจเพียงพอ ไม่น่าจะพาไป ถ้าจะให้
ความปลอดภัยจริงแล้ว จะเอาไปควบคุมเสียที่
อื่น เช่นที่หน่วยกองกำลังเตรียมพร้อมที่สวน

อัมพรหรือที่วังปารุสกฯ หรือที่สันติบาล จะ
 มีเป็นการดีกว่าหรือ และในเวลาที่ย้ายผู้ต้องหา
 ไปนั้นย่อมจะต้องปกปิดเป็นความลับ ไม่มีใคร
 ล่วงรู้ได้เลย รถที่ควบคุมไปก็มีถึง ๓ คัน อัน
 ประกอบ ค่าย กำลัง ตำรวจ และอาวุธ ที่ทันสมัย
 เหตุใดคนร้ายจะทราบได้ว่า รถคันไหนควบคุม
 ผู้ต้องหาไป จะเข้าทำการโดยสะดวกเร็ว
 เช่นนั้น และเมื่อจะเข้าทำการแล้ว เหตุใดจึง
 ไม่ยิงไปที่รถทั้ง ๓ คัน คงมุ่งยิงไปที่รถคันที่
 คุมผู้ต้องหาเท่านั้น และเมื่อคนร้ายทำการ
 แล้ว เหตุใดจึงไม่มีร่องรอยว่าคนร้ายหนีไปทาง
 และไม่ได้ความว่าตำรวจได้ติดตามไป คงได้
 ความแต่ว่า ทราบว่ามีคนร้ายมา ได้ส่งคนไป
 ติดตามแล้วเท่านั้น จึงก่อให้เกิดความน่าสงสัย
 ยิ่ง

การที่คนร้ายมายิงแต่เฉพาะผู้ต้องหาตาย
 ทั้ง ๔ คนเท่านั้น ผู้ต้องหาคนหนึ่งนอนตายอยู่

ในรถ ตำรวจมีบาดแผลถูกยิงคนละหลายแห่ง แสดงชัดว่าหาใช่เพื่อจะมาแย่งตัวไปไม่ แต่มีท่าทางแสดงว่าต้องการจะฆ่าให้ตาย ยิ่งกว่า ต้องการเอาตัวไป จึงมิใช่ความประสงค์แย่งตัวตั้งที่ แสดงการณ์นั้น จะอ้างว่าคนร้ายต้องการฆ่าเพื่อปิดปากมิให้ผู้ต้องหาพูดไปก็ไม่มีเหตุผล เพราะการควบคุมมาเป็นความลับอย่างยิ่ง คนร้ายจะทราบได้อย่างไรว่าจะทำการได้ ที่นั่นและในเวลานั้นถ้าเป็นการจู่โจมเข้ายิง เหตุใดคนขับรถ และร้อยตำรวจเอก พุฒ บุรณะสมภพ ซึ่งนั่งมาข้างหน้าจึงไม่ได้รับอันตรายหรือบาดเจ็บเลย

นอกจากเหตุผลดังกล่าวแล้ว ลักษณะของวัตถุพยานก็ยังแสดงประกอบอีก อาทิ เช่นรอยเลือดซึ่งมีมากในรถคันที่ควบคุมผู้ต้องหา และที่รถคันนั้นก็มีรอยกระสุน ถูกกระสุนปืนยิงทางด้านขวา มีรอยถูกยิงที่กระฉกหน้ามีเศษกระฉกตรงที่พนักที่นั่งคนขับ มีรอยกระสุน

๒ นาที ยิ่งทะเลาะประทุกันขวาเข้ามาตามที พ.ต.ท. จำรัส
 ฟือเล็ด ให้การกับคำให้การพยานปากนี้ที่ยืนยันว่า เก็บ
 เศษกุญแจมือหักได้ในที่ที่เกิดเหตุ^๕นั้น แสคงให้เห็นเป็นที่
 เชื่อได้ว่า ได้มีการยิงไปที่รถผู้ต้องหา^๖นั้นมาในขณะที่รถ
 กันนั้นหยุดอยู่ และคนขับก็คงต้องตายไปด้วย ดังนั้น
 คำให้การของพลฯ สุธีร์ คนขับจึงมีเหตุผลมีน้ำหนักให้
 นำเชื่อได้ว่าเป็นความจริงที่ไม่กล้าให้การ หรือบอกความ
 จริงแต่แรกก็มีเหตุผลให้นำเชื่อว่า เพราะกลัวจะเป็นอัน-
 ตวายเป็นชู้กับความประสงค์ของผู้ใหญ่ การที่พบเศษ
 กุญแจมือและเสื้อของผู้ต้องหาผู้หนึ่งมีรอยกระสุนที่ข้อมือ
 นั้น พึงได้ชี้ว่าผู้ต้องหาถูกยิงในขณะที่ถูกใส่กุญแจมืออยู่
 จริง และที่ไม่ลงจากรถก็ตรงกับที่พลฯ สุธีร์ ให้การว่า
 เพราะผู้ต้องหา^๗รู้ว่าจะถูกทำร้าย

อนึ่ง คดีนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๒ ก่อนวิ-
 ประหารถึง ๗-๘ ปี การสอบสวนก็มีได้เสร็จสิ้นลง^๘ ที่
 อ้างว่าผู้ตายถูกกระสุนปืนของกรรไกร^๙ จึงพึงเป็นความ
 จริงมิได้ การสอบสวนในคราวนั้นมิได้ทำกันจริงจังเช่น

คดีฆาตกรรมนี้ เหตุ^{นี้}จึงไม่พอเชื่อฟังได้ว่าเป็นความจริง
ต่อมาสำนักงานการสอบสวนก็สูญหายเสียอีก ยิ่งแสดงให้
เหตุผลดังกล่าวยิ่งชัด

เมื่อพิจารณาเหตุตาม เหตุผล ต่าง ๆ เพียง
เท่าที่หยิบยกขึ้นมากล่าวเพียงบางข้อนี้แล้วก็เห็น
ว่า มีคนร้ายมาแย่งและยิงผู้ต้องหายายนั้นไม่มี
เหตุผล ไม่มีน้ำหนักให้น่าเชื่อ ถ้าเช่นนั้นปัญหา
จึงมีว่า ผู้ตายทั้ง ๔ ที่ตายได้ตายเพราะเหตุใด?

ศาลได้พิจารณาคดีแล้ว ในเบื้องต้นได้ความว่า ผู้
ตายทั้ง ๔ ถูกจับโดยมีหมายจับข้อหาว่าเป็นกบฏถูกสอบสวน
อยู่ ๒-๓ วัน ก็ถูกเอาตัวไปฆ่า เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้เอาไป
ทำงก็ไม่มีใครรู้ว่า เคยมีสาเหตุอย่างใด กับผู้ตายเหล่านั้นมา
ก่อน จึงมีเหตุผลให้น่าเชื่อว่าการตายทั้ง ๔ ต้องตายเพราะ
การเป็นนักการเมือง และตามคำให้การของ พล. ต. จ. ทม
จำเลยที่ ๒ ว่า ก่อนเกิดกบฏ ๒๖ ก.พ. ๒๔๘๒ สี่ห้าวัน
ได้รับรายงานเห็นว่า พวกผู้ตายได้ร่วมในพวกกบฏด้วยเท่า

๕ เหตุผลมีหลายนิจแสดงว่าการตายนั้นผู้มีอำนาจขณะ
 ๕ นั้นได้ออกคำสั่งให้กระทำ ดังที่พยานใจทักบางคนให้การ
 ว่า ไม่เชื่อตามที่แถลง แต่ไม่กล้าพูด และเหตุผลอื่นๆ
 ที่ได้วินิจฉัยแล้วข้างต้น อันพึงเป็นสาเหตุให้ผู้ตายทั้ง ๔
 ถึงแก่ความตาย

ต่อมาถึงปัญหาวินิจฉัยที่ ๓ ว่า จำเลยจะมีความ
 ผิดดังฟ้องหรือไม่ ศาลได้ตรวจสำนวนประชุมปรึกษา
 แล้ว ข้อเท็จจริงได้ความดังวินิจฉัยข้างต้น มีเหตุผลนำ
 เชื่อว่า ผู้ตายทั้ง ๔ ได้ตายเพราะการเป็นนักการเมือง
 มีรายงานว่าได้ร่วมในการกบฏนี้ ได้ถูกจับตัวมาโดยการ
 ออกหมายจับ หลักฐานการเป็นกบฏอาจไม่เพียงพอ
 เพียงแต่ได้รับรายงานมาเท่านั้น จึงถูกให้ผู้มีอำนาจจัด
 การเสีย โดยอ้างว่ามีโจรมลายมาแย่งตัว ฉะนั้นผู้ที่
 กระทำการยิงผู้ตายจึงมิใช่ใครอื่น เป็นตำรวจผู้ได้รับ
 คำสั่งไปในขอบวนการควบคุมผู้ต่อนั้นเอง ดังจะเห็น
 ได้ง่าย ๆ จากการยอมรับในข้อนี้เอง จำเลยที่ ๑-๒ ซึ่ง
 ให้การต่อสู้สอบสวนเป็นทำนองนี้ แต่ข้ายเบียงว่าเพื่อ

ความประสงค์อย่างอื่นเสีย ซึ่งบุคคลจนากจำเลยทั้งสอง
ไม่น่าจะให้การไม่แน่นอนเช่นนี้ ถ้าเหตุการณ์ไม่มีทางจะ
เป็นเช่นนั้นได้ ทั้งหนังสือพิมพ์ในขณะนั้นก็พากัน
วิพากษ์วิจารณ์เป็นอันมาก ว่าตายเพราะตำรวจ หาใช่ผู้
ร้ายมากักยิงไม่

เมื่อมีเหตุผลฟังได้ว่า เป็นกากระทำตามความ
ประสงค์ของผู้มีอำนาจ ฉะนั้นเมื่อได้กระทำสำเร็จแล้ว
ก็ต้องถือว่า เป็นความดีความชอบของผู้กระทำ มิใช่ทำ
แล้วเกิดความผิดมิโทษ หลวงพิชิตฯ ซึ่งจำเลยให้การ
ว่าเป็นคนไปรับตัวพาผู้ต้องหาไปจนถูกยิงตาย จึงเป็น
ผู้ควรนิตมาแต่กันโดยไม่ต้องสงสัย จำเลยที่ ๑-๒ ต่าง
ก็ให้การว่า หลวงพิชิตฯ ให้ไปก็ไป ให้กลับก็กลับ มิได้
ทราบอะไร เชื่อไปตามที่ พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ ร.ต.อ.
พุ่ม บุรณะสมภพ บอกนั้น ในข้อนี้ศาลได้พิจารณา
ใคร่ครวญโดยตระหนักแล้ว เห็นว่าการไปกระทำการนี้
เป็นคำสั่งจากผู้มีอำนาจ และถือเป็นการดีความชอบถ้าทำ
สำเร็จ เพราะเหตุใดหลวงพิชิตฯ จึงเอาจำเลยทั้ง ๒ ไป

ด้วย จะไม่บอกให้ทราบหรือว่า ถ้าทำแล้วเป็นความผิด
 พ.ศ.๒. หลวงพิชิตฯ ก้องการทำให้ประสงก์อันใด และ
 จะพาเอาจำเลยทั้ง ๒ ไปให้ได้รับความเดือดร้อนภายหลัง
 ด้วยเพื่ออะไร ศาลได้พิเคราะห์ถึงเหตุที่จำเลยที่ ๑-๒
 เคยเป็นทหารร่วมการปฏิวัติคราวนั้น และได้โอนมาเป็น
 ตำรวจในคราวเดียวกัน ย่อมจะฟังได้ว่าจำเลยทั้ง ๒ นี้
 เป็นบุคคลสำคัญและการทำกรณก็เป็นเรื่องสำคัญ เหตุที่
 อ้างว่าไม่ทราบความประสงค์นั้นหาฟังได้ไม่ นอกจากที่
 กล่าวมาแล้วหากจะพิเคราะห์ถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นนั้น ถ้า
 จำเลยที่ ๑-๒ ไม่ทราบความประสงค์นั้นมาก่อน เมื่อได้
 มาเห็นผู้ตายนอนตายอยู่ตรง และข้างรถนั้นแล้ว ก็น่าจะ
 จะมีความสงสัยต่อเหตุการณนั้นบ้างว่า เป็นเพราะเหตุใด
 จึงได้รับอันตรายแก่เฉพาะผู้ตองหาเท่านั้น คนอื่นเช่น
 ร.ศ.๒. พุ่ม บุรณะสมภพ ร.ศ.๓. บุญสม ประไพ และ
 ตำรวจคนขับซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้าใกล้ ๆ ผู้ตายทำไมไม่มีบาด
 เจ็บเลย เหตุไฉนจำเลยจึงเอาแต่เชื่อไปตามที่ พ.ศ.๒. หลวง
 พิชิตฯ และ ร.ศ.๒. พุ่ม บุรณะสมภพ บอกไปเสียหมด

คนร้ายไปทางไหนดูไม่สนใจกันนัก จึงไม่ได้คิดว่าใคร
ได้ออกกติดตามไปทางไหน และได้ถามว่าอย่างใดบ้าง
พฤติการณ์เหล่านี้ไม่สมกับเหตุผลที่ พ.ต.อ. หลวงพิชิตฯ
และจำเลยทุกคนเป็นนายตำรวจ มีหน้าที่ควบคุมผู้ต้อง
หาวะพึงปฏิบัติด้วย เหตุนี้จึงไม่มีเหตุผลน่าเชื่อถือ ดังที่
จำเลยทั้ง ๒ ยกขึ้นบ้าง

อย่างไรก็ดี ในชั้นมีการสอบสวน ผู้สอบสวน
ต้องการให้จำเลยแสดงความจริงว่าเรื่อง
นั้นเป็นอย่างไร จำเลยทั้ง ๒ ก็เพียงแต่แบ่งรับ
แบ่งสู้ ยอมให้การสันนิษฐานตามที่ผู้สอบสวน
ต้องการโดยมิได้ให้การกระจ่างชัดว่า ผู้ตายได้
ตายเพราะเหตุใดและใครทำแน่ เป็นแต่ตำรวจ
ที่ไปใช้หรือไม่ ศาลเห็นว่าถ้าจำเลยให้ความ
กระจ่างชัดจนเสีย ตามเหตุผลที่ควรจะทราบได้
ในวาระแรก เมื่อมีโอกาสจะให้ได้ก็น่าจะเป็น
ประโยชน์แก่จำเลยมาก เพื่อแสดงความจริง

ใจของจำเลยเอง แสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้ง ๒
 เป็นแค่ไปตัวย มีได้ทราบความประสงค์นั้นมา
 ก่อนเลย จะเปิดเผยเรื่องนั้นในคณหนักไม่
 เหมาะ ซึ่งในข้อนี้ก็น่าเห็นใจว่าเป็นความจำเป็น
 อยู่ ก็เมื่อคณะกรรมการไปสอบสวนเป็นเวลา
 ถึงคราวจะเปิดเผยได้แล้ว จำเลยไม่เปิดเผยให้
 ทราบ ทั้งๆ ที่มีเหตุอันควรจะทราบว่า เรื่อง
 จริงเป็นอย่างไร เช่นนี้จะให้ศาลเข้าใจจำเลย
 ทั้งที่จำเลยให้การอย่างไรได้ เหตุผลและพฤติ-
 การณ์ต่าง ๆ ดังกล่าว แสดงว่าจำเลยที่ ๑-๒
 ได้ทราบความประสงค์อยู่แล้วว่า ได้เอาผู้ต้องหา
 ไปเพื่ออะไร ข้อต่อสู้ของจำเลยจึงไม่มีน้ำหนัก
 หนักอ้างได้

ส่วนจำเลยที่ ๓-๔-๕ นั้น คงฟังได้ว่าจำเลย
 ทั้ง ๓ นี้ได้ไปตัวยในที่เกิดเหตุ แต่ต่อสู้ว่าไปตามคำสั่ง
 มิได้อยู่ในแกลมที่ผู้ต้องหาถูกยิง มิได้ใช้อาวุธกับขังผู้ต้องหา

หา ศาลได้ตรวจพิจารณาให้โดยตลอดแล้ว ได้ความว่า
ในขณะนั้น จำเลยทั้งสาม^๕ เป็นตัวรวจชั้นผู้น้อย มิได้
อยู่ในฐานะเช่นเดียวกันกับหลวงพิชิตฯ หรือจำเลย
ที่ ๑—๒

ตามคำให้การประจักษ์พยานโจทก์ ซึ่งให้การ
ตั้งกล่าวข้างต้น คงได้ความแต่เพียงว่า พ.ต.ท. สุรินทร์
วีระรัตน์ ได้เห็น ร.ต.ท. ธนู พุกใจดี จำเลยถือปืนยาว
แบบปืนกลห้อยอยู่ที่มือ ตรงหมู่คนที่อยู่ด้านหน้ารถคัน
ที่ควบคุมผู้ต้องหา^๖ พยานไม่ทราบว่าใครเป็นคนยิง
ผู้ตาย ส.ต.ท. เสาร์ ไทวิเศษ ก็ให้การว่าเมื่อเสียงปืน
ดังชุดแรก แล้วมองดูไปทางรถคันที่ควบคุมผู้ต้องหา
เห็นคน ๒ คนยืนอยู่ในท่าเตรียมยิง จำได้เป็น ร.ต.ท.
จรัส และ ร.ต.ท. ธนู จำเลย ต่อมาเสียงปืนดังรัวอีก
๑ ชุด ใครยิงจำไม่ได้ พยานไม่สังเกตว่าใครเป็นคนยิง
แต่เสียงปืนดังตรงที่จำเลยทั้งสองยืนอยู่ ส.ต.ท. เกียรติ-
ศักดิ์ พึ่งเที่ยง ให้การเพียงว่าขั้บรถที่ควบคุมผู้ต้องหาไป
เห็นรถคันนั้นมี นายสิบ และ พลตำรวจ หนึ่งไป ๒—๓ คน

แต่ไม่ทราบว่าใคร ส.ต.อ. สุธีร์ เปรมกมล ให้การ
 ว่า เมื่อมีเสียงปืนดังกล่าวแล้ว ได้หยุดรถตามที่ ร.ต.อ.
 พุฒ บุณยะสมภพ แล้วก็ลงจากรถได้เห็น พ.ต.อ. หลวง
 พิษิตฯ กับตำรวจ ๕-๕ คนเดินตามมา ตำรวจที่ตาม
 มานั้น นอกจากจำเลยที่ ๑-๒ แล้ว มี ส.ต.ต. แหนบ กับ
 อีก ๒-๓ คน จำไม่ได้ว่าใคร แล้วต่อมา ส.ต.อ. แหนบก็
 เป็นคนใช้ปืนกด ยิงผู้ต้องหาขณะนั่งอยู่ในรถ

ตามคำให้การประจักษ์พยานโจทก์ทั้งนี้ ศาลได้
 พิจารณาแล้ว ได้ให้ความประกอบกับคำให้การของ ร.ต.ท.
 แจ้ว จันทรงษ์ ซึ่งได้ให้การว่า เมื่อขับรถพา พล.ต.ท.
 หลวงแล้วพาลชน กับ พล.ต.ต. ชุนจันงรักษาไปอยู่ที่เกิด
 เหตุ พยานได้พบ ส.ต.ต. แหนบ ยืนอยู่ข้างท้ายรถคนที่ผู้
 ต้องหาถูกยิง เหตุนี้หลักฐานพยานโจทก์จึงได้ความชัด
 เพียง ส.ต.ต. แหนบ จำเลยคนเดียวว่าเป็นผู้ลงมือยิงผู้ต้อง
 หาตามที่มีผู้สั่งให้ทำการ ส่วน ร.ต.ท. จำรัส ร.ต.ท. ธนุ
 จันเลยได้ความแต่เพียงว่าอยู่ในกลุ่ม พ.ต.อ. หลวงพิษิตฯ
 กับพวกเท่านั้น ไม่ได้ความแน่ชัดว่าได้รับคำสั่งหรือขี

อาชญากรหนึ่งไปเพราะพยานไม่ยืนยัน หลักฐานเกี่ยวกับ
 จำเลยที่ ๓-๔ นี้ จึงไม่มั่นคงพอฟังได้ถนัด จึงสมควร
 ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้เป็นผลแก่จำเลยทั้ง ๒ นี้

ตามที่ได้อ่านวินิจฉัยมาข้างต้น ข้อเท็จจริง
 ฟังได้ว่า การตายของ ๔ อธิบดีรัฐมนตรีนี้ เนื่อง
 มาจากการเป็นนักการเมือง เป็นพรรคพวกคน
 สำคัญของฝ่ายกบฏ มีข้อหาว่าเป็นกบฏ ด้วยมี
 เหตุผลว่าจำเลยที่ ๑-๒-๕ ได้กระทำไปตาม
 ที่มีผู้ต้องการให้กระทำผิด มีฉะหนักถึงขั้นได้มี
 การ สอบ สวน ฟ้อง ร้อง ก่อน มีการ รัฐ ประหาร
 พ.ศ. ๒๕๐๑ แล้ว ทั้งมิได้ความว่าจำเลยผู้กระทำ
 การนั้น^{๕๗} สวาทกับผู้ตายทั้ง ๔ มาก่อน และเป็น
 คดีที่ได้เกิดขึ้นก่อนประกาศใช้ประมวล กฎหมาย
 อาญา ความผิดของจำเลยที่ ๑-๒-๕ จึงอยู่
 ในฐานะผู้รับใช้ให้กระทำผิด มิใช่ด้วยความ
 พยายาม ด้วยความพยายาม^{๕๘} หมาย หรือ
 ลักษณะพิเศษดังฟ้อง

ท่ามกลาง การ หนึ่ง หนึ่ง อย่างใจเต็ม ระทึก ของ
 จำเลย และบรรดาผู้สนใจเข้ามาฟังทั้งหลาย ศาล
 ได้อ่านคำพิพากษาศาลชั้นคดีในที่สุดว่า

อาศัยเหตุดังกล่าวนี้ จึงพร้อมกันพิพากษา
 ว่า พล.ต.จ. ผาด กุญจะสมิท พล.ต.จ. ทม จิตร-
 วิมล และ ส.ต.อ. แนบ นิมรัตน์ จำเลยที่ ๑—
 ๒—๕ มีความผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๙
 ให้วางโทษจำคุกจำเลยทั้ง ๓ คนนี้ไว้ตลอดชีวิต
 ส่วน ร.ต.ท. จำรัส ชัมละมัย และ ร.ต.ท. ธนุ-
 พุกดีใจ จำเลยที่ ๓—๔ หลักฐานคำพยานโจทก์
 ยังไม่มั่นคง จึงยกประโยชน์ให้เป็นผลดีแก่
 จำเลยทั้ง ๒ นี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
 ความอาญา มาตรา ๒๗๗ ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับ
 จำเลยทั้ง ๒ เสีย แต่เห็นควรให้ควบคุมตัวไว้
 ก่อนในระหว่างรอฟังคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์
 ที่โจทก์ขอให้ปรับโทษจำเลยที่ ๒ ต่อจากคดีศาล

จังหวัดชัยนาทนั้น คดีนั้นศาลจังหวัดชัยนาทยังไม่ไต่คดีสิน จึงให้ยกคำขอช้อนเสีย

เห็นว่า ผู้กระทำความผิด ก็ได้รับผลตอบแทนอย่างสาสมกับความหฤโหดของเขาแล้ว..... และการสังหารต่ออดีตรัฐมนตรี อันเป็นความมดมन्छ มาตลอดเวลานั้นยาวนาน ได้คลี่คลายมาสู่ความสว่าง เมื่อด่วนที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๐๒ รวมเป็นเวลา นับแต่ เกิดคดีนี้ถึง ๙ ปี.

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

อดีตรัฐมนตรีเตียง คีรีขันธ์
ผู้บงการพระคนลงองค์กับเผ่า

๔ บทที่ ๑

ข้างสด

ก่อนที่เหตุการณ์ทั้งหลาย อันหมายถึง
ถึงการฆ่าสังหารที่แสนสยอง จะเกิดขึ้นแก่
อดีตรัฐมนตรีเตียง คีรีขันธ์ กับพรรค
พวกประมาณ ๑ เดือน ———

ก่อนเที่ยงวันหนึ่ง นายโมรา
ณกลาง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนหนึ่ง
ยืนอยู่กับนายเตียง คีรีขันธ์ ที่บนสภาผู้
แทนราษฎร พล.ต.อ. เผ่า ศรียานนท์
อธิบดีกรมตำรวจ ผู้มีชื่อเสียงขจรจายไป
ทั่วโลกว่า “บุรุษเหล็กแห่งเอเชีย” เดิน

ผ่านมากันเดียว นายเตียงบอกว่ามีเรื่องจะพูดกับอธิบดี
เผ่าหน่อย นายโมราจึงถอยออกห่างเพื่อรักษามารยาท
นายเตียงก็เข้าไปพูดกับ พล.ต.อ. เผ่า สักประเดี๋ยวก็ขึ้น
เสียงดังโต้ตอบอธิบดีเผ่าว่า

“ท่านก็นับถือพระองค์หนึ่ง ผมก็นับถือพระองค์
หนึ่ง อย่างมากว่ากายพระองค์ของผมก็แล้วกัน”

พล.ต.อ. เผ่า ตอบว่า

“ไม่มีอะไรน่า เข้าใจนักดีแล้ว”

จากนั้นต่างคนต่างผลະจากกัน ——

ความจริงแล้วการที่นายเตียงกล้าพูดกับ พล.ต.อ.
เผ่า ผู้เรืองอำนาจครั้งนั้น ก็เนื่องจากเวลาอภิปรายได้มีการ
พูดขัดใจกันระหว่างนายเตียงกับ พล.ต.อ. เผ่านั่นเอง
นายเตียงเป็นคนที่ไม่เสียดายที่พูด จน พล.ต.อ. เผ่า อค
รทนไม่ไหวไม่ไหวถึงกับชี้หน้าว่า

“นี่ความเห็นของหลวงประดิษฐนี่!”

คำว่า “หลวงประดิษฐ” หมายถึงหลวงประดิษฐ-
มุนีธรรม หรือนายปรีดี พนมยงค์ ผู้ซึ่งเป็นพระของ

นายเตยง ตีรขันธ์ คนเสียงแข็งนั่นเอง ส่วน "พระ"
ของ พล.ต.อ. เผ่า ที่นายเตยงเอ่ยถึงนั่นก็คือ จอมพล ป.
พิบูลสงคราม

ถูกแล้ว มันเป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน สำหรับ
คนที่ยังตกอยู่ใต้อำนาจกิเลส โดยเฉพาะผู้มีอำนาจแล้ว
หากมีใครมามีเสียงแข็งกับตนเช่นนั้น ย่อมไม่พอใจ และ...
มันก็เป็นเรื่องแน่นอนเหลือเกินสำหรับผู้เรื่องอำนาจอย่าง
พล.ต.อ. เผ่า ศรียานนท์ จะต้องจัดการกับนายเตยง ตีริ-
ขันธ์ ผู้มีเสียงแข็งขัดคอโต้แย้งกับตนเช่นนั้น.....

วันเวลาได้ผ่านไป...ผ่านไป...จนกระทั่ง.....

๑๒ ธันวาคม ๒๔๙๕

ตอนเช้า นายเตยง ตีรขันธ์ ไปประชุมที่สภาผู้-
แทนราษฎร อยู่จน เที่ยง จึง กลับมาเยี่ยม นางนิตย ภรรยา
ของเขาซึ่งป่วยอยู่ที่บ้านแพทย์ตุลิต สีแยกราชวัตร แล้ว
ต่อมาบ่ายสองโมงได้ไปประชุมกรรมการนิติบัญญัติที่บ้าน
มนังคศิลา

เมื่อการประชุมผ่านไปได้สักหนึ่งชั่วโมง ก็มีตำรวจรับใช้อยู่ที่บ้านมิ่งคติตามมาตามนายเตียง ออกไปจากที่ประชุมสักครู่หนึ่งจึงกลับเข้ามา

นายโมรา ณ ลาดง เพื่อนร่วมประชุมซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ ถามขึ้นว่า

“ใครมาตาม ไปทำอะไร”

“ตำรวจมาตามที่สันติบาล” นายเตียงตอบ

“ทำไมยังไม่ไปล่ะ?” นายโมราถามต่อไป

“เดี๋ยวเลิกแล้วค่อยไป” นายเตียงว่า พอดี—

มีนายตำรวจมาตามตัวนายเตียงอีก ขณะที่นายเตียงลุกออกไป เขาได้เรียกนายพันธ์ อินทวงศ์ออกไปพบที่ห้องนำของห้องประชุม แล้วบอกว่า

“ตำรวจมาตามอ้าวไปสอบสวนแล้ว”

“ในรึไหนอะไร?” นายพันธ์ย้อนถาม “เป็นพยานหรือผู้ต้องหา”

“เขาบอกว่าเป็นพยาน” นายเตียงตอบเสียงอ่อย

“ให้ลอบบอกพวกเราให้รับรู้ไว้ด้วย และคอยสังเกตความ

“อย่าไปตามเลย บางทีคุณเผ่าอาจจะใช้นายเตียง
ไปทำอะไรเป็นการภายในก็ได้”

ทั้งนี้ นายโมรากับพรรคพวกจึงไม่ได้ตาม พล.
ท.อ. เผ่า คงเก็บเรื่องนายเตียงหายนั้นให้คุกรุ่นอยู่ในอก
ต่อมาอีก กระทั่ง —

วันที่ ๑๕ ธันวาคม (หลังจากนายเตียงหายไป
๓ วัน) ตอนปลายวันนั้น ขณะที่นายโมรากับนายพันธ์
นั่งรับประทานอาหารกันอยู่ที่สโมสรสภา พอที่ พล.ท.อ.
เผ่า เดินเข้ามา และชี้มือถามคนทั้งสองว่า

“พวกเธอเอาเตียงไปไว้ที่ไหน?”

นายพันธ์กับนายโมราไม่ตอบในทันที ทั้งสอง
เชิญให้ พล.ท.อ. เผ่า นั่งแล้วเล่าเรื่องราวที่นายเตียงไป
และสั่งความไว้ ครั้นแล้วจึงย้อนถามว่า

“ท่านเอาเตียงไปเก็บแล้วไซ้ไหมเล่า?”

“ไม่รู้เรื่อง” พล.ท.อ. เผ่า ตอบ พร้อมทั้งยังได้
บอกว่า ตนได้ช่วยเหลือนายเตียงไว้มาก ภรรยา นาย

เตยงก็เปนญาติกัน “อ้าวจะเก็บเขาไต้ยงใจ” เผ่าเน้นใน
ที่สุต

วันรุ่งขึ้น ๑๖ ธันวาคม ๒๔๙๕ —

ตอนบ่ายวันนั้นมีการประชุมกรรมการนิติบัญญัติ
ที่บ้านมนังคศิลาอีกครึ่งหนึ่ง และครึ่ง พ.ต.อ. เผ่า ไต้
แถลงต่อที่ประชุมมีใจความว่า

“นายเตยงทรยศต่ออุดมคติ ทรยศต่อ
พรรคพวกที่ได้ให้ไว้ต่อกัน นายเตยงเป็นคอม-
มิวนิสต์ ได้หลบหนีออกนอกประเทศทางเมือง
กาญจน์ ไปอยู่อยู่ที่วิกตอเรียปอยต์ประเทศพม่า
แล้ว —”

และกล่าวในที่สุตว่า

“ตำรวจได้รัถมาจากเมืองกาญจน์ ๓ คัน
เป็นรถของนายเตยง นายเล็ก และนายชาญ”

จากนั้น —

หนังสือพิมพ์ที่เป็นกระบอกเสียงของรัฐบาลสมัย

นั้น ก็พากันลงข่าวพาดพิวกันครึกโครมถึงกาละหนี่ของ นายเตียงกับพวก และต่อมาก็มีข่าวว่านายเตียงไปเข้ากับ คอมมิวนิสต์ อยู่ในเวียดนามบ้าง ลาวบ้าง พร้อมกับ ลงรูปถ่ายร่วมกับโฮจิมินห์ ประมุขคอมมิวนิสต์เวียดนาม เหนือกว่า

มันช่างเป็นข่าวที่น่าสนใจอะไรเช่นนั้น

ส่วนทางครอบครัวว่านายเตียงรวมทั้งนายเล็กและ นายชาญผู้หายไปต่างก็ลึกลับพิงข่าวของบุคคล ทั้งสาม ตลอดจน รวมทั้งติดต่อสอบถามตามพวกที่เดินทางไป ประเทศจีนบ้าง พม่าบ้างอยู่เนื่อง ๆ พร้อมทั้งส่งคนออกไปสืบหา ก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดได้พบปะกันทั้งสามเลย

ตกลงว่า —

นายเตียง ศิริขันธ์ และอีกสองคนหายเข้ากลีบเมฆไปเสียแล้ว

ก่อนที่จะเล่าเรื่องต่อไป ใครขอย้อนกล่าวถึง นายเล็กและนายชาญผู้เกี่ยวข้องกับนายเตียงนัสกเล็กน้อย

นายเล็กกับนายชาภูมิมีนามสกุลว่า "บุญนาค" ด้วยกันทั้งสองคน เดิมทีเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐ ทั้งสองกับน้องชายอีกคนนามว่า นายน้อย บุญนาค ได้ทำงานอยู่ด้วยกันที่โรงหนังเฉลิมกรุง โดยเป็นคนฉายหนัง จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๔๘๕ วันหนึ่งพากันนั่งรถยนต์ขับไปตามถนนที่มีน้ำฝนตกซังท่วมถนน เผอิญสวนกับรถของจอมพล ป. พิบูลสงคราม น้ำแตกกระจ่ายเข้าไปในรถทั้งสองฝ่าย นายน้อยร้องเฮ้ย! แล้วพากันส่งเสียงหัวเราะเฮฮากันตามประสาหนุ่ม โดยไม่รู้ว่า เป็นรถของใคร

ทันใดนั้น ก็มีรถตำรวจไล่หลังมาเรียกให้หยุดปรากฏว่าเป็นรถของขุนจำนงรักษา เข้ามาทักว่า

“ทำไมจึงแสดงกิริยาอย่างนี้?”

แล้วขอกุไปขี้ขี้ แต่คนขับไม่ได้เอาใบขับขี่ติดไปด้วย จึงถูกนำตัวไปสถานีตำรวจนางเลิ้ง ต่อจากนั้นก็นำไปยังที่ประชุมคตเชวีรัฐมนตรี สักครู่หนึ่ง.....

จอมพล ป. พิบูลสงคราม ก็ออกมาถามว่า

“ทำไมแสดงกิริยาเช่นนั้น ^๕รู้ใหม่ว่าเป็นผู้บังคับบัญชา ?”

“ไม่ทราบครับ” โซเฟอร์ตอบ

เท่านั้นเอง จอมพล ป. พิบูลสงคราม ก็ถอดเสื้อออกทำซก เมื่อโซเฟอร์ไม่ยอมซกด้วยผู้ยิ่งใหญ่จึงสวมเสื้อแล้วส่งให้ตำรวจนำไปยังที่สถานีตำรวจนางเลิ้ง ซึ่ง ^๕อยู่คนหนึ่งจึงปล่อยตัวไป

๕ รุ่งบน

พล.ต.อ. เผ่า ^๕ในฐานะเป็นผู้อำนวยการสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ได้มีคำสั่งให้ไล่นายชาวนายเล็ก นายน้อย พร้อมทั้ง ^๕คนที่มีนามสกุล “บุญมาก” ที่ทำงานอยู่ในโรงหนังเฉลิมกรุงออกหมด

เมื่อถูกออกจากรางานดังนั้น นายชาวนายเล็ก และพี่น้องอีกสองคนก็พากันไปอัดเสียงภาพยนตร์ และได้รู้จักสนิทสนมกับนายปรีดี พนมยงค์ กระทั่งเกิดสงครามโลกครั้งที่

ที่สอง ทั้งสามได้ร่วมงานเสรีไทย ซึ่งในขณะนั้นมีนาย
 เตียง ศิริพนธ์ รวมอยู่ด้วย โดยรู้จักสนิทสนมกันอีก

ครั้นสงครามโลกสงบ นายชาญได้รับแต่งตั้งเป็น
 สมาชิกวุฒิสภา และได้สัมปทานป่าไม้ที่หัวหินได้ ๒ ปี
 ก็เกิดรัฐประหาร จอมพล ป. พิบูลสงคราม กลับมาเป็น
 นายกรัฐมนตรีอีก พล.ต.อ. เผ่า เป็นรองอธิบดีกรม
 ท้าววจ

ตอนที่ จอมพล ป. พิบูลสงคราม กับ พล.ต.อ.
 เผ่า กลับมาเรื่องอำนาจอีกนั่นเอง นายชาญต้องถูกเลิก
 สัมปทานป่าไม้ แล้วหันมาดำเนินอาชีพเดิม คืออดีตเสียด
 ภาพยนต์ กิจการของนายชาญเจริญก้าวหน้ามาก นาย
 เตียง ศิริพนธ์ ได้มาติดต่อกับนายชาญพร้อมทั้งได้ส่งนาย
 ผ่อง เขียววิจิตร มาร่วมงานกับนายชาญด้วย

แต่... แม้ นายชาญจะได้หลีกเลี่ยงทางมาดำเนินอาชีพ
 สุจริตดังนี้ ก็ยังมีวายถูกกลั่นแกล้งจากฝ่ายผู้เรืองอำนาจ
 ทุกครั้ง ที่มีการกบฏ หรือ เหตุการณ์ผันผวนทางการเมือง
 นายชาญกับนายเล็กจะต้องถูกจับด้วย แต่แล้วเมื่อหา

หลักฐานแม้ตัวไม่ได้ ทำรวจก็จำต้องปล่อยตัวไป

ครั้นวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๔๙๕ ได้
เกิดกบฏขึ้นอีก นายชาญ นายเล็กได้ถูกจับตัว
มาสอบสวน และคราวนี้มีนายผ่อง เขียววิจิตร
ร่วมไปด้วย ทั้งสามถูกจับตัวไปที่สันติบาลเมื่อ
วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๔๙๕ แล้วจากนั้นก็หาย
เงียบไปโดยไม่มีใครทราบข่าวคราวอีกเลย
กระทั่ง — —

วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๔๙๕ พล.ท.อ. เผ่า ได้
แถลงในที่ประชุมว่ามีตำรวจพบรถของคนทั้งสาม พร้อม
ทั้งของนายเตียง ศิริขันธ์ ที่เมืองกาญจน์ตั้งกล่าวแล้ว
คราวนี้ เรามาถึงปัญหาที่ว่า — —

นายเตียง ศิริขันธ์ กับนายชาญ และคนอื่น ๆ ที่
กล่าวมานั้น หายไปไหน ?

ตามทางสืบสวนปรากฏว่า — —

นายเตียง ศิริขันธ์ และนายชาญ นายเล็ก นาย
ผ่องกับคนขับรถของนายเตียงอีกคนหนึ่งคือ นายสง่า

ประจักษ์วงศ์ ได้ถูกนำตัวไป "เก็บ" ในวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๔๙๕ นั้นเอง ณ บ้านหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่เลยสถานีตำรวจพระโขนงไปประมาณ ๓ เส้นไฟฟ้า

นายชาญ นายเล็ก นายผ่อง ซึ่งถูกจับตัวไปก่อน ได้ถูกนำตัวจากสันติบาลมุ่งตรงไปยังบ้านหลังดังกล่าวนั้น พอถึงก็ให้นายชาญเข้าไปในห้องรับแขกก่อนเพื่อน และมีบุรุษล่าม ๓ คน คอยต้อนรับโดยทำการปล้ำให้เชือกรัดคอนายชาญจนกับคนสนใจแล้ว ลากเข้าไปเก็บในห้องอีกห้องหนึ่ง ต่อจากนั้นก็พานายเล็ก นายผ่อง เข้าไปจัดการโดยทำนองเดียวกันตามลำดับ

คราวนี้ — ถึงวาระสุดท้ายของนายเตยง ศิริขันธ์ อดีตครูมนตรีเตยงเชียงละ — นายเตยงถูกพาตัวมาถึงพร้อมกับนายสง่า ประจักษ์วงศ์ คนขับรถ แต่นายสง่าถูกบอกให้รออยู่ข้างนอก คงให้นายเตยงเข้าไปคนเดียวก่อน

พอเข้าไปถึง โดยมีรอฆ่าเหล่าเพชรฆาตใจโหด ทั้งสามก็ตรงเข้าจับตัวล็อกคอนายเตยงไว้ แล้วเอาเชือก

รัศคองจนนายเตียงสันลมพับไปคามือในเวลา ๕ นาที
ต่อมา

และ — จากนั้นนายสง่าก็พบจุดจบโดยทำนอง
เดียวกับอีกคนหนึ่ง รวมเป็น ๕ คนพอดี

ภายหลังที่ส่ง วิญญาณ คน ทั้งห้าไป เมืองผี แล้ว
เหล่าเพชรฆาต ก็ช่วยกันเอา เสื่อกกห่อร่างคน ทั้งห้าแบก
ขึ้นใส่รถจี๊ปขับมุ่งตรงไปยังป่ากาญจนบุรี พอไปถึงหลุม
ที่เตรียมไว้ก็จัดแจงเอาศพทั้งห้าลงวางบนกองฟืน เท
น้ำมันราดแล้วจุดไฟโดยไม่รีรอ

ศพ ทั้งห้า ถูก ย่าง สด มอดไหม้ ไป ที่ป่าเมือง
กาญจน์ในคืนวันนั้น ! !

๘
บทที่ ๒

จากบัลลังก์สถิตยุดิทราม

ภายหลังที่ พล.ต.อ. เผ่า ศรียาน
นนท์ ได้ตกลงในที่ประชุมว่า นายเตียง
ศิริจันทร์ หนีไปเข้าคอมมิวนิสต์ ตั้งแต่
วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๔๙๕ นั้นแล้ว ชาว
ของนายเตียง ดูเหมือนจะถูกหนังสือ
พิมพ์นำมาเสนอว่าอยู่ที่ไหนที่นั่นดังกล่าว
แล้ว— อีกไม่นานก็หายเงียบไป

จนกระทั่ง —

พ.ศ. ๒๕๐๐ คณะทหารได้ทำการ
ปฏิวัติยึดอำนาจรัฐบาลจอมพลป. พิบูล-

สงคราม แล้ว เรื่องทั้งหลายจึงได้ถูกรอพันขึ้นมา โดย
อธิบดีกรมตำรวจคนใหม่ ใต้แต่งตั้งให้ พล.ต.จ. ฉัตร
หนุณภักดิ์ เป็นกรรมการควบคุมการสอบสวน พร้อม
ตัวอำนวยการอีกหลายนาย เป็นผู้ทำการสอบสวนอย่าง
เคร่งเครียด และได้ทำการจับกุมผู้ต้องหาถึง ๑๕ คน
คือ :—

พล.ต.จ. รัตน์ วิวัฒนมหาตม์, พ.ต.อ. วิจิต รัตน
ภาณุ, พ.ต.ท. ศิริชัย กระจำวงศ์, พ.ต.ต. กมล ชโน-
วรรณ, พ.ต.ต. สุนนท์ เอกะโรหิต, พ.ต.ต. กระแส
อุณหสุวรรณ, ร.ต.อ. อธิพิล เกรือโย, ร.ต.ท. พัน
สาทรปรุ่ง, ร.ต.ต. มรกต มัลลิกมาลัย, ส.ต.อ. แพบ
นิมรัตน์, ส.ต.อ. ระวี เขียรนันท์, ส.ต.ท. ชุมพล ปรี-
แย้ม, ส.ต.ต. ศาสตร์ ภาษิตานนท์, ส.ต.ต. เฉลย สุข-
สวัสดิ์, ส.ต.ต. เจริญ ไทรสาเกตุ ทั้งหมดล้วนแต่เป็น
ตำรวจยุคก่อนวันผยองหงน

การสืบสวนและดำเนินคดีได้ดำเนินมาจนถึงวันที่
๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๒ ศาลอาญาได้อ่านคำพิพากษาคัดสิน

คดี ตั้งมีข้อความต่อไปนี้.

คดี โจทก์ฟ้องว่า.....

เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ เวลากลางวันและกลางคืน หลังเที่ยงต่อเนื่องกัน จำเลยทั้ง ๑๕ คน ในคดีนี้ ได้กระทำความผิดต่อกฎหมาย กล่าวคือ จำเลยทุกคน กับพวกที่หลบหนี ยังจับตัวไม่ได้อีกหลายคน ได้สมคบ ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน ใช้อำนาจด้วยกำลังกายทำร้ายลือคอคอและใช้เชือกรัดคอนายชาญ บุนนาค, นายเล็ก บุนนาค, นายผ่อง เขียววิจิตร, นายเตยง ศิริพันธ์, นายสง่า ประจักษ์วงศ์ โดยเจตนาฆ่าบุคคลทั้ง ๕ คนที่ระบุชื่อมาแล้วให้ถึงแก่ความตาย และบุคคลทั้ง ๕ คน ได้ถึงแก่ความตาย ด้วยการกระทำที่จำเลยกับพวกสมคบ ร่วมกัน สมดังเจตนาของจำเลยกับพวก ในวันเดียวกันนั้นเอง ทั้งจำเลยกับพวกได้กระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และโดยพยายามด้วยความพยายามาหมาย ทั้งเป็นการกระทำโดยทรมาน โดยกระทำทารุณโหดร้าย หรือแสดง

ความทุกข์แก่ผู้ตายทั้ง ๕ คน ให้ได้รับความลำบากอย่างสาหัส และเมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ เวลา กลางคืนหลังเที่ยง ต่อเนื่องกับวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ เวลา กลางคืนก่อนเที่ยง โดยเหตุที่จำเลยกับพวกเจตนาฆ่าบุคคลทั้ง ๕ คนตั้งกล่าวข้างต้น ซึ่งได้ไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว จำเลยกับพวกได้สมคบร่วมด้วยกันเผาทำลายศพทั้ง ๕ คนนั้นเสีย ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถจะทำการชันสูตรพลิกศพได้ตามกฎหมาย

เหตุเกิดที่ตำบลบางจาก อำเภอพระไวยง ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร และเกี่ยวพันกับตำบลแก่งเสี้ยน อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

ขอให้ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ มาตรา ๖๓, ๖๔, ๒๔๙, ๒๕๐, ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๘, ๒๘๙, ๘๓, ๘๔ และนับโทษจำเลยติดต่อกับคดีก่อนนั้นด้วย

จำเลยทั้ง ๑๕ คน ในคดีนี้ได้ยื่นคำให้การปฏิเสธตอกันว่า มิได้กระทำความผิดดังโจทก์กล่าวหาในฟ้องทุกประการ ขอให้ศาลพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์ปล่อยตัวจำเลยพ้นข้อหาไป

ทางพิจารณาได้ความว่า นายเตียง สิริขันธ์ ได้เป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๐ และต่อ ๆ มา ทุกครั้งที่มีการเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร นายเตียง สิริขันธ์ ก็ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรตลอดมา

ตามหลักฐานสำนวนการสอบสวนคดีกบฏ ๑๐ พ.ย. นายเตียง, นายชาญ กับพวกที่หายไป ไม่มีใครตกเป็นผู้ต้องหาในคดีกบฏนั้น

พยานที่พนักงานสอบสวนเรียกมาทำการสอบสวนคงได้ความว่า ตั้งแต่ นายเตียง นายสง่า นายชาญ นายเล็ก นายผ่องหายไปแล้ว ภริยาและผู้ที่ชอบพอใกล้ชิดไม่เคยได้รับข่าวคราวว่า บุคคลเหล่านี้ ไป อยู่ที่ไหนเลย

และตามรายงานของทางราชการที่ส่งข่าวว่า พบนายเตียง
อยู่ที่นั่นที่นั่นก็ ไม่เป็นความจริง

ผู้แทนราษฎรได้เคยตั้งกระทู้ถามในสภาผู้แทน
ราษฎรถึงการหายของนายเตียง รัฐบาลในสมัยนั้นแถลง
ตอบว่า นายเตียงยังมีชีวิตอยู่แต่ได้หลบหนีออกนอก
ประเทศ พนักงานสอบสวนได้เรียกนายลิวละล่อง นาย
สวิซซ์ ซึ่งเคยเดินทางไปจีนแดงมา และพันโท พโยม
จุฬานนท์ ซึ่งเคยหลบหนีภัยการเมืองไปอยู่ในพม่ามา
สอบสวน บุคคลดังกล่าวให้การว่าไม่เคยได้ข่าวหรือพบ
นายเตียงเลย

ในระหว่างทำการสอบสวนอยู่นั้น พล.ต.จ.อัคนี
ยิ่งกมล กรรมการสอบสวนคดียิงนายอารีย์ นักหนังสือ
พิมพ์ได้มาแจ้งกับ พล.ต.ต. ฉัตร หนุณภักดิ์ว่า มีพยาน
ทางเมืองกาญจน์รู้เห็นคดีนี้ โดยในการสอบสวนพยาน
ในคดียิงนายอารีย์นั้น พล.ต.จ. อัคนี ได้ถามว่ารู้เห็น
เกี่ยวกับเรื่องนายเตียงบ้างหรือไม่ พยานจึงบอกว่ารู้เห็น
พล.ต.จ. ฉัตร ได้เรียกพยานนั้นมาสอบถามทีละคน คือ

ส.ต.ต. สุวรรณ บ่อผล, พลตำรวจจำเป็นร จิตรเที่ยง
และพลตำรวจบุญช่วย บุญปลุก พยานเล่าให้ฟังว่า.....

ในตอนกลางวันได้มีการชุดหลุมไว้
ก่อน แล้วจึงนำห่อศพ ๕ ห่อ ไปเผาในเวลา
กลางคืน เผาแล้วเอาดินกลบไว้ในหลุม ตอน
กลางวันที่ไปชุดหลุมมี พ.ต.ต. ประชา พน-
วิวัฒน์ พ.ต.ต. ประดับ ธีระเกาศัลย์ไป ที่บ้าน
พ.ต.ต. ศิริชัย กระจำวงศ์ ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้
กำกับการตำรวจภูธร จังหวัดกาญจนบุรี แล้ว
พ.ต.ต. ประดับ กับตำรวจเมืองกาญจน์ ไปชุด
หลุมเตรียมไว้ พ.ต.ต. ประชาไม่ได้ไปด้วย

เมื่อได้ความจากพยานทั้งสามคนนั้นแล้ว พ.ต.อ.
อุดม เถารบบุตร ได้เรียก พ.ต.ต. ประดับ มาสอบสวน
ซึ่งทำให้ได้ทราบว่า มี ส.ต.ต. สมพงษ์ กรพาดิษฐ์ รู้เรื่อง
อีกคนหนึ่ง ระหว่างนั้น พ.ต.ต. สมพงษ์ กรพาดิษฐ์
ต้องโทษอยู่ในเรือนจำบางขวาง ในความผิดฐานฆ่าคน

สุวิชัย พุ่มชูศรี ส.ต.ท. สมพงษ์ ได้ให้จำสิบเอกสวน
สว่างภพ พี่เขยมาติดต่อกับ ร.ต.ท. บุญช่วย ภูยีนติ ซึ่ง
เป็นพี่เขย อีกคนหนึ่งให้เรียนอธิบดีกรมตำรวจว่าเขาจะ
เปิดเผยคดีเรื่องนายเตียง ศิริขันธ์ และนายพร มลิทอง
ถูกฆ่าตาย ขณะนั้น ร.ต.ท. บุญช่วย ภูยีนติ สังกัดกอง
พลานามัยกรมตำรวจ และพักอยู่ที่บ้านอธิบดีกรมตำรวจ
พล.ต.อ. ไสว ไสวแสนยากร โดย ส.ต.ท. สมพงษ์ เป็น
คนขับรถของ พ.ต.อ. อรรณพ พุกประยูร และได้เห็น
เหตุการณ์ วันรุ่งขึ้น ร.ต.ท. บุญช่วย จึงไปหา ส.ต.ท.
สมพงษ์ที่เรือนจำ ส.ต.ท. สมพงษ์ ได้เล่าเรื่องให้ฟัง
ส.ต.ท. สมพงษ์ รู้ข่าวว่าพนักงานสอบสวนกำลังทำการ
สอบสวนคดีเรื่องนายเตียงอยู่ และกลัวจะมีความผิดร่วม
ด้วย ร.ต.ท. บุญช่วยได้นำความมาชี้แจงต่ออธิบดีกรม
ตำรวจ อธิบดีกรมตำรวจสั่งให้ ไปแจ้งแก่ พล.ต.จ. ฉัตร
หนูนุกัถิ พล.ต.จ. ฉัตร หนูนุกัถิ สั่งให้ ร.ต.ท. บุญ
ช่วย ไปหา พ.ต.อ. อุดม เศรษฐบุตร ผู้สอบสวนที่วังปาร
วสุทวัน ต่อมา พ.ต.จ. ฉัตร หนูนุกัถิ และ พ.ต.อ.

อุดม เคารบบุตร ก็ได้ไปทำการสอบสวน ส.ต.ต.สมพงษ์
ที่เรือนจำบางขวาง

ข้อเท็จจริงใจที่ก็นำสืบพยานผู้เห็นเกี่ยวข้องกับ
เรื่องนี้ พยานให้การมีใจความว่า ส.ต.ต. สมพงษ์ กร-
พาณิชย์ มีหน้าที่ขับรถยนต์ประจำตัว พ.ต.อ. อรรถนพ
ทุกประยูร ยศขณะนั้นเป็น พ.ต.ต. โนปลายปี พ.ศ.๒๔๙๕
เป็นผู้กำกับกองตำรวจสันติบาล ส.ต.ต. สมพงษ์ พักอยู่ที่
บ้านกับ พ.ต.อ. อรรถนพ พ.ต.อ. อรรถนพ ทำงานอยู่ที่
สันติบาลบ้าง ไปทำงานที่กรมประมวลราชการแผ่นดิน
บ้าง พ.ต.อ. อรรถนพ เป็นกรรมการสอบสวนคดี
กบฏ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๔๙๕ ด้วย ขณะเดียวกันนั้น
พ.ต.ต. ประคับ ธีระเกาศัลย์ ยังเป็นนายร้อยตำรวจโท
ประจำการอยู่กองตรวจตำรวจนครบาล มีที่ทำงานอยู่
กองปราบสามยอด มี พล.ต.ต. เขื่อน ประภาวัตร เป็น
หัวหน้า พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ วิเศษภักดิ์ พ.ต.อ. อรรถนพ
ทุกประยูร เป็นรอง พ.ต.ต. ประคับ เป็นผู้ช่วยกรรมการ
การสอบสวนคดีกบฏ ๑๐ พ.ย. ๒๔๙๕

วันใดพยายามจำไม่ได้แน่ ระหว่างที่มีงานฉลอง
 รัฐธรรมนุญเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ ส.ท.ต. สมพงษ์
 ขับรถยนต์มากับ พ.ต.อ. อรรณพ ไปที่บ้าน พล.ต.จ. รัตน์
 จำเลขที่ ๑ ซึ่งอยู่ในกองตำรวจสันติบาล เป็นเรือนไม้
 ลอยชน พ.ต.อ. อรรณพ ลงจากรถยนต์เข้าไปในห้อง
 รับแขก ขณะนั้นมีรถยนต์จอดอยู่ก่อนสองคัน เป็นรถ
 เก๋งยี่ห้อเอมียีสี่ประตูคันหนึ่ง สีอะไรพยายามจำไม่ได้ อีก
 คันหนึ่งจะเป็นรถยี่ห้ออะไร สีอะไรก็จำไม่ได้ ในห้องรับ
 แขก มีนายชาญ บุณนาค กับชายอีก ๒-๓ คน ส.ท.ต.
 สมพงษ์ไม่รู้จุกอยู่ด้วย

ส.ท.ต. สมพงษ์ ได้ยิน พ.ต.อ. อรรณพ โต้เถียง
 กับนายชาญ โดย พ.ต.อ. อรรณพ ว่า นายชาญเป็นคอมมู-
 นิสต์ แต่ นายชาญเถียงว่าไม่ได้เป็น เเถียงกันประมาณ
 ๑๕ นาที พ.ต.อ. อรรณพ ก็ออกมาขึ้นรถบอกให้ ส.ท.ต.
 สมพงษ์ ขับไป โดยบอกให้ขับรถผ่านบ้านเม่งคศิลาแล้ว
 ให้เลี้ยวกลับไปวังป่ารุสกวั้น ถึงวังป่ารุสกวั้น พ.ต.อ.
 อรรณพขึ้นไปบนตึกนานราว ๑๐ นาที ก็กลับลงมาส่งกระ-

ภายหลังข้อความถึงผู้กำกับการตำรวจจังหวัดกาญจนบุรีมีใจ
 ความว่า “ ศาสตราจารย์เตรียมพร้อมไว้ ” ให้ ส.ต.ต. สมพงษ์
 เอาไปส่งโทรเลขที่แผนกสื่อสารอยู่ในวังปารุสกน์นั่นเอง ส่ง
 โทรเลขแล้วก็ขับรถพา พ.ต.อ. อรรถนพ ไปตามถนนสาย
 ปากน้ำตามที่ พ.ต.อ. อรรถนพ สั่ง พอเลยสถานีตำรวจ
 พระโขนงไป ๓ ระยะเสาไฟฟ้า พ.ต.อ. อรรถนพ ก็สั่งให้
 เลี้ยวรถเข้าไปที่บ้านหลังหนึ่งทางขวามือ ขณะนั้นไม่มี
 บ้านของใครอยู่ใกล้เคียงบ้านหลังนี้ บ้านหลังนี้เป็น
 เรือนไม้สองชั้น เวลานั้นประมาณบ่ายสองโมง มี พ.ต.อ.
 พุฒ บูรณสมภพ พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ วิเศษภักดี พ.ต.อ.
 วิเชียร รัตนภานุ พ.ต.ต. กมล ชโนวารณ และยังมี
 ตำรวจแต่งตัวนอกเครื่องแบบอีก ๓-๔ คน ยืนอยู่ใน
 บริเวณบ้านนั้น อยู่ทางหน้าบ้านข้าง ทางข้าง ๆ บ้าน
 ข้าง ไปถึงนานประมาณ ๓๐ นาทีก็เห็นตำรวจตระเวน
 ยศไม่เกิน ร.ต.อ. กัม ร.ต.ท. พิเชิต นามสกุลพยานจำไม่
 ได้ นำนายชาญ บุณนาค เดินเข้ามาในบ้านแล้วพาไปเข้า
 ประตูห้องรับแขก ซึ่งมี ส.ต.ท. ตำรวจ ๑ ส.ต.ท. จรัญหรือ

โยง ร.ท.อ. อธิธิพล เกื้อโย จำเลยอยู่ในนั้น พอ นาย
 ชาญเข้าไปบุคคลตั้งกล่าว กับผู้ที่นำเข้าไป ได้ทำการปล้ำ
 นายชาญ มีเสียงคนล้มดังตึงตึงแล้วก็ห้ามนายชาญเข้าไป
 ไว้อีกห้องหนึ่ง แล้วสารวัตรประสงค์ ร.ต.ท. พิชิต ก็ออก
 ไปที่ พ.ต.อ. อรรถนพ ซึ่งขณะทำการกอดปล้ำนั้น ยืนอยู่
 กับ พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ พ.ต.อ. พุฒ และ พ.ต.อ. วิจิต ก็
 นำชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งพยานเห็นยืนอยู่กับนายชาญที่บ้าน
 พล.ต.จ. รัตน์จำเลยเข้าไปในห้องรับแขก และมีการปล้ำ
 ปล้ำอย่างเดียวกัน โดยบุคคลชุดเดิม เสร็จแล้ว ร.ต.ท.
 พิชิต สารวัตรประสงค์ก็ออกมายืนข้างนอก อีก ๒๐ นาที
 ก่อมาก็ให้นำชายอีกคนหนึ่งเข้าใจว่าเป็นคนที่เห็นอยู่กับนาย
 ชาญที่บ้าน พล.ต.จ. รัตน์เหมือนกันเข้า แล้วเสียงปล้ำกัน
 ดังตึงในห้องรับแขกอีก เงียบเสียงแล้ว ร.ต.ท. พิชิต
 สารวัตรประสงค์ก็ออกมาข้างนอก พ.ต.อ. อรรถนพ จึง
 เรียก ส.ต.ต. สมพงษ์ เอารคไปรับและให้ขับไปที่สันติบาล
 ไปที่บ้าน พล.ต.จ. รัตน์ ไปถึงเวลาบ่าย ๔ โมง ก่อนนั้น
 พ.ต.ต. ประคัม อยู่ที่สโมสรนายตำรวจ พ.ต.ต. ประชา

พุนวิวัฒน์ มาชวนให้ไปที่บ้าน พล.ต.จ. รัตน์ เพื่อพบ
กับ พ.ต.อ. อรรถพล ทั้งสองคนเดินเข้าทางหลังบ้านไป
นั่งอยู่ที่ระเบียงเรือนคนใช้อยู่ที่ศตวรรษนอกของเรือนใหญ่
มองเห็น พ.ต.อ. อรรถพล นั่งอยู่กับ นายเตียง คิริขันธ์
ในห้องรับแขก เสียง พ.ต.อ. อรรถพล ทว่านายเตียง
ดำเนินการเป็นคอมมิวนิสต์ นายเตียงปฏิเสธว่าไม่ได้เป็น
พูดกันอยู่ประมาณ ๑๐ นาที พ.ต.อ. อรรถพล ก็ออกมาที่
หลังบ้านตรงบันไดให้คนใช้ ไปเรียก พล.ต.จ. รัตน์ มาคุย
กันประเดี๋ยวเดียว พ.ต.อ. อรรถพล ก็เดินมาทางที่ พ.ต.จ.
ประชา พ.ต.จ. ประคับ นั่งอยู่แล้วกวักมือเรียก พ.ต.จ.
ประชาให้ไปหาสั่งให้นายเตียงไป พ.ต.อ. อรรถพล ก็
ขึ้นรถยนต์ ซึ่งมี ส.ท.ต. สมพงษ์เป็นคนขับก่อนรถเคลื่อน
พ.ต.อ. อรรถพล สั่ง พ.ต.จ. ประคับว่าประเดี๋ยวให้เอาคน
ขับรถของนายเตียงไปให้ ไปพร้อมกับคุณ กระแสร์ คือ
พ.ต.จ. กระแสร์ อุนหสุวรรณจำเลย ขณะนั้น พ.ต.จ.
กระแสร์ นั่งอยู่ที่ม้านั่งหน้าบ้าน พ.ต.จ. ประคับ
ได้เดินไปบอกคนขับรถของนายเตียง ชื่อนายสง่าว่า ให้

คอยอยู่ก่อนประเทียจะนำไป ขณะนั้นนายสง่านั่งอยู่ในรถยนต์ยี่ห้อฮิสตัน สีช็อคโกแล็ต พ.ต.อ. อรรถเพ็ญไปแล้ว ๒-๓ นาที พ.ต.ต. ประชา ก็เข้าไปเชิญนายเตียงในห้องรับแขกให้ ไปขึ้นรถยนต์ที่หน้าบ้านซึ่งมีจอดอยู่ในบ้าน ๒-๓ คัน

พ.ต.อ. อรรถเพ็ญ สั่งให้ ส.ต.ต. สมพงษ์ ขับรถไปที่บ้านพระโขนงอีก ไปถึงบ้านนั้นเวลาประมาณ ๕ โมงเย็น คนที่เคยเห็นอยู่ที่นั่นก็ยังอยู่ตามเดิม พ.ต.อ. อรรถเพ็ญ ลงจากรถยืนอยู่ที่หน้าบ้านประมาณ ๑๕ นาที ก็มีรถยนต์มาหยุดที่หน้าประตูบ้านข้างนอกถนน พ.ต.ต. ประชา คนเดียวนำนายเตียงเข้ามา แล้วพาไปที่ห้องรับแขก สารวัตรประสงค์ ร.ต.ท. พิเชฐ เดินตามเข้าไปด้วย ขณะนั้น ร.ต.อ. อธิพิณ ส.ต.ท. ดั่งรงค์ ส.ต.ต. จรัญอยู่ในนั้น พอนายเตียงเข้าไปในห้องรับแขกก็มีเสียงตึงตังสัก ๕ นาทีเศษ เสียงก็เงียบ พยานเห็น พ.ต.ต. ประชา ส.ต.ท.

ตำรงค์ ส.ต.ต. จรัญชุลมุนปลุกปล้ำอยู่ด้วย เมื่อ
เสียงเจียงไปแล้ว พ.ต.ต. ประชา สารวัตรประ-
สงค์ และ ร.ต.ท. พิชิต ก็ออกมาข้างนอก พ.ต.อ.
อรรณพ ก็เรียกให้ ส.ต.ต. สมพงษ์ เอรอดไปรับ
มี พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ พ.ต.อ. พุ่ม พ.ต.อ. วิชิต
ไปรถกันเดียวกับ พ.ต.อ. อรรณพ ด้วย ไปที่
สโมสรสันติบาล ไปถึงก็พากันลงจากรถทั้งหมด

ทางบ้าน พล.ต.จ.วัจน์ ในกรมตำรวจเมื่อ พ.ต.ต.
ประชา พานายเตียงไปแล้ว พ.ต.ต. ประดับ ก็ไปนั่งคุย
กับ พ.ต.ต. กระแสร์ เวลาประมาณ ๕ โมงเย็นก็พากัน
ไปขึ้นรถของนายเตียง พ.ต.ต. กระแสร์นั่งคู่กับนายสง่า
คนขับ พ.ต.ต. ประดับนั่งข้างหลัง พ.ต.ต. กระแสร์บอก
ให้ขับไปทางพระโขนง เลยสถานีตำรวจพระโขนงไปแล้ว
รถเดียวเข้าบ้านข้างขวาเมื่อ รถเข้าไปจอดห่างตัวเรือน
๕-๖ วา มีคนอยู่ในบริเวณบ้าน ๓-๔ คน คนหนึ่ง
ได้บอกให้เชิญคนขับขึ้นไปบนเรือน พ.ต.ต. ประดับก็พา

คนขับเดินไปที่ห้องรับแขก ภายในห้องรับแขกมีคนอยู่ ๓-๔ คน คนหนึ่งในจำนวนนั้นค่อนข้างสูง เมื่อนายสง่าเดินเข้าไปในห้องรับแขก คน ๓-๔ คนในห้องนั้นก็เข้ามาออกปล้ำนายสง่านาน ๒-๓ นาที ก็ได้ยินเสียงล้ม พ.ต.ต. ประดับ เดินออกมาที่กลางสนาม พบ พ.ต.ต. ประชา ยืนคุยกันราว ๑๐ นาที พ.ต.ต. ประดับ ก็ขึ้นรถ พ.ต.ต. ประชา ไปที่กรมตำรวจ พ.ต.ต. ประดับ เอรอกล้วนตัวกลับบ้าน ในคืนวันนั้นไม่ได้ไปไหน

เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกาเศษ พ.ต.อ. อรรถนพออกจากสโมสรมาขึ้นรถ ให้ขับไปที่บ้านนางแม่อยู่ที่ดินนวิสุทธิกษัตริย์ พ.ต.อ. อรรถนพขึ้นไปบนตึก ส.ต.ต. สมพงษ์ไปกินข้าวข้างนอกเวลา ๑ ทุ่มเศษ มีคนบอกให้ไปเปลี่ยนรถเอารถยี่ห้อคือรถของนางแม่ออกไปเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา พ.ต.อ. อรรถนพ ขึ้นไปบนสโมสร เวลา ๒ ยามเศษ ก็กลับมามีบ้านที่ถนนดินแดง พ.ต.อ. อรรถนพสั่งให้ ส.ต.ต. สมพงษ์ไปกับ พ.ต.ต. ประชา เวลา ๕.๐๐ นาฬิกาและให้ไปหา พ.ต.ต. ประดับ ที่กองตรวจ

บางขุนพรหม ขณะสั่งให้ พ.ต.ท. ประชาที่อยู่และค้าง
ที่นั่นด้วย

เวลา ๕.๐๐ นาฬิกา พ.ต.ท. ประชาให้
ส.ต.ท. สมพงษ์ ข้าราชการของนางเป๊ะไปบ้าน พ.ต.ท.
ประคับไปถึง พ.ต.ท. ประชาขึ้นไปบนบ้านแล้ว
ลงมาพร้อมกับ พ.ต.ท. ประคับให้รถกลับไป
บ้าน พ.ต.อ. อรรถพฯ ได้สั่ง พ.ต.ท. ประชา
พ.ต.ท. ประคับ ไปเมืองกาญจน์ให้ไปติดต่อกับ
พ.ต.ท. ศิริชัย ผู้กำกับการตำรวจเมืองกาญจน์
ว่า งานที่ส่งไว้เรียบร้อยหรือยัง และยังได้บอก
ว่านายเตียงเป็นคอมมิวนิสต์ ถ้าปล่อยไว้จะเป็น
ภัยต่อบ้านเมืองได้เก็บเสียแล้ว พ.ต.ท. ประชา
พ.ต.ท. ประคับ ก็เดินทางไปเมืองกาญจน์โดยรถ
ไฟฟ้ไปถึงเวลา ประมาณ ๓ โมงเช้า พบผู้กำกับ
ศิริชัยจำเลยที่บ้านพักใกล้สถานีตำรวจ พ.ต.ท.
ประชากถามว่างานที่ พ.ต.อ. อรรถพฯ ส่งไว้เรียบร้อย

ร้อยหรือยี่สิบ ผู้กำกับศิริชัยบอกว่าไปกับเต็กก็
 แล้วกัน แล้วตำรวจที่บ้านผู้กำกับศิริชัยได้ไป
 ตามพลตำรวจศาสตร์มา พลฯ ศาสตร์คือ ส.ต.ต.
 ศาสตร์ ภาษีทานนท์ จำเลยเป็นคนขับรถจักรยาน
 ประชาชาติชนนาถกลางพา พ.ต.ต. ประคับไปกับ
 ส.ต.อ. ณรงค์ ชิวาปรีชา ส.ต.ต. เฉลย สุขสวัสดิ์
 ส.ต.ต. เจริญ ไทรสาเกตุจำเลยและ ส.ต.ต.
 สุวรรณ บ่อผล พลตำรวจบุญช่วย บุญปลุก
 พยานโจทก์ ภายในรถยนต์มีอาหาร จอบ เลี่ยม
 มีด เตรียมเอาไปด้วย รถแล่นไปตามถนนทาง
 ทิศเหนือ ของจังหวัดกาญจน์ไปทางลาดหญ้าพอ
 ถึงหลักกิโลเมตร ที่ ๘ ก็แยกทางขวามือเข้าป่า
 เป็นทางเกวียนและทางรถยนต์ตัดเกี่ยวเข้าไปใน
 ป่าประมาณ ๒ กิโลเมตร รถจึงหยุดเป็นที่ราบ
 พลฯ ศาสตร์ พา พ.ต.ต. ประคับไปดูหลุมถ่าน
 เก่า ๆ หลุมหนึ่ง พ.ต.ต. ประคับบอกว่าเอาตรง
 นี้แหละ พลฯ ศาสตร์จึงบอกตำรวจเมืองกาญจน์

ที่ไปด้วยนั้นให้ช่วยกันชุกหลุม นั้นกว้างยาวด้าน
 ละประมาณ ๑ วาลึกหนึ่งศอกเศษ เมื่อชุกแล้ว
 ก็หยุดกินอาหารที่เตรียมเอามา หลังจากนั้น
 พ.ต.ท. ประดับ สั่งให้หาฟัน มาใส่ในหลุมนั้น จน
 ฟันสูงพ้นปากหลุมประมาณ ๑ ศอก เสร็จแล้ว
 ก็พากัน กลับมาตาม ทางที่เข้าไป ถึงบ้าน ผู้กำกับ
 สิริชัย พ.ต.ท. ประดับ พ.ต.ท. ประชา ก็เดิน
 ทางกลับกรุงเทพฯ ไปที่บ้าน พ.ต.อ. อรรถนพ
 เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา รายงานว่าเรียบ
 ร้อยแล้ว รับประทานอาหารเย็นที่บ้าน พ.ต.อ.
 อรรถนพแล้วออกจากบ้านโดย ส.ต.ต. สมพงษ์
 เป็นคนขับ พ.ต.อ. อรรถนพ พ.ต.อ. ประชา
 พ.ต.ท. ประดับกับ ส.ต.ต. แนบ นิมรัตน์จำเลย
 ไปด้วย ไปที่บ้านพระโขนงหลังเท่านั้น เป็น
 เวลาพลบค่ำ เลี้ยวกลับรถที่หน้าประตูบ้านหัน
 กลับมากรุงเทพฯ ภายในบริเวณบ้านนั้นมีรถจับ

สหประชาชาติ ขนาด กลาง กัน หนึ่ง จุด อยู่ ห่าง
 ประตูบ้านเข้าไป ๕-๖ วา ขณะเลี้ยวกลับรถนั้น
 ส.ต.ต. สมพงษ์ เห็นคนหนึ่งอยู่ในรถจี๊ปตอนหน้า
 ๒ คน ตอนหลัง ๒-๓ คน ก็เห็นคนยืนข้างรถ
 คนหนึ่งเข้าใจว่า คือ ส.ต.อ. ระวี เขียรนันท์
 จำเลย พอ กลับรถแล้ว พ.ต.อ. อรรณพ สั่งให้
 ส.ต.ต. สมพงษ์ ขับรถเข้าไป รอรถคันหลัง แล้ว
 เห็นรถจี๊ปที่อยู่ในบ้านตามมา รถข้ามสะพาน
 พุทธยอดฟ้า เลี้ยว วงเวียนใหญ่ ถึง ทาง แยกเข้า
 ตลาดพลู พ.ต.อ. อรรณพ สั่งให้ ไป เยือน เมือง
 กาญจน์ ส.ต.ต. สมพงษ์ ขับรถตรงไปเร็วขึ้นกว่า
 เก่าถึงบ้านโป่งเวลาประมาณ ๒ ชั่วโมง พ.ต.อ.
 อรรณพบอกให้รอรถคันหลัง จอctrรถครอที่วง
 เวียน จะ เลี้ยวขวา ไปจังหวัดกาญจนบุรี นานราว
 ๒๐ นาทีรถจี๊ปตามมาทันทีจึงออกรถต่อไป ออก
 จากบ้านโป่งประมาณ ๓๐ นาที พบคนนายไฟตก
 อยู่ข้างหน้า พ.ต.อ. อรรณพสั่งให้หยุดรถคนที่

ฉายไฟเป็นนายตำรวจคนหนึ่ง พลตำรวจ ๒ คน
 คือ ร.ต.อ. ตำรวิท พวงพุ่ม ผู้บังคับกองตำรวจ
 อำเภอท่ามะกาในขณะนั้น กลับจากไป ราชการ ก็
 เดินทางตรวจการจราจรตามถนน พ.ต.ต. ประดับลง
 จากรถบอกนายตำรวจนั้นว่า พ.ต.อ. อรรถนพ
 มาอยู่ในรถ ร.ต.อ. ตำรวิท ได้เข้าไปหาทำความ
 เคารพแล้วรายงานตัว พ.ต.ต. ประดับก็ขึ้นรถ
 เดินทางต่อไป อีกประเดี๋ยวหนึ่ง ร.ต.อ. ตำรวิท
 กับพวกยังได้เห็นรถจี๊ปขนาดกลาง อีกคันหนึ่งวิ่ง
 ตามไปตำรวจให้สัญญาณ ไฟให้หยุดรถคัน นั้นก็
 ไม่ยอมหยุด

พ.ต.อ. อรรถนพไปถึงเมืองกาญจน์ เวลาประมาณ
 ๓ ทุ่มรถเข้าไปจอดที่บ้านผู้กำกับศิริชัย พ.ต.อ. อรรถนพ
 พ.ต.ต. ประดับขึ้นไปบนบ้าน ส.ต.ต. สมพงษ์กับ ส.ต.อ.
 แนบอยู่ข้างล่าง แล้ว พ.ต.อ. อรรถนพจึงบอกให้ ส.ต.ต.
 สมพงษ์เดินไปรอรถจี๊ปที่หน้าสถานีตำรวจ ส.ต.ต. สม-

พงษ์เดินไปอยู่ไม่ถึง ๓๐ นาที รถจี๊ปนั้นก็มาถึง ส.ต.ต. สมพงษ์เดินเข้าไปหารถจี๊ปนั้นหยุด ส.ต.ต. สมพงษ์เห็นกระโดดลงจากท้ายรถ ๓ คน ร.ต.ท. พัน สารปรุง ขณะนั้นเป็นเป็นจำตำรวจกับ ร.ต.ต. มรกต มัลลิกมาลัย ส.ต.ท. ชุมพล ปรีรัมย์ จำเลย ส.ต.ต. สมพงษ์ บอกว่าให้รอ พ.ต.อ. อรรณพอยู่ข้างในแล้วก็เข้ามาบอก พ.ต.อ. อรรณพว่ารถจี๊ปมาแล้ว พ.ต.อ. อรรณพลงจากเรือนผู้กำกับ ศิริชัยบอก ส.ต.ต. สมพงษ์ให้เอาปืนออกจากท้ายรถให้ พ.ต.ต. ประชา ส.ต.ต. สมพงษ์เอาปืนทอมสันกับปืนแมทเสนให้ พ.ต.ต. ประชา ออกจากบ้านผู้กำกับมี พ.ต.อ. อรรณพ พ.ต.ต. ประชา พ.ต.ต. ประดับ ผู้กำกับ ศิริชัย ส.ต.อ. แนบ พลฯ ศาสตร์กับตำรวจเมืองกาญจน์ ชุดที่ไปเมืองตอกลางวัน ไปโดยรถจี๊ปคันของตำรวจเมืองกาญจน์ พลฯ ศาสตร์เป็นคนขับวิ่งไปทางลาดหญ้า ระหว่างทางได้พบรถจี๊ปคันที่ตามไปจากกรุงเทพฯ หยุดอยู่ข้างทาง รถจี๊ปของตำรวจเมืองกาญจน์ก็หยุด มี พล.ต.จ. รัตน์จำเลยมาขึ้นรถคันนี้ด้วยรถก็แล่นต่อไป รถ

เมืองกาญจน์ก็กลับไปบ้านผู้กำกับศิริชัย ได้มีการเลี้ยง
 ขำต๋มกันตอน^๕นอนพบ พ.ต.ต. กระแสร์จำเลยที่บ้านผู้กำกับ
 ขากลับ พ.ต.ต. ประดับกลับรถซิมคาร์ของ พ.ต.ต. ประ
 ดับซึ่ง พ.ต.ต. กระแสร์เอามาพร้อมกัน พ.ต.ต. กระแสร์
 พ.ต.อ. อรรถพลกลับพร้อมกับ พ.ต.ต. ประชา และ
 ส.ต.อ. แนบถึงกรุงเทพฯ เวลาประมาณ ๗ นาฬิกา

กรรมการสอบสวนได้ความจากพยานแล้วพล.ต.จ.
 ฉัตร จึงได้ให้ พ.ต.ต. จิตร เจียรนัย พ.อ. ส.ต.ต. สุวรรณ
 บ่อผล พล.ต. บุญช่วย บุญปลุก ไปซื้อหลุมเผาและฝังศพที่
 ในป่าเมืองกาญจน์ เมื่อซื้อแล้วก็ทำเครื่องหมายไว้ ในวัน
 ที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ แล้วกลับมารายงาน พล.ต.จ.
 ฉัตร วันรุ่งขึ้น พล.ต.จ. ฉัตร พ.ต.อ. อุดม นายแพทย์
 พ.ต.ต. ถวัลย์ อาสนเสน พ.ต.ต. จิตร ร.ต.ท. คำรง ช่าง
 ภาพประจำกองวิทยาการกรมตำรวจ พร้อมด้วย ส.ต.ต.
 สุวรรณ พล.ต. บุญช่วย และเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกหลายคน
 ได้ไปขุดหลุมที่พยานชี้ว่าเป็นที่เผา และฝังศพนายเตียง
 กับพวก ปรากฏว่าพบกระดูกกระโหลกศีรษะ ๕ แห่ง

กระดูกส่วนต่างๆ ของร่างกายปนกันอยู่ พบหัวเข็มขัด
 ๔ หัว พวงกุญแจ สันรองเท้า วัตถุเป็นก้อน ๔—๕ ก้อน
 กรอบแว่นตาและกระจกแว่นตา หูบีบน้ำมัน เศษเสื้อ
 ที่ไหม้ไฟเศษพื้นที่ยังไหม้ไม่หมด กุญแจมือ เหล็ก ๒ อัน
 สันนิษฐานว่าเป็นเหล็กตามขา ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้จับบันทึก
 รายละเอียดและถ่ายรูปไว้ สิ่งของที่ขุดได้นี้ กรรมการ
 สอบสวนได้เรียกภริยาของนายเตย ศิริจันทร์ นายชาญ
 บุณนาค นายเล็ก บุณนาค และนายผ่อง เขียววิจิตรมา
 ทูล เจ้าทุกข์ต่างชี้แจงว่าของบางชิ้นคล้ายคลึงกับที่สามีใช้
 ในวันที่หายไปนั้น

บ้านพักของ พล.ต.จ. รัตน์ ในกรมตำรวจและ
 บ้านเกิดเหตุที่พระโขนง ได้รีบไปก่อนที่คณะกรรมการ
 เริ่มดำเนินการสอบสวนแล้ว แต่ยังคงมีร่องรอยพื้นฐาน
 และหลุมเสาอยู่ คณะกรรมการสอบสวนได้มอบให้ ร.ต.อ.
 ลำนอง ฬิรานนท์ สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต ประจำ
 กรมตำรวจ ทำแบบแปลนบ้าน ทำแผนที่บ้านกับแบบ
 จำลอง โดยมีนายสงวน ไตรทรัพย์ ผู้เคยอยู่ในบ้าน

พระโขนงที่เกิดเหตุเป็นผู้นำ ส่วนบ้าน พล.ต.จ. รัตน์
ในกรมตำรวจ ได้แบบแปลนบ้านจากกองพลารักษารกรม
ตำรวจ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ดูแลควบคุมบ้านพักของข้าราชการ
กรมตำรวจ

บ้านเกิดเหตุที่พระโขนงทางสอบสวนได้ความว่า
เป็นของนายเจริญ ไตรโชค ซึ่ง พ.ต.อ. อรรถนพขอเช่า
ไว้มีกำหนด ๖ เดือน ค่าเช่าเดือนละ ๕๐๐ บาท ค่าระ
ค่าเช่าทันทีที่ตกลงเช่าเป็นเงิน ๒,๕๐๐ บาท เริ่มเช่าเมื่อ
เดือนกันยายน หรือ ตุลาคม ๒๕๕๕

เมื่อได้พยานหลักฐานปรากฏว่าจำเลยทั้ง ๑๕ คน
กับพวกผู้ต้องหาที่ยังหลบหนี ได้สมคบกันฆ่านายเตียงกับ
พวกในคดีนี้ คณะกรรมการผู้มีหน้าที่สืบสวนจึงทำความเข้าใจ
เห็นเสนอคณะกรรมการ ซึ่งมี พล.ต.ท. ประเสริฐ รอย
อธิบดีกรมตำรวจ เป็นประธานคณะกรรมการได้มีมติให้
จับจำเลยทุกคนและได้ออกหมายจับผู้หลบหนี พล.ต.ต.
ฉัตร หัวหน้าพนักงานสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวน
เสนอขออนุมัติดำเนินคดีแก่จำเลย พล.ต.ท. หลวงแก้ว

พาลชน ซึ่งเป็นกรรมการอยู่ด้วยและเป็นผู้ช่วยประธาน
 กรรมการได้อนุมัติให้ดำเนินคดี โดยสำนวนการสอบสวน
 ได้เสนอ พล.ต.ท. ประเสริฐ ร่องอธิปัตย์กรมตำรวจฯ ก็
 เห็นด้วยกับความเห็นของพนักงานสอบสวน

จำเลยทั้ง ๑๕ คนนี้ ได้ตัวมาโดยพนักงานสอบสวน
 เรียกตัวมา แล้วแจ้งข้อหาให้ทราบแล้วควบคุมตัวไว้
 บางคนให้ผู้บังคับบัญชาส่งตัวมา แล้วจึงส่งสำนวนมา
 ดำเนินคดีฟ้องยังศาลความลับ

จำเลยนำสืบต่อผู้คดีมีใจความว่าในการสอบสวน
 คดีกบฏ ๑๐ พ.ย. ๒๔๙๕ พล.ต.อ. พระพิณิจชนกดี
 ประธานกรรมการสั่งให้ ทำการ สอบสวนทั้ง กลางวัน และ
 กลางคืนไม่มีวันหยุดราชการ พล.ต.จ. รัตน์ จำเลยที่ ๑ มี
 หน้าที่สอบสวนพยานหลักฐานร่วมกับ พล.ต.อ. พระพิณิจ-
 ชนกดี ร.ต.ท. พัน จำเลยที่ ๘ ร.ต.ต. มรกต จำเลยที่ ๙
 ส.ต.อ. ระวี จำเลยที่ ๑๑ ส.ต.ท. ชุมพล จำเลยที่ ๑๒
 มีหน้าที่ประจำที่ทำงานกองอำนวยการสอบสวน ซึ่งอยู่

ชั้นบนและมีหน้าที่เฝ้าเอกสารของกลาง ร่วมกับเจ้าหน้าที่
อื่นอีก ๔ คน ชั้นล่างเป็นที่สอบสวน

วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๔๙๕ พ.ต.จ.รัตน์
จำเลยได้นำนายเจริญ สืบแสง ผู้ต้องหาคนหนึ่ง
เข้าพบ พ.ต.อ. พระพิณิจชนกคดี สอบถามเรื่อง
คำร้องของนายเจริญ สืบแสง ครั้นเวลา ๑๖.๐๐
นาฬิกา ร.ต.ต. นาท โรหิตเสถียร ได้นำคำสั่ง
ของ พ.ต.ต. จำรัส มิ่งทูกานนท์ สั่งให้จัดที่
จอดรถหน้าตึกอำนวยการ จำเลยที่ ๑ ได้จัดที่
จอดรถอยู่จนเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ นาฬิกาเศษ
จึงกลับขึ้นทำงานตามเดิม จนถึงเวลา ๒๑.๐๐
นาฬิกาเศษ จึงได้กลับที่พักที่ทุ่งมหาเมฆ วัน
รุ่งขึ้น จำเลยที่ ๑ ไปทำงานเวลา ๘.๐๐ นาฬิกา
วันนั้นเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ ทำการ
สอบสวนนายคำแท้ รักไทย พยานผู้ร้องพวก
กบฏตามคำสั่งของ พ.ต.อ. พระพิณิจชนกคดี คืน

วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๔๕๕ นั้น จำเลยที่ ๑ ทำ
 งานอยู่จนถึงเวลา ๒๔ นาฬิกา

จำเลยที่ ๑ มีบ้านพักอยู่ในกรมตำรวจ
 มาแต่ พ.ศ. ๒๔๕๔ แต่พอเริ่มสอบสวนคดี
 กบฏ ๑๐ พฤศจิกายน จำเลยที่ ๑ ก็ส่งครอบครัว
 ไปอยู่บ้านทุ่งมหาเมฆ ส่วนบ้านหลวงเปิด
 ให้เป็นที่ทำการสอบสวนของสายต่างๆ และเอา
 ไว้เป็นที่พักของพยาน

จำเลยที่ ๑ เพิ่งรู้จัก พ.ต.ท. ประดับ
 ธีระเกาศัลย์ พยานโจทก์เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๔๕๖
 โดย พ.ต.ท. ประดับ ย้ายมาอยู่ที่กองตำรวจสันติ-
 บาลปี พ.ศ. ๒๔๕๗ อธิบดีกรมตำรวจตั้งหน่วย
 แลกเปลี่ยนข่าวไทยจีนขึ้น และส่ง พ.ต.ท. ประ-
 ดับไปประจำอยู่ที่ไทเป ส่วนในกรุงเทพฯ มี
 สำนักงานหน่วยข่าวตั้งอยู่บ้านเลขที่ ๖๘ ถนน
 ซอยทรัพย์ มีนายประกอบ วัชรสิน หรือนาย
 กัญญา ไท เป็นหัวหน้าหน่วย ทั้งสองแห่งนี้ส่งข่าว

วิทยุแลกเปลี่ยนกัน เพื่อประโยชน์ในการปราบปรามคอมมิวนิสต์ พ.ต.ท. ประทับ ไปอยู่ไทเบ ได้เงินค่าใช้จ่ายพิเศษนอกจากเงินเดือน เดือนละ ๑๐๐๐ ทอลดาร์ ประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท นาย ประกอบ ได้ ค่าใช้ จ่าย จาก รัฐบาล เดือนละ ประมาณ ๘๐,๐๐๐ บาท ในปี ๒๔๘๘ หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า อัครวินแหวนเพชร ตั้งวิทยุเดือนที่ถนนซอยทรัพย์ อธิปไตยกรมตำรวจได้สั่งให้ พ.ต.ท. ชูสิทธิ์ ปราณีประชาชน และ พ.ต.ท. กระแสร์ อุนหสุวรรณ จำเลยที่ขไปสืบสวนจับกุม ผลปรากฏว่าจับได้นายสุเทพ พร้อมเครื่องส่งวิทยุและส่งตัวฟ้องศาลอาญา อาญาลงโทษปรับปรากฏตามสำนวนคดีแดงที่ ๒๑๘๖/๒๔๘๘ ต่อมา หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าวิทยุที่ถูกจับนั้นได้เปิดทำการใหม่ต่อไปอีกแล้ว มีรายงานของ พ.ต.อ. ต่อศักดิ์ ยมนาท ซึ่งขณะนั้นอยู่ประจำกรมประมวลคดีข่าวหนังสือพิมพ์ เสนออธิบดีเฝ้า ผ่าน

มายังจำเลยที่ ๑ จึงบันทึกเสนออธิบดีว่าวิทยุ
 รายที่หนังสือพิมพ์ลงนี้ เป็นวิทยุของหน่วย
 ชาวไทยจีนที่อธิบดีตั้งขึ้นเอง อธิบดีได้มีคำสั่ง
 เป็นลายลักษณ์อักษรในบันทึกที่เสนอขึ้นไป นั้น
 ว่าให้ยุบเลิกหน่วยแตกเปลี่ยนข่าวทั้ง ๒ หน่วย
 นี้ จำเลยที่ ๑ จึงทำวิทยุเรียก พ.ต.ต. ประดับ
 กลับจากไทเป และเจ้จายประกอบให้เลิก
 พ.ต.ต. ประดับกลับจากไท มาต่อว่าจำเลยที่ ๑
 ว่าไม่ควรจะทำรุนแรงจน อธิบดีต้องสั่งเลิก
 พ.ต.ต. ประดับยังโต้ตอบว่าพ.ต.ต. กระแสร์จำเลย
 ที่ ๑ หว่าไปจับวิทยุทำลายพวกเขา เพราะ มอก
 จากการส่งข่าวทางเมือง แล้วยังใช้วิทยุติดต่อให้
 พวกจีนในทางการค้ามีรายได้พิเศษอีกด้วย

พ.ต.อ. วิชิต รัตนภาณุ จำเลยที่ ๒ นำ
 สืบว่าได้รับคำสั่งให้เป็นกรรมการ ฝ่ายสืบสวน
 และอารักขาพยานในคดีกบฏ ๑๐ พ.ย. จำเลย
 ที่ ๒ ได้อารักขานางสาวศิริพร วรชาติ นางสาว

วิบูลย์วารณ มณฑลจิตร และนางอุบลวดี มหาสาส์นันท์ โดยทางการจัดให้พยานทั้ง ๓ คน นพักอยู่ชั้นบนของสโมสรกรมตำรวจ จำเลยที่ ๒ มีหน้าที่พาพยานไปให้การตามหน่วยต่างๆ วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๔๙๕ จำเลยที่ ๒ ให้นำนางสาว ศิริพรไปทำการสอบสวน เวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ ได้บอกพยานทั้ง ๓ ว่าจะไปกินเลี้ยงฉลองนักเรียนที่สำเร็จรุ่นเดียวกัน ที่สโมสรทหาร กองพลที่ ๑ ซึ่งจัดให้มีขึ้นในวันที่ ๑๒ ธันวาคม ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๐ หรือ ๒๔๙๑ ตลอดมาจนกระทั่งถึง พ.ศ. ๒๕๐๑ จึงได้เลิก

พ.ต.ท. กมล ชโนวรรณ จำเลยที่ ๔ มีหน้าที่เป็นกรรมการสอบสวนคดีกบฏ ๑๐ พฤศจิกายน ในสายของ พล.ต.จ. อัครนิย์ ยิ่งกมล การสอบสวนส่วนมาก จำเลยที่ ๔ เป็นผู้จัด พล.ต.จ. อัครนิย์ เป็นผู้หนึ่งและสอบถาม จำเลยที่ ๔ ไม่เคยขออนุญาตออกไปธุระนอก

สถานทีเศยง วันที ๒ ฐันวาคม ๒๔๙๕ จำเลยที ๔ ทำ
การสอบสวนนายกระจำง ธรรมโชที ตามเอกสารหมาย
จ. ๑๓ เริ่มสอบเวลา ๑๓.๐๐ นาฬีกา เสร็จจราว ๑๗.๐๐
นาฬีกา

พ.ต.ต. สุนนถ์ เอกะโรหิต จำเลยที ๕ ไปทำ
งานทีกองตรวจถำรจจนครบาลตามปกตติเวลาราชการ

พ.ต.ต. กระแสร์ อุณหสุวรรณ จำเลย
ที ๖ ไปทำงานทีกองกำกับการกองปราบปราม
ตามปกตติ ในวันที ๑๒ ฐันวาคม ๒๔๙๕ วัน
นั้นเวลา ๑๕.๐๐ นาฬีกา ร.ต.ท. ประธาน บุญย-
วิบูลย์ ได้มาหาให้พาไปหาบิดาของจำเลยที ๖
เพื่อเป็นผู้ใหญ่ไปสู่ขอผู้หญิง คีอ ภริยาของ
ร.ต.ท. ประธาน เวลาจำเลยที ๖ เป็นคนขับ
รถยนต์พาบิดาและ ร.ต.ท. ประธาน ไปทำธุระ
ตั้งกลำว และเวลา ๑๗.๐๐ นาฬีกา วันเศยงกัน
นั้น มีการเลียงส่งนายเกษม น้องชายของจำเลย
ที ๖ ซึ่งจะเดินทางไปต่างประเทศด้วย จนถึง

๑.๐๐ นาฬิกาจึงเลิก จำเลยที่ ๖ มีสาเหตุกับ พ.ต.ท. เรื่องจับวิทย์เดือน ทั้งทำให้การของ พล.ต.จ. รัตน์ จำเลยที่ ๑

ร.ต.อ. อิทธิพล จำเลยที่ ๗ ให้การว่า ตามวันเวลาที่โจทก์กล่าวหาในห้อง จำเลยอยู่นอกราชการ โดยถูกออกจากราชการในวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๙๕ จำเลยที่ ๗ รู้สึกว่าถูกออกโดยไม่เป็นธรรม จึงเขียนเรื่องราวร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ไว้ แต่เห็นว่าชักช้าจึงยื่นเรื่องราวต่อกรมตำรวจ ขอกลับเข้ารับราชการตามเดิม เพื่อนฝูงแนะนำให้ไปหา พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ จำเลยที่ ๗ จึงได้ไปหา พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ ที่กองปราบสามยอดในต้นเดือนธันวาคม ๒๔๙๕ ไปหา ๒-๓ ครั้ง พบบ้างไม่พบบ้าง ระหว่างงานฉลองรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๙๕ จำเลยที่ ๗ ได้ไปหา พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ที่สโมสรนายตำรวจ พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์บอก

ว่า เรื่องที่ร้องขอนั้นได้เห็นแล้ว แต่ให้รอไปก่อน เพราะคณะกรรมการกำลังติดสอบสวนคดีกบฏอยู่ จำเลยที่ ๗ ได้ขอร้องให้ช่วยเร็ว ๆ หน่อย เพราะไม่มีงานทำ วันนั้นได้เสนอบิลเสียตอยู่จน ๑๖.๐๐ นาฬิกา ได้พบ พ.ต.ต. ประดับ หลังจากยื่นเรื่องราวแล้ว ๖-๗ เดือน จำเลยที่ ๗ จึงได้กลับเข้ารับราชการอีก

ร.ต.ท. พัน สัตพรปรุง จำเลยที่ ๘ ร.ต.ต. มรกต มัลลิกมาลัย จำเลยที่ ๙ ส.ต.อ. ระวังเวียนนท์ จำเลยที่ ๑๑ ส.ต.ท. ชุมพล ปรีรัมย์ จำเลยที่ ๑๒ ให้การว่ามีหน้าที่เป็นเวรรักษาการณ้ประจำตึกคอมมิวนิสต์ เข้าเอกสารและของกลางอยู่ที่ตึกชั้นบนมีอาหาร ซึ่งทาง ราชการจัดเลี้ยง และนอนอยู่บนตึกนั้น พล.ต.อ. ประพันธ์ชนคติ พล.ต.จ. จำรัส ทำงานอยู่บนตึกชั้นบนด้วย และให้การประกอบ พล.ต.จ. รัตน์

จำเลยที่ ๑ ว่าเป็นผู้สอบสวนนายคำเท้า รักไทย
ในระหว่างงานฉลองรัฐธรรมนุญ จนถึง เวลา
๒๐.๐๐ นาฬิกา

ส.ต.อ. แนบ นิ่มรัตน์ จำเลยที่ ๑๐
ประจำกองตรวจสามยอด สารวัตรส่งให้ไปเฝ้า
ยามที่บ้าน พ.ต.อ. อรรถนพ ที่ถนนดินแดง ตั้ง
แต่เดือนตุลาคม ๒๔๙๕ เป็นเวลา ๔ เดือน
ถึงเดือนมกราคม ๒๔๙๖ ก็กลับเพราะไม่ค่อย
สบาย จำเลยที่ ๑๐ ไม่เคยไปเมืองกาญจน์ ไม่
เคยไปบ้านที่โจทก์ฟ้องที่ว่าเป็นที่เกิดเหตุที่พระ-
โขนาง

พ.ต.ท. ศิริชัย กระจ่างวงศ์ จำเลยที่ ๓
ส.ต.ต. ศาสตร์ ภานิตานนท์ จำเลยที่ ๑๓ ส.ต.ต.
เฉลย สุขสวัสดิ์ จำเลยที่ ๑๔ ส.ต.ต. เจริญ
ไพโรสากฤต จำเลยที่ ๑๕ นำสืบต่อสู่ว่า วันที่
๙-๑๐-๑๑ ธันวาคม ๒๔๙๕ ที่เมืองกาญจน์มี
งานฉลองรัฐธรรมนุญ เวลากลางวันมีการแข่ง

ขึ้นกรรฐา กลางคืนมีมหรสพ แผนกตำรวจได้
ส่งตำรวจเข้าแข่งขัน กรรฐา ประเภท ประชาชน
วันที่ ๑๒ ธันวาคม ตำรวจทำการรื้ออัมภรรย์
วันที่ ๑๓ มีการเลี้ยงนักกีฬาและกองเชียร์ที่บ้าน
พักผู้กำกับ ตั้งแต่เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา จนถึง
เวลา ๒๓.๐๐ นาฬิกา ไม่มีตำรวจไปชุดหลุม
ในป่า

ศาลได้ตรวจพิจารณาคำพยานหลักฐานในสำนวน
และคำแถลงการณ์ของโจทก์จำเลยโดยตลอดแล้ว ใน
ข้อที่ว่านายเตียง คิริขันธ์ นายเล็ก บุณนาค นายผ่อง
เชียววิจิตร และนายสง่า ประจักษ์วงศ์ ได้หลบหนีออก
ไปนอกประเทศจริงหรือไม่ มีหลักฐานและเหตุผลให้
วินิจฉัยได้หลายประการ คือ บุคคลทั้ง ๕ คนนั้น ไม่
ปรากฏว่ามีคดีต้องถูกกล่าวหาแต่อย่างใด โดยเฉพาะนาย
ผ่อง เชียววิจิตร และนายสง่า ประจักษ์วงศ์ ไม่เคย
เกี่ยวข้องกับการเมือง เมื่อออกจากบ้านทุกคนไม่ได้

ตระเตรียมเสื้อผ้าหรือสัมภาระในการเดินทางเลย นอก
 จากชุดที่แต่งติดตัวไป ในระหว่างนั้นนายเตี้ยยังมีสุขภาพ
 ไม่ดี ต้องกินยาทุกชั่วโมง ขณะประชุมก็นั่งหลับ และ
 ภรรยาที่กำลังป่วยอยู่ ถ้านายเตี้ยกับพวกจะหนีก็ไม่
 จะหนีออกทางป่าเมืองกาญจนบุรี ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไป
 พบรถยนต์ทั้งอยู่ในป่า เพราะนายเตี้ยไม่ชำนาญภูมิ-
 ประเทศแถบนั้น แต่นายเตี้ยไม่ชำนาญภูมิประเทศภาค
 อีสาน ซึ่งเป็นบ้านเกิดมากกว่า ตั้งแต่หายไปแล้วทาง
 บ้านของทุกๆ คน ตลอดจนเพื่อนสนิท ไม่เคยได้รับข่าว
 คราวว่าอยู่ที่ไหน ตามที่มีข่าวว่านายเตี้ยกับพวกไปอยู่
 ที่นั่นบ้างที่นั่นบ้าง ภรรยาและญาติของคนเหล่านั้นก็ได้
 ส่งคนออกติดตามและสืบถาม ก็ไม่ปรากฏความจริงตาม
 ข่าวนั้น แม้ทางราชการของกรมตำรวจในสมัยนั้นจะได้
 รับรายงานเสนอเข้ามาว่า พบนายเตี้ยอยู่นอกประเทศ
 ไทย แต่เจ้าพนักงานสอบสวนก็ได้เรียกบุคคลที่รายงาน
 เรื่องนั้นมาสอบ บุคคลผู้รายงานได้ให้การว่า ตนมิได้พบ
 ประนายเตี้ยด้วยตนเอง เป็นแต่ได้ทราบตามทางสืบสวน

เท่านั้น ซึ่งยอมเชื่อถือเป็นจริงหาไม่ได้ อนึ่งภายหลัง
 จากที่จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ทำการปฏิวัติ จอมพล ป.
 พิบูลสงคราม และ พล.ต.อ. เผ่า ต้องออกไปจากประ-
 เทศไทยแล้ว ถ้าบุคคลที่หายไปได้หลบหนีภัยการเมือง
 ไปในครั้งนั้น และยังมีชีวิตอยู่ ก็น่าจะได้กลับเข้ามา
 ปราบกฏตัวให้เห็นได้แล้ว เพราะไม่มีอะไรจะต้องกลัวเกรง
 อีกต่อไป แต่ก็ไม่ปรากฏว่าได้มา หรือแม้แต่ส่งข่าว
 เพราะฉะนั้นจึงเชื่อได้ว่า นายเตียงกับพวกที่หายไป ไม่
 ได้หลบหนีไปเอง ยิ่งกว่านั้นยังเชื่อว่าบุคคลเหล่านั้นได้
 ตายไปเสียแล้วด้วย

โจทก์มีพยานสืบหลายคน เช่น พ.ต.อ. นิลนาท
 วิสุทธีกุล พ.ต.ท. ชิต รัตน์พล กับนายสืบ พลตำรวจ
 พยานโจทก์พุกกันใหม่ เพื่อนตำรวจด้วยกันว่า นายเตียง
 นายชาญ นายเล็ก กับพวกได้ถูกฆ่าตายและศพถูกนำไป
 เผาในป่าเมืองกาญจนบุรี ห่อเสื่อทั้ง ๕ ห่อ ที่ขนไปเผา
 เป็นห่อศพ พยานจับถูกรองเท้าที่ไผ่ล่อออกมานอกห่อเสื่อ
 ที่มีคนหนึ่งด้วย ในขณะที่เผาพวกที่ไปช่วยกันเผานั่งรอจน

กว่าไฟจะไหม้รถก็พูดกันว่า เผาศพนายเที่ยงกับพวกซึ่ง
เป็นคอมมิวนิสต์

หลุมที่พยานโจทก์พาเจ้าพนักงานสอบสวนไปชี้
ให้ชุกอยู่ในป่าไม้ลวกใกล้เชิงเขาโล้น ทางที่ไปแยกจาก
ถนนลาดหญ้าที่กิโลเมตรที่ ๕ เป็นทางคดเคี้ยวไปตาม
ป่าประมาณ ๒ กิโลเมตร ลักษณะของหลุมก่อนชุกดิน
เป็นแอ่งลึก ซึ่งเป็นลักษณะของดินที่ชุกแล้วกลบมานาน
วิธีชุกให้นายสืบผลตำรวจที่ ไปที่้วยค่อย ๆ เลาะหน้าดิน
ออก ดินข้างหน้าเป็นดินปนทรายสีแดงกล้าย ๆ ดินลูก
ร่วง ชุกไปจนกระทั่งเห็นมีดินลักษณะเป็นขี้เถาปนถ่าน
พ.ต.ท. ถวัลย์ อาสนเสน นายแพทย์ฝ่ายนิติเวชวิทยา
กรมตำรวจ กรรมการสอบสวนฝ่ายแพทย์ ซึ่งควบคุม
การชุกด้วยคนหนึ่งจึงบอกให้หยุด พ.ต.ท. ถวัลย์ กับนาย
แพทย์ ร.ต.อ. สุพัทตร์ บัณฑิตัน ได้ช่วยกันชุกต่อ ไม่
มีคนอื่นช่วยเว้นแต่จะสั่ง เพราะต้องการทำให้ประณีต
ถ้าหลายคนชุกอาจจะค้ำยทำให้ไม่ได้พบของในสภาพที่
เหมือนกับที่ฝังอยู่ เมื่อเริ่มชุกก็ออกไปกับกระตูกแตกเป็น

ชั้นเล็ก ๆ ไหม้ไฟ ตรวจดูปรากฏแน่ชัดว่าเป็นกระดูก
 มนุษย์ วิธีขุดนายแพทย์ค่อย ๆ ลอกดินออกทีละน้อย
 จากด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง ก็ได้พบเศษกระดูกกระ-
 โหลกศีรษะเป็นชั้น ๆ เมื่อขุดเข้าบริเวณนั้นก็พบอีก
 หลายชั้นอยู่ใกล้เคียงกัน จึงทำให้พยานเชื่อว่าตรงที่พบ
 นั้นเป็นที่วางกระดูกโหลกศีรษะ และถูกไฟเผาไหม้แตกออก
 เป็นชั้น ๆ พบทางด้านศีรษะแล้วจึงขุดสอบอีกด้านหนึ่ง
 ดำลงไปก็ได้พบกระดูกสันหลัง ซีโครงแขนและขา เมื่อ
 ลอกกว้างออกไปก็ได้พบกระดูกในลักษณะเดียวกันนี้เรียง
 เป็น ๕ แห่งด้วยกัน เรียงไปด้านเดียว และได้พบกระดูก
 โหลกศีรษะอีกแห่งหนึ่งอยู่ก่อนไปทางปลายเท้า ระหว่าง
 กนที่ ๓ และ ๔ จึงได้ห่อกระดูกกระดูกโหลกศีรษะตำแหน่ง
 ละห่อรวมเป็น ๕ ห่อด้วยกัน ส่วนกระดูกอื่น ๆ ใส่กระดาษ
 แกรงถ่ายภาพไว้ด้วย นอกจากกระดูกยังได้พบสิ่งของอีก
 หลายอย่าง เจ้าหน้าที่ได้บันทึกถามเอกสารหมาย จ. ๓๒
 เจ้าหน้าที่นิติเวชวิทยา ได้เอากระดูกที่ขุดได้ไป
 ทำการพิสูจน์และทำรายงานผลการตรวจพิสูจน์ไว้ เป็น

ที่เชื่อว่าในหลุมนั้นมี ๕ ศพ เพราะตำแหน่งที่พบกระโหลกศีรษะมี ๕ ตำแหน่ง กระดูกบางชิ้นทำให้เชื่อได้ว่าเป็นผู้ชายและมีบางชิ้นที่แพทย์ผู้พิสูจน์ ตามหลักวิชาบอกได้ว่าเจ้าของกระดูกมีอายุไม่เกิน ๒๑ ปี มีชิ้นหนึ่งเป็นพิเศษของกระดูกกระโหลกศีรษะ แสดงให้เห็นว่าเจ้าของมีอายุระหว่าง ๓๕ ถึง ๔๕ ปี เป็นกระดูกที่เผาและฝังไว้นานแรมปี เพราะมีรากฝอยของต้นไม้ไซซอนเข้าไปอยู่เป็นจำนวนมาก

สิ่งของที่ขุดได้ในหลุม พนักงานสอบสวนได้นำไปให้ภริยาของผู้ตาย คุณหญิงนิเวศ ศิริขันธ์ ได้ดูหัวเข็มขัด ๑ หัว ฟันทอง ๒ ซี่ เศษแว่นตา สันรองเท้าและพวงกุญแจ จำได้ว่า เป็นของนายเตียงไช้อยู่ เจ้าหน้าที่ได้ขอรองเท้าที่นายเตียงเคยใช้ไป ๑ คู่ เมื่อได้เทียบเคียงกับสันรองเท้าที่ขุดได้จากหลุมก็เป็นขนาดเดียวกัน นางบีมปลื้ม บุณนาค นางสนิท เขียววิจิตร ได้ดูหัวเข็มขัดของกลาง แจ้งว่าคล้ายหัวเข็มขัดที่นายชาญ และนายผ่องใช้คนละ ๑ หัว นางสาวรรณี บุณนาค เห็นพวงกุญแจมี

โดยถูกฆ่าตายได้

เนื่องจากพยานบุคคลของโจทก์เบิกความติดต่อกัน สอดคล้องกันเป็นอันดี และได้หลักฐานวัตถุพยานมาประกอบ จึงทำให้คำพยานของโจทก์มีน้ำหนักน่าเชื่อถือกว่าประจักษ์พยานของโจทก์ ได้รู้เห็นเหตุการณ์เช่นว่ามานี้ ตามที่โจทก์นำสืบไม่มีทางให้ระวางสงสัยว่า พยานจะเสกสรรขึ้นเรื่องขึ้น ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับจำเลยแต่ละคนนั้น ศาลจะได้วินิจฉัยต่อไป

สาเหตุแห่งการฆ่า ผู้ตายทุกคนไม่ปรากฏว่า เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยคนใด โดยเฉพาะนายเตียง คีรีจันทร์ เป็นนักการเมือง เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้รับเลือกตั้งติดต่อกันทุกสมัยเป็นเวลาช้านาน สังกัดพรรคสหชีพ ซึ่งมีแนวนโยบายการสหกรณ์เป็นสำคัญ และมีบุคคลภายนอกวงการของพรรค อาจคิดว่า เป็นพวกที่นิยมคอมมิวนิสต์ได้ สมาชิกพรรค

สหชีพเคารพนับถือนายปรีดี พนมยงค์ ตุจ
 อาจารย์ แม้จะออกไปอยู่นอกประเทศก็มีการติด
 ตอกันอยู่ตลอดเวลา

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ จอม-
 พล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี ทำ
 สัญญาร่วมพันธมิตรกับฝ่ายอักษะ จึงเกิดมี
 คณะกู้ชาติเรียกว่าขบวนการเสรีไทยขึ้น โดย
 นายปรีดี พนมยงค์ เป็นหัวหน้าภายในประ-
 เทศ นายเตียง คิริขันธ์ เป็นหัวหน้าสาย
 ทางจังหวัดสกลนคร นายชาญ บุณนาค
 นายเล็ก บุณนาค กับพวกก็ร่วมอยู่ในขบวน
 การเสรีไทยที่หัวหิน มีการระดมอาวุธ
 ยุทธรณ์ต่างๆ หลังจากเลิกสงครามโลก
 พรรคสหชีพได้เป็นรัฐบาล นายเตียงกับ
 เพื่อนผู้แทนราษฎร ที่เป็นหัวหน้าหน่วยเสรี
 ไทย ได้เป็นรัฐมนตรี นายชาญ บุณนาค

เป็นสมาชิกวุฒิสภา และได้สัมปทานป่าไม้
 ภายหลังเกิดรัฐประหาร จอมพล ป. พิบูล-
 สงคราม เป็นนายกรัฐมนตรีอีก พล.ท.อ.
 เผ่า เป็นอธิบดีกรมตำรวจ ต่อมาเกิดการ
 ปฏิวัติหลายครั้ง รัฐบาลทำการปราบปราม
 นายทองอินทร์ นายถวิล นายทองเปลว
 นายจำลอง อดีตรัฐมนตรีในคณะของนาย
 เตียงถูกจับและถูกยิงตาย นักการเมืองหาย
 ไปนับว่าถูกฆ่าตายหลายคน ทั้งนี้เห็นได้ว่า
 กลุ่มนักการเมืองของจอมพล ป. พิบูลสง-
 คราม พล.ท.อ. เผ่า ศรียานนท์ กับกลุ่ม
 ของนายปรีดี พนมยงค์ ซึ่งมีพรรคพวกคือ
 นายเตียง นายทองอินทร์ นายถวิล นาย
 จำลอง นายทองเปลวเป็นต้น ทำการช่วง
 จึงอำนาจบริหารประเทศซึ่งกันและกัน จำ-
 เลยในคดีนี้ ล้วนเป็น ตำรวจอยู่ในอำนาจ
 บังคับบัญชาของ พล.ท.อ. เผ่า อธิบดีกรม-

ตำรวจทั้งสน^{๕๕} จึงเป็นเหตุผลให้น่าเชื่อว่า
 นายเตี้ยง นายชาญ กับพวกถูกฆ่าตายครั้ง^๕
 นี้ด้วยเหตุผลในทางการเมือง มิใช่เพราะมี
 สาเหตุเป็นส่วนตัวกับบุคคลใด

เหตุการณ์ฆ่าคนทั้ง ๕ ในคดีนี้กระทำที่
 กรุงเทพฯ เริ่มต้นด้วยนำตัวไปพบกับ พ.ต.อ.
 อรรถนพที่บ้านพักของ พล.ต.จ. รัตน์ จำเลยที่ ๑
 ในกรมตำรวจทำนองเอาตัวไปสอบสวนก่อนแล้ว
 จึงคุมไปฆ่าที่ละคน ที่บ้านเลขสะพานพระโขนง
 ซึ่ง พ.ต.อ. อรรถนพได้เข้าใจ พยานโจทก์ที่รู้เห็น
 เหตุการณ์ตอนนั้นมี ๒ คน คือ พ.ต.ต. ประดับ
 ชีระเกาศัลย์ กับ ส.ต.ต. สมพงษ์ กรพาดิช และ
 เหตุการณ์เกิดขึ้น จนถึงเวลาที่มีการสืบสวนสอบ
 สอนพยานเป็นเวลาล่วงมารวม ๕ ปี การสอบ-
 สอนปากคำพยาน แต่ละคนได้กระทำหลายครั้ง^๕
 หนึ่ง เพื่อให้พยานได้นึกทบทวนถึงเหตุการณ์ที่
 ล่วงมาแล้วเป็นเวลาช้านานนั้น

อนึ่ง เนื่องจากเวลาระหว่างเกิดเหตุ จนกระทั่งมีการสอบสวนดำเนินคดีพยานและบุคคลที่กล่าวถึงว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในคดีนี้ ได้มียศตำแหน่งหน้าที่ราชการเปลี่ยนแปลงสูงขึ้น พยานจึงเบิกความถึงบุคคลเหล่านั้น สืบสนทนในสำนวน เช่น บาง คน ก็ เรียก ตามยศ เรียกตามตำแหน่งในขณะที่เกิดเหตุ บางคนก็ระบุถึงเมื่อทำการสอบสวน หรือในระหว่างพิจารณาคดีเป็นต้น แต่ในคำพิพากษานี้จะกล่าวอ้างแต่บุคคลตามยศและตำแหน่ง ในขณะที่เจ้าหน้าที่ทำการสอบสวน ดำเนินคดีเป็นสำคัญ

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้ง ๑๕ คนนี้ กับพวกที่หลบหนี ยังจับตัวไม่ได้อีกหลายคน ได้สมคบร่วมกันกระทำความผิดด้วยกัน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๒ บัญญัติว่า ในกรณีความผิดใดเกิดขึ้น โดยการกระทำของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ผู้ที่ได้ร่วมกระทำความผิด

ด้วยกันนั้นเป็น “ตัวการ” คำว่า “รวมกระทำความผิดด้วยกัน” คือร่วมมือร่วมใจในการกระทำความผิด หรือหนี้ยหนึ่ง ได้มีการสมคบกันมาก่อนเพื่อกระทำความผิดนั้น และกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ มาตรา ๖๓ ที่ใช้ อยู่ในขณะความผิดนั้นเกิดก็มีหนี้ยทำนองเดียวกัน

ข้อที่โจทก์นำสืบว่า ได้มีการแจกเงินกันที่บ้าน พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ นั้น ศาลเห็นว่า เป็นเวลาภายหลังเกิดเหตุถึงหนึ่งปีเศษ จะฟังว่าผู้ที่ไปร่วม หรือได้รับแจกเงิน ได้กระทำความผิดด้วยหาได้ไม่ เว้นแต่ทรงพิจารณาจะได้ความว่า จำเลยกระทำการอย่างใด คดีนี้ ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้สมรู้ร่วมคิดกระทำความผิดมาก่อน เมื่อใด ที่ไหน แต่ศาลอาญาวินิจฉัยรู้ได้จากพฤติการณ์แห่งคดี จึงต้องพิจารณาการกระทำของจำเลยแต่ละคนไป และเป็นการแน่ชัดว่ามีบุคคลเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมากคนด้วยกัน และเป็นเรื่องที่เขาหน้า ที่ตำรวจตั้งแต่นายตำรวจจนถึงพลตำรวจได้ลงมือกระทำการต่าง ๆ กัน ทั้งนี้โดย พ.ต.อ. อรรถนพ พุกประยูร

เป็นผู้กำหนดแผนการ ตามธรรมดาตำรวจย่อมมีระเบียบวินัย เคารพเชื่อฟังผู้บังคับบัญชา ฉะนั้น ผู้ที่น้อยกว่าจึงอาจจะทำการตามที่ยุ้งคับบัญชาสั่งให้ทำ หรืออ้างว่าเป็นคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยผู้ปฏิบัติมิได้ล่วงรู้ถึงแผนการที่ตนกระทำนั้นได้

สำหรับ พล.ต.จ. รัตน์ จำเลยที่ ๑ บ้านพักอยู่ในกรมตำรวจหลังที่โจทก์นำแบบจำลองอ้างส่งศาล พร้อมกับตัวครอบครัว แต่ขณะเกิดเหตุหน้าเชื่อตามจำเลยนำสืบว่าได้ส่งครอบครัวกลับไปอยู่บ้านที่ทุ่งมหาเมฆจริง เพราะขณะนั้นกำลังมีการสอบสวนคดีกบฏ จึงใช้บ้านพักของ พล.ต.จ. รัตน์ เป็นที่พักของพยาน และ พล.ต.อ. อรรถนพ ได้न्छให้ นายเตียง นายชาญ กับพวกไปพบที่นั่น ในตอนนั้น พล.ต.จ. รัตน์ จำเลยไม่ได้ทำอะไรเกี่ยวข้องร่วมกับ พล.ต.อ. อรรถนพ ในการที่ พล.ต.อ. อรรถนพ จะพูด หรือโต้เถียงกับ นายเตียง หรือนายชาญ ตลอดจนการสั่งให้เอาตัวไปกักขังของ พล.ต.อ. อรรถนพ แต่จำพียงพยาน

กาลไม่เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ ได้ไปเผาศพนายเตียงกับพวก
ที่ในป่าเมืองกาญจนบุรี

พ.ต.อ. วิชิต รัตนภาณุ จำเลยที่ ๒ พยานโจทก์
เห็นยืนอยู่กับ พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ พ.ต.อ. พุฒ บุนนาคสมภพ
บริเวณหน้าบ้านพระโขนง ระหว่างนำนายชาญ นายเล็ก
นายผ่อง นายเตียง มาส่งเข้าห้องรับแขกที่ละคน ตอน
หลังได้ขึ้นรถกลับไปพร้อมกับ พ.ต.อ. อรรณพ พุก-
ประยูร ในวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๔๙๕ ตั้งแต่เวลาบ่าย
๒ โมง จนราวบ่าย ๔ โมงเศษ เพียงเท่านั้น จำเลยที่ ๒
นำสืบว่าในวันที่โจทก์กล่าวหา นั้น จำเลยมีหน้าที่คุ้ม-
ครองดูแลให้ความสะดวกแก่พยานคดีกบฏที่เป็นหญิง จำ
เลยที่ ๒ นำนางสาวศิริพร วรชาติ พยานคดีกบฏคน
หนึ่งมาเบิกความเป็นพยานว่า ในระหว่างให้ความ
อารักขาพยาน จำเลยที่ ๒ มาเวลา ๘.๐๐ นาฬิกาบาง
ครั้งก็นอนอยู่ที่สโมสรนายตำรวจ แต่ส่วนมากกลับเมื่อ
เวลาหลัง ๒๔.๐๐ น. แล้วตลอดระยะเวลา ๓ เดือน มี
ระยะเวลาที่จำเลยที่ ๒ ไม่ได้อยู่อารักขาเพียงครั้งเดียว

คือระหว่างงานฉลองรัฐธรรมนุญ วันนั้นจำเลยที่ ๒
 บอกว่าจะไปกินเลี้ยง บอกเมื่อเวลา ๑๖.๐๐ นาฬิกา และ
 ได้จัดให้ พ.ต.ท. ปาน เป็นผู้ดูแลรักษาแทน พยาน
 ได้เห็นจำเลยที่ ๒ กลับมาเมื่อเวลา ๒๒.๐๐ นาฬิกา โดย
 จำเลยที่ ๒ บอกกับพยานว่า เสร็จจากการกินเลี้ยงมา
 แล้ว วันนั้นพยานถูก พล.ต.จ. อัครนิย สอบสวนทงเช้า
 และเย็นเสร็จเมื่อประมาณ ๑๕.๐๐ นาฬิกา กลับมาเห็น
 จำเลยที่ ๒ อยู่ที่สโมสรนายตำรวจ พล.ต.อ. พระพิณิจ
 ชนคดีเบิกความรับรองว่า ได้แต่งตั้งให้จำเลยที่ ๑ เป็น
 ผู้ดูแลพยานในคดีกบฏจริง ว่าถึงหน้าที่ให้ความอารักขา
 พยานในคดีสำคัญเช่นนั้น ก็เป็นการยากที่คิดว่าจำเลย
 ที่ ๒ จะปลื๊กตัวออกไปนอกบริเวณที่มีราชการจะต้องรับ
 ผิดชอบได้ อย่างไรก็ตามแม้จะฟังว่าจำเลยที่ ๒ ได้ไปที่
 นั้นจริงก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๒ ไปด้วยกิจธุระอันใด
 หรือมีหน้าที่อะไร อันจะเป็นส่วนช่วยเหลือสนับสนุนการ
 ฆ่าคนทั้ง ๕ นั้น ท้ายเหตุนี้จึงไม่พอฟังว่าจำเลยที่ ๒ ได้
 สมคบในการกระทำผิดด้วย

พ.ต.ต. กมล ชโนวรรณ จำเลยที่ ๔ พยานโจทก์ เห็นยืนอยู่ในบริเวณบ้านพระโขนงในระหว่างเวลาทำการ ฆ่า ข้อวินิจฉัยของศาลสำหรับจำเลยที่ ๔ นี้ ทำนองเดียวกับจำเลยที่ ๒ คือยังฟังไม่ได้ว่า ได้สมคบกันมากกระทำ ความผิด

พ.ต.ต. สุนนท์ เอกะโรหิต จำเลยที่ ๕ พยานโจทก์ เบิกความว่าเห็นไปที่บ้าน พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ ในวันที่มีการแจกเงินแก่นายสิบพลตำรวจ ศาลไม่ถือว่าจำเลยมีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดตามโจทก์ฟ้องเลย

พ.ต.ต. กระแสร์ อุณหสุวรรณ จำเลยที่ ๖ จำเลยนี้ พ.ต.ต. ประดับ พยานโจทก์ให้การว่า เมื่อ พ.ต.อ. อรรถนพ เรียกพยานมาสั่งว่าประเดี๋ยวให้พาคนขับรถของนายเตียงไปนั้น ไม่ได้บอกพาให้พาไปที่ไหน แต่บอกให้ไปกับคุณกระแสร์ ภายหลังที่ พ.ต.อ. อรรถนพ ไปแล้ว พยานเห็นคนขับรถของนายเตียงนั่งอยู่ในรถยนต์ห้อฮอสติน สี่ล้อโคเคิลิต และ พ.ต.ต. ประชา พานายเตียงไปแล้ว พยานจึงไปนั่งคุยกับ พ.ต.ต. กระแสร์ จำเลยเกี่ยวกับการ

งานที่เป็นผู้ช่วยกรรมการสอบสวนคดีกบฏ และว่าเมื่อ
 พยานส่ง่าคนขับรถของนายเตยงไปนั้น พ.ต.ท. กระแสร์
 หนึ่งข้างหน้าคู่กับคนขับพยานนั่งอยู่ตอนหลัง พ.ต.ท. กระ-
 แสร์ บอกกับคนขับรถให้ขับไปทางพระโขนง เป็นทำนอง
 ว่าพยานไม่รู้เรื่องหมาก่อน แต่ พ.ต.ท. กระแสร์รู้

พ.ต.ท. กระแสร์ จำเลยอยู่ที่หน้าบ้านพัก
 จำเลยที่ ๑ ในกรมตำรวจในวันนั้นจริงหรือไม่
 ส.ต.ต. สมพงษ์ พยานคู่อีกคนหนึ่งเบิกความว่า
 ไม่เห็น พ.ต.ท. กระแสร์ จำเลยที่บ้านผู้บังคับ
 การรัตน์ ถ้าจำเลยที่ ๒ อยู่ที่นั่นจริง ส.ต.ต.
 สมพงษ์ น่าจะเห็น เพราะ ส.ต.ต. สมพงษ์ นำ
 รถยนต์มาจอด และอยู่หน้าบ้านนั้นตลอดเวลา
 พ.ต.ท. ประดับ พยานอีกคนหนึ่งบอกอยู่ในฐานะ
 ผู้ต้องหาคนสำคัญคนหนึ่งในคดีนี้ เพราะพยาน
 เป็นคนคุมตัว นายส่ง่าส่งเข้าไปในห้องรับ
 แขก แล้วเดินทางไปเลือกสถานที่ซุกหลุมเผาศพ

พวกที่ตายแล้วไปกับ พ.ต.อ อรรถนพ นำศพ
ไปเผา จะว่าไม่รู้แห่งที่จะพานายสง่าไป กระไรได้
พยานโจทก์เบิกความขัดแย้งกัน ไม่น่าเชื่อว่า
พ.ต.อ. กระแสร์จำเลยจะพานายสง่าไปบ้านพระ-
โขนงจริงดังที่ พ.ต.ต. ประคัม พยานโจทก์เบิก
ความ นอกจากนั้นยังได้ความว่า พ.ต.ต. กระแสร์
จำเลย กับ พ.ต.ต. ประคัมมีสาเหตุไม่ลูกกัน
เรื่องจับวิฑูรย์เถื่อน อันเป็นทางตัดผลประโยชน์
ของ พ.ต.ต. ประคัม พยาน และศาลไม่เชื่อว่า
พ.ต.ต. กระแสร์ จำเลยได้นำรถไปรับ พ.ต.ต.
ประคัมที่เมืองกาญจนบุรีด้วย

จำเลยมีพยานนำสืบว่า วันที่ ๑๒ ธันวาคม
๒๔๙๕ เวลาบ่าย ๓ โมงเศษ จำเลยที่ ๖ ได้พาบิดากับ
ร.ต.ท. ประธาน ไปพุดสู้อผู้หญิงให้แก่ ร.ต.ท. ประธาน
และค่ำวันที่ ๑๓ ได้มีการเลี้ยงส่งนายเกษมน้องชายไป
ต่างประเทศ เป็นหลักฐานหลายปากนำเชื่อว่าเป็นความ
จริงแท้ จำเลยไม่ได้กระทำความผิด

ร.ต.ท. ผัน สาทรรุ่ง จำเลยที่ ๘
 ร.ต.ต. มรกต มัลลิกมาลย์ จำเลยที่ ๙ ส.ต.อ.
 แหนบ นิรมรัตน์ จำเลยที่ ๑๐ ส.ต.อ. ระวี เรียร-
 นันท์ จำเลยที่ ๑๑ ส.ต.ท. ชุมพล ปรีรัมย์
 จำเลยที่ ๑๒ จำเลยทั้ง ๕ คนนี้พยานโจทก์เห็น
 กล้าย ส.ต.อ. ระวี เรียรนันท์ ยืนอยู่ข้างรถ
 จี๊ปคันที่บรรทุกศพที่หน้าบ้านพระโขนงก่อน เดิน
 ทางไปจังหวัดกาญจนบุรี ส่วนจำเลยอีก ๔ คน
 พยานเห็นไปกับรถบรรทุกศพ และนำศพไป
 เผาในป่า แต่นั้นเป็นเหตุการณ์ภายหลังที่ฆ่า
 ตายแล้ว ก่อนและระหว่างทำการฆ่า จำเลย
 ทั้ง ๕ คนนี้ ไม่ปรากฏว่ามี ส่วน เกี่ยวข้อง ด้วย
 พฤติการณ์เช่นนี้ยังฟังไม่ ได้ว่าจำเลยดังกล่าวได้
 สมคบร่วมมือรวมใจในการกระทำผิด จำเลยจึง
 ไม่มีความผิดดังโจทก์ฟ้อง

พ.ต.ท. ศิริชัย กระจ่างวงศ์ จำเลยที่ ๓ ส.ต.ท.
 ศาสตร์ ภาษิตานนท์ จำเลยที่ ๑๓ ส.ต.ท. เฉลย สุขสวัสดิ์

จำเลยที่ ๑๔ สิบตำรวจตรี เจริญ ไทรสาเกตู จำเลยที่
 ๑๕ พ.ต.ท. ศิริชัย เป็นผู้กำกับการตำรวจ จำเลยอื่นเป็น
 เจ้าหน้าทีตำรวจ ประจำจังหวัดกาญจนบุรีในขณะนั้น
 พยานโจทก์มี สิบตำรวจตรี สมพงษ์ กรพานิช เบิกความ
 ว่า พ.ต.อ. อรรถนพ ไปที่วังปารุสก์วัน ขึ้นไปบนตึกแล้ว
 ลงมาส่งกระดาษมีข้อความให้พยานโทรเลขถึงผู้กำกับการ
 ตำรวจจังหวัดกาญจนบุรี โจทก์ถามโทรเลขว่า "ศาสตร์
 เตรียมพร้อมไว้" แต่ตามหลักฐานเอกสารหมาย จ. ๓๐
 ของทางราชการตำรวจโทรเลขที่ พ.ต.อ. อรรถนพ ให้ส่ง
 นั้นมีข้อความว่า "สิ่งพล ๆ ศาสตร์เตรียมงานพร้อมวัน
 ถ้าผู้กำกับการไม่อยู่ ให้ส่งภริยา" แม้จะแตกต่างกันก็พอ
 เป็นหลักฐานยืนยันได้ว่า พ.ต.อ. อรรถนพ ได้ส่งโทรเลข
 ไปจริง และมีข้อความเอกสารหมาย จ. ๓๐ นั้นถูกต้อง
 เป็นโทรเลขให้เตรียมเรื่องหลุมศพ ซึ่งต่อมา พ.ต.ต.
 ประดับ พ.ต.ต.ประชา เดินทางไปจังหวัดกาญจนบุรีก็ตรง
 ไปหา พ.ต.ท. ศิริชัย จำเลย ถามว่างานที่ พ.ต.อ. อรรถนพ
 สั่งไว้เรียบร้อยหรือยัง พ.ต.ท. ศิริชัย บอกไปว่ากับเก็บ

ก็แล้วกัน แล้วจึงไปตาม ธิบดีตำรวจตรี ศาสตร์ จำเลยมา
 ข้าราชการ พันตำรวจตรีประคับ กับตำรวจเมืองกาญจน์ไป
 หาที่ชุกหลุม และชุกหลุมหาพื้นใต้ไว้ในหลุมนั้น ทาง
 พิจารณาใต้ความตั้งนั้นหาเชื่อว่า พันตำรวจโทศิริชัย จำ
 เลยได้รับคำสั่งจากพันตำรวจเอก อรรถพร ล่วงหน้ามาให้
 เตรียมการชุกหลุมไว้แล้ว แต่พันตำรวจโทศิริชัยไม่ไป
 ทั่วย ใช้ให้ตำรวจในบังคับบัญชาไปกับ พ.ต.ท. ประดับ
 ขอที่วาได้รับคำสั่งจากพันตำรวจเอก อรรถพร นั้น พันตำรวจ
 เอก อรรถพร จะให้สั่งพันตำรวจโท ศิริชัย ว่าอย่างไรบ้าง
 โจทก์ไม่มีพยานรู้เห็นมาสืบ อาจจะเป็นเพียงสั่งให้เตรียม
 ชุกหลุมไว้ในบ้าน จะเอาอะไรไปเผาโดยไม่บอกเรื่องราวว่า
 จะฆ่า นาย เตียง กับพวก แล้ว จะเอาศพไปเผา ที่นั่น ก็ ได้
 เพราะงานที่จะคำต่อไปนั้นเป็นเรื่องสำคัญ และเป็นความ
 ตับ ให้เห็นเลยจะบอกให้พันตำรวจโทศิริชัยรู้ละเอียดล่วง
 หน้าเป็นระยะเวลานาน แม้เวลาที่จะใช้ก็คงไม่เพิกกำหนด
 ไว้ จึงต้องโทรเลขบอกไปอีก เมื่อมีทางจะเป็นไปได้ว่า
 พันตำรวจโทศิริชัยจำเลยมี ได้ล่วงรู้ แผนการ ฆ่า นาย เตียง

กับพวกก่อน การที่ได้สั่งให้จำเลยที่ ๑๓—๑๔—๑๕ ไปกับ
 พันตำรวจตรีประทัย และจำเลยได้ไปร่วมเผาศพผู้ที่ถูก
 ฆ่าตายด้วยนั้น ไม่เรียกว่าเป็นการสมคบกันกระทำความ
 ผิดหรือสนับสนุนการกระทำความผิดแต่อย่างใด และสำหรับ
 จำเลยที่ ๑๓—๑๔—๑๕ น่าจะรู้ความจริงเมื่อขณะทำการ
 เผาหรือหลังจากนั้น จึงไม่ใช่ผู้ทำความผิดร่วมด้วยทั้ง
 โจทก์ฟ้อง

ร้อยตำรวจเอกอิทธิพล เครือโย จำเลย
 ที่ ๗ นั้น สืบตำรวจตรีสมพงษ์ ทรพานิช พยาน
 โจทก์ให้การว่าเห็น อยู่ที่ใน ห้อง รับแขก ที่บ้าน
 พระโขนงกับสืบตำรวจตรี คำรงค์ สืบตำรวจตรี
 จรรย์ หรือโย่ง (สองคนหลังนี้พนักงานสอบสวน
 ระบุว่าคือ สืบตำรวจเอกคำรงค์ วงษ์สุนทร และ
 สืบตำรวจตรีวิรัตน์ หรือโย่ง เสงี่ยมพงษ์) ทั้ง ๓
 คนได้เข้ากลุ่มรวมปลุกปล้ำนายชาญ นายเล็ก นาย
 ผ่อง นายเตียง และนายสง่า ตามลำดับ ชั้นศาล
 ใต้สวน สืบตำรวจตรีสมพงษ์ให้การว่าร้อยตำ-

รวจอเอกอิทธิพล จำเลยเป็นคนเข้าวัดคอกคนที่ถูก
 ส่งเข้าห้องรับแขกนั้น แต่ชั้นศาลอาญาพยายามว่า
 ไม่ได้สังเกต พันตำรวจตรีประคับ เบิกความว่า
 เห็นคนในห้อง ๓-๔ คนนั้นเข้ากอดปล้ำนายสง่า
 ๒-๓ นาที ก็ได้ยินเสียงดังคล้ายคนล้ม นอก
 จาก ร.ต.อ.อิทธิพลจำเลยกับพวกสองคนดังกล่าว
 นามมาแล้วยังมีร้อยตำรวจโทพิชิต (ยศต่อมาคือ
 ร้อยตำรวจเอกพิชิต วิชัชชนะพัฒน์) สารวัตร
 ประสงค์ พันตำรวจตรีประสงค์ มัชฌิมาพันธ์)
 พันตำรวจตรีประชา ซึ่งเป็นคนนำตัวนายชาญ
 นายเล็ก นายผ่อง และนายเตยง ไปส่งที่ห้อง
 รับแขกก็ได้เข้าช่วยปล้ำตัว ความที่พยานโจทก์
 ให้การดังกล่าวมา แม้จะเพี้ยนไปจากที่เคยให้
 การมาแต่ครั้งก่อนบ้าง แต่ยังมีน้ำหนักพอให้
 เชื่อฟังได้ว่า ร้อยตำรวจเอกอิทธิพล จำเลยเป็น
 คนหนึ่งที่ได้ลงมือ ขำนายเตยง กับพวก ตั้งใจทัก
 ฟ้องกล่าวหาจริง โดยสมคบกับพวกที่ยังไม่ได้

ตัวมาฟ้องอีกหลายคน แม้ใจทักจะไม่มีพยาน
เห็น คนเหล่านั้น ถูกฆ่าตาย กับตา ของพยานเอง
อาศัยเหตุผลแวดล้อมที่ผู้ถูกสังข์ตัวเข้าไปในห้อง
รับแขกนั้นถูกฆ่าตายที่บ้านนั้นแน่นอน เพราะ
ต่อมาได้มีการขนศพจากที่นั้นไปเผา

กรรมการผู้สะสางคดี และพนักงานสอบสวน
ล้วนเป็นตำรวจด้วยกันกับจำเลย ผู้ที่รวบรวม
หลักฐานไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุโกรธเคือง กับ
จำเลย จึงไม่มีทางให้ระแวงสงสัยว่าจะกลั่นแกล้ง
ปรักปรำจำเลยด้วยเหตุใด

จำเลยอยู่น ขณะทำความผิดร้อยตำรวจเอกอิทธิพล
จำเลยอยู่นอกราชการ กำลังยื่นคำร้องต่อกรม
ตำรวจและติดต่อกลับเข้ารับราชการ ตามเดิม
พยานหลักฐาน ที่เห็น จำเลย ที่ ๗ อยู่ที่สโมสร
นายตำรวจไม่มี หน้า หนักสามารถ ฟัง มา หักล้าง
พยานใจทักได้

ผู้ตายทั้ง ๕ คนไม่มีคดีเกี่ยวข้องกับเป็นผู้

ต้องหาว่ากระทำการผิด แต่ได้ถูกเจ้าหน้าที่
 ดำรวจ เรียกตัวไป สอบสวนใน ฐานะ เป็น พยาน
 แล้วคุมเอาตัวไปขังเสีย ส่วนนายผ่อง นายสง่า
 ไม่มีหน้าที่ เกี่ยวข้อง เป็นแต่ร่วมไปด้วย ก็ถูกขัง
 เสียเพื่อมิติดปากมากกว่าอื่น การที่จะฆ่าคนถึง
 ๕ คนนี้ ได้ จำต้องมีแผนการตระเตรียมสถานที่
 และกำลังคนร่วมทำงานกันหลายคน จึงเป็นการ
 ฆ่าโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามประมวลกฎหมาย
 อาญามาตรา ๒๔๔ (๔) แต่ตามประมวลกฎหมาย
 ลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ มาตรา ๒๕๐ (๓) ต้อง
 เป็นการฆ่าโดยความพยายาม ด้วยความพยายาม
 มาตหมาย ศักดิ์นี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้สมคบ
 ร่วมคิดคนใดมีความพยายามมาตหมาย แก่ผู้ตาย
 มาก่อน จึงต้องใช้บทกฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลย
 ว่าไม่เข้าเหตุฉกรรจ์ข้อนี้ แต่การที่จำเลยที่ ๗
 กับพวกใช้กำลังกายฆ่าคนถึง ๕ คน ติดต่อกันที่
 ละคน โดยผู้ถูกฆ่าไม่มีโอกาสรู้ตัวไม่สามารถจะ

ต่อสู้ขัดขืนได้ จึงเป็นการฆ่าที่แสดงความร้าย
 ทำแก่ผู้ตายให้ได้รับความลำบากอย่างสาหัส อันมี
 โทษกันสูงสุดตามกฎหมายไม่มี ทางจะ ปรานี
 ได้

อาศัยเหตุผลทั้งวินิจฉัยมา จึงพร้อมกัน
 พิพากษาว่า ร้อยตำรวจเอกอิทธิพล เกรือโย
 จำเลยมีความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.
 ๑๒๗ มาตรา ๖๓—๖๔ มาตรา ๒๕๐ (๔) และ
 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๓—๘๔ และ
 มาตรา ๒๘๙ (๕) ซึ่งมีอัตราโทษเท่ากัน โดย
 ให้ลงโทษประหารชีวิต ร้อยตำรวจเอกอิทธิพล เกรือ
 โย จำเลยให้ตายตกไปตามกัน ส่วนจำเลยอื่น
 รวม ๑๕ คน ทางพิจารณายังฟังไม่ได้ว่าให้ร่วม
 กระทำความผิดตั้งใจทักฟ้อง จึงให้ยกฟ้องทั้ง
 ปลดปล่อยตัวพ้นข้อหาไปเฉพาะคดีนี้

๕ เบื้องหลังการลอบปลงพระชนม์

เจ้าฟ้าฟรานซิส เฟอ์ดินันด์

มกุฎราชกุมารแห่งออสเตรีย

เหตุการณ์ร้ายแรง ครั้งนี้ ^{๕๖} ^{๕๕} ^{๕๕} ^{๕๕}
เมื่อ ๒๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๗ วันนั้น
เจ้าฟ้า ฟรานซิส เฟอ์ดินันด์
มกุฎราชกุมารแห่งออสเตรีย กับ ซายา
กำลังเสด็จประพาสไปเมืองซาราเย-
โว มณฑลบอลข่าน ประพาสเซอร์เบีย
(ปัจจุบัน เปลี่ยนชื่อ เป็น ยูโก สลาเวีย)
และ...

ในขณะที่ เจ้าฟ้า มกุฎราชกุมาร กับ
ซายา กำลังเกษมตำราญอยู่กับธรรมชาติ

และสภาพความเป็นไปแห่งเมืองซาราเยโว^๕นั้นเอง บัด
 คด...อย่างไม่มีใครคาดฝัน ก็มีเสียงปืนระเบิดชนทาง
 เบื้องหลัง ๒ นัดซ้อน ๆ

ปัง! ปัง!!

แม่นราว กับ จับวาง... นัดแรก ถูกเจ้า ฟาเฟอร์—
 คินันท์ ล้มคว่ำลง และนัดที่สองถูกชายาของเจ้าฟา เซ
 กลาลัมฟ้าตไปอีกทางหนึ่ง เลือดสีแดงเข้มกระจายไปทั่ว
 บริเวณ...

เหล่าข้าราชการที่ติดตามเสด็จ พวกกันทันตระ-
 หนักตกใจสุดขีดต่อเหตุการณ์อันแสนสยดสยองของครั้งนั้น รีบ
 พาภิกษุ^๕นำร่างของมกุฎราชการกับชายาขึ้นรถม้าไปยังบ้าน
 หมอผู้เชี่ยวชาญเพื่อทำการรักษาโดยด่วน

แต่ทว่า...

มันช่างเป็นเคราะห์เคราะห์ร้ายยามร้ายแท้ ๆ แม้
 ว่านายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ จะพยายามให้การปฐมพยาบาล
 ช่วยเหลือจนสุดความสามารถสักปานใด ก็ไม่สำเร็จ

เจ้าฟ้าฟรานซิส เฟอร์ดินันด์

๕๙๓

เจ้าฟ้าเฟอร์ดินันด์ และชายา ได้สนพระ-
ชนม์มีผลงด้วยพิษบาดแผลที่ถูกยิงในเวลาต่อมาไม่กี่
ชั่วโมงนั่นเอง ท่ามกลางความเศร้าโศกรกอาดูรของ
ข้าราชการที่ตามเสด็จ

วันรุ่งขึ้น พระศพของมกุฎราชกุมารและชายา
ก็ถูกนำกลับไปยังประเทศออสเตรีย พร้อมทั้งมือสังหาร
ใจโหด ซึ่งจับได้ในภายหลังจากที่มกุฎราชกุมารถูกยิง
เล็กน้อย

ไม่ต้องสงสัยว่า จักรพรรดิแห่งออสเตรียจะทรง
เศร้าโศกเสียพระทัย และคงแค้นเคืองตาดาลเพียงใด
ในทันใดที่ได้เห็นร่างอันปราศจากวิญญาณ ของ มกุฎราช-
กุมารเฟอร์ดินันด์ผู้เป็นราชันย์ดา ของ พระองค์ กับหลาน
สะใภ้ พร้อมทั้งได้สดับพฤติกรรมอันเหตุโหดสยดสยอง
ที่เกิดขึ้นในประเทศเซอร์เบีย ดังนั้นพระองค์ได้รับสั่งให้
นำเจ้าคนร้ายมาสอบสวนลงโทษทันที

เจ้าคนร้ายที่ลอบปลงพระชนม์ เจ้าฟ้าเฟอร์ดินันด์ กับชายนี้ มีนามกว่า การิลโล พรินซิปี อายุ ๑๘ ปี เป็นนักศึกษาหนุ่มชาวเซอร์เบีย และเป็นสมาชิกพรรคใต้ "คณะมือดำ"

เขาได้รับสารภาพกับจักรพรรดิว่า เขาเป็นคนปลงพระชนม์เจ้าฟ้าด้วยตัวเอง ความบัญชาของ "คณะมือดำ" ผู้เรืองอำนาจกับบลองก์ของพระเจ้าแผ่นดินเซอร์เบีย

ดังนั้น จักรพรรดิจึงรับสั่งให้นำตัวเจ้าคนร้าย การิลโล พรินซิปี ไปขังไว้ก่อน

ครั้นแล้วพระองค์ก็ทรงส่งสาส์น ประทับไปยังเซอร์เบีย โดยแจ้งว่า

" การฆาตกรรม มกุฎราชกุมาร แห่งออสเตรีย และบาชาคองนี้ ประเทศเซอร์เบียต้องรับผิดชอบอย่างเต็มที่ เพราะผู้มาเป็นชาวเซอร์เบีย และดูเหมือน จะได้รับการสนับสนุน จากรัฐบาล เซอร์เบียด้วย "

แต่.....

ประเทศเซอร์เบีย ได้ปฏิเสธคำกล่าวหาของจักรพรรดิออสเตรีย และไม่ยอมรับคำขาดของออสเตรียอย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้น

นี่เอง... คือสาเหตุที่ทำให้ออสเตรียเดือดดาลถึงขั้น จนอดรันทนไม่ไหว เลยตัดสินใจประกาศสงครามรบเซอร์เบียทันที

ประเทศรัสเซีย ซึ่งเป็นมหาอำนาจได้มองดูพฤติการณ์เคลื่อนไหวอยู่ด้วยความสนใจ เพราะรัสเซียมีประโยชน์อันมากมายมหาศาลของรัฐสلافในแหลมบอลข่าน พอออสเตรียประกาศสงครามรัสเซียก็เรียกระดมพลเพื่อเตรียมการป้องกันผลประโยชน์ของตน ในบอลข่านทันที

เยอรมันโอดเข้าสนับสนุนออสเตรีย และจากการที่เยอรมันโอดเข้าช่วยออสเตรียนี้เอง ทำให้ฝรั่งเศสคู่อริเก่าของเยอรมันต้องกระโจนเข้าสู่ยุทธภูมิ โดยไม่รีรอ เพราะฝรั่งเศสกับรัสเซียมีสัญญาต่อกันอยู่แล้วในการช่วยรบ เพื่อปิดอ่าวมิให้เยอรมันขยายอำนาจได้

ฝ่ายอังกฤษ รู้สึกว่า จะเป็นการ กระทบ กระเทือน
 อยู่มิใช่น้อย เพราะขณะนั้นอังกฤษกับเยอรมันกำลัง
 เป็นคู่แข่งกันในเรื่องเมืองขึ้น การค้าขายและกองทัพ
 เรือ และเพื่อรักษาผลประโยชน์อาณานิคมและป้องกัน
 เยอรมันแผ่อำนาจ อังกฤษจึงช่วยเซอร์เบียรบกับ
 ออสเตเรีย

นอกจากนี้ ยังมีประเทศต่าง ๆ อีกหลายประ-
 เทศเข้าร่วมรายการเหตุโหดครั้งใหญ่คราวนี้ เช่น เติร์ก
 ซึ่งกำลังสร้างระบบใหม่ด้วยสงครามบอลข่าน และเกรง
 อำนาจอังกฤษ ได้ประกาศตนเป็นมิตรกับเยอรมัน

ประเทศบัลแกเรีย ซึ่งกำลังเจ็บใจด้วยเรื่อง
 สัญญาที่ไม่ให้ความยุติธรรมแก่ตนได้เอาอย่างเติร์ก ส่วน
 ประเทศอันตินิโกร กับกรีซ ได้เข้าร่วมกับเซอร์เบีย

อิตาลี เติมเป็นมิตรกับเยอรมัน แต่หาได้ประ-
 กาศตน เป็นกลางดูกัน จับอาวุธ ปะทะ กับ เยอรมัน ด้วย
 ความประสงค์จะเข้ายึด อาณาเขตส่วนหนึ่ง ของออสเตเรีย
 ซึ่งชาวอิตาลีเลียนอาศัยอยู่

ปอร์ตุเกศช่วยอังกฤษรบ ส่วนญี่ปุ่นกลับฉวย
โอกาสคุมบรรดาเมืองขึ้นต่าง ๆ ของเยอรมัน ซึ่งอยู่ทาง
อ่าวมหาสมุทรแปซิฟิกเสียสิ้น

อเมริกา เพราะเกิดความไม่พอใจเยอรมัน จึง
หันมาเข้าข้างพันธมิตร

เป็นอันว่า สงครามได้อุบัติขึ้นแล้ว และมัน
มิใช่เป็น สงครามเฉพาะแต่ออสเตรเลีย กับ เซอร์เบียเท่า
นั้น ถูกละ! นั่นคือ มหาสงครามโลกครั้งที่ ๑ ละ

สาเหตุมันอุบัติขึ้น เพราะกระสุนปืนของนาย
การิลโล ฟรินชิป ที่สังหารเจ้าฟ้าเฟอร์ดินันด์ มกุฎ
ราชกุมารแห่งออสเตรียแท้ ๆ

ฉากแรกแห่งสงครามอุบัติขึ้น โดยออสเตรียบุก
เซอร์เบีย และเยอรมันบุกเบลเยียม เพียง๗วัน เซอร์-
เบียพ่ายแพ้ และเสียกำลังทหารไปถึง ๘๐,๐๐๐ คน และ
เบลเยียมมณฑลก็เช่นเดียวกัน แต่ในที่สุด ด้วยความช่วยเหลือ

เหลือของฝ่ายพันธมิตร จึงสามารถเอาชนะกันได้
ที่สุด

การิลโล พรินซิป มือสังหารใจโหด ได้ถูกขัง
อยู่ในออสเตรียเป็นเวลานาน จนเป็นวัชโรคร้ายใน
คุกแห่งนั้น เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๑ เขามีอายุได้ ๒๓ ปี
พอดี.

๕ เบื้องหลังการลอบปลงพระชนม์

พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ ๒

กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งยูโกสลาเวีย

วันเวลาล่วงเลยมา ๓๐ ปีเศษแล้ว

วันนั้น คือวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๔๗๗

ถูกละ มันคือวันวิปโยค — วันที่แผ่นดิน
ยูโกสลาเวียนองไปทั่วธารแห่งน้ำตา —
และก็ในตอนบ่ายวันนั้นเอง — —

พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ ๒ แห่ง
ยูโกสลาเวีย กำลังเสด็จประพาสเมืองท่า
มาเซดของฝรั่งเศส ในทะเลเมดิเตอร์เร-
เนียน พร้อมด้วยข้าราชบริภารมากมาย
ขณะที่พระองค์ก้าวขึ้นจากเรือบก เมื่อ

เทียบท่ามาเซล ก็พอดี—ยังมีคนที่จรรู้เห็นรูตัว ก็ปรากฏ
มีเสียงปืนรัวสนั่นทางเบื้องหน้าอย่างฉับ

บั้ง! บั้ง!! บั้ง! บั้ง! บั้ง!!

แม่คราวกับจับวาง ร่างของพระเจ้าอเล็กซาน-
เดอร์เซดลาไปราวกับนกปีกหัก และในเสี้ยววินาทีนั้น
เสียงปืนอีกชุดหนึ่งก็รัวติดตามไปอีก

บั้ง! บั้ง! บั้ง!! บั้ง!!

กษัตริย์หนุ่มแห่งยูโกสลาเวีย พาร่างที่พรุนไป
ด้วยกระสุนชวบลงสู่ภาคพื้นอย่างหมดท่าสิ้นทาง โลหิต
สีแดงเข้มสาครกระจายไปทั่วบริเวณ ก่อความตื่นตระหนก
ออกสนับวัญเขว่นให้แก่เหล่าข้าราชการ และผู้ที่มาคอย
มาต้อนรับเป็นยิ่งนัก

พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ ที่ ๒ แห่งยูโกสลาเวีย ได้
สิ้นพระชนม์ในเวลา ๙๐ นาทีต่อมา ท่ามกลางความวิป-
โยคโศรกเศร้าอาลัยของชาวยูโกสลาเวียทั้งชาติ ดูเหมือน
วันทั้งวัน คืบทั้งคืน นับแต่ข่าวการจากไปอย่างกระทัน
หัน และโดยนำมือของฆาตกรใจโหดของพระเจ้าอเล็ก-

ซานเคอร์ก็ษตรียศผู้เป็นทริกแห่งตน แพร่กระจายออกไปทั่วยูโกสลาเวีย ใบหน้าของชาวยูโกสลาเวียทุกคนต่างอาบเอ่อไปด้วยน้ำตาทางนั้น โดยเฉพาะ เจ้าพาบเตอร์โอรสของพระองค์ ซึ่งเคยได้ติดตามไปไหนต่อไหนกับพระองค์ตลอดเวลา ๑๐ ปีเต็ม ๆ และเป็นทริกของพระองค์อย่างที่สุด พอได้ทราบข่าวก็เสียพระทัยและร้องให้คร่ำครวญถึงพระบิดาอยู่ไม่สร้างซา จนเหลือความสามารถที่ใครจะปลอบโยนได้

มันเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดของ ชาติยูโกสลาเวีย เพราะพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ คือพระบิดาผู้สถาปนาประเทศยูโกสลาเวีย และผู้นำความเจริญรุ่งเรืองมาให้แก่ชาติยูโกสลาเวียอย่างมากมาย ยิ่งกว่ากษัตริย์องค์อื่นใดทั้งหมด เมื่อชาติยูโกสลาเวียต้องมาสูญเสียพระองค์ไปเช่นนั้น ก็เป็นธรรมชาติอยู่แล้วที่แผ่นดินยูโกสลาเวียจะต้องเอื้อนเอ่ยไปทั่วธารน้ำตา

ขาดกรใจโทศที่อาจหาญลอบปลงพระชนม์ กษัตริย์หนุ่มแห่งยูโกสลาเวียครั้งหนึ่งมีนามว่า วลา กอร์ เกียบ เป็นชาวมาซีโตเนีย และกระทำการโดยบัญชาของขบวนการมาซีโตเนีย ผู้ที่ต้องการจะแยกดินแดนมาซีโตเนียออกไปเป็นอิสระจากการปกครองของยูโกสลาเวีย แล้วตั้งเป็นรัฐขึ้นกับประเทศบัลกาเรีย

ขบวนการมาซีโตเนียนี้ได้จัดตั้งขึ้นเพื่อการแยกดินแดนมาซีโตเนียออกจากยูโกสลาเวียดังกล่าวโดยตรง และได้ดำเนินการมานานแล้ว

ขบวนการมาซีโตเนีย เรียกกันในหมู่พรรคว่า "ขบวนการ ไอ.เอ็ม.อาร์.ไอ." อีวาน มีเซลลอฟ เป็นหัวหน้าขบวนการ

กล่าวกันว่า อันฟอยออกชายนายอีวาน มีเซลลอฟนี้เป็นคนเก่งกาจสามารถมาก เขาเป็นผู้มีอิทธิพลน่าเกรงขาม และเป็นทีเคารพบุชาในหมู่สมาชิกพรรคตลอดจนชาวมาซีโตเนียมาก โดยเขาใช้วิธีการของ "โรบินฮู้ด" นายโจรในนิทาน ซึ่งมีชื่อเสียงในด้านความกล้าหาญ มี

อัยยาศัยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และมี ความเจดียวลลาด สามารถ
อย่างยิ่งในการปกครองแบบอริบัตย์

ขบวนการมาซีโคเนียของเขามีกองทัพและตำรวจ
เป็นของตนเอง มีทหารกรมข่าวสำหรับสืบราชการลับ
ยังกล้าหนี้ยงมีกฎหมายเป็นหลักในการปกครอง พร้อม
ทั้งมีอาวุธครบครันและปกครองเฉียบขาด ไม่มีใคร
สามารถทรยศหักหลังต่อเขาได้

เวลา กอร์เกียบ ฆาตกรใจโหดผู้สังหารพระเจ้า
อเล็กซานเตอร์เป็นคนขับรถของอีวานหัวหน้าขบวนการ
พอท่านอ่านมาถึงตอนนี แม้จะไม่บอกท่านก็คง
พอจะเดาเอาเองได้แล้วว่า อันสาเหตุที่นายผู้มีชื่อเหมือน
ข้าวกีเยบ — กอร์เกียบ สังหารพระเจ้าอเล็กซานเตอร์
กษัตริย์หนุ่มแห่งยูโกสลาเวียครั้งนี้คืออะไร ?

ถูกแล้ว มันคือความต้องการจะแบ่งแยกดินแดน
มาซีโคเนียออกจากยูโกสลาเวียของขบวนการมาซีโคเนีย
ผู้เป็นนายเหนือเขานั่นเอง โดยขบวนการมาซีโคเนียถือ
ว่า พระเจ้าอเล็กซานเตอร์คืออุปสรรค—ก้างขวางคออัน

สำคัญของอุทมการณแห่งขบวนการ ^{๕๕} ทงนี้เพราะพระเจ้า
 อเล็กซานเดอร์เป็นผู้รวมรัฐ ^{๕๖} ซึ่งแตกแยกกันอยู่ ^{๕๗} เมื่อก่อน
 ไนยูโกสลาเวียมาเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหมด มาซี
 โทเนียก็ถูกรวมไปด้วย ^{๕๘} ดังนั้น เมื่อต้องการจะแยกดิน
 แดน ^{๕๙} ก็คงสังหารผู้ที่ ^{๖๐} เป็นอุปสรรค ^{๖๑} เป็นก้างขวางคอเสีย
 ก่อน ^{๖๒} กอร์เกียบจึงได้รับบัญชาจากอิวานให้ถือปืนกลไป
 คอยตักสังหารพระเจ้าอเล็กซานเดอร์อยู่ที่ ^{๖๓} ท่ามาเซด ^{๖๔} ทั้ง
 แต่เช้าวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๔๗๗ จนกระทั่งบ่าย ทุกอย่าง
 จึงเป็นไปตามความมุ่งหมาย ^{๖๕} โดยได้สังหารพระเจ้าอเล็ก
 ซานเดอร์สำเร็จ ^{๖๖} และ — —

ภายหลัง ที่สังหาร พระเจ้า อเล็ก ซาน เดอร์ แล้ว
 กอร์เกียบหลบหนีไปยังประเทศบัลกาเรีย และได้รับการ
 ค้ำกันจากประเทศนั้นเป็นอย่างดี ^{๖๗} ทงนี้ เพราะรัฐบาล
 บัลกาเรียได้ร่วมมือกับขบวนการมาซีโทเนียอยู่

ในเวลาต่อมา — —

ขบวนการมาซีโทเนียได้แตกแยกออกเป็นก๊กเป็น

เหล่า พ่อยอดชายนายกร์เกือบผู้สังหารพระเจ้าอลองซานเคอร์เป็นคนแรกที่ต้องการเอาเงิน เขาได้ประกาศตนเองเป็นกษัตริย์รักพวก โดยการลอบสังหารผู้ที่เป็นสมาชิกขบวนการแอนตี้เฮลลอปหลายคน เช่น ฮาดซิดี นอฟู่นิยมลัทธิกอมมิวนิสต์ และโหม่าเลฟสกีฝ่ายพวกโมเดอเรท แต่วาระสุดท้าย—

ตัวเขาเอง—นายกร์เกือบ ก็ถูกพวกสังหารผลาญชีวา กลายเป็นข้าวเกรียบปั้นไปเหมือนกัน เขาทำนอง "กรรมสนองกรรม" ภัยประการนั้น

พระเจ้าอลองซานเคอร์ที่ ๒ แห่งยูโกสลาเวียเป็นโอรสของพระเจ้าบเคอร์ที่ ๑ กับพระนางโซคา พระองค์ได้สมรสกับเจ้าฟ้าหญิงมารี พระธิดาของพระเจ้าเฟอ์ดินันท์ แห่งรumanเนีย และมีพระโอรสองค์เดียวคือเจ้าฟ้าบเคอร์ที่ ๒

พระเจ้าอลองซานเคอร์ที่ ๒ นับเป็นกษัตริย์ที่เยี่ยงยอดองค์หนึ่ง โดยเป็นนักการทหารที่สามารถยิ่ง

แห่งประเทศในแหลมบอลข่าน พระองค์ได้ผ่านการรบ
มาอย่างโชกโชนจนเสวยราชย์ และรักชีวิตทหารมากจน
ถึงวันสวรรคตก็ทรงแต่งเครื่องแบบจอมพลตลอดชีพ ไม่
เคยแต่งเครื่องแบบพลเรือนเลย ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์
ยังเป็นกษัตริย์ที่มีรชย์สถิตที่สุดในเรื่องการใช้จ่ายเงิน แต่ก็มี
ความฟุ่มเฟือยอยู่อย่างเดียว คืออัครรถแพคคาร์ด พระ
องค์มีรถชนิดนี้ไว้ใช้ถึง ๒๓ คัน และนอกจากนี้ยังทรง
รักหนังสือมากที่สุด พระองค์ทรงซื้อหนังสือต่าง ๆ อ่าน
และเก็บไว้ที่หอสมุดตีดินเจ ถึง ๒๐,๐๐๐ เล่ม แทบจะ
กล่าวได้ว่าไม่มีนักอ่านยิ่งใหญ่คนใดจะเสมอพระองค์

พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ ๒ มีนิสัยที่คิดที่สุดอยู่
อย่างหนึ่ง คือเป็นนักทำงานจนแทบจะเรียกได้ว่าทรง
ฝ่ากชีวิตและและยอมตายเพื่องานอย่างจริงจัง

ในตอนก่อนที่พระองค์จะขึ้นเสวยราชย์นั้น พล
เมืองใต้แยกออกเป็นสองพวกใหญ่ ๆ คือชาวเซอร์เบีย
และชาวโครแอต ทั้งสองพวกได้มีข้อขัดแย้งกันมานาน
ต่างก็จะแย่งความเป็นใหญ่ในทางบ้านเมือง และแยกออก

ไปเป็นเอกราช จนถึงกับมีการลอบสังหารผลาญชีวิตกัน
ทั้งในรัฐสภาและนอกสภาเรื่อย ๆ นอกจากนี้ยังมีขบวนการ
การมาซีโตเนียที่ต้องการจะแยกเป็นรัฐเอกราช และ
ขบวนการเมืองของชนเผ่าอื่น ๆ อีกมากมายจนไม่สามารถ
จะนับได้

ดังนั้น ภายหลังจากที่พระเจ้าอล็องซ็องที่ ๒ ได้
ไต่เสด็จขึ้นเสวยราชย์แล้ว พระองค์ได้จัดการรวมบรรดา
รัฐต่าง ๆ เหล่านี้ให้เข้ามาเป็นประเทศเดียวกัน อีกทั้ง
ยังได้พยายามที่จะประสานความสัมพันธ์ระหว่างพลเมือง
ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อพัฒนาไรรู้ การเกษตร
การชลประทาน และการเหมืองแร่ อันเป็นสิ่งจำเป็น
เฉพาะหน้าสำหรับประชาชนส่วนใหญ่ ที่เป็นชาวนา และ
ชาวเขา

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๒ พระเจ้าอล็องซ็องที่ ๒ ได้
กัตติสนพระทัยยุบสภา ระงับรัฐธรรมนูญเป็นการชั่วคราว
และนำเอาระบอบเผด็จการมาปกครองประเทศ ทรงใช้อำนาจเต็ม
ในการบริหารบ้านเมืองตลอดเวลา อีกทั้งได้

เปลี่ยนชื่อประเทศจาก "เซอร์เบีย" มาเป็น "ยูโกสลาเวีย" ปรากฏว่าระบอบเผด็จการของพระองค์ได้ผล สามีรอด ทำให้ ประเทศชาติ เจริญรุ่งเรือง ขึ้น อย่าง รวดเร็ว ความขัดแย้งของประชาชนพลเมืองที่เคยมีต่อกันอยู่อย่างมากมายค่อยคลายเบาบางลง ประชาชนเคารพบูชาพระองค์กระทำตามโองการของพระองค์เป็นอย่างดี

แต่ทว่า เป็นที่น่าเสียดาย—

พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ ๒ ทรงบริหารประเทศชาติบ้านเมืองอยู่ต่อมาได้ ๕ ปีเท่านั้น ก็ต้องถูกลอบสังหารโดยขบวนการมาซิโดเนียเสียในวันที่ ๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๗

การสิ้นพระชนม์ ชีพ ของพระเจ้า อเล็กซานเดอร์ ครองนี้ แทนที่จะทำให้ประชาชนแตกแยกกัน กลับตรงกันข้าม พลเมืองชาวยูโกสลาเวียยิ่งรักกัน สามัคคีกันมากขึ้น และขบวนการมาซิโดเนียผู้สังหารกลับแตกแยกกัน และถึงกาลอวสานตั้งกล่าวแล้ว

ภายหลังที่พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ ๒ สิ้นพระ
ชนม์ชีพแล้ว โอรสของพระองค์ — พระเจ้าปีเตอร์ที่ ๒
ก็เสด็จราชสมบัตินั้น แต่ทว่า ต่อมาไม่นานก็เกิดสง-
ครามโลกครั้งที่ ๒ และประเทศยูโกสลาเวียถูกกองทัพ
นาซีบุกเข้ายึดได้ ยูโกสลาเวียเลยต้องอยู่ใต้อำนาจปก-
ครองของฝ่ายอักษะโดยมีเยอรมัน อิตาลี ฮังการี และ
บัลแกเรีย

ในระหว่างที่ประเทศยูโกสลาเวียนี้ ได้มีคณะ
ทหารและขบวนการเมืองใต้ดินเพื่อกู้ชาติขึ้น ๒ พวก คือ
ฝ่ายนิยมคอมมิวนิสต์ ซึ่งได้รับการหนุนหลังจากรัสเซีย
และชาวนา คือ จอมพลตีโต้ (ชื่อเดิมว่า โจเซฟ บรอส)
และอีกฝ่ายหนึ่งนิยมกษัตริย์ ได้รับการหนุนหลังจากพวก
กษัตริย์ นำโดย นายพลราชา ไมเซอโลวิก

ทั้งสองฝ่ายได้รบกับเยอรมันและผู้ยึดครองอื่น ๆ
อีกทั้งรบกันเอง จนกระทั่งสงครามสงบ วันที่ ๑๑
พฤศจิกายน ๒๔๘๘ ได้มีการเลือกตั้งครั้งแรก ซึ่งมัน

เป็นกรรมของฝ่ายนิยมกษัตริย์เสียจริงๆ คณะการเมือง
และประชาชนฝ่ายนิยมได้ไปลงคะแนนเสียง ดังนั้น ฝ่าย
กอนมิวนิสต์ของตีโตจึงชนะการเลือกตั้งโดยเด็ดขาด

เมื่อชัยชนะเป็นของตนดังนี้ จอมพลแดงตีโต
และคณะพรรคจึงประกาศล้มเลิกการปกครองแบบ
กษัตริย์ และประกาศสถาปนาการปกครองประเทศเป็น
สาธารณรัฐ ตีโตได้เป็นประมุขของรัฐบาลยูโกสลาเวียตั้งแต่
บัดนั้น

ส่วนนายพลตราซา หัวหน้าฝ่ายนิยมกษัตริย์ ซึ่ง
เป็นกษัตริย์องค์ที่ ๕ ตั้งแต่ต้นมา ได้ถูกสั่งประหาร เมื่อ
วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๔๘๘

จอมพลตีโต ได้ครองอำนาจในฐานะประมุขของ
ยูโกสลาเวีย โดยปราศจากกษัตริย์องค์ใด

สำหรับพระเจ้าบเตอร์ที่ ๒ โอรสของพระเจ้า
อเล็กซานเดอร์ ต้องกลายเป็นกษัตริย์ไร้บัลลังก์ไปด้วย
ประการฉะนี้

๕ เบื้องหลังสังหารโหด

ฮัสซัน อาลี มัฆซूर

นายกรัฐมนตรีคนสำคัญแห่งอิหร่าน

ปีใหม่เพิ่งจะอย่างเข้ามาได้เพียง
๒๑ วันเท่านั้น และวันนั้นตรงกับวัน
พฤษภาคม ๒๑ มกราคม ๒๕๐๘.....

เข้าวันนั้น นายกรัฐมนตรีฮัสซัน
อาลี แห่งอิหร่าน ได้ออกจากบ้าน และไป
ถึงตึกรัฐสภา ที่ประชุมแห่งชาติภายหลัง
๙ นาฬิกาเล็กน้อย พอไปถึงก็มีนักศึกษาคน
หนึ่ง ซึ่งมายืนคัดกรองอยู่ที่หน้าตึกรัฐสภา
กุ่มเดินเข้ามาแสดงความเคารพ พร้อมกับ
แจ้งความจำนงกับนายกรัฐมนตรีว่า

“กระผมต้องการจะมาร้องทุกข์กับท่านขอรับ”

“มีเรื่องอะไรอี” ท่านนายฯ เอ่ยถาม “เอามาเลย”

“เรื่องสำคัญขอรับ” นักศึกษาหนุ่มผู้นั้นพูดต้อ
ไปก้วยน้ำเสียงแสดงความนอบน้อมเช่นเคย “กระผม
ขอโอกาสเรียนชี้แจงกับท่านตามลำพังเถอะ”

“ได้สิ เอาตรงนี้แหละ” ชัสซัน อาลี นายกรัฐ-
มนตรีคนสำคัญแห่งอิหร่าน คอบคกลงอย่างว่าง่าย พลาง
หันมาส่งคนรถให้นำรถของตนเคลื่อนไปจอดยังที่จอด

และก็...ฉับพลัน พอเขาหันกลับมาเพื่อฟังเรื่อง
ราวทุกซ່อนจากนักศึกษาผู้นั้นต่อไป นักศึกษาผู้นั้นก็
ชักปืนออกมาจากอกเสื้อ เหนี่ยวไกรัวกระสุนใส่ร่างเขา
อย่างตู่เคียดและอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้าแลบ

บั้ง! บั้ง! บั้ง! บั้ง!! บั้ง!!!

ห้านัดซ้อน ๆ และช่างแม่นยำอะไรเช่นนั้น ไม่มี
มีพลาดแม้แต่นัดเดียว กระสุนเหล็กเจาะเข้าที่คอ ได้ขา-

กรรไกร ทะลุออกหูขวา และที่ท้อง ร่างของนายกรรัฐ-
มนตรีคนสำคัญแห่งอิหร่านล้มคว่ำลง เลือดสีแดงทะลัก
ออกมานองพื้นในทันที

พร้อมกันนั้น นักศึกษามีอาชีพฆาตกรเตรียมขยับ
จะวิ่งหนี แต่.....

ซ้ำเกินไป.....คนขับรถของนายกฯ ผู้เคราะห์ร้าย
โผล่ออกมาจากรถ ตรงเข้าล็อกคอไว้ได้ทันควัน และ
ขณะเดียวกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งรักษาการณ์อยู่แถวนั้น
ก็พากันถลันเข้ามาช่วยไว้

อย่างฉับไว...เจ้าหน้าที่ส่วนหนึ่ง นำตัวเจ้าคน-
ร้ายไปยังกองบัญชาการตำรวจ ส่วนอีกพวกหนึ่งและคน
ขับรถประจำตัวนายกฯ รีบพาร่างอันโศกเลือดของนายก
รัฐมนตรีฮัตซัน อาดี บึ่งไปยังโรงพยาบาลเพื่อรับการ-
รักษาทันที

พอไปถึง.....

บรรดานายแพทย์ผู้มีความเชี่ยวชาญได้พยายามช่วยชีวิตนายกรัฐมนตรีของตนอย่างเต็มที่ โดยการผ่าตัดและถ่ายโลหิต และยิ่งไปกว่านั้น ทางราชการยังได้ส่งเครื่องบินไปรับนายแพทย์มาจากสหรัฐอเมริกา เพื่อมาทำการช่วยเหลือสมทบอีก ๒ นาย แต่ทว่านายกรัฐมนตรีอีส์ชันบาดเจ็บหนักสติและอาการสาหัสมาก

ชาวแห่งอิหร่าน ซึ่งนำโอรสกับธิดาไปสำรวจในเขาทางเหนือของเทหะราน ได้รับเสด็จกลับพระนครเสด็จเยี่ยมนายกรัฐมนตรี และทรงเรียกประชุมคณะรัฐมนตรีโดยด่วน

นายกรัฐมนตรีอีส์ชัน อาลี แห่งอิหร่าน มีชีวิตยืนยาวอยู่ต่อมาภายหลังจากถูกยิงเพียง ๕ วัน เท่านั้นเองวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๐๘ มัจจุราชได้ปลิดชีพเขาไป ท่ามกลางความเศร้าโศกอาลัยของปวงประชาทั้งชาวอิหร่านและทั่วโลก

นี่คือ..... ของขวัญปีใหม่อันแสนสยงสำหรับ
ชาวอิหร่านละ.....

ต่อมา.....วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๐๘
ภายหลังที่ได้ตั้งศพ และประกอบพิธีทางศาสนา
อย่างใหญ่โตมโหฬารสมเกียรติแล้ว พระเจ้าซาด์แห่ง
อิหร่าน ได้ให้เกียรตินำศพของนายฮัสซัน อาลี ไปฝังยัง
ฮวงซุ้ย ร่วมกับอดีตกษัตริย์อิหร่าน อย่างไม่เคยปรากฏ
มาแต่ก่อน

พิธีฝังศพได้เริ่มกระทำขึ้น โดยขบวนแห่หน้าศพ
ของนายกรัฐมนตรีอาลี เคลื่อนไปตามถนนจากเทหะราน
เป็นเวลา ๘๐ นาทีท่ามกลางการห้อมล้อมยืนดูด้วยใบหน้า
ที่นองด้วยน้ำตาของชาวอิหร่าน ก็ไปถึงสุสานเมืองเรย์
ซึ่งเป็นที่พักศพกษัตริย์ราชาชาด์ พระบิดาของพระเจ้า
ซาด์แห่งอิหร่าน เจ้าชายโกแรมเรซาร์ของพระเจ้าซาด์
เป็นผู้นำโลงศพเข้ายังสุสาน และฝังไว้ ณ ที่นั้น

นายจามีร์ อันฆาส โซเวอิกา วัย ๔๕ ปี
รัฐมนตรีคลังในรัฐบาลชุดนายฮัสซัน ได้รับแต่งตั้ง
ให้เป็นนายกรัฐมนตรีสืบแทนต่อมา

เจ้าคนร้ายที่ยังอาจบุกเข้าสังหารนายกรัฐมนตรียุค
ฮัสซัน อาลี ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจจับได้นามว่า โมฮัมหมัด
บุคาราอี เป็นนักศึกษาหนุ่ม อายุเพียง ๑๙ ปี

นายโมฮัมหมัด ผู้นี้ เป็นสมาชิกนิกายที่มีความคิด
รุนแรงในศาสนาอิสลามนิกายหนึ่ง และยิ่งไปกว่านั้น พี่
แกยังเป็นสมาชิกของพรรคที่เป็นศัตรูต่อการปฏิวัติ และ
นโยบายปฏิรูปที่ดินของนายฮัสซัน อาลี นายกรัฐมนตรี
อิหร่านด้วย

สำหรับสาเหตุที่พ่อยอดชายนายโมฮัมหมัด อาจ
หาญบุกเข้าสังหารนายฮัสซันครั้งนี้ ตามความเห็นของ
วงการทั่วไป พอสรุปได้ ๒ สาเหตุใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

๑. เพราะความที่เขาเป็นศัตรูต่อการปฏิวัติและนโยบายปฏิรูปที่ดินของรัฐบาล นายฮัสซัน
๒. เพราะความไม่พอใจที่นายฮัสซันได้สัมปทานขุดน้ำมันในทะเล นอกฝั่งอิหร่านแก่บริษัทของอเมริกันบริษัทหนึ่ง

อย่างไรก็ดี สาเหตุทั้งสองประการนี้ ดูเหมือน
ประการสุดท้าย จะเป็นจุดก่อกวนความเดือดดาลให้แก่มีอบิน
สะเทือนโลกคุณมากกว่าสาเหตุแรก ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
เคยมีมาแล้ว เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๔ นายอาดี รัสमार
นายกรัฐมนตรียิหร่านในบัดนั้น ได้เปิดเจรจาจะให้
สัมปทานขุดหาน้ำมันแก่บริษัทน้ำมันของสหรัฐฯ แต่ยังไม่ทันเสร็จเลยถูกสังหารเสียก่อน

เพราะความเดือดดาลที่นายฮัสซัน อาดี กระทำ
การขัดต่อความคิดเห็นของคณะพรรคของตน รวมทั้ง
ชาวอิหร่านอื่น ๆ ที่มีหัวรุนแรงเช่นเดียวกับเขาด้วย ทั้ง-

กล่าวแล้วนั่นเอง จึง.....ภายหลังที่ได้นั่งคิดนอนตรอง
มองหาโอกาสมานาน

เข้านั้น.....วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๐๘

พ่อยอดชายโมฮัมหมัด บุคาราอี ลูกชั้นแดงตัว
ตั้งแต่ ๗ นาฬิกา เมื่อได้เตรียมบรรจุลูกกระสุนเป็น
ร็อลเวอร์ ซึ่งเขาได้ซื้อมาเตรียมไว้ตั้งแต่วันวานเรียบร้อยแล้ว
ก็ออกจากที่พักขับรถตรงไปเทร็ดเตอร์อยู่แถว
หน้ารัฐสภา เพื่อรอคอยนายฮัสซัน ผู้ซึ่งจะมาประชุม
รัฐสภาในตอนเช้าวันนั้น

ครั้นเวลา ๙ นาฬิกามาถึง.....

พอดี รถยนต์ประจำตำแหน่งของนายกรัฐมนตรี
อีหร่านวิ่งเลี้ยวเข้าประตูหน้าตึกรัฐสภามา พ่อยอดชาย
โมฮัมหมัด รีบปราดออกมายื่นรอกคอยต้อนรับอย่างใจเต็ม
ระทึกด้วยความยินดี และ.....

ทันใดที่นายกรัฐมนตรีก้าวลงจากรถ เขาก็รีบ
เข้าไปแจ้งความประสงค์ว่าจะมาร้องทุกข์ และในที่สุด
ได้ชักปืนออกยิงนายกรัฐมนตรีฮัสซัน ล้มคว่ำลงตรงหน้า
ตั้งกล่าวแต่นั้นเอง

ภายหลังที่ถูกจับตัวได้ โมฮัมหมัด บุคาราอี ได้
ยอมรับสารภาพโดยดีว่า

“ผมต้องการฆ่านายกรัฐมนตรี! นายกรัฐมน-
ตรเป็นปฏิปักษ์กับชาวอิหร่าน!!!”

ช่างใจนักแสงแท้! มือปืนสะท้อนโลกฉัน.....
วาระสุดท้ายของเขาก็คงจะเป็นการประหารนั่นเอง คน
ชั่วชาติเลวระยำเช่นนี้ ไม่มีศาลใดจะปราณีออก

นายกรัฐมนตรี ฮัสซัน อาลี มานซูร์ ผู้มีอายุ
เพียง ๔๑ ปี เป็นผู้สนับสนุนนโยบายและโครงการปฏิรูป
ที่ดินและพัฒนาประเทศของซาห์อย่างเข้มแข็ง

ฮัสซัน เป็นหัวหน้าพรรคการเมืองใหญ่ ชื่อว่า "พรรคอิหร่านใหม่" ซึ่งเขาตั้งชื่อเอง พรรคอิหร่านใหม่นี้มีสมาชิกส่วนใหญ่ประกอบด้วยปัญญาชน และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของประเทศอิหร่าน

ก่อนหน้าที่เขาจะถูกลอบยิงเพียงอาทิตย์เดียว ฮัสซันได้กล่าวประณามประธานาธิบดีนัสเซอร์แห่งสาธารณรัฐอิหร่านไปว่า มีแผนการถูกรุกรานในตะวันออกกลาง และอ่าวเปอร์เซีย และเขาได้บอกกับวุฒิสภาว่า สาธารณรัฐอิหร่านมีแรงจูงใจเป็นปฏิปักษ์กับอิหร่าน

อย่างไรก็ดี เมื่อเข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีใหม่ ๆ ฮัสซันได้ประกาศนโยบายว่า อิหร่านคงจะเป็นสมาชิกขององค์การสนธิสัญญาตะวันออกกลางต่อไป

บัดนี้ ฮัสซัน อาลี มันซูร์ นายกรัฐมนตรีคนสำคัญแห่งอิหร่าน ได้สิ้นชีพ

ตกนัยไปแล้ว ด้วย^{๕๔}นามขอของเพณัฒมาต
ใจโทศ แต่ทว่า แม้ตัวเขาจะตาย ชื่อเสียง
เกียรติคุณของเขา ก็คงยังอยู่ในความทรงจำ
ของชาวอิหร่าน และชาวโลกค่อในฐานะ
รัฐบุรุษคนสำคัญ ผู้หนึ่งของโลกไปจนชั่วกาล
นาน.

จากบทแรก.....ถึงบทสุดท้าย

กรณีหมหมายบุรุษ และ วัฏบุรุษ ผู้มีชื่อเสียง เกียรติยศ
ไกรของโลก ถูกสังหารหลายต่อหลายท่าน ซึ่งประวัติศาสตร์
ได้จารึกไว้ด้วยเลือด และน้ำตาเป็นลำดับมานับถึง
แต่ยุคแรกจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ดร. วิลเฮล์ม สเตเกิล นัก
จิตวิทยาเรื่องนามแห่งออสเตรีย ได้กล่าวถึงสาเหตุและ
จิตใจของฆาตกรทั้งหลายไว้โดยสรุปว่า

“พวกนักการเมืองที่ถูกฆ่าตาย เป็นพวกวัน
หลง ของผู้ ที่นิยม ลัทธิ บิ๊ตเบ็อนให้ ผิด ผ่าง
แตกต่าง ไปจากพวก อนาคิสต์ — พวก อนา-
ลิปไตย ที่ไม่ต้องการให้บ้านเมือง มีกฎหมาย

และมีการปกครอง หรือไม่ต้องการให้บ้านเมืองมีชื่อมีแปะ มักจะหาทางออกด้วยการฆ่ารัฐบุรุษ เพื่อเป็นการระบายหาทางออกของบุคคลที่มีความเจ็บใจซ่อนเร้นจับอยู่ภายใน เพื่อต้องการเอาประโยชน์จากความโมฆะของวิญญาน...

๕๕
 ทงน อาจจะเป็นผลลัพธ์เนื่องจากความทุกข์ยากฝังอยู่ในใจมานาน แต่สมัยที่ตนยังเป็นเด็ก ๆ ได้รับมา คงเคยมีตัวอย่างบ่อย ๆ... ซึ่งพวกทั้งหมดเหล่านี้ได้เกิดจาก “ลูกนอกกฎหมาย” พวกนี้พ่อแม่ไม่ได้แต่งงานกัน ถูกต้องตามประเพณี พวกลอบสังหารพยายาม อย่างยิ่ง ที่จะ หาเหตุ มา แก่สิ่ง ที่ตน เป็นผู้ ก่อ ขึ้น และ เพื่อ ที่จะ สร้าง ความ ทุกข์ ยาก และ ทำ ลาย ให้ แก่ คน หนุ่ม ๆ สาว ๆ”

“ไม่มีใครต้องการฆ่าตัวเอง เขาสมัครใจที่จะฆ่าคนอื่น” ดร. สเตเคล กล่าวต่อไป

“ในทางตรงข้าม ไม่มีใครยอมรับว่าเขาเป็นฆาตกรผู้ฆ่า จนกว่าใกล้เวลาที่เขาคิดจะฆ่าตัวเองเช่นเดียวกัน ผู้ลอบสังหารส่วนใหญ่ เป็นคนสันตติ ทมหตหวังในชีวิต จึงอยากจะเป็นฆาตกร เพราะความเสียใจไม่สมหวังของตน และบรรดาผู้ปรารถนาที่จะฆ่าตัวตาย ตามปกติ ไม่กล้า พอที่จะฆ่าคนอื่น.....

ในทางข้อเท็จจริง ผู้ที่ตัดสินใจจะที่จะเป็นฆาตกรสังหาร มักจะมาจากการตัดสินใจอยากจะทำความ ตื่นเต้น ไว้ก่อน ที่จะ อังลาจากเวทีชีวิตไป ดังที่เขา มักจะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะตาย แต่เมื่อถึงเวลานั้น ข้าพเจ้าจะชวนคนอื่นไปเป็นเพื่อนข้าพเจ้าด้วย”

จากทฤษฎีพอจับความได้ว่า การลอบสังหารนั้น
มักจะเป็นพฤติกรรมของพวกที่รวมหัวกันเป็นคณะ ซึ่ง
นิยมการรุนแรงตามปกติ และตามหลักจิตศาสตร์ ฆาตกร
มักจะเป็นผู้อยู่ในฐานะเป็นที่เกลียดชัง ของคนอื่น เขาจึง
ต้องการจะสร้างปมเค้นขึ้น หากความนิยมชมชื่นจากพวก
ที่เป็นศัตรูต่อนักการเมืองคนนั้น ๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เขาต้องการจะเป็นผู้มีชื่อเสียงเด่น จารีกอยู่ในประวัติ
ศาสตร์โลกในฐานะผู้สะเทือนโลกตลอดไป—นั่นเอง

อย่างไรก็ดี.....

ถ้าโลกเรายังคงคลั่งไปด้วยเลือด ของรัฐบุรุษ
ที่ถูกสังหารอยู่อย่างมิได้หยุดหย่อนเช่นนี้เรื่อยไป โลก
เราก็จะได้ชื่อว่า ก้าวหน้า ไปสู่อาระยะใดอย่างไร มีแต่
จะ ถอยหลัง—ถอยหลัง ไป สู่ความป่าเถื่อน หฤโหด ตั้ง
เพศฆาตผู้ชั่วช้ากล้าหาญบนชีวิตมหาบุรุษ และรัฐบุรุษ
ทั้งหลายที่กล่าวมา.....และ.....

ด้วยสติปัญญา^๕นี้เอง ที่ช่วยให้มนุษย์เราพ้น
 จากป่ามาอยู่ในเมือง เพื่อองด้วยความรูหระสึวโลดคือว่า
 สัตว์หน้าขนทั้งหลายในทุกวัน^๕นั้น...แน่ละ, ก็ด้วยสติ
 ปัญญา^๕นอกนั้นแหละ จะทำให้โลกก้าวหน้าไปสู่อารยะ
 โดยเฉพาะประวัติศาสตร์โลกจะจารึกความดีไว้ด้วย
 ความ^๕บดขยี้^๕นต^๕เป็นที่สุด

จริงไหม.... ท่านที่รัก ?

เหนือของหลังฆาตกรรม
 อันยิ่งใหญ่ ล่องหนโลก
 ที่ประวิติดำสังหารต้องจารึกไว้
 จิตยลใจตบแสงน้ำตา.....

สำนักงานวิทยุโทรทัศน์